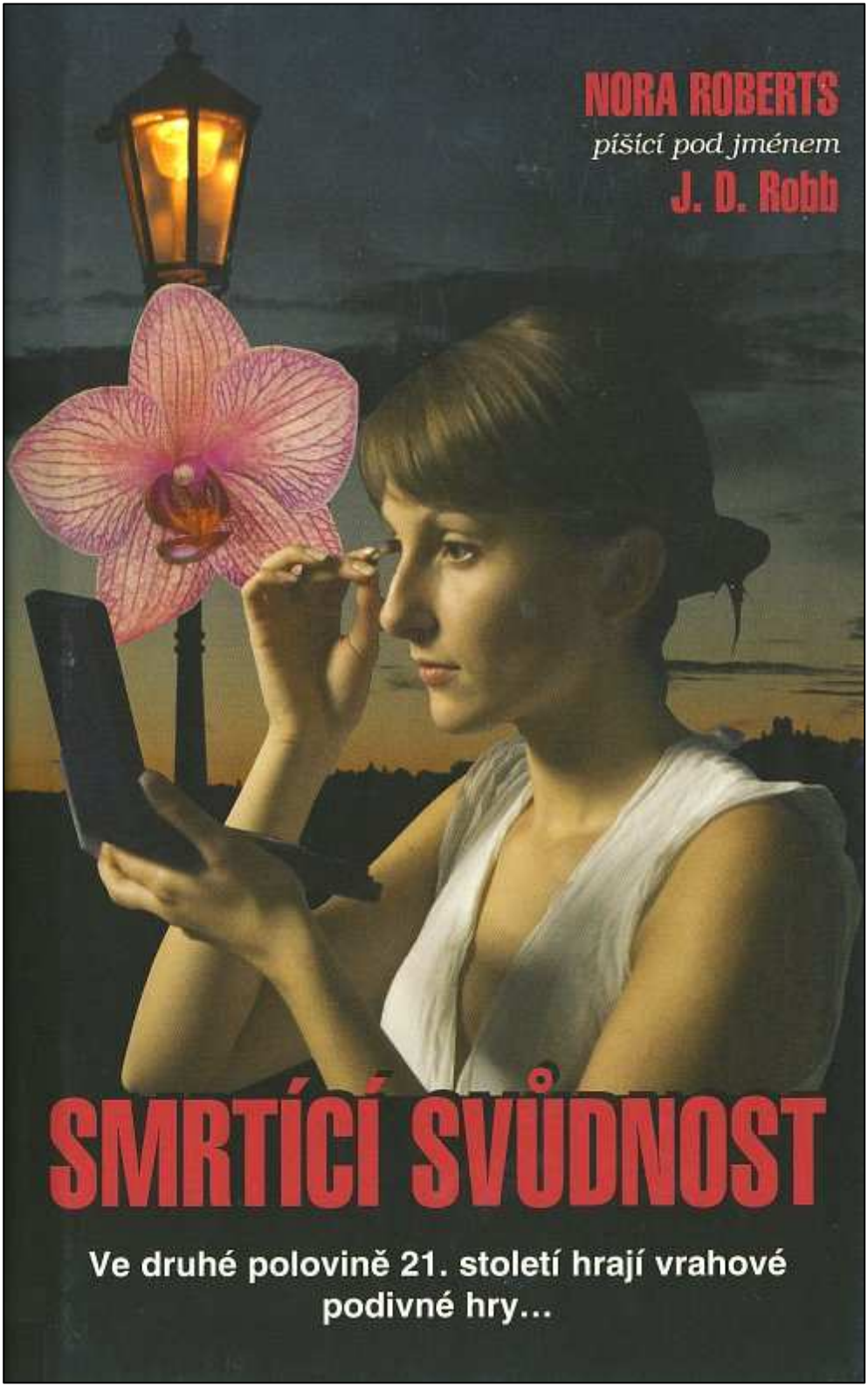

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. Robb
SMRTÍCÍ SVŮDNOST
Ve druhé polovině 21. století hrají vrahové podivné hry...

Kapitola první

Smrt přišla ve snu. Byla dítětem, a přesto dítětem nebyla, tváří v tvář přízraku, který nechtěl zemřít, ačkoli se její ruce už několikrát umyly v jeho krvi.

V pokoji byla zima jako v hrobce. Matně jej osvětlovalo blikající červené světlo, které se tam venku, naproti špinavému oknu, stále zhasínalo a rozsvěcelo. Rozlévalo se po podlaze, po krvi, po jeho těle. I po ní, krčící se v koutku, stále ještě s nožem v ruce, pokrytým až po rukojeť sraženou krví.

Bolest byla všude. Rozlévala se jejím tělem v otupujících vlnách bez začátku a bez konce. Kroužila nekonečně až do každé buňky. Kost v paži, kterou jí zlomil, tvář, kam ji tak lhostejně uhodil. Znásilnění ji znovu a znovu nenávratně zraňovalo v hloubi duše.

Byla zahlušená, udušená bolestí, ochromená šokem. A umytá vlastní krví.

Bylo jí osm.

Jak přerývaně dýchala, viděla svůj vlastní dech. Přízraky jí řekly, že je naživu. V ústech měla výraznou a hrozivou chuť krve. Cítila zápach whisky s příchutí smrti.

Jsem naživu a on ne. Jsem naživu a on ne. Stále dokola si v duchu opakovala ta slova jako mantru a její mysl se snažila je pochopit.

Byla naživu, on ne.

A jeho oči, otevřené a vytřeštěné, strnulé, byly upřené přímo na ni.

Usmála se.

Nemůžeš se mě tak lehce zbavit, děvenko.

Její dech se zrychloval, jako by se chtěl proměnit ve výkřik, který se snaží vyletět z hrdla. Ale jediné, co se jí nakonec z hrdla vydralo, bylo zakňučení.

Tys tady ale nasvinila, co? Nemůžeš jednou udělat, co se ti řekne?!

Jeho hlas byl naoko příjemný, plný úšklebného humoru, o kterém věděla, jak je nebezpečný. Jak se smál, crčela mu z ran, které do něj nadělala, krev.

Copak, děvenko? Upadl ti jazyk?

Jsem naživu a ty ne. Jsem naživu a ty ne.

Myslíš? Zavrtěl prsty takovým dráždivým pohybem, který ji přinutil zasténat hrůzou, zatímco mu z konečků prstů padaly rudé kapky.

Promiň, nemyslela jsem to tak. Neubližuj mi. Proč mi pořád musíš ubližovat?

Protože jsi hloupá. Protože neposloucháš! Protože, a tohle je to opravdový tajemství, protože můžu! Protože si s tebou můžu dělat co chci a každýmu je to úplně fuk Seš nic! Nikdo! Na to nikdy nezapomeň, ty malá couro!

Teď se rozbrečela. Drobné, chladné slzy vytvářely cestičky v krvavé masce na její tváři. Jdi pryč! Jdi pryč a dej mi pokoj!

To neudělám. To nikdy neudělám.

K její hrůze se vztyčil na kolena. Skrčený jako zakrvácená a šklebící se ropucha z nějakého hrůzného snu. Sledoval ji.

Hodně jsem do tebe nastrkal. Peněz i času. Kdo ti dal posranou střechu nad hlavou? Kdo ti dává najíst? Kdo se s sebou tahá po celý tyhle podělaný zemi? Většina parchantů v tvým věku nevidí ze světa vůbec nic, ale ty jo! Ale aby ses něco naučila, to ne. Odfacháš si svůj díl? To teda ne. Ale budeš muset. Pamatuješ, co jsem ti řek? Budeš si na sebe muset vydělávat.

Vztyčil se v celé své výšce a pomalu zatnul ruce v pěst.

Ale teď tě táta musí potrestat. Udělal k ní neohrabaný krok. *Jsi zlobivá holka*. Udělal další. *Hrozně zlobivá holka.*

Probudil ji vlastní křik.

Koupala se v potu a třásla se zimou. Lapala po dechu a zoufale se snažila vyprostit z provazů prostěradel, která se okolo ní omotala, jak sebou v tom strašném snu divoce házela.

Někdy ji svazoval. Když si na to vzpomněla, vydala ze sebe téměř zvířecí zvuk.

Když se osvobodila z prostěradel, svalila se z postele a zůstala vedle ní na podlaze, skrčená ve tmě, jakoby připravená utéct nebo se bránit.

„Světla! Naplno! Panebože. Ach Bože."

Světla se rozsvítila a vyhnala z té krásné, obrovské místnosti i poslední náznak stínu. Stejně ale prohlédla každý kout, jestli se tam náhodou neskrývá nějaký duch. Ve vnitřnostech ji stále ještě bodalo ostří toho hnusného snu.

Potlačila v sobě slzy. Byly k ničemu a byla to slabost. Nechat se vyděsit snem, snem o přízracích, bylo právě tak nanic. Pořád ještě se třásla, když si sedala na okraj velké postele.

Prázdné postele, protože Roarke byl v Irsku a její snaha spát v jejich posteli sama bez Roarka a beze snů úplně ztroskotala.

Dělalo to z ní zoufalce? Hlupáka? Nebo jen vdanou ženu?

Tlustý kocour Galahad ji svou velikou hlavou šťouchnul do paže a ona ho sebrala ze země.

Sedla si. Poručík Eva Dallasová byla už jedenáct let policistkou, a přesto se utěšovala s kočkou, jako by se malé dítě utěšovalo s medvídkem.

Žaludek jí zalila nevolnost, a tak se mazlila dál. Modlila se, aby se jí navíc ještě neudělalo špatně a nepřidalo to k mizérii téhle noci.

„Displej budíku!" přikázala a obrazovka budíku se rozsvítila. Jedna patnáct, zaznamenala. Skvělé. Nespala ani hodinu, než ji probudil vlastní křik.

Odložila kocoura a zvedla se. Opatrně, jako stará dáma, slezla ze stupínku, přešla místnost a vkročila do koupelny.

Pustila studenou vodu, nejstudenější, jakou dokázala snést, a opláchla si obličej, zatímco Galahad se jí stočil mezi kotníky jako nadýchaný chomáč.

Vrněl do ticha a Eva si v zrcadle prohlížela obličej. Byl skoro stejně bezbarvý jako voda, která z něj kapala. Její oči byly tmavé, nateklé,

vyčerpané. Vlasy vypadaly jako ulepená hnědá čepice a kosti v její tváři byly příliš ostré, příliš na povrchu. Ústa měla velká, nos normální.

Říkala si, co na ní Roarke proboha vidí, když se na ni dívá?

Mohla by mu teď zavolat. V Irsku už bylo šest ráno a on vstával brzy. Ani kdyby ještě spal, nevadilo by to. Mohla by zvednout komunikátor a zavolat mu, jeho tvář by se objevila na obrazovce.

Uviděl by v jejích očích tu noční můru. K čemu by jim to bylo dobré?

Když muž vlastní většinu známého vesmíru, musí být schopen cestovat, aniž by ho pronásledovala jeho žena. Tentokrát byl pryč nejen kvůli obchodu. Byl na pohřbu svého přítele a nepotřeboval navíc ještě fůru stresu od ní.

Ačkoli se o tom nikdy nebavili, věděla, že maximum svých služebních cest zrušil. Její noční můry jen zřídka udeřily s takovou silou, když byl vedle ní v posteli.

Ten sen ale nikdy nebyl *takhle* strašný, v žádném na ni nemluvil POTOM, co ho zabila.

Eva si představila, jak by si doktorka Mirová, uznávaná psycholožka a analytička Policejní centrály města New Yorku, všechny tyhle významy a symboly opravdu užila.

Ale ani to by k ničemu nebylo. Tohle malé tajemství si bude muset nechat pro sebe. Osprchuje se, sebere kočku a půjde nahoru do své kanceláře. Ona i Galahad se tam natáhnou do křesla a prospí zbytek noci.

Do rána se ten sen vytratí.

Pamatuj si, co jsem ti řek.

Nepamatovala jsem si to, pomyslela si Eva, zatímco vcházela do sprchy a udílela rozkaz Všechny trysky naplno, teplota třicet osm stupňů.

Nepamatovala si to, a ani nechtěla.

Když vystoupila ze sprchy, byla už vyrovnanější a ať to bylo politováníhodné či ne, vzala si s sebou pro uklidnění jednu z Roarkových košil. Právě zvedla kocoura, když u postele zazvonil videofon.

Roarke, pomyslela si a hned se cítila lépe. Něžně se tváří otřela o Galahadovu hlavu a ohlásila se: „Dallasová.“

Zpráva pro poručíka Evu Dallasovou.

Smrt nepřišla jen ve snu. Eva nad ní právě teď stála.

Bylo klidné červnové úterý, časně ráno.

Chodník byl označen policejní páskou, senzory a zábrany ohraničovaly silnici a hned vedle stály veselé květináče s petúniemi, které měly zkrášlovat vchod do budovy.

Na petúnie byla Eva zatížená, ale nemyslela si, že tentokrát by jí nějak zvlášť pomohly. Asi bude pěkně dlouho trvat, než si je zase dokáže užít.

Žena ležela tváří na chodníku. Podle pozice těla, stříkanců a louží krve to nevypadalo, že by z té tváře zrovna moc zůstalo. Eva vzhlédla k šedému důstojnému věžáku, jeho polokruhovým balkonům a stříbrné stužce rychlozdviží. Bez identifikace těla bude těžké zjistit, odkud spadla. Nebo skočila. Nebo ji někdo strčil.

Jedna věc ale byla Evě jasná. Byl to dlouhý pád.

„Vezměte jí otisky a zkontrolujte databázi," přikázala. Dívala se, jak se její spolupracovnice Peabodyová sklonila k testovacímu kufříku. Policejní čepice jí rovně seděla na dokonale rovných vlasech. *Má pevné ruce a dobré oči*, říkala si Eva. „Odhadněte dobu smrti."

„Já?" vyhrkla překvapeně Peabodyová.

„Identifikujte ji a zjistěte dobu smrti. Zapište informace o místě činu a o těle."

Ačkoli to byla příšerná situace, na tváři mladé policistky se objevilo radostné vzrušení. „Ano, madam. Madam, policista, který se dostavil na místo činu první, má potenciálního svědka."

„Svědka seshora, nebo odsud?"

„Odsud, zezdola."

„Vezmu si to." Eva ale zůstala ještě chvíli stát tam, kde byla, a sledovala, jak Peabodyová snímá mrtvé otisky.

Přestože měla Peabodyová na rukou a nohou nasprejovanou ochrannou vrstvu, dokázala se těla nedotknout a sňala otisky rychle a zručně.

Eva spokojeně přikývla a odešla vyslechnout policisty, kteří postávali okolo.

Byly asi tři hodiny ráno, ale přesto se kolem houfovaly spousty čumilů, kterým bylo potřeba trochu pomoci odtud.

Ambiciózní prodavač si nenechal ujít příležitost a prodával davu ze svého vozíku v přesčase. Jeho gril vypouštěl oblaka kouře zavánějícího sójovými párky a rehydrovanou cibulí.

Byl z toho opravdu čilý obchod.

Toho krásného jara 2059 přitahovala smrt živé obecenstvo a ty, kteří věděli, jak na ní rychle vydělat.

Kolem projel taxík, ani se neobtěžoval přibrzdit. Odněkud z centra bylo slyšet sirénu.

Eva všechny ty rušivé podněty potlačila a otočila se k policistovi: „Slyšela jsem, že prý máme svědka."

„Ano, madam. Strážník Young ji má v pohotovostním voze, chrání ji tam před novinářskými vlkodlaky."

„Dobře." Eva přejela očima tváře za zábranami. Viděla v nich hrůzu, vzrušení, zvědavost, ale taky ulehčení.

Já jsem naživu, a ty ne.

Setřásla to ze sebe a doběhla k Youngovi a jeho svědkyni.

Podle čtvrti, protože přes všechnu důstojnost a petúnie byl tenhle dům jasně na rozhraní mezi živým ruchem centra a jeho špínou, by Eva čekala nejspíš nějakou lepší prostitutku, narkomanku nebo dealerku na cestě za klientem.

Malou, perfektně oblečenou blondýnku s hezkou a známou tváří tedy určitě nečekala.

„Doktorka Dimattová."

„Poručík Dallasová?" Louise Dimattová natočila hlavu a rubíny v jejích uších se zaleskly jako skleněná krev. „Půjdete sem dovnitř, nebo mám vystoupit?"

Eva otevřela dveře auta dokořán. „Pojďte ven."

Potkaly se vloni v zimě na klinice v Canal Street, kde Louise bojovala proti větrným mlýnům za záchranu bezdomovců a vyděděnců. Byla z bohaté rodiny a modré krve, ale Eva věděla, že se nebojí přiložit ruku k dílu, nevyhýbá se chudobě a špíně.

Byla ochotná umřít, když Evě pomáhala bojovat beznadějnou bitvu v té kruté zimě.

Eva přejela pohledem po Louisiných jasně červených šatech.

„Návštěvy pacientů?“

„Rande. Někteří z nás se snaží udržet si normální společenský život.“

„Jaké to bylo?“

„Jela jsem domů sama taxíkem, tak si to přeberte sama.“ Prohrábla si prsty krátké vlasy. „Proč jsou chlapi tak nudní?“

„Víte, to je otázka, na kterou myslím ve dne v noci.“ Louise se zasmála a Eva také odpověděla úsměvem.

„Přes to všechno vás tady ráda vidím.“

„Myslela jsem, že se přijdete na kliniku podívat na to, co umožnil váš dar.“

„Myslím, že ve většině kruhů se tomu neříká dar, ale výkupné.“

„Dar nebo výkupné, nemusíme se tu hádat o slovíčka. Pomohla jste zachránit pár lidských životů, Dallasová. To vás musí uspokojovat stejně jako chytání těch, kteří životy berou, ne?“

„Dneska jsme jeden život ztratili.“ Otočila se a pohlédla na tělo. „Co o ní víte?“

„V podstatě nic. Myslím, že bydlí v tomhle domě, ale nevypadá teď zrovna nejlíp, tak si nemůžu být jistá.“ Louise dlouze vzdychla a začala si masírovat krk. „Promiňte, tohle je spíš vaše parketa. To je poprvé, co mi mrtvola málem přistála v náručí. Jsem zvyklá vidět lidi umírat a není to vždycky zrovna klidná smrt, ale tohle…“

„Oukej. Chcete si zase sednout? Trochu kafe?“

„Ne, ne. Nechtě mě to dopovědět.“ Trochu se narovnala v ramenou a napřímila záda.

„Vykašlala jsem se na nudný rande a chytla si taxíka. Byli jsme na večeři v jednom klubu v centru. Sem jsem dorazila tak asi v půl druhé.“

„Vy bydlíte v tomhle domě?“

„Ano. V desátém patře. Byt číslo 1005. Zaplatila jsem taxíkáři a vystoupila. Je hezká noc. Zrovna jsem si říkala, jaká je to krásná noc a že jsem ji promarnila s takovým blbem. Tak jsem chvíli stála na chodníku a přemýšlela, jestli to mám zabalit, anebo se jít projít. Rozhodla jsem se, že půjdu nahoru, posadím se na chvíli na balkoně a dám si před spaním drink. Otočila jsem se a vyrazila ke dveřím. Nevím proč – nic jsem neslyšela – ale podívala jsem se nahoru. A jak jsem se

koukla, ona právě padala. Její vlasy byly rozprostřené jako křídla. Netrvalo to celé víc než dvě nebo tři vteřiny. Ani jsem si nestačila uvědomit, co to vlastně vidím, a ona už dopadla na zem.“

„Neviděla jste odkud spadla?“

„Ne, panebože, Dallasová, ona letěla tak rychle.“

Louise se musela na chvilku odmlčet, jako by si chtěla tu vzpomínku vymnout z očí. „Dopadla tak těžce a byl to tak hrozný zvuk. O tom se mi asi bude ještě hodně dlouho zdát. Dopadla ani ne dva metry ode mě.

Znovu se zhluboka nadechla a přinutila se pohlédnout na tělo. Teď měla v očích nejen hrůzu, ale i soucit. „Lidi si někdy myslí, že už dál nemůžou. Že už jim život nemá co nabídnout. Ale mýlí se. Vždycky se dá jít dál. Vždycky se dá ještě najít něco, co za to stojí.“

„Myslíte si, že skočila sama?“

Louise se podívala na Evu. „Řekla bych, že jo. Ale opravdu jsem nic neslyšela. Nekřičela ani nebrečela. Nic. Jenom zvuk větru v jejích vlasech. Asi proto jsem se ohlédla,“ usoudila. „Takže jsem vlastně něco slyšela. Ten zvuk, jakoby šum křídel.“

„Co jste udělala, když dopadla?“

„Zkontrolovala jsem jí pulz. To je prostě reflex,“ pokrčila Louise rameny. „Věděla jsem, že je mrtvá, ale stejně jsem ho zkontrolovala. Pak jsem vyndala videofon a zavolala policii. Myslíte, že ji někdo strčil? Proto jste nejspíš tady.“

„Ještě si nemyslím nic.“ Eva se otočila zpátky k budově. Když přijela, bylo v domě pár rozsvícených světel. Teď jich bylo mnohem víc a dům vypadal jako stříbrnobílá vertikální šachovnice. „Oddělení vražd dostává automaticky echo, když někdo odněkud skočí. Udělejte pro mě něco. Běžte domů, spolkněte něco na uklidnění, prostě vypněte. A kdyby náhodou tisk z někoho dostal vaše jméno, nic jim neříkejte.“

„To je dobrá rada. Dáte mi vědět až…až přijdete na to, co se jí vlastně stalo?“

„Jasně. To pro vás udělám. Chcete, aby vás nahoru někdo doprovodil?“

„Ne, díky.“ Naposledy se podívala na tělo. „Můj večer nestál za nic. Ale její byl ještě horší.“

„To je tedy pravda.“

„Pozdravujte Roarka,“ dodala Louise a vykročila ke dveřím.

Peabodyová už byla připravená s komunikátorem v ruce.

„Identifikovala jsem mrtvou, poručíku. Je to Bryna Bankheadová, dvacet tři let, mulatka, svobodná. Bydliště byt číslo 1207 v budově za námi. Pracovala u Sakse na Páté. Oddělení prádla. Čas smrti odhaduji na jednu patnáct.“

„Jedna patnáct?“ zopakovala Eva a vzpomněla si na displej budíku, když se probudila.

„Ano, madam. Měřila jsem to dvakrát.“

Eva se zamračeně podívala na měřicí zařízení, testovací kufřík a kaluž krve pod mrtvolou. „Svědkyně vypověděla, že k pádu došlo asi v jednu třicet. Kdy bylo zaznamenáno volání na policii?“

Peabodyová znejistěla a podívala se na svůj videofon. „Hovor přišel v jednu třicet šest.“ Hluboký výdech jí načechral hustou a jinak úplně rovnou ofinu. „Asi jsem se spletla při měření,“ začala. „Je mi líto…“

„Neomlouvejte se, dokud vám nevyčtu, že jste udělala chybu.“

Eva přidřepla, otevřela si vlastní testovací kufřík a vytáhla měřidla. Osobně změřila údaj potřetí.

„Změřila jste údaj správně,“ broukla. „Do záznamu,“ pokračovala bez odmlky. „Obětí je Bankheadová Bryna, příčina smrti zatím neznámá. Doba smrti jedna patnáct. Ověřeno strážníkem Delií Peabodyovou, hlavní vyšetřovatel je poručík Eva Dallasová. Peabodyová, pojďme ji otočit.“

Peabodyová spolkla otázku, kterou měla na jazyku, a potlačila vzmáhající se nevolnost. Na minutu vypnula mozek, ale později si uvědomila, že to bylo, jako kdyby otáčely pytel plný zlomených klacků plovoucích v husté tekutině.

„Náraz vážně poškodil tvář oběti.“

„Panečku,“ procedila mezi zuby Peabodyová, „to vám teda řeknu!“

„Končetiny a tělo jsou rovněž vážně poraněné, tudíž není možné vizuální prohlídkou určit, jestli oběť měla nějaká zranění už před pádem. Tělo je nahé. Oběť má na sobě náušnice.“ Eva vyndala malou lupu a zkoumala zblízka uši oběti. „Náušnice s kameny různých barev, zasazenými do zlata se hodí k prstenu na pravém prostředníčku.“

Přiblížila se k mrtvé natolik, že se její rty málem dotýkaly jejího hrdla – a Peabodyové se podruhé zvedl žaludek.

„Madam…“

„Parfém. Má na sobě parfém. Peabodyová, vy se v jednu v noci procházíte po bytě jen v luxusních náušnicích a navoněná přepychovým parfémem?“

„Pokud jsem v jednu v noci vzhůru, tak mám na sobě spíš bačkory. Pokud ale…“

„Jo,“ narovnala se Eva. „Pokud zrovna nemáte návštěvu.“ Otočila se k policistovi: „Zabalte oběť a označte ji tak, aby ji patolog vzal přednostně. Chci, aby zjistil, jestli měla pohlavní styk a jestli měla nějaká zranění před pádem. Peabodyová, pojďme se kouknout na její byt.“

„Nevypadá jako někdo, kdo by skočil z vlastního rozhodnutí.“

„Důkazy nasvědčují opačné verzi.“ Eva vešla do recepce. Byla malá, tichá a hlídaná bezpečnostními kamerami.

„Chci disky od bezpečnostní služby,“ nařídila Peabodyové. „Začneme recepcí a dvanáctým patrem.“

Mlčely, zatímco nastupovaly do výtahu a Eva tiskla tlačítko pro dvanácté patro. Peabodyová přešlápla z nohy na nohu a řekla jakoby nic: „Pozvete sem někoho z elektronického?“

Eva si strčila ruce do kapes a mračila se na naleštěné kovové dveře výtahu. Nedávno katastrofálně vybouchla romantická zápletka mezi Peabodyovou a detektivem z oddělení elektronické detekce lanem McNabem. *Kdyby dali na mě, tak nemělo co vybouchnout, protože by k tomu románku nikdy nedošlo.*

„Trhněte si, Peabodyová.“

„To je normální procedurální otázka, která nemá s ničím jiným nic společného.“ Škrobený tón Peabodyové měl dát jasně najevo, že je uražená a naštvaná. Eva si řekla, že Peabodyová umí své pocity vyjádřit opravdu jasně. „Pokud jako hlavní vyšetřovatelka v průběhu vyšetřování usoudím, že je nutná konzultace s oddělením elektronické detekce, pak si ji vyžádám.“

„Taky byste si mohla vyžádat někoho jiného než toho, jehož jméno se nesmí vyslovit,“ zamumlala Peabodyová.

„Elektronické vede Feeney, a já mu nehodlám mluvit do toho, koho nám pošle. Do háje, Peabodyová, s McNabem jednou budete muset

pracovat, ať už na tomhle případu nebo na jiném. Což byl dost dobrý důvod pro to, abyste s ním nikdy nezačala spát.“

„Já s ním klidně můžu pracovat. Mně je to úplně jedno,“ hučela, zatímco vystupovala z výtahu ve dvanáctém patře. „Já jsem profesionálka, na rozdíl od někoho, kdo má pořád chytrý připomínky, divně se oblíká do práce a předvádí se.“

„Chcete říct, že já profesionálka nejsem?“

„Ne, madam. Jenom…“ Ramena se jí uvolnila a do očí se vrátil humor. „Nikdy bych o vašem oblečení neřekla, že je divný, i když jsem si dost jistá, že máte na sobě pánskou košili.“

„Pokud už jste skončila se svými protivnými poznámkami, budeme pokračovat se záznamem. Ke vstupu do bytu oběti používáme univerzální klíč,“ hlásila Eva a odemykala zámek. Otevřela dveře a prohlédla si je. „Vnitřní řetěz není zaháknutý a bezpečnostní zámek není zamčený. Světla v obýváku jsou ztlumená. Co cítíte, Peabodyová?“

„Hm… svíčky, možná parfém.“

„Co vidíte?“

„Obývák. Vkusně zařízený a uklizený. Náladová telestěna je zapnutá. Scéna jarní louky. Na stolečku jsou dvě sklenice a otevřená láhev červeného vína, což naznačuje, že někdy během večera měla oběť návštěvu.

„Dobře,“ přikývla Eva, přestože doufala, že to Peabodyová dotáhne trochu dál. „Co slyšíte?“

„Hudbu. Housle a klavír. Skladbu neznám.“

„O skladbu mi nejde, ale o náladu,“ namítla Eva. „Romantika. Ještě si to všechno jednou prohlédněte. Všechno je, jak má být. Je tu čisto, uklizeno, všechno má svůj řád. Ale na stole nechala otevřenou láhev vína a sklenice. Proč?“

„Neměla příležitost je uklidit.“

„Stejně jako se nedostala k tomu zhasnout světla, vypnout přehrávač a telestěnu.“

Nahlédla do přilehlé kuchyně. Pracovní deska byla čistá a nic na ní neleželo, s výjimkou otvíráku a zátky od vína. „Kdo otevřel láhev, Peabodyová?“

„Pravděpodobně její host. Podle toho, jak její byt vypadá, bych řekla, že kdyby ji otevřela ona, uklidila by po sobě otvírák a zátku hodila do recyklovače.“

„Hm, dveře z obýváku na balkon jsou zavřené a zamčené zevnitř. Pokud to byla sebevražda nebo nehoda, nedošlo k ní tady. Podíváme se do ložnice.“

„Vy si ale nemyslíte, že to byla sebevražda nebo náhoda, že ne?“

„Zatím si nemyslím nic. Jediné, co vím, je, že obětí je svobodná žena, která má velmi uspořádaný byt, a důkazy naznačují, že měla alespoň po část včerejšího večera doma společnost.“

Eva vstoupila do ložnice. Melodie zasněné hudby měkce splývala s vánkem, který vnikal dovnitř otevřenými dveřmi balkonu. Postel byla neustlaná a rozházená prostěradla posypaná okvětními lístky růží. Vedle postele ležely na hromádce černé šaty, černé prádlo a elegantní černé střevíčky.

Voňavé svíčky s odkapávajícím voskem byly rozestavené po pokoji.

„Popište místo činu,“ přikázala Eva.

„Vypadá to, že oběť měla před smrtí pohlavní styk nebo se k němu alespoň chystala. Vzhledem k tomu, že ani zde, ani v obývacím pokoji nejsou žádné stopy násilí, domnívám se, že nešlo o znásilnění.“

„Nešlo tu o sex, Peabodyová, ale o svedení. A my musíme zjistit, kdo koho svedl. Udělejte záznam a pak mi sežeňte ty disky od bezpečnostní služby.“

Eva jemně otevřela zásuvku nočního stolku. „Šuplík na hračičky.“

„Madam?“

„Erotické pomůcky. Vybavení svobodné ženy. V tomto případě obsahuje kondomy. Oběť měla ráda muže. Pár lahviček oleje se zajímavou příchutí, vibrátor, když si musí nebo chce pomoct sama a vaginální lubrikant. Poměrně standardní, dokonce konzervativní výbava heterosexuální ženy. Žádna z těchto věcí nenapovídá, že by oběť dávala přednost lesbickému sexu.“

„Takže měla schůzku s mužem.“

„Nebo s ženou, která doufala, že rozšíří její obzory.“

„To se ukáže z našich disků. A možná budeme mít štěstí a soudní patolog v ní najde nějaké malé bojovníky.“

Eva vešla do přilehlé koupelny. Byla zářivě čistá, ručníky lemované stužkou perfektně zarovnané. Přepychová mýdla v přepychových miskách, navoněná pleťová mléka ve skleněných dózách zdobených stříbrem. „Řekla bych, že její partner se tady umýváním nezdržoval. Zavolejte sem technický tým. Podíváme se, jestli nám tady Romeo po sobě něco nezanechal."

Otevřela zrcadlová dvířka skříňky a prohlížela si obsah. Běžné léky bez receptu, nic vážného. Zásoba antikoncepčních prášků na šest měsíců.

Zásuvka vedle umyvadla byla plná kosmetických přípravků, přesto velmi upořádaná. Rtěnky, umělé řasy, pudry a tak dále.

Bryna u tohohle zrcadla strávila spoustu času, uvažovala Eva. Podle těch večerních šatů, vína a svíček si včera musela před zrcadlem pobýt pěknou chvilku, když se na svého hosta připravovala.

Eva přešla k videofonu v ložnici, pustila si poslední záznam a sledovala, jak Bryna Bankheadová v pěkných černých šatech vykládá o svých večerních plánech brunetce jménem CeeCee.

Jsem trochu nervózní, ale hlavně je to hrozně vzrušující. Konečně se potkáme. Jak vypadám?

Vypadáš skvěle, Bry. Jenom si pamatuj, že seznamování po Internetu je úplně jiné než v reálu. Jdi na to pomalu a drž se prosím tě na veřejnosti.

Určitě. Ale já mám stejně pocit, že už se dobře známe, CeeCee. Máme toho tolik společného a už si píšeme kolik týdnů. Mimochodem sejít se byl můj nápad, on navrhoval drink někde v baru, abych se cítila bezpečně. Je prostě tak ohleduplný, tak romantický. Panebože, už mám zpoždění, nesnáším chodit pozdě. Už musím letět.

Nezapomeň, chci slyšet všechny podrobnosti!

Zítra ti všechno řeknu. Drž mi palce, CeeCee. Myslím, že by to mohl být ten pravý.

„To tedy ano," zamumlala Eva a vypnula videofon.

Kapitola druhá

Eva si ve své kanceláři na policejní centrále prohlížela disky bezpečnostní služby ze dne vraždy. Lidé přicházeli a odcházeli. Nájemníci domu, návštěvy. Uviděla hubená blonďatá dvojčata, „koncesované společnice“, procházející se zavěšené jedno do druhého po vstupní hale. *Zdvojnásobte své potěšení*, pomyslela si sledujíc, jak jedna z nich dohaduje další schůzku po videofonu, zatímco druhá zaznamenává, kolik vydělala.

Bryna Bankheadová se přiřítila v šest čtyřicet pět s několika nákupními taškami v rukou, s pěknými zčervenalými tvářemi. Je šťastná, pomyslela si Eva, přímo vzrušená. Chce jít nahoru, vyndat, co pěkného nakoupila, a užít si to. Upravit se, vyparádit, všechno vyzkoušet, několikrát změnit názor na to, co si oblékne na sebe. Možná si udělat něco rychlého k jídlu, aby si uklidnila žaludek.

Prostě typická svobodná žena chystající se na rande.

A neví, že ještě dřív, než tohle rande skončí, se stane statistickou položkou.

Sledovala Louise, jak těsně před půl osmou vchází do domu. Šla rychle, jak pro ni bylo typické. Ve tváři nemá ani náznak zaujatého očekávání, pomyslela si Eva. Vypadala roztržitě, trochu unaveně.

Doktorka Dimattová žádné nákupní tašky nemá, zaznamenala Eva. Pouze svou zdravotnickou brašnu a kabelku velikánskou jak Idaho.

Ne zrovna typická svobodná žena, která vypadá, jako by se rozhodla, že si nadcházející večer prostě užije. A která neví, že to celé skončí s rozmláceným tělem u jejích nohou.

Louise byla rychlejší než Bryna. Vystoupila z výtahu v osm čtyřicet a ve svých sexy červených šatech vypadala velmi štíhle. Takhle upravená už nevyhlížela jako horlivá, přepracovaná, tvrdohlavá bojovnice.

Vypadala elegantně, svůdně a ženský.

Muž, který vcházel do domu, zatímco ona vycházela, si to zjevně myslel také – doprovázel její zadnici předlouhým pohledem. Ona si toho buď nevšimla, nebo jí to bylo jedno, protože se na něj ani nepodívala.

Z výtahu se vyhrnul asi osmnáctiletý kluk, od hlavy k patě v černé kůži a pod paží si nesl vznášedlo. Otevřel dveře, postavil vznášedlo na zem, vyskočil na ně s šikovností a grácií, kterou Eva musela obdivovat, a zmizel do noci.

Upíjela kávu a sledovala, jak Bryna těsně před devátou vychází z domu. Skoro běží, říkala si Eva, v takových elegantních botkách tím svým spěchem trochu riskuje zvrtnutý kotník. Vlasy měla upravené do lesklého vysokého účesu, který vypadal jako ebenová věž. Její tvář jemně karamelové barvy byla zardělá očekáváním. Nesla malou večerní kabelku a v uších se jí houpaly třpytivé náušnice.

„Peabodyová, zkontrolujte taxíky, které v blízkosti domu vyzvedávaly zákazníky. Spěchala, a pokud s ním neměla schůzku někde hodně blízko, určitě si vzala taxík…“ Eva se zamračila a projížděla záznam zrychleně. Zpomalila, když viděla někoho vcházet nebo vycházet.

„Byla hezká,“ podotkla přitom. „Chytrá žena s vlastním bytem a slušným zaměstnáním. Proč by někdo jako ona hledal muže přes internet?“

„To se vám lehko řekne,“ zamumlala Peabodyová a vysloužila si za to Evin upřený pohled. „Dallasová, propána, vy jste vdaná. Pro nás ostatní je shánění chlapů nebezpečná džungle plná opičáků, hadů a paviánů.“

„Vy jste do toho někdy šla?“

Peabodyová nervózně přešlápla z nohy na nohu. „Možná. A nechci o tom mluvit.“

Eva začala znovu pobaveně sledovat záznam. „Byla jsem svobodná mnohem déle než vdaná, ale k internetovému seznamování jsem se nikdy nesnížila.“

„No to je hrdinství, když jste vysoká a štíhlá, máte oči divoký kočky a dolíčky ve tvářích.“

„Peabodyová, vy mě chcete sbalit?“

„Moje láska k vám je hluboká, Dallasová, ale s policajty už si nic nezačínám.“

„To vám schvaluju. A, tady jsou. Zastavte to.“

Bylo to ve dvacet tři třicet osm. Za ty dvě hodiny se Bryna se svým internetovým nápadníkem zjevně spřátelila. Vešli se smíchem, držíce se kolem pasu.

„Vypadá skvěle,“ usoudila Peabodyová a sklonila se blíž k monitoru.“ „Taková splněná modlitba panny. Vysoký, tmavý a pohledný.“

Eva jej odhadla tak na metr pětaosmdesát a devadesát kilo. Tmavé, dlouhé, vlnité vlasy měl sčesané dozadu a padaly mu až na ramena. Pleť měl romanticky bledou, zvýrazněnou třpytivými smaragdovými šperky v koutku úst a na vrcholu pravé lícní kosti. Jeho oči měly stejně výraznou zelenou barvu jako smaragdy a od středu dolního rtu se mu k bradě táhl úzký proužek vousů.

Měl na sobě tmavý oblek a košili stejné barvy jako ozdoby na tváři, u krku rozepnutou. Přes rameno nesl černou koženou brašnu.

„Hezký pár,“ podotkla Peabodyová. „Ona vypadá, že do sebe hodila pár drinků.“

„Nebyly to jen koktejly,“ opravila ji Eva a přikázala počítači, aby zaostřil na Bryninu tvář. „V očích má záblesk chemie. A on?“ Zaostřila na obličej jejího společníka. „Je úplně střízlivý. Spoj se s mârnicí. Chci přednostně její toxikologický test. Počítači?“

Pracuji…

„No jasně, zkusme víc úkolů najednou.“ Konečně dostala nový počítač, a tak měla naději, že by to mohlo vyjít. „Projeď databáze a zjisti identitu muže na obrazovce.“

OTEVÍRÁM IDENTIFIKAČNÍ DATABÁZI. POŽADUJETE HLEDAT NA ÚROVNI MĚSTA, STÁTU, CELOSVĚTOVĚ ČI MEZIPLANETÁRNĚ?

Eva počítač poplácala. „Tak se mi to líbí. Začni s New Yorkem. A pokračuj v přehrávání disku, normální pohled.“

Pracuji…

Počítač tiše předl a nahrávka se dala znovu do pohybu. U výtahu muž zvedl Bryninu ruku a přitiskl rty na její dlaň.

„Stop. Spusť nahrávku kamery ve výtahu číslo dvě, ve dvacet tři čtyřicet.“

Scéna se zastavila a hned se rozeběhla nová. Eva sledovala, jak proces tokání při jízdě do dvanáctého patra pokračuje. Muž jemně líbal ženiny prsty a šeptal jí něco do ucha. Tím, kdo udělal další krok, teď byla Bryna: přitáhla si ho k sobě, agresivně se k němu přitiskla a začala ho líbat.

Byla to Brynina ruka, která se pohybovala mezi jejich těly a hledala.

Když se otevřely dveře výtahu, vymotali se ven, stále ještě zaklesnutí jeden do druhého. Eva znovu dala příkaz k výměně disků a sledovala dvojici, která došla ke dveřím Brynina bytu. Domácí paní trochu zatápala, když zadávala kód zámků. Lehce ztratila rovnováhu a zakolísala směrem k svému průvodci. Když vstoupila dovnitř, on zůstal přede dveřmi.

Pravý gentleman, pomyslela si Eva. Na tváři měl příjemný úsměv a v očích otázku. *„Pozveš mě dovnitř?“*

Dívala se, jak po něm Bryna vztahuje ruku. Vtáhla ho dovnitř a dveře se za nimi zabouchly.

„To *ona* to celé hnala dopředu.“ Peabodyová se zamračila na obrazovku s prázdnou chodbou.

„Je to tak, bylo to na ní.“

„Tím samozřejmě nechci říct, že si zasloužila zemřít. Jenom je zjevné, že on na ni netlačil. Dokonce ani když po něm tak tvrdě vyjela ve výtahu, na ni netlačil. Hodně chlapů – ne, sakra, většina! – už by dávno měla raku pod její sukní.“

„Většina chlapů nerozhazuje po posteli růžové lístky.“ Eva přepnula na rychlý posun a zastavila nahrávku, když se dveře Brynina bytu znovu otevřely.

„Zaznamenejte dobu, kdy zatím neidentifikovaný muž opouští byt oběti. Jedna třicet šest. Ve stejnou chvíli, kdy policie zaznamenala volání o pomoc. Louise říkala, že jí zkoušela pulz. Dejme jí pár vteřin na šok, pár vteřin, než se dostala k tělu, zkontrolovala tep, vyndala svůj videofon a vytočila číslo. To je přesně dost času na to, aby on odešel z balkonu, prošel bytem a vykročil ze dveří. Počítači, pokračuj v hledání.“

„Trochu se klepe,“ zamumlala Peabodyová.

„Jo, a taky se potí.“ *Ale neutíká*, zaznamenala Eva. Pospíchal k výtahu a jeho oči těkaly napravo, nalevo a zase zpátky. Ne, neutíká.

Sledovala, jak jede dolů, opřený zády o stěnu výtahu a tiskne koženou brašnu k hrudi. Přemýšlí, říkala si. Myslí mu to dostatečně jasně na to, aby raději vystoupil v suterénu místo v recepci a vyšel z domu postranním vchodem místo hlavním.

„V bytě nebyly žádné stopy násilí. A mezi dobou úmrtí a jejím dopadem na zem není dost času na to, aby takové stopy odstranil, pokud k nějakému násilnému konání došlo. Ale ona byla mrtvá předtím, než spadla dolů, ještě dřív, než ji shodil," dodala Eva. „Brala nelegální drogy, a přitom jsme u ní žádné nenašly. Upozorněte laboratoř na to, že nás zajímá obsah láhve vína i sklenic. A pak půjdeme domů a trochu se vyspíme."

„Zavoláte Feeneymu? Potřebujeme, aby elektronické prošlo její počítač, našlo jejich e-maily a vyhledalo jeho adresu.

„Samozřejmě." Eva se zvedla, a ačkoli věděla, že dělá chybu, obrátila se k AutoChefovi a vzala si z něj ještě jednu kávu. „Zapomeňte na své osobní problémy a dělejte svoji práci."

„Ocenila bych, kdybyste McNabovi dala stejný rozkaz, madam."

Eva se otočila. „Dělá vám problémy?"

„Ano. Ne tak docela." Naštvaně vydechla. „Vlastně ne."

„Tak jak to je?"

„Jenom si dává záležet, abych věděla o všech sexy ženských, s kterými flirtuje, a taky o tom, že od té doby, co jsem se na něj vykašlala, se radostí málem staví na hlavu. Nemá odvahu mi to říct do očí, ale zařídí, abych se to všechno doslechla."

„Vypadá to, že se z toho dostal. Peabodyová, to vy jste přece dala kopačky jemu. A teď máte Charlese."

„S Charlesem je to jiné," snažila se jí Peabodyová objasnit, jak je to s tímhle sexy koncesovaným společníkem, se kterým se sice spřátelila, ale který se nikdy nestal jejím milencem. „Už jsem vám to vysvětlovala."

„McNabovi jste to ale neřekla. Je to vaše věc," vyhrkla rychle Eva, když se Peabodyová nadechovala k další větě. „A já s tím nechci mít nic společného. McNab by si to nejradši rozdal s každou ženskou v New Yorku. Pokud to neovlivňuje jeho práci, nic mi do toho není. A vám taky ne. Nechtě tady ty pokyny pro márnici a laboratoř a běžte domů. Nahlaste se mi zítra v osm nula nula."

Eva si sedla zpátky ke svému stolu, teď už sama. „Počítači, status identifikace podezřelého?"

DOKONČENO OSMDESÁT OSM CELÝCH DVĚ DESETINY PROCENTA PROCESU. ZATÍM ŽÁDNÁ POZITIVNÍ IDENTIFIKACE.

Rozšiřte vyhledávání na státní úroveň.

PROVEDU. ZPRACOVÁVÁM…

Eva si sedla se svou kávou a s nadějí v pozitivní identifikaci. S nadějí v rychlou spravedlnost pro Brynu Bankheadovou.

Přes všechen kofein se Evě podařilo vyspat se na zemi ve své kanceláři mnohem lépe než v jejich velké prázdné posteli doma. Když se vzbudila, rozšířila zatím bezvýsledné hledání identity podezřelého. Vzala si s sebou do šatny další šálek kávy, umyla se, pročísla si prsty vlasy a ohrnula rukávy Roarkovy košile. Těsně po osmé vkročila do kanceláře kapitána Feeneyho z oddělení elektronické detekce. Stál k ní zády u svého AutoChefa. Stejně jako Eva měl vykasané rukávy a pouzdro na zbraň, kde má být. Jeho neposlušné vlasy pravděpodobně ráno viděly hřeben, ale přesto nevypadaly upraveněji než Eviny.

Eva vešla dovnitř a ucítila něco ve vzduchu. „Co to tu voní?“ Otočil se a v jeho dlouhé, jakoby psí tváři bylo vidět překvapení smíšené s pocitem viny.

„Nic. Co se děje?“

Eva znovu začichala. „Koblihy. Ty tady máš koblihy.“

„Tiše, tiše!“ Feeney prošel kolem ní a rychle zavřel dveře. „Chceš, aby sem vtrhlo celé oddělení?“ Věděl, že jenom zavřít dveře nestačí, a tak rovnou zamkl. „Co chceš?“

„Koblihu.“

„Poslouchej, Dallasová, manželka se zbláznila do zdravý výživy. V domě se mezi tím vším tofu a rehydrovaným olejem nedá najít nic pořádnýho k jídlu. Chlap občas potřebuje trochu toho tuku a cukru, jinak se mu to vymstí.“

„Jsem s tebou. Národ taky. Naval koblihu.“

„Doprčic.“ Feeney přešel k AutoChefovi a otevřel ho. Uvnitř bylo půl tuctu voňavých koblih.

„Ty blaho! *Čerstvý* koblihy.“

„V pekařství na rohu pečou každý ráno několik tuctů pravých. Víš, co za ně ty parchanti chtějí?“

Eva se po nich natáhla, rychle jako blesk jeden popadla a zakousla se do něj. „Stojí za to,“ řekla s pusou plnou mastnoty a krému.

„Jenom potichu, proboha, jestli si začneš pomlaskávat, tak nám tady vyrazí dveře.“ Posloužil si taky a rozkošnicky vychutnával první sousto. „Nikdo přece nechceme žít věčně, no ne? Říkám ženě, poslouchej, jsem přece policajt. Policajti stojej tváří v tvář smrti každý den.“

„To si piš. Nemáš taky s marmeládou?“

Než stačila sáhnout do AutoChefa, zabouchl ho a vychytrale pokračoval: „Když je člověk policajt a dennodenně dělá se smrtí, tak už mu sakra neublíží, když si do oběhu napumpuje trochu toho nezdravýho tuku, no ne?“

„Jo, navíc je to úplně božský tuk.“ Eva si olízala z prstů cukr. Mohla ho ještě chvíli vydírat a vyrazit z něho další koblihu, ale řekla si, že by se jí z ní stejně udělalo špatně. „Včera mi z jedny ženský zbyl na chodníku jenom mastnej flek.“

„Skočila?“

„Ne. Byla mrtvá, už když padala. Čekám na zprávu od patologa a z laborky, ale vypadá to na sexuální vraždu. Měla rande s milencem po internetu. Mám ho na záznamu bezpečnostní kamery, jak vchází do jejího bytu a pak vychází, ale zatím jsme ho neidentifikovali. Potřebuju, abyste ho našli přes její počítač.“

„Máte ten počítač?“

„Je zaregistrovaný jako důkaz. Oběť Bankheadová Bryna. Číslo případu H-78926B.“

„Někoho na to přidělím.“

„Díky.“ Zastavila se u dveří. „Hele, Feeney, pokud na to pošleš McNaba, mohl bys mu říct aby, já nevím, zkrátka aby se kolem Peabodyové trochu zklidnil?“

Příjemný pocit, který měl po koblize a který se mu odrážel ve tváři, najednou zmizel. „Proboha Dallasová!“

„Já vím. Já vím. Ale když to s ní musím řešit já, ty to musíš řešit zase s ním.“

„Mohli bychom je spolu zamknout do jedné místnosti a ať si to vyříkají sami.“

„Tohle řešení si nechme v záloze. Dej mi vědět, jakmile vyhrabeš něco v počítači oběti.“

Hledání v databázi nikam nevedlo. S pocitem lehké beznaděje rozšířila Eva okruh hledání na celosvětovou úroveň. Napsala a odevzdala předběžnou zprávu svému nadřízenému a poslala ji také do celého policejního systému. Připomněla Peabodyové, aby tlačila na patologa a laboratoř, a odešla svědčit k jinému případu u soudu.

Po dvou a půl hodinách odtamtud vypálila proklínajíc všechny právníky do horoucích pekel. Vytáhla videofon a zavolala Peabodyové. „Status?“

„Testy ještě probíhají, madam.“

„Zatraceně!“

„Tvrdý den u soudu, Dallasová?“

„Jo. Obhájce si snad myslí, že policie rozmazala krev oběti po pokoji, po šatech a po těle jeho úplně nevinného klienta jenom proto, aby udělala špatné jméno psychopatickým turistům, kteří v manželské hádce mnohonásobně pobodají své manželky.“

„To není dobré pro turistický ruch.“

„Ha-ha-ha.“

„Identifikovali jsme ženu, s kterou Bankheadová mluvila večer před smrtí. CeeCee Plunkettová. Dělaly spolu v oddělení prádla u Sakse.“

„Vemte si auto. Potkáme se u ní.“

„Ano, madam. A mohu-li doporučit příjemnou restauraci v šestém patře, vypadáte jako byste potřebovala něco sníst.“

„Měla jsem koblihu. Pravou.“ S úsměvem Eva ukončila hovor v momentě, kdy ve tváři Peabodyové spatřila nefalšované ohromení a závist.

To, že se zasekla uprostřed polední zácpy, jí na náladě nijak nepřidalo. Auta se pohybovala pomalými přískoky a stála na místě tak dlouho, že se přistihla při myšlence, že tam svoje auto prostě nechá a potáhne se přes město pěšky. Ale pak se podívala na chodníky přetékající davy.

Dokonce i obloha byla přecpaná – balony s reklamou, airbusy a turistické vznášející se tramvaje si vybojovávaly svoje místo.

Hluk tam byl neskutečný, ale z nějakého důvodu jí samotná tíha všech těch zvuků pomohla k uklidnění. Natolik, že když se zasekla na

světlech na rohu Madison Avenue a Devětatřicáté, vyklonila se z okna a promluvila příjemně na prodavače pojízdné prodejny.

„Dejte mi plechovku pepsi.“

„Malou, střední nebo velkou, vzácná paní?“

Evino obočí vyjelo vzhůru a schovalo se pod ofinou. Takovýhle prodavač je buď android, nebo je tady nový. „Dám si velkou.“ Zalovila v kapse po drobných. Když se k ní prodavač sklonil, aby si vzal peníze, viděla, že není ani android, ani nový. Odhadla ho na dobře udržovaného devadesátníka a z jeho úsměvu bylo vidět, že jeho zubní hygiena význačně převyšuje péči obvyklou u obsluhy pojízdných stánků.

„Krásný den, že?“

Podívala se na spousty vozidel, která v tomhle sektoru téměř blokovala celou oblohu. „Vy si snad děláte srandu.“

Jenom se znovu usmál. „Každý den, kdy jste naživu, je krásný, slečno.“

Vzpomněla si na Brynu Bankheadovou. „Asi máte pravdu.“

Otevřela plechovku a přemýšlivě z ní upíjela, zatímco se pomalinku posunovala vpřed po Madison Avenue. U Jedenapadesáté zajela ke straně, zastavila vedle řady zaparkovaných aut a zapnula znamení VE SLUŽBĚ.

V duchu se připravila a vstoupila do voňavého království obchodního domu Saks.

Módní androidi projížděli kolem dveří ve formaci, která měla člověka upoutat a přitom zajistit, aby bylo téměř nemožné kolem nich projít, aniž by ho dostali. Za nimi stála posila lidských prodavačů u pultů nebo v uličkách, jejichž úkolem bylo podle Evy zachytávat ty, kteří by snad bez úhony prošli první řadou. Vzduch byl přesycen vůněmi.

Androidka s pletencem jasně červených vlasů zablokovala Evin postup vpřed.

„Dobré odpoledne, vítejte u Sakse. Dnes doporučujeme vůni –“

„Jestli na mě spadne jenom jediná kapka, tak ti ten rozstřikovač nacpu do chřtánu,“ varovala Eva androidku, která toužila zabodovat.

„Samozřejmě, madam, jen jediná kapka parfému Orgasma okouzlí milence vašich snů.“

Eva si odhrnula bundu a významně ukázala na svou zbraň. „Jen jediná rána z tohohle a jdeš rovnou do recyklovače, Karkulko. Odprejskni.“

Androidka vyklidila pole rychlostí, která Evu potěšila. Jak si razila cestu davem zákazníků a prodavačů, slyšela bezpečnostní hlášení. Když se k ní přiblížil pár uniformovaných androidů, vytáhla svůj odznak. „Policejní centrála města New Yorku. Jsem tu služebně. Držte ty voňavkáře ode mě dál.“

„Ano, poručíku. Můžeme vám být nějak nápomocní?“

„Jo.“ Zastrčila si odznak do kapsy. „Kde je tady oddělení prádla?“

Alespoň mi tu nemávají před nosem kalhotkama, pomyslela si Eva, když vystoupila ve správném patře. I když prodej sexu tady byl na pořádku dne. Androidky-modelky se po oddělení pohybovaly pouze v tom nejnutnějším prádélku anebo v průsvitných nočních košilkách. Zaplať pánbůh alespoň lidští prodavači měli na sobě normální oblečení.

Okamžitě si všimla CeeCee Plunkettové, ale počkala, až zákaznici zabalí nákup.

„Slečna Plunkettová?“

„Mohu vám nějak pomoci?“

Eva znovu ukázala svůj odznak. „Můžeme si někde promluvit v soukromí?“

Měla růžové tváře, ale ty jí zbělely. Její modré oči se rozšířily. „Panebože, panebože. Bry… Bryně se něco stalo. Nepřišla do práce a nebere telefon. Je zraněná?“

„Můžeme si někde promluvit?“

„Já… ano.“ Přitiskla si dlaň na spánek a rozhlédla se. „V šatně. Ale já se nesmím vzdalovat ze svého místa. Já…“

„Hej!“ křikla Eva na androidku v průhledné černé podprsence a kalhotkách. „Vezmi to tady za ni. Kudy?“ zeptala se CeeCee a obešla pult, aby ji vzala pod paží.

„Tady vzadu. Je v nemocnici? Ve které? Půjdu tam za ní.“

Eva zavřela dveře jedné ze šaten. Vedla CeeCee k polstrovanému sedátku v rohu. „Posaďte se.“

„Je to zlé?“ Chytla se Eviny paže. „Je to moc zlé?“

„Ano, je mi to líto.“ Nikdy není jednoduché to někomu říct. Dá se to udělat rychle — rychlá rána přímo do srdce je lepší než pomalé trápení. „Bryna Bankheadová dnes brzy ráno zemřela.“

CeeCee nevěřícně zavrtěla hlavou a po tváři jí začaly stékat první slzy. „Měla nehodu?“

„Snažíme se zjistit, co se stalo.“

„Mluvila jsem s ní. Včera večer jsme si volaly. Šla na rande. Prosím vás, řekněte mi, co se Bry stalo.“

Úmrtí už bylo oznámeno v médiích stejně jako jeho okolnosti. A pokud ještě nezjistili jméno oběti, byla to jen otázka času.

„Ona… spadla z balkonu.“

„Spadla?“ CeeCee se začala zvedat, ale pak si zase sedla. „To není možné. To přece není možné. Je tam bezpečnostní zeď.“

„Nehodu vyšetřujeme, slečno Plunkettová. Moc by nám pomohlo, kdybyste byla ochotná odpovědět mi na pár otázek do záznamu.“

„Nemohla spadnout.“ Clonou jejího šoku teď prosvítala zlost a urážka. „Nebyla neohrabaná ani blbá. Určitě nespadla.“

Eva vyndala diktafon. „Přijdu na to, co se stalo. Jmenuji se Dallasová. Poručík Dallasová,“ sdělila CeeCee i do záznamu. „Jsem hlavní vyšetřovatel v případě smrti Bryny Bankheadové. Provádím výslech CeeCee Plunkettové, přítelkyně zesnulé. Včera večer jste s ní mluvila videofonem, pár minut před devátou, těsně předtím než odešla z domu.“

„Ano. Ano. Volala mi. Byla tak nervózní, tak vzrušená.“ Její hlas zvážněl. „Ó, Bry…“

„Proč byla nervózní a vzrušená?“

„Měla rande. První rande s Dantem.“

„Jak se jmenuje celým jménem?“

„Nevím.“ Zalovila v kapse saka po kapesníčku, ale spíš ho rozcupovala, než si jím utřela tvář.“

„Seznámili se po internetu. Neznali navzájem celá svá jména, taková byla dohoda. Kvůli bezpečnosti.“

„Jak dlouho se s ním znala?“

„Asi tři týdny.“

„Kde se na netu setkali?“

„Na diskuzním fóru o poezii. Přispívali do diskuze o slavné romantické poezii… Panebože!“ Předklonila se a zabořila hlavu do dlaní.

„Byla to moje nejlepší kamarádka. Jak jen se jí to mohlo stát?“

„Svěřovala se vám?“

„Říkaly jsme si všechno. Víte, jak to mezi kamarádkami chodí.“

Víceméně, pomyslela si Eva. „Pokud je vám známo, tohle byla její první schůzka s Dantem?“

„Ano. Proto byla tak rozrušená. Koupila si nové šaty a boty a nádherné náušnice…“

„Bývalo u ní běžné, aby si po první schůzce přivedla muže domů a měla s ním sex?“

„V žádném případě.“ CeeCee se zasmála. „Bry měla ohledně sexu, vztahů a korektního postupu příliš mnoho konzervativních předsudků. Nápadník napřed musel projít takzvanou třicetidenní testovací lhůtou, než byla ochotná s ním spát. Říkala jsem jí, že nic nevydrží čerstvé celý měsíc, ale ona…“ CeeCee se ztratila v myšlenkách. „Co tím chcete říct?“

„Jenom se snažím udělat si o ní obrázek. Brala drogy?“

Ačkoli se v CeeCeeiných očích ještě třpytily slzy, její pohled najednou ztvrdl. „Vaše otázka se mi vůbec nelíbí, poručíku.“

„Ale já ji musím položit. Podívejte se na mě. Dívejte se na mě,“ zopakovala Eva. „Nechci zranit ani ji, ani vás. Abych pro ni mohla něco udělat, musím ji znát.“

„Ne, nebrala drogy,“ odsekla CeeCee. „Dobře se o sebe starala, o svůj zevnějšek i vnitřně. Taková prostě byla. Chytrá, zábavná a slušná. A *hlavně* neulítávala na drogách a nespadla ze svýho podělanýho balkonu. Ani z něj neskočila. Tak ani nepřemýšlejte o tom, že byste se pokusili tomu říkat sebevražda. Pokud z toho balkonu opravdu spadla, tak jen proto, že ji z něj někdo shodil. Proto, že…“ Jak jí začala docházet vlastní slova, vzplanul v ní hněv. „Někdo ji zabil. Někdo Bry *zabil!* Ten… ten Dante. To on ji po schůzce sledoval domů. A nějak se musel dostat do jejího bytu a zavraždil ji. To on ji zabil,“ opakovala a zaťala prsty do Evina zápěstí. „Najděte ho!“

„Najdu,“ slíbila Eva. „CeeCee, zatím nemám všechna fakta, ale najdeme ho. Řekněte mi, co víte o muži, kterého Bry znala pod jménem Dante. Všechno, co vám o něm Bryna řekla.“

„Je toho na mě moc. Nezlobte se.“ Dívka vstala a pomalu přešla ke džbánu ledové vody na stole. Džbán se jí v rukou třásl a šplíchal, a tak jí ho Eva raději vzala z ruky a nalila vodu do sklenice.

„Díky.“

„Uklidněte se. Sedněte si, napijte se vody a uklidněte se.“

„Jsem v pořádku. Budu v pořádku.“ Ale sklenici raději držela oběma rukama. „Prý měl vlastní firmu. Byl bohatý. Říkala, že se s tím nevytahoval, spíš tak usuzovala z různých zmínek. Například o místech, kde už byl: Paříž, Moskva, vesmírné letovisko Olympus, Bimini a tak.“

„S čím obchodoval?“

„O podrobnostech nemluvili. Stejně tak on neměl vědět, že Bry dělá tady. Ale věděl to.“

Evin pohled se vyostřil. „Jak to víte?“

„Protože jí sem minulý týden nechal poslat růžové růže.“

Růžové růže, zamyslela se Eva. *Lístky růžových růží.*

„A co dál?“

„Mluvil italsky a hm… francouzsky a španělsky. Románské jazyky,“ přidala a přitom si hřbety rukou rozmazávala slzy a řasenku po tváři. „Bry se chytila na romantiku toho všeho. Říkala, že má nesmírně romantickou duši. Já jsem řekla, že to je všechno moc hezké, ale zatím neví ani to, jak vypadá. Ona se jen smála a namítala, že na vzhledu nezáleží, pokud si srdce rozumějí. Ale vůbec by jí bývalo nevadilo, kdyby vypadal tak dobře, jako se projevoval.“

Už trochu klidnější otáčela sklenicí v rukou. „Poručíku… znásilnil ji?“

„Nevím.“ Eva vytáhla fotku, kterou vytiskla z počítače. „Poznáváte ho?“

CeeCee si prohlížela Dantovu tvář. „Ne,“ vzdychla, teď už unaveně. „Nikdy jsem ho neviděla. To je on, že jo? No, to je dobrý. Asi opravdu vypadal tak dobře, jak mluvil. Ten hajzl. Ten hnusnej parchant.“ Začala snímek trhat a Eva neudělala nic, aby jí v tom zabránila.

„Kde měli včera sraz?“

„V zatraceným Rainbow Room. Bry si to vybrala, protože to bylo romantický.“

Když Eva vyšla ze šatny, našla Peabodyovou, jak skoro toužebně zírá na vystavené krajkové spodní prádlo.

„To by bylo pohodlné maximálně tak na pět minut," podotkla Eva.

„Jestli to funguje, tak bych to možná celých pět minut na sobě ani mít nemusela. Androidka povídala, že jste vzadu s Plunkettovou."

„Jo. Náš chlapík si říká Dante, je hodně na poezii a růžové růže. Zbytek vám dopovím cestou."

„Kam jedeme?"

„Do márnice přes Rainbow Room."

„To je dost divná kombinace."

Bylo to divné. Zvlášť když jste srovnali chrom a mramor jednoho místa s ubohou bílou krabicí místa druhého. Jediné, co se Evě ve známém podniku na Rockefellerově náměstí povedlo, bylo získat jména a adresy obsluhujících z předchozí noci.

V márnici měla víc štěstí.

„Á, moje oblíbená policajtka mi přišla vynadat," dal se slyšet hlavní soudní patolog Morris. Vypnul svůj laserový skalpel a zeširoka se usmál. Jeho dlouhé, tmavé vlasy spletené do copánků byly zakryté průhlednou chirurgickou čepicí. Košili a kalhoty švestkové barvy ochraňoval před nepříjemnými skvrnami od krve a jiných tělních tekutin právě tak průhledný laboratorní plášť.

„Morrisi, to, co tady pitváte, není můj případ."

„Ne, a je to škoda." Díval se na tělo mladého černocha: „Vypadá to, že tenhle nešťastník nacouval – a to hned několikrát – na dlouhý ostrý předmět. Člověk by myslel, že po prvním nárazu toho nechá, ale on ne. Dělal to znovu a znovu, až se nakonec svalil mrtvý."

„Dlouhé vedení." Eva pevně semkla rty a prohlížela si velmi impozantní erekci. „Z mohutnosti té erekce bych soudila, že si šlehl nějakou Exotiku s příměsí Zeusu. Po takovéhle kombinaci může chlapovi stát ještě dlouho potom, co on sám už leží na prkně."

„S tím bych souhlasil, zvlášť proto, že váš kolega detektiv Baxter ve zprávě říká, že svůj mužný nástroj používal náš zesnulý s velkou vervou na manželce svého bratra."

„To je zajímavé. A pak se asi rozhodl s jejím oblažováním přestat a pro změnu si jen tak zatancoval s nožem."

„Jo, přesně tahle to bylo podle bratříčka a jeho ženy, která se ještě nachází mezi živými, ačkoli se zotavuje z ošklivého pádu, při kterém si bůhvíjak zlomila sanici.“

„Lidi j sou vážně různí. Pokud má Baxter brášku ve vazbě a vy máte jasnou příčinu smrti, proč neděláte na mém případu?“

„Pojďte se mnou dál.“ Morris ukázal prstem a prošel lítacími dveřmi do dalšího pitevního sálu. Tam se nacházelo to, co zbylo z Bryny Bankheadové. Ležela na nerezovém stole, po krk zakrytá zeleným prostěradlem.

To je zřejmě Morrisova zásluha, pomyslela si Eva. Měl k mrtvým úctu.

„Bývala to asi pohledná ženská.“

Eva se dívala na zohavený obličej a vzpomínala na zrcadlo v koupelně a perfektně srovnané zásuvky se šminkami. „Byla. Morrisi, řekněte mi, jak zemřela.“

„Myslím, že to už víte. Váš odhad doby smrti byl správný. Nemusela se bát pádu, dopadu na chodník, dokonce ani nevěděla, že umírá.“ Jeho prsty v rukavicích se jemně dotkly vlasů oběti. Během dvou a půl až tří hodin požila šedesát mililitrů syntetického hormonibitalu šest, což je velmi drahá a nesnadno dostupná nelegální látka.“

„Na ulici se tomu říká Děvka. Bořič zábran,“ zamumlala Eva. „V minulosti se běžně užívala při znásilněních.“

„Ne, běžně ne,“ opravil ji Morris. „Její deriváty jsou mnohem běžnější, i když méně silné a efektivní. To, co v sobě měla tahle dáma, bylo úplně čisté. Šedesát mililitrů by se na ulici dalo pořídit tak za čtvrt milionu dolarů. Tedy kdyby se to dalo na ulici sehnat, což se nedá. Já jsem nenašel v žádném těle ani stopu téhle látky už patnáct let.“

„Já jsem o tom slyšela ve škole. Spíš mi to přišlo jako výmysly.“

„Většinou to byly pověry.“

„Zabilo ji to? Předávkovala se?“

„Samo o sobě ji to nezabilo. Kombinace s alkoholem byla nebezpečná, ale ne smrtelná. Náš hrdina to trochu přehnal. Polovina množství, které jí dal, by byla zajistila její plnou spolupráci. Množství, které měla v sobě, by jí vydrželo tak na osm, možná deset hodin. A probudila by se s příšernou kocovinou. Bolest hlavy, zvracení, třes, mdloby,

výpadky paměti. Trvalo by dvaasedmdesát hodin, než by se jí to dostalo z těla.“

Jak tak nad tím Eva přemýšlela, dělalo se jí špatně.

„Dal jí toho moc. To by normálně navodilo letargii. Předpokládám, že chtěl mnohem aktivnější sex, protože do poslední sklenice vína namíchal aneminifin-colax B, takzvaného Divokého králíka.“

„Opravdu si to pojistil, co?“ podotkla tiše.

„Byla to obrovská zátěž na její nervové i dýchací ústrojí, které už tak byly přetížené. Ta kombinace byla pro její srdce příliš. Vzalo ji to asi dvacet minut po požití. V té době už ale byla tak v rauši z té Děvky, že ani nevěděla, co se s ní děje.“

„Je možné, že si tu poslední dávku vzala dobrovolně?“

Morris opatrně zakryl Bryninu tvář prostěradlem. „Po prvních třiceti mililitrech tohohle bourače zábran už tahle slečna neudělala nic dobrovolně.“

„Dal jí drogy, znásilnil ji a nakonec ji ta kombinace drog zabila,“ konstatovala Eva. „Pak ji vyhodil z balkonu jako použitou pannu, aby zakryl stopy.“

„Z mého, velmi profesionálního, lékařského hlediska je tomu přesně tak.“

„A teď mi udělejte tu radost a řekněte mi, že v ní nechal sperma. Řekněte mi, že máte jeho DNA.“

Morris se zarděl jako malý kluk. „Jo, to tedy mám. Zatkněte ho, Dallasová, a já vám pomůžu ho strčit za mříže.“

Kapitola třetí

„Ten hnusnej bastard by si zasloužil, aby mu někdo uříz koule rezavým nožem.“

Eva se usadila ve svém autě. „Jen mi to řekněte pěkně od plic, Peabodyová.“

„Do háje, Dallasová, dost mě to vzalo ji tam vidět na stole. Uvědomila jsem si, jak byla hezká, jak byla natěšená, když volala tý svý kamarádce a říkala jí, jak si vyjde s tím hajzlem. Myslela, že se sejde s nějakým romantickým, příjemným chlápkem. Sympatickým… a on si přitom celou dobu plánoval…“

„Ušukat ji k smrti? Nevím, jestli si naplánoval zrovna tohle, ale vyšlo to tak. Možná ho dostaneme pro vraždu prvního stupně s použitím drog coby vražedné zbraně. Pravděpodobnější ale je, že to bude jen vražda druhého stupně. Peabodyová, aby vám to ale nepřetížilo mozek, dostaneme ho tak jak tak. Přidáme k tomu znásilnění a odstranění důkazů, a pak chlapec už slunce na svobodě neuvidí.

„To nestačí.“ Poposedla na svém sedadle a měla v očích slzy, což ani jedné nebylo zrovna příjemné. „Někdy je to prostě málo.“

Eva se upřeně dívala před sebe, aby poskytla Peabodyové dost času na uklidnění. Stádo dětí vyrazilo ze školy, svištěly přes přechod na vznášecích prknech a dělaly zmatek v davu chodců, mezi nimiž se proplétaly. Na jejich rychlosti a pestrobarevnosti v bezprostřední blízkosti márnice bylo něco bolestně nevinného, bolestně živého.

„Není to málo,“ namítla Eva, „protože je to to jediné, co dokážeme udělat. Naším úkolem je postavit se za Brynu Bankheadovou a zatknout chlapa, který to má na svědomí. Potom…“ Vzpomněla si na svůj případ u soudu, na to jak slizce dokázal právník překroutit zákony. „Pak už musíme spoléhat na to, že ji soudní systém pomstí, a my na to musíme zapomenout. Když se od toho nedokážeme oprostit, nahromadí se nám. Mrtví se prostě nahromadí,“ dodala, když si všimla, jak na ni Peabodyová zírá. „Nahromadí se, až přes ně nakonec vůbec neuvidíte a nebudete moct dělat svoji práci.“

„Vy na to dokážete zapomenout? Vážně?“

To byla otázka, které se Eva sama raději vyhýbala, ačkoli ji napadala až příliš často. „Spousta policajtů, kteří dělají na vraždách, dlouho nevydrží. Příliš mnoho mrtvých. Začne je to užírat, což je časem dostane. Já nic jiného než tuhle práci neumím, a tak mě to dostat prostě nesmí.“ Zhluboka vydechla. „Ale v ideálním světě bychom měli možnost použít variantu rezavého nože.“

„Když jsem s vámi začala dělat, říkala jsem si, že vraždy jsou to nejdůležitější, co můžu dělat. Teď už s vámi pracuju rok a pořád ještě si to myslím.“

„Dobrá.“ Eva se asertivně zařadila zpátky do provozu. „Musím se ještě stavit na klinice v Canal Street a taky zjistit jestli chlapci z elektronického nezjistili něco nového.“

Zavolala Feeneymu z videofonu v autě a cítila, jak Peabodyová strnula, když na obrazovce vyplula McNabova pohledná tvář.

„Haló, poručíku.“ Eva sledovala, jak se jeho pohled přesunul na Peabodyovou a rty se mu roztáhly do úsměvu stejně škrobeného, jako bylo držení těla její pomocnice. „Peabodyová.“

„Potřebuju vašeho kapitána,“ oznámila mu Eva.

„Právě odešel.“

„Řekněte mu, ať se mi ozve, jakmile se vrátí.“

„Počkat. Počkat.“ McNabova tvář vyplnila celou obrazovku, jak se k ní naklonil. „Nezavěšujte, dokud neuslyšíte celou historku. Kapitán mě nasadil na pátrání po elektronické adrese z vašeho případu.“

Eva se se svým autem prodrala úzkou škvírou v provozu, přejela do vedlejšího pruhu a získala trochu náskok. „Dost jednoduchá prácička pro machra jako jste vy, co?“

„Jo, to jo. Ale povýšilo to na machrovskou prácičku, když technik narazil na nějaké ty háčky. Ten váš internetový Casanova nám naházel do cesty pár překážek. Já jsem je ovšem jako machr zdolal a zjistil vám jeho adresu.“

„Přestanete se vytahovat aspoň na tak dlouhou dobu, abyste mi tu zatracenou adresu řekl?“

„To bych mohl, ale vy byste s tím jen zbytečně ztrácela čas. Ta adresa je v Karpatech.“

„Kde tok čertu je?“

„Je to pohoří ve východní Evropě. Vím to, protože jsem si to našel," oznámil McNab a pohodil svou dlouhou blonďatou hřívou. „A než se mě zeptáte, co k čertu dělá náš pachatel na horách ve východní Evropě… nedělá nic, protože to je falešná adresa. Ta adresa je stejně falešná jako kozy mojí sestřenice Sheily."

„To nezní zrovna, jako kdybyste zdolal překážku, McNabe."

„Dallasová, já jsem zdolal celou zatracenou horu. Odrazil jsem se od té falešné adresy a sleduju, kam mě to povede. Měl bych to dorazit během hodiny."

„Tak se tady se mnou nevykecávejte, dokud to nedorazíte. A – McNabe? Každý chlap, který ví cokoli o kozách svý sestřenice, je pěkný zvrhlík!"

Přerušila spojení, jakmile se McNab rozchechtal. „Možná je protivný," sdělila Eva Peabodyové, „ale ví, co dělá. On na to přijde. A pokud mu to bude trvat příliš dlouho, pak jen proto, že náš pachatel je nadprůměrný počítačový pirát. Chránil se dřív, než celá tahle historie začala, což bude u soudu bráno jako přitěžující okolnost.

Podívala se na Peabodyovou z profilu. „Nemračte se."

„Já se nemračím."

Eva na ni zasyčela a otočila stínítko před sedadlem spolujezdce, aby Peabodyová viděla do zrcátka. „Koukněte se na svůj obličej. Chcete, aby věděl, že jste rozhozená na součástky, kdykoli se vám připlete do cesty? Seberte se, Peabodyová."

Peabodyová studovala svou tvář a viděla, jak se její zachmuřený výraz při Eviných slovech mění v trucovitý. Zvedla stínítko. „Jenom jsem zamyšlená. To je celé."

Eva zahnula na Canal Street, proplétala se oblastí, která vypadala jako bazar; byla toho tady spousta k maní a za levný peníz, a nejvíc se tu vydělávalo na černo. Turisté tady byli pravidelně okrádáni, a pak podávali stížnosti na obchůdky, které měnily svoji adresu rychleji než cirkusáci.

Na druhou stranu, pokud je někdo tak hloupý, že si myslí, že může koupit pravé rolexky za cenu velké pizzy, koneckonců si zaslouží, aby ho obrali.

Po pár blocích se karnevalový zmatek změnil v odkladiště bezdomovců a vyděděnců. Nocležníci si na chodnících postavili své krabice

a stany natěsnané v jakýchsi zoufalých komunitách. Ti, kteří měli žebrácká povolení, ale i mnozí z těch, co je neměli, se vláčeli přes celé město, aby si vydělali dost kreditů na láhev pokoutně páleného alkoholu, který jim pomůže přežít další den.

Ti, kteří nepřežili noc, se pak s policisty z útvaru nechvalně známého jako zametači chodníků svezli do márnice.

Bylo úplně jedno, kolik jich naložili a kolik jich bylo na náklady města zpopelněno, vždycky se našla spousta dalších, kteří je na ulici nahradili.

Byl to začarovaný kruh, který se nikomu, zvlášť ne představeným města, nedařilo prolomit. Právě zde, na Canal Street, uprostřed vší té špíny a zoufalství, vedla Louisa Dimattová svou kliniku. *Jí se sice také nepodařilo tohle prokletí prolomit, pomyslela si Eva, ale aspoň se jí povedlo trochu zmírnit bolest těch, kteří v něm museli žít.*

V oblasti, kde vám klidně mohli ukrást i nos mezi očima, bylo poměrně riskantní zaparkovat auto, pokud jste ho pak nenechali chránit ze všech stran androidy v brnění a s raketovými lasery. Přesně tak totiž posádky hlídkových policejních vozů vypadaly.

Pozitivní na tom bylo, že tu byl dostatek parkovacích míst.

Eva zastavila za něčím, co kdysi mohlo být autem. Ale protože z něj zbylo už jen kus podvozku a rozbité čelní sklo, nemohla si tím být úplně jistá.

Vystoupila a v horké, smradlavé páře vycházející z ventilátoru metra zamkla všechny zámky a zapnula všechen alarm. Pak chvíli stála na chodníku a přejížděla pohledem po celé ulici. Ve vchodech se povalovalo pár pobudů a jedna šíleně hubená prostitutka se snažila nalákat zákazníky.

„Jsem poručík Dallasová, newyorská policie.“ Nekřičela, ale zvedla trochu hlas, což přimělo několik hlav, aby se k ní otočily. „Tenhle křáp je oficiální majetek policie. Pokud nebude zmíněný křáp na stejném místě a ve stejném stavu, až se vrátím, přivedu sem komando hromotluků, kteří vytáhnou na vzduch každého v okruhu pěti mil, a s nimi přijdou prvotřídní čmuchači drog, kteří vyhrabou a zkonfiskujou každičkou špetku, co máte někde ulitou. Slibuju vám, že to bude moc nepříjemný zážitek.“

„Kurvo policajtská!“

Eva pohlédla směrem, odkud se ta poznámka ozvala, a pomalu zvedla oči k oknu ve třetím patře v budově přes ulici. „Strážníku Peabodyová, potvrdila byste laskavě poznámku toho kreténa?“

„Ano, madam. Ten kretén má pravdu. Jedná se vskutku o prvotřídní kurvu policajtskou.“

„A co se stane, když mi někdo sáhne na auto?“

„Uděláte mu ze života peklo. Uděláte peklo ze života jeho kamarádů a rodiny. A taky uděláte peklo ze života lidí, kteří ho v životě ani neviděli.“

„Ano,“ pronesla Eva s chladným, spokojeným úsměvem. „Ano, přesně tak.“ Otočila se a vykročila ke dveřím kliniky.

„A užijete si to.“

„Oukej, Peabodyová, myslím, že už je jim to jasné.“ Otevřela dveře a vešla dovnitř.

Chvíli si myslela, že vstoupila do špatných dveří. Z loňských návštěv si pamatovala nacpanou čekárnu, ušmudlané stěny, omlácený nábytek. Místo toho tady byl velký prostor, rozdělený nízkou stěnou, na níž se skvěle dařilo zeleným rostlinám v jednoduchých hliněných květináčích. Židle a sedačky byly po obou stranách, a ačkoli byla skoro všechna místa obsazená, působilo to tu nebývalé spořádaným dojmem.

Stěny byly světle zelené, ozdobené zarámovanými obrázky, které zjevně namalovaly děti.

Ozýval se tu kašel, hekání a skuhrání nemocných a raněných. Ale nebylo tady cítit to, co se zde vznášelo minulou zimu: zlost a beznaděj.

Když Eva přehlížela místnost, vešla žena v kombinéze barvy okolních stěn. „Pane Lasio, můžete jít dál.“

Zatímco se pacienti přesouvali, přešla Eva k okénku recepce. Uvnitř spatřila modernější vybavení a stejný dojem efektivní spořádanosti, jaký byl vidět v čekárně.

Na recepci seděl mladý muž s radostnou, dětsky nevinnou tváří. Nemůže mu byt víc než dvacet, pomyslela si Eva, když se na ni s širokým úsměvem podíval.

„Dobrý den. Co pro vás můžu udělat?“

„Potřebuju mluvit s doktorkou Dimattovou.“

„Samozřejmě. Bohužel, dnes odpoledne má doktorka Dimattová úplně plno. Ale pokud jde o naléhavý případ…“

„Jde o osobní záležitost.“ Eva položila svůj odznak na pult. „Jsem tu služebně. Pokud je teď zaneprázdněná, řekněte jí prosím, aby mi zavolala, až bude volná. Poručík Dallasová, policejní centrála.“

„A, poručík Dallasová. Doktorka Dimattová se zmínila, že se tu asi stavíte. Má teď pacienta, ale kdyby vám nevadilo chvíli počkat… můžete jít do její kanceláře, řeknu jí, že jste tady.“

„Dobře.“

Otevřel před ní dveře. Po obou stranách chodby viděla místnosti, pravděpodobně ošetřovny, chodba se otevírala do širokého průchodu, kde stály na stolech různé přístroje. Odněkud zblízka zaslechla dětský smích.

„Vy jste se tady pěkně rozrostli.“

„Ano, doktorce Dimattové se podařilo koupit sousední budovu.“ Pořád ještě se zeširoka usmíval, když ji vedl dalším průchodem do další chodby. „Rozšířila a zmodernizovala kliniku i její služby a přidala ještě pediatrii. Máme teď šest lékařů. Dva na plný úvazek a čtyři se střídají. Taky máme plně vybavenou laboratoř.

Otevřel dveře. „Doktorka Dimattová je anděl Canal Street. Prosím, poslužte si u AutoChefa, paní doktorka přijde co nejdřív.“

Lousina kancelář se moc nezměnila, zaznamenala Eva. Byla pořád malá a přecpaná. A připomínala Evě její vlastní kancelář na centrále.

„Panečku, ta z toho tedy něco udělala! To muselo stát pěkných pár milionů,“ hvízdla obdivně Peabodyová.

„Tak nějak.“ A protože Eva Louise na kliniku věnovala – nu dobrá, uplatila ji – pouze polovinu milionu, spočítala si, že anděl Canal Street musel ve velmi krátkém čase absolvovat velmi intenzivní a velmi úspěšnou dobročinnou kampaň.

„Vsadím se, že tohle středisko je lépe vybavené a lépe vedené než moje obvodní.“ Peabodyová stiskla rty. „Možná sem přejdu.“

„Jo, jasně.“ V Eviných očích bylo jedno zdravotnické zařízení jako druhé. Bylo nutno se jim vyhýbat jako čert kříži. „Máte u sebe memokartu? Necháme tady doktorce zprávu. Chci se vrátit na centrálu.“

„Možná tu někde bude.“ Jakmile začala Peabodyová lovit po kapsách, vrazila dovnitř Louise.

„Pět minut. Potřebuju kafe.“ Vyrazila přímou čarou k AutoChefovi. „Řekněte mi, co se děje, a já zatím natankuju.“

„Znala jste Brynu Bankheadovou?“

„Ne.“

„Fotku, Peabodyová.“ Eva vzala identifikační snímek, který Peabodyová vytáhla ze složky, a ukázala ho Dimattové. „Poznáváte ji?“

Louise držela jednou rukou šálek kávy u úst a druhou si projela vlasy, zatímco se mračila na fotografii. Z kapsy jejího pláště vyčníval stetoskop a červené lízátko. „Ano, vzpomínám si. Párkrát jsem s ní jela výtahem, sem tam jsem ji vídala v obchodech, kde nakupuju. Možná jsem s ní i mluvila. Znáte to, tak, jak člověk občas mluví se sousedy, které nemá čas poznat. Byla to vražda?“

„Ano.“ Eva ukázala snímek podezřelého. „Znáte ho?“

„Ne.“ Louise postavila kávu a vzala si snímek, aby se na něj podívala zblízka. „Ne, nikdy jsem ho neviděla. To on ji zabil? Proč?“

Eva předala snímky zpět Peabodyové. „Ošetřovala jste někdy někoho, kdo měl potíže s drogami na bázi afrodiziak? Jako je třeba *Děvka* nebo *Divoký králík?“*

„Ano, když jsem sloužila na pohotovosti, měli jsme tam každý měsíc pár lidí, kteří přestali brát *Králíka*. Většinou šlo o jeho deriváty nebo o kombinaci *Exotika/Zeus*, protože pravé drogy jsou příliš drahé. S *Děvkou* jsem se ale nikdy nesetkala, ani neznám nikoho, kdo by s tím měl co do činění. Učili jsme se o ní a jejích derivátech v kurzu o ilegálních drogách, ale pokud vím, je na seznamu drog, které na trhu nejsou.“

„Tak to už není pravda.“

„Tak tohle jí ten vrah dal? Omámil ji *Děvkou? Děvkou* a *Králíkem* dohromady? Ježíšikriste!“ Promnula si rukama tvář. „Pravděpodobně smíchané s alkoholem, že jo? Proč jí rovnou neustřelil hlavu laserem?!“

„Možná byste se mohla trochu porozhlédnout, zeptat se svých známých doktorů, jestli se v poslední době *Děvka* náhodou znovu nevynořila?“

„Samozřejmě, to pro vás můžu udělat. To svinstvo musel pojmenovat nějaký chlap. Víte, jak se s tím vůbec začalo?“

„Ne, jak?“

„Používalo se to jako experimentální léčba na fobie a stavy sociální úzkosti. Jenže ten přípravek byl až příliš úspěšný.“

„Co tím myslíte?“

„Působil také na hormony. Zjistilo se, že tahle léčba je velmi efektivní u sexuálních dysfunkcí. V malých a pečlivě monitorovaných dávkách lék zvyšoval sexuální touhu a způsobilost. Tak se začala droga používat jako pomůcka při školení koncesovaných společníků. Ačkoli nebyla návyková, brzy se přišlo na to, že je nebezpečně nestabilní. Což samozřejmě vedlo k tomu, že po ní začala být poptávka na ulici. Hlavně se o ni zajímali bohatší chlapečci z univerzit a mladí, úspěšní podnikatelé, kteří občas nenápadně hodili malou dávku do drinku svým zajíčkům, aby se děvčata trochu uvolnila.“ Louise zapila zvedající se vlnu hněvu dalším douškem kávy.

„A tak dostala tahle droga jméno,“ pokračovala, „protože v kombinaci s alkoholem způsobila, že ta, která ji spolkla, byla ochotná souložit třeba úplně nahá uprostřed davu na kluzišti v Rockefellerově centru. Sice už nemusela mít koordinaci pohybů v pořádku natolik, aby se mohla aktivně účastnit, a nebylo pravděpodobné, že by si něco pamatovala, ale zato by s takovým nápadem klidně souhlasila.“

„A když přidáme *Divokého králíka?*“

„Ó, to by si to pak klidně rozdala s celým námořnictvem, než by odpadla, než by její tepová frekvence mnohokrát překročila normální hodnoty a její mozková činnost vyhasla.“

„Což by věděl lékař,“ napověděla Eva. „Chemik, lékárník, sestra, zdravotnický pracovník, kdokoli se slušnou znalostí farmak by věděl, že taková kombinace je smrtelná?“

„Ano, měl by to vědět. Pokud to není blbec, nebo mu není jedno, jak to dopadne, hlavně, že je sranda.“

„Dobrá, poptejte se. Pokud uslyšíte něco zajímavého, dejte mi vědět.“

„To se spolehněte.“

„Udělala jste tu spoustu práce,“ podotkla Eva.

„Taky si myslím.“ Louise dopila kávu a kelímkem trefila koš za dva body. „Vaše tři miliony vystačily na dost věcí.“

„Tři miliony?!“

„Chystala jsem se podnikat s tím půl milionem, na kterém jsme se domluvily. Nic víc jsem nečekala.“

„Kdy…“ Eva si přejela jazykem po zubech. „Kdy jsem vám dala ty další peníze?“

Louise otevřela pusu a hned ji zase zavřela. Usmála se. „Vypadá to, že o tom nemáte tušení.“

„Připomeňte mi to. Kdy jsem vám dala ty tři miliony dolarů?“

„Nikdy. Váš zástupce mi je dal. Koncem února.“

„A můj zástupce je kdo?“

„Nějaký uhlazený týpek v kvádru, značka Treacle z Montblanku, firma Cissler a Treacle. Ve dvou splátkách, půl milionu tak, jak jsme se dohodly, a další dva a půl za podmínky, že budu poskytovat služby nově zavedenému centru pro zneužívané ženy a děti na Lower East Side, které se jmenuje *Dochas*. *Dochas,*“ dodala s úsměvem, „znamená v keltštině *naděje*, jak jsem se dověděla.“

„Opravdu?“

„Ano. Dallasová, našla jste si opravdu pořádného chlapa. Jestli vás někdy přestane bavit, tak vám od něj klidně pomůžu.“

„Budu si to pamatovat.“

„To vy jste jí na tohle všechno dala peníze?“ dožadovala se odpovědi Peabodyová, když odcházely.

„Ne, já jsem jí ty peníze nedala, protože to přece nejsou moje peníze, že ano? Jsou Roarkovy. Já jsem jen policajtka, do háje. Policajt nemá kancelář nacpanou prachama, se kterýma by mohl dělat grandiózní gesta.“

„Jo, ale stejně. Štve vás to?“

Eva se zastavila uprostřed chodníku a zhluboka se nadechla. „Nevím, jestli mě to štve.“ Ale pro jistotu nakopla stožár pouliční lampy, kdyby ji to náhodou přece jen štvalo. „O takových věcech by mi snad mohl říct, ne? Mohl se třeba aspoň zmínit, abych se nedostávala do takových situací a nevypadala jako idiot.“

Peabodyová se ohlédla na kliniku a její měkké srdce roztálo. „Já tedy myslím, že to je skvělý gesto.“

„Peabodyová, neodporujte mi. Zapomínáte, že jsem prvotřídní kurva policajtská?“

„Ne, madam, nezapomínám. A vaše auto je na stejném místě a ve stejném stavu, jako když jsme ho opustily – ti lidi tady na to taky nezapomněli.“

„To je škoda,“ rozhlédla se trochu toužebně Eva. „Docela by se mi líbilo nakopat pár zadnic!“

Zpátky na centrále si Eva místo oběda dala čokoládu, zadumala se, vyvolala si informace o chemických látkách souvisejících s vraždou Bankheadové, ještě trochu se zamyslela, a pak zavolala McNaba, aby ho pošťouchla.

„Chci adresu.“

„Stačilo by vám jich třiadvacet?“

„Co to má do háje znamenat?“

„Podívejte, najdu nějakou zasedačku u vás na patře, vaše kancelář je mrňavá,“ navrhl a levou rukou během řeči bušil do klávesnice. „A, místnost číslo 426. Zamluvím to na vaše jméno, bude to vypadat líp.“

„McNabe…“

„Bude lehčí a rychlejší vysvětlit vám to tváří v tvář. Za pět minut jsem tam.“

Přerušil spojení, zrovna když se na něj Dallasová začala šklebit, a tak jí nezbylo než dokončit škleb na Peabodyovou. „Zasedačka 426. Okamžitě,“ nařídila.

Vyrazila ze své kanceláře kosmickou rychlostí, prošla místností detektivů a výraz jejích očí odradil kohokoli od toho, aby na ni snad promluvil. Než dorazila do zasedačky, už v ní pořádně pěnil vztek a čekala jen na vhodný terč, na který by ho mohla zamířit.

Ke své velké škodě vešel první Feeney.

„Co si sakra myslíš že vedeš za oddělení?“ vyjela na něho. „McNab mi tady bude něco nařizovat? Dokonce mi praští telefonem. A ze svého vlastního rozhodnutí zamlouvá zasedačky na moje jméno a… a navzdory rozkazu mi odmítá sdělit informace.“

„Brzdi, Dallasová. Já jsem jen nevinný divák.“

„To je škoda, protože ti na to většinou doplatí.“

S pokrčením ramen zašustil Feeney balíčkem buráků v kapse. „Já jen vím, že mi řekl, ať se tady stavím, aby nám mohl oběma najednou vysvětlit, na co přišel.“

„Já jsem na tomhle případu hlavní vyšetřovatel. Elektronické oddělení jsem požádala jen o pomoc a konzultaci. Ještě jsem nedala dohromady taktickou skupinu, ani mě k tomu velitel nezplnomocnil. Do té doby, než já rozhodnu jinak, plní McNab jenom moje rozkazy. Nic víc.“

Feeney přestal šustit sáčkem a naklonil se. „Pro mě to platí taky? Poručíku?“

„Tvoje hodnost je ti na houby, pokud jsem hlavním vyšetřovatelem já. A jestli neumíš pořádně vysvětlit svým podřízeným pravidla hry, tak je ti na nic i ve vlastním oddělení.“

Feeney k ní přikročil tak těsně, až jeho boty narazily na její, a naklonil se tak, že do sebe málem ťukly i jejich nosy. „Neříkej mi laskavě, jak mám vést svoje oddělení. Já jsem tě tady zaučoval a klidně ti ještě můžu nakopat zadek. Tak si nemysli, že si na mě můžeš vyskakovat.“

„Uhni.“

„Jdi do prdele, Dallasová. Pokud máš problém s mým způsobem velení, tak to řekni. Celý.“

Něco jí v hlavě chtělo vybouchnout. Proč to necítila? Něco jí v srdci řvalo. Ale ona to neslyšela. A tak ustoupila, o jeden opatrný krok. „Dal jí *Děvku* a *Králíka*. Pokryl její postel okvětními plátky růží a šukal ji na nich, dokud neumřela. A pak ji vyhodil z okna a ona ležela polámaná a nahá na chodníku.“

„Ježíšikriste.“ V jeho hlase byl slyšet soucit.

„Asi jsem to potřebovala někomu říct už od té doby, co to Morris řekl mně. Omlouvám se, že jsem na tebe tak vyjela.“

„Zapomeň na to. Občas na tebe vyjde případ, který tě dostane víc než ostatní. Je potom třeba na někoho vyletět.“

„Mám jeho podobu, jeho DNA. Jeho maily. Vím dokonce, u kterého stolku v baru jí dal první dávku *Děvky* do drinku, který si zaplatila sama vlastní kartou. Ale jeho nemám.“

„Najdeš ho.“ Feeney se otočil, když o krok před McNabem vešla Peabodyová. Oba se červenali. „Detektive, požádal jste hlavního vyšetřovatele o povolení sejít se v této místnosti?“

McNab zamrkal. „Potřeboval jsem –“

„Odpovězte na otázku.“

„Ne tak docela, kapitáne.“ Ani se na Peabodyovou nemusel dívat, aby věděl, že se zlomyslně culí. „Omlouvám se, že jsem překročil svou pravomoc. Věřím, že informace, které potřebuju předat, jsou pro vyšetřování velmi důležité a že bude lepší je sdělit osobně než telefonicky.“

Tmavočervená skvrna, která mu z nervozity vyskočila na hrdle, byla Evě dostatečnou satisfakcí. „Tak předávejte, McNabe.“

„Ano, madam.“ Není jednoduché působit chladně a profesionálně, když na sobě máte kalhoty barvy zralých třešní a obtažený svetr odstínu narcisek. Ale skoro se mu to dařilo. „Při sledování e-mailového účtu pachatele pocházejícího z falešné adresy se mi podařilo zjistit jméno, na které byl účet registrován. Předstíral, že jde o firmu, která se jmenuje La Belle Dame.“

„Předstíral…“ ozvala se Eva.

„Ano, madam. Pod takovým jménem není zaregistrovaná žádná firma ani organizace na území státu New York. Adresa uvedená jako sídlo firmy je nádraží Grand Central.“

„A proč z toho mám být odvázaná?“

„No, analyzoval jsem další vrstvy zpráv a podařilo se mi zjistit několik zdrojů, ze kterých ty konkrétní maily přišly. Zatím jsem našel třiadvacet míst. Všechno jsou to veřejné internetové kavárny a kluby na Manhattanu, v Queensu a Brooklynu. Zatím,“ zopakoval. „Pohybuje se, posílá a přijímá poštu na veřejných místech. Jediné e-maily, které přišly na tuhle adresu nebo z ní odešly, jsou od Bryny Bankheadové nebo pro ni.“

„Takže tu adresu založil speciálně pro tento účel,“ zamručela Eva.

„Na hlavním účtu může být několik různých adres, ale zatím jsem se nedostal přes jeho překážky. Zatím. Ten, kdo vytvořil tenhle účet, se v počítačích sakra vyzná. Je fakt dobrý a hlavně opatrný.“

„Ani její nejlepší přítelkyně ho nemohla identifikovat. Ani nikdo v jejím domě.“ Eva přecházela po místnosti. „Pokud ho Bankheadová neznala, a nikdo ho neviděl před dnem vraždy v jejím domě nebo někde kolem, musíme předpokládat, že si ji vybral v některém z diskuzních fór.“

„Věděl, kde pracuje,“ přidala Peabodyová.

„Ale ona ho nepoznala. Ani její přítelkyně, která dělá ve stejném oddělení. Možná je to jenom náhodný zákazník. Kdyby šlo o stálého zákazníka nebo zaměstnance, tak by si ho určitě všimly. Přece si všimnete chlapa, který se motá v oddělení dámského prádla. Ale jeho fotku pro jistotu pošleme do personálního oddělení u Sakse.

Takže používá veřejná místa. Buď se rád s baví lidmi, nebo se schovává v davu. Případně obojí. Pošleme jeho fotku do všech internetových kaváren a podobných podniků.“

„Poručíku?“ McNab na ni zamával rukou. „Víte, kolik v New Yorku takových míst je?“

„Ne, a ani to nechci vědět. Ale můžete je začít odpočítávat, jak je budete jedno po druhém navštěvovat.“ Podívala se na Feeneyho. „Souhlasíte, pokud to Whitney odsouhlasí?“

„Já bych řekl, že to můžeme rozjet.“

„Připravte seznam,“ nařídila Eva McNabovi. „Rozdělíme si ho. Zatím pracujte ve dvojicích.“ Povzdychla si. „McNab a Feeney jsou na tohle odborníci. Zeptám se jenom jednou, v téhle místnosti. Má tady někdo problém pracovat s některým členem tohoto týmu?“

McNab fascinovaně pozoroval nanejvýš zajímavou bílou barvu stropu nad hlavou. Peabodyová se mračila na svoje boty.

„Odpověď tedy zní ne. Peabodyová, vy jste s McNabem, Feeney, ty jdeš se mnou. Vy dva začněte na západní straně, my půjdeme na východní. Projdeme co nejvíc podniků do –“ podívala se na hodinky a počítala „– jedenadvaceti nula nula. Na briefing se sejdeme v mé domácí kanceláři, zítra ráno v osm nula nula. Fenney, pojďme teď přednést náš plán Whitneymu.“

Feeney vyšel za ní a pískal si. „Mohlas nás rozdělit jinak.“

„Jo.“ Vrhla chodbou dlouhý pohled na ty dva a pokoušela se věřit, že neudělala chybu. „Doufám, že si to prostě konečně vyříkají a můžeme se zase vrátit do normálu.“

Přemýšlel o tom, ještě když nastupovali do výtahu. „Vsázím dvacku na Peabodyovou.“

„Do háje.“ Eva si nacpala ruce do kapes. „Jestli mám vsadit na ten McNabův kostnatý zadek, tak chci výhodu. Tři ku pěti.“

„Beru.“

V zasedačce seděli Peabodyová a McNab tam, kde je Dallasová s Feeneym opustili.

„Nemám problém s tebou dělat," ozval se McNab.

„Taky nemáš proč. Ani já ne."

„Dobře."

„Fajn."

Zírali – na strop a na boty – ještě dalších dvacet sekund. První nevydržel McNab. „Ty se mi stejně vyhýbáš."

„Ne. Proč bych se ti měla vyhýbat? Máme to přece dávno za sebou."

„Říká někdo něco jinýho?" Uvnitř ho ale pálilo, že ona to může říct tak klidně, tak chladně, zatímco on na ni zatím nepřestal myslet.

„Nenapadlo by tě, že se ti vyhýbám, kdybys mi pořád nelez do cesty."

„Do háje, a proč bych to asi dělal? Mám toho spousty. Ženskejch. Nemám čas se starat o nějakou upjatou policajtku, která tráví volný čas blbnutím s koncesovanýma společníkama."

„Hele, Charlese z toho vynech." Vyskočila na nohy a pěkně to v ní vřelo. A v jejím srdci přibyla další rána.

„Já nemusím uhánět profesionály. Mám amatérek, co hrdlo ráčí." Natáhl nohy a zmohl se na úšklebek. „Ale to je jedno, ne? Máme tady práci, a to je důležitý. Tedy pokud to zvládneš."

„Já zvládnu cokoli, na co budeš mít ty. A ještě víc."

„Skvěle. Dám dohromady ten seznam a mužem se do toho pustit."

Kapitola čtvrtá

„Nemáte jeho podobu.“

Eva se zamračila na Dickieho Berenského, vedoucího laboratoře. Paličák Dickie měl možná podlézavý úsměv i povahu, což mu vysloužilo další nepříliš příjemnou přezdívku Kokot, a vadu charakteru, jejíž vinou si o sobě myslel, že je neodolatelný, ale v chemickém mikrokosmu vláken, tekutin a buněk byl geniem bez konkurence.

„To jste mě odvolal z terénu, abyste mi řekl, že nemám jeho podobu?“

„Říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat.“ Dickie se odstrčil od počítače a přejel na točící židli k jinému monitoru. Jeho pavouci prsty jako by tančily po klávesnici. „Vidíte to tady?“

Eva studovala barevně nevýrazný obraz na monitoru. „Je to vlas.“

„První metál pro dámu! Ale jaký vlas, o to jde, a proto jsem tady, abych vám to řekl. Tenhle vlas není z hlavy pachatele, ani z hlavy oběti, ani z jakékoli jiné části jejich těl. Je z paruky. Z drahé paruky vyrobené z lidských vlasů.“

„Můžete zjistit, odkud pochází?“

„Dělám na tom.“ Popojel s židlí k dalšímu počítači. „Víte, co je tohle?“

Na obrazovce byly barevné obrazce a kruhy a vzorce. Eva zprudka vydechla. Nesnášela tyhle hádanky, ale pokud šlo o Dickieho, věděla, že je lepší na jeho hru přistoupit. „Ne, Dickie, nevím. Řeknete mi to?“

„To je make-up, Dallasová. Podkladový odstín číslo 905/4. Tyhle stopy byly na prostěradle. Nejsou identické s líčidlem, které na sobě měla zavražděná. Aleje toho víc.“

Otevřel jiný soubor. „To je maskérský latex. Lidi to používají, když si chtějí přidat trochu na kráse, třeba si protáhnout bradu nebo zvětšit lícní kosti, ale nechce se jim rovnou na plastickou operaci nebo podobnou kravinu.“

„Ale oběť to nepoužívala, že ne?“

„Další metál pro dámu! Ten chlap měl na sobě paruku, makeup a maskérský latex. Nemáte tuchy, jak vypadá.“

„Dickie, to jsou fakt skvělé zprávy, nemáte ještě několik takových?“

„Mám pár chlupů z ohanbí. Tentokrát pravých – jsou hnědé. Nebojte se, než s ním skončím, budeme na něj pár věcí mít. Taky mám jeho otisky z láhve vína, těla, balkónových dveří a zábradlí. Najděte ho a já ho pěkně usvědčím, žádný strach."

„Pošlete mi, co máte. Zjistěte jména výrobců. Do rána to chci mít na stole."

„Haló!" Zavolal za ní, jak odcházela. „Taky byste mohla poděkovat."

„No jo. Díky. Do háje."

Nechala si to všechno projít hlavou po cestě domů a přemýšlela, co je její pachatel zač. Obávala se, že mu rozumí. Byl chytrý – natolik, že se přestrojil, aby ho nemohla poznat Bryna Bankheadová a aby se nedal identifikovat ze záběrů bezpečnostních kamer. Ale nevzal ji na rande ani se nevrátil k ní do bytu s úmyslem ji zabít. Tím si byla Eva jistá.

Jeho záměrem bylo ji svést.

Ale asi se mu to vymklo z rukou a skončil s mrtvolou na vlastnoručně nastlaných růžových lístcích. Zpanikařil, dostal vztek a shodil ji. Když ale vyšel z bytu, zlost už se mu v obličeji nezračila.

Měl dost peněz, anebo k nim alespoň měl přístup. Po ročním soužití s Roarkem už se naučila rozeznat znaky bohatství. Všimla si exkluzivního střihu obleku i drahého lesku jeho bot.

Přesto nechal Brynu, aby zaplatila za pití. Dvě mouchy jednou ranou: jeho platba se nedala vystopovat a že za něj platila žena, mu určitě lichotilo.

Má vynikající znalosti počítačů a chemie. Anebo znovu alespoň přístup k informacím z těchto oborů.

Má sexuální problém. Možná potíže s erekcí, nebo dokonce v normálních podmínkách trpí impotencí. Pravděpodobně je svobodný, usoudila Eva, když dorazila ke dveřím svého domu. Zdravý či dlouhodobý vztah u něj asi nepřipadá v úvahu. Pravděpodobně nic takového ani nehledá. Chce mít vztah plně pod kontrolou. Všechna ta romantická paráda byla pro něho, ne pro ni.

Iluze, říkala si, jeho *fantazie*. Potřeboval ji, aby mohl vidět sám sebe jako milence.

Teď, když dosáhl vytoužené nadvlády, mohl udělat jednu ze dvou věcí: buď se nechat zavalit strachem a pocitem viny z toho, co udělal, anebo znovu vyrazit na lov.

Podle Eviných zkušeností predátoři zřídka skončili u první oběti.

Blížila se k domu, jehož fantastické a elegantní úhly byly změkčené podvečerním přísvitem. Světla zářila ve více oknech, než se dalo spočítat. Okrasné stromy a keře, jejichž jména ani neznala, divoce kvetly a plnily vzduch vůni tak jemnou a plnou, až jste mohli téměř zapomenout, že jste uprostřed velkoměsta.

Někdy myslela na tohle zvláštní, dokonalé místo za kamennými zdmi a železnými vraty jako na svět sám o sobě. Ona v něm žila jen náhodou.

Časem si dům velmi oblíbila, ačkoli ještě před rokem se jí to zdálo nemožné. Teď svůj vztah k domu přiznávala. Jeho neskutečná krása, neskutečné bludiště pokojů a pokladů jí naháněly strach a fascinovaly současně. V každém případě si ji dům získal a držel. A nepouštěl.

Teď, když si byla vědoma toho, že není uvnitř, ji to lákalo otočit se a odjet. Mohla by strávit noc na centrále.

Ale tahle myšlenka jí deprimovala, protože jí připomínala, co dělávala předtím, než se otevřela Roarkovi, a tak zastavila před vchodem.

Vystoupila po kamenných schodech, otevřela grandiózní hlavní dveře a z venkovního přítmí vešla do jasného světla haly.

A Summerset, ten havran v obvyklém černém oblečení, už na ni čekal. Jeho kamenná tvář se perfektně hodila k ledovému tónu jeho hlasu.

„Poručíku, odešla jste z domu uprostřed noci a nesdělila mi svůj program, ani kdy se vrátíte.“

„Propána, tati, mám zaracha?“

Věděla, že ho to rozčílí, a rozčilovaní Roarkova majordoma bylo jednou z jejích oblíbených zábav, a tak si svlékla bundu a hodila ji na sloupek vyleštěného hlavního schodiště.

Věděl, že ji to rozčílí, a rozčilování Roarkovy policistky bylo jednou z jeho oblíbených zábav, a tak opatrně dvěma prsty zvedl její zasloužilou koženou bundu: „To, že mě informujete o svých příchodech a odchodech, patří k základním pravidlům slušnosti, což vy přirozeně nejste schopná pochopit.“

„Rozumíme si. Prostě jsem celou noc chlastala a vyváděla, to víte, když není kocour doma, myši mají pré…“ Chtěla se zeptat, jestli neví, kdy asi Roarke přijede, ale nemohla se k tomu donutit.

Když šla po schodech nahoru, říkala si, že Summerset to určitě bude vědět. Věděl ostatně každou hloupost. Mohla by Roarkovi zavolat sama, ale to by si připadala skoro stejně hloupě. Cožpak s ním nemluvila před čtyřiadvaceti hodinami? Cožpak jí neřekl, že doufá, že všechno rychle dokončí a za pár dní bude doma?

Vešla do ložnice. Říkala si, že si dá sprchu a něco k jídlu, ale rozhodla se, že nemá náladu ani najedno, ani na druhé. Raději by měla jít do své kanceláře, promyslet si různé možnosti, pročíst si zápisky o případu. Shodila pouzdro na zbraň a protáhla si ramena. A uvědomila si, že práce to taky nevyřeší.

Čas na rozmyšlenou bylo to, co potřebovala.

Na zahradu na střeše chodila jen velmi zřídka. Neměla ráda výšky. Ale přes obrovskou rozlohu domu si uvnitř připadala stísněně. Možná jí trocha čerstvého vzduchu pročistí hlavu.

Otevřela skleník, takže na zakrslé stromky a bohaté květy, přetékající z květináčů, svítilo světlo hvězd. Fontána zurčela do bazénku, ve kterém se leskly exotické ryby jako mokré diamanty.

Pomalu přešla ke zdi s vytesanými okřídlenými vílami, která tuto část střechy obepínala.

Vzpomněla si, jak tu několikrát měli večírek pro hosty. Pro muže Roarkova postavení to byla součást jeho povinností. Přesto ho to – z důvodů, které nechápala – velmi bavilo.

Nepamatovala si, že by sem někdy šla sama nebo jen s Roarkem. A přemítala o tom, kdo se asi stará o tu horu kytek a rostlin, kdo krmí ryby, udržuje dlaždice naleštěné a je zodpovědný za to, že jsou všechna křesla a stolky a sochy udržované v čistotě.

Mimo Summerseta viděla v domě služebnictvo, ať už lidi nebo androidy, jen velmi zřídka. Ale už se naučila, že lidé s velkou mocí a bohatstvím snadno poroučejí tichým a téměř neviditelným armádám služebnictva, které za ně zvládají otravné dennodenní životní nezbytnosti.

Přes všechnu moc a bohatství odjel Roarke do Evropy, aby se osobně postaral o záležitosti spojené s úmrtím svého přítele.

A ona trávila celé dny tím, že se starala o záležitosti spojené se smrtí úplně cizích lidí.

Pročistila si trochu hlavu, a pak si do ní pustila Brynu Bankheadovou.

Mladá, dychtivá, romantická. Pořádná. Obklopila se vkusnými věcmi, které uspořádala vkusným způsobem. Její skříně byly plné stylového oblečení, všechno bylo úhledně pověšené. Šaty i boty, které měla na sobě na osudném setkání, byly nové, a položky, které za ně zaplatila, řádně zapsané v šekové knížce. Nechala si udělat manikúru, šla na kosmetiku a připjala si krásné náušnice, které si toho dne koupila.

Byla velmi ženská, říkala si Eva. Typ ženy, která čte a má ráda poezii.

To znamenalo, že pachatel hledal mladou romantičku, výrazně ženský typ.

V kuchyni měla dvě láhve vína, bílé a červené. Ale ani jedna z nich se značkou ani cenou neblížila láhvi na stole. Přinesl ji s sebou v černé kožené tašce, spolu s drogami, růžovými plátky a svíčkami?

V zásuvce u postele měla kondomy, ale vrah je nepoužil. Bryna byla natolik pod vlivem drog, že na ochraně netrvala, což znamená, že pachatel se o to sám nestaral ani se nebál, že zanechá stopy DNA.

Protože pokud by to oběť přežila, nemohla správně popsat jeho podobu. Navíc si Eva říkala, že by si ani nebyla jistá, co se vlastně stalo. Dali si pár drinků na veřejnosti a podle obsluhy, kterou Eva ten večer vyslechla, se Bryna ke svému společníkovi velmi měla. Něžná hra dlaní, polibky, tichý smích, dlouhé pohledy do hloubi duše. Číšník ve své výpovědi uvedl, že je považoval za milence.

Záznam bezpečnostních kamer to nejen potvrzoval, ale ještě k tomu přidával. Nejenže ho pustila do bytu, ona ho tam dokonce vtáhla.

To od něj bylo chytré, říkala si Eva. Čekat, nechat ji vést. Aby to bylo vidět.

Kdyby přežila, dostal by se z toho čistý.

Přemýšlela, jestli to takhle udělal už někdy předtím.

Ne, ne. Začala přecházet podle zdi. Pokud by to už někdy zkusil, proč by udělal chybu a předávkoval ji? Vypadalo to, že se to stalo poprvé. Ale chtěla si spočítat index pravděpodobnosti.

Pokud existovala jiná oběť, byla by to další stopa, kterou by mohla sledovat, možnost jak se k němu dostat. Jak ho zastavit.

Vytáhla poznámkový blok a zapsala si klíčová slova.

Diskuzní fóra
Poezie
Vzácné a drahé drogy
Paruka a líčidla
Růžové růže
Víno Pinot Noir, ročník ’49
Sexuální deviant
Technické schopnosti
Znalost chemie

Přelétla očima, co napsala, a vrátila blok do kapsy. Možná si přece jen tu sprchu dá, i to jídlo, a nakonec bude i pracovat.

Otočila se – a uviděla Roarka.

Nezáleželo na tom, že spolu byli už přes rok. Napadlo ji, že tohle poskočení srdce, tenhle oslnivý nával možná pocítí kdykoli ho uvidí, až do konce života.

A časem se za to možná i přestane stydět.

Vypadal jako postava z fantastického příběhu. Vysoké, pevné tělo, celé v černém, by vypadalo stejně přirozeně ve vlající kápi jako ve starobylém brnění.

Jeho tvář, zarámovaná hedvábnou černou hřívou by se hodila k básníkovi nebo válečníkovi stejně jako dobře stavěné lícní kosti a smyslná ústa. Jeho oči, divoce a krásně modré, ještě pořád působily, že se jí podlamovala kolena.

Ne, uvědomila si, nikdy se za to nepřestane stydět.

Ani ji to nikdy nepřestane vzrušovat.

„Jsi tu brzy.“

„Trochu. Nazdar poručíku.“

Když zaslechla zvuk jeho hlasu, ten jemný, bohatý a zpěvný irský přízvuk, všechno se v ní zlomilo. Pak se usmál, jen malinko pohnul rty a ona k němu udělala první krok. Při druhém kroku už běžela.

Chytil ji v půli cesty a zvedl, zatímco jeho rty našly její ústa.

Horoucí vlna, jeden rychlý záblesk, a pod ním krásné teplo, teplo, které se rozlévalo a usazovalo až do morku kostí.

Doma, pomyslel si, když její chuť pomalu překryla smutek a únavu posledních dní. Konečně doma.

„Nesdělil jste mi svůj program," prohlásila v slušné imitací Summerseta. „Teď to vypadá, že budu muset odříct nanejvýš vzrušující hodinu s dvojčaty – erotickými tanečníky."

„Jo, jo… Lars a Sven, slyšel jsem, že jsou velmi kreativní." Opřel si tvář o její a postavil ji zpět na zem. „Co tady nahoře děláš?"

„Nevím přesně. Nemohla jsem se uklidnit, potřebovala jsem na vzduch." V klidu teď znovu začala studovat jeho tvář. „Jsi v pořádku?"

„Ano."

Ale Eva se naklonila a vzala jeho tvář do dlaní. „Jsi v pořádku?" zopakovala.

„Bylo to těžké. Těžší, než jsem si myslel. Myslel jsem, že už je to za mnou."

„Byl to tvůj přítel. Ať už je to jakkoli, byl to tvůj přítel."

„Ano. Přítel, který umřel, abych nemusel zemřít já. S tím jsem se už vyrovnal." Opřel si čelo o její. „Aspoň jsem si to myslel. Tenhle pohřeb, který Brian chtěl, setkání tolika lidí z mé minulosti, místo, kam pohřbili Micka… bylo to těžké."

„Měla jsem jet s tebou."

Pousmál se. „Někteří pozůstalí by asi byli trochu nervózní, kdyby mezi sebou měli policistku. I kdyby to byla moje policistka. No nic, mám pro tebe vzkaz od Briana. Jak tam stál za svým barem, požádal mě, abych ti vyřídil, že až se mě konečně zbavíš, bude na tebe čekat."

„Vždycky je dobré mít plán v záloze. Už jsi večeřel?"

„Ne, ještě ne."

„Co takhle kdybychom si pro jednou vyměnili role. Já tě přinutím jíst, přidám ti do toho nenápadně něco na uklidnění a uložím tě do postele."

„Ale ty máš kruhy pod očima, takže já bych řekl, že jsi to naopak ty, kdo potřebuje jídlo a postel. Summerset říkal, že jsi byla celou noc pryč."

„Summerset je velký, tlustý žvanil. Včera jsem dostala nový případ.“

Jemněji prsty projel vlasy a pak nechal prameny světlých a kaštanových odstínů volně spadnout. „Chceš mi o tom něco říct?“

Mohla odmítnout, ale stejně by to z ní tahal. „Později.“ Znovu si našla místečko v jeho objetí a přitáhla si ho k sobě.

„Chybělas mi, Evo. Chybělo mi tě takhle držet. Chyběla mi tvá vůně, tvoje chuť.“

„Teď by sis to mohl vynahradit.“ Otočila hlavu a přejela mu rty po tváři.

„To mám taky v plánu.“

„Plány jsou jedna věc.“ Teď zapojila zuby. „Já dávám přednost akci. Tady a teď.“

Dovolil jí, aby ho pozpátku dovedla k čalouněnému lehátku. „A co Lars a Sven?“

„O ty se postarám později.“

Usmál se a otočil ji, aby na pohovku dopadla první. „Bojím se, že ti pak na nějaké erotické tance nezbude energie.“

„To bych neřekla. Myslím, že teď jí mám spousty.“ Posunula se, aby ho mohla obemknout stehny. Zvedla obočí. „A heleďme se, ty taky!“

„Asi jsem chytil druhý dech.“ Rozepnul jí první knoflíček u košile a zarazil se. „Není tohle náhodou moje košile?“

Než se stačila ovládnout, ucukla. „No a co?“

„No a nic.“ Udělalo mu to radost. Pobaveně rozepnul zbývající knoflíčky. „Obávám se, že si ji budu muset vzít zpátky.“

„Jasně. Jako bys jich neměl dalších pět set…“

Když jí přejel prsty po prsou, byla ztracená. „Dobře, když chceš být taková.“

„Chci.“ Políbil ji na rty.

Nořil se do ní. Vrstvu po vrstvě. Chuť jejích úst, její kůže, jak ji cítil, vzrušenou, ukonejšenou, svedenou. Její tvary, dlouhé nohy, štíhlé boky, malá, pevná ňadra, to všechno pro něj představovalo nekonečnou slast.

Zatáhla za košile, za tu, kterou měl na sobě on, i tu, kterou si vypůjčila, a jeho nahé tělo se přitisklo k jejímu. Vzepjala se.

Noční vzduch kolem nich byl chladný, ale jejich krev horká. Vzdychla, jak se jejich rty znovu setkaly, ústa se pootevřela a jazyky sklouzly v dlouhém, vlhkém polibku, který se rychle změnil z něžného na dychtivý.

Zasténala rozkoší, když jeho ústa nedočkavě prozkoumávala její tělo od hrdla dolů. Stále níž.

Ještě. Víc. Všechno, letělo mu hlavou. Pak přestal myslet docela.

Její hrdlo, ramena, jejich křivky. Rozkošně se na nich pásl, pak na jejích ňadrech, a teprve nakonec na jejím srdci.

Chvěla se, sklonila se před ním a nabídla víc, nabídla mu své ruce.

Chtěla víc, než si kdy myslela, že je možné mít. Bylo tomu tak pokaždé. A když se s ní jeho ruce a jeho ústa mazlily, svírala opěradla pohovky, držela se v sedle zuřivě bouřící rozkoše.

Viděla hvězdy na obloze a další hvězdy v ní explodovaly s prudkou slastí. Změkla. Roztála. Pohybovala se proti němu v pomalém rytmu.

Lačnost se proměnila v něhu. Pohlazení, šepot, jemný pohyb, tělo k tělu.

Její prsty mu hladily vlasy. Ústa našla záhyb jeho hrdla a cítila tep srdce, které bilo jen pro ni. Když do ní hladce vnikl, otevřela oči a zjistila, že se na ni dívá.

Nikdo, pomyslela si, jak se jí ze rtů vydral vzdech, nikdo se na ni nikdy nedíval jako on. Tak, že věděla, že je středem světa.

Zvedla se k němu a odtáhla se a znovu se zvedla v rytmu tance, který byl trpělivý a syrový současně. Rytmus zůstal pomalý, hebký a pozvolný, až se jejich rty znovu setkaly.

Zaslechla, vycítila, jak vydechl její jméno. „Evo.

Objala ho pažemi, a držela ho blízko u sebe, zatímco oba vklouzli… domů.

Odněkud přinesl župany. Eva si někdy říkala, jestli náhodou nemá někde v domě schovanou malou továrnu na hedvábí, protože se zdálo, že jim nachází stále nové a nové hedvábné župany. Tyhle byly černé a dostatečně hřejivé na to, aby byly pohodlné, a přitom se v nich dalo i příjemně povečeřet na čerstvém vzduchu teplé jarní noci.

Rozhodla se, že polosyrový steak z opravdové krávy, doprovázený vynikajícím těžkým červeným vínem a svitem svíček na střešní zahradě, téměř nemůže mít konkurenci. To vše po neskutečném sexu.

„Tohle opravdu není špatné," zamumlala mezi dvěma sousty.

„Co není špatné?"

„Že jsi zase tady. Elegantní večeře o samotě není úplně ono."

„Summerset je ti vždycky k dispozici."

„Chceš mi snad zkazit chuť k jídlu?"

Díval se, jak v ní steak rychle mizí. „Nezdá se, že by to bylo možné. Už jsi dnes něco jedla?"

„Měla jsem koblihu. A nezačínej s tím. Na kolik přijde láhev Pinot Noir, ročník devětačtyřicet?"

„Jaký druh?" odvětil stejně klidně, jako se zeptala ona jeho.

„Kruci." Zavřela oči a snažila se vybavit si láhev před očima. „Maison de Lac."

„Skvělá volba. Asi pět set dolarů myslím. Musel bych se kouknout, abych ti to mohl říct přesně, ale takhle nějak to bude."

„Jedna z tvých značek?"

„Ano, proč?"

„Je to i jedna z vražedných zbraní. Vlastníš taky dům na Desáté ulici?"

„Který dům na Desáté?"

Zasyčela, probrala se záznamy ve své hlavě a oznámila mu adresu.

„Myslím, že ne." Zlehka se usmál. „Jak mi jen mohl uniknout?"

„Moc vtipné. Ale je hezké vědět, že jednou můžu chytnout vraha, co zabíjel v domě, který ti nepatří."

„Jak se může láhev vína za pět stovek stát vražednou zbraní? Jed?"

„Tak nějak." Na pět sekund se zamyslela, ale pak mu to všechno řekla.

„Uchází se o ní po e-mailu," odříkával Roarke, „dobývají poezií a pak jí do drinku dá dvě neodpornější drogy, jaké existují."

„Do drinků," poopravila ho Eva. „Pracoval na ní většinu večera."

„A sestaví na to celou scénu – romantika, svůdnost – a pak ji zneužije," dodal potichu. „A celou dobu si asi říká, že ona si to užívá. Že to není znásilnění, ale romantika. Bez násilí, erotická a vzájemně uspokojující."

Eva položila vidličku. „Co tě přimělo říct zrovna tohle?“

„Řekla jsi, že byl přestrojený. Když byli u ní v bytě a ona byla pod vlivem drog, mohl si s ní dělat, co ho napadlo. Kdyby na ni chtěl použít násilí – pokud to bylo to, co potřeboval, aby se vzrušil – klidně mohl. Ale on připravil svíčky, hudbu, květy. A dal jí další drogu, aby byla agresivní a prahla po sexu. Chtěl vytvořit iluzi, že ona je nejen svolná, ale vášnivá. Potřeboval to pro svoje ego, nebo proto, aby byl vůbec sexu schopen? Anebo pro obojí?“

„To je vynikající. Výborně,“ podotkla a přikyvovala. „Nemyslela jsem jako chlap. To přestrojení je součástí hry. Drahé oblečení, vlasy i make-up. Chtěl vypadat jako…“

Zastavila se a zírala na výjimečný exemplář muže, který seděl na druhé straně stolu.

„Do háje, on chtěl vypadat jako ty!“

„Cože?“

„Nemyslím ty jako *ty* – vybral si hodně dlouhé vlnité vlasy a zelené oči. Myslím jako tvůj typ. Ideální muž.“

„Miláčku, ty mě uvádíš do rozpaků!“

„To těžko. Chci tím říct, že jeho vzhled byl součástí hry i pro *něho*. On chce být skvělý milenec, neodolatelný muž. To, jak vypadá, kým je, jak se cítí, je podstatnou součástí téhle hry. Je bohatý, zcestovalý, sečtělý, ale v jádru beznadějný romantik. Existuje určitý druh žen, na které se může skvěle zacílit.“

„Ty mezi ně ovšem nepatříš, poručíku,“ poznamenal Roarke s úsměvem.

„Ne, já jsem si tě vzala jen kvůli sexu.“ Chopila se znovu vidličky. „A kvůli pravidelným štědrým dávkám masa. Což mě vede k malé odbočce. Louise Dimattová bydlí ve stejném domě.“

„Ale!“

„Stála na chodníku, když ta Bankheadová dopadla kousek od ní.“

Dolil jim sklenice. „To mě mrzí.“

„Zastavila jsem se dnes u ní na klinice, abych jí řekla, co je nového. Hodně se to tam změnilo.“

„Hmmm.“

„Jo, hmmm. Proč jsi mi neřekl, žes klinice daroval tři miliony dolarů?“

Zvedl sklenici a upil. „Dotuju spoustu projektů, o kterých ti nevykládám.“ Nabídl malý úsměv. „Chceš, abys o takových věcech byla do budoucna informovaná?“

„Nedělej ze sebe chytráka, řediteli zeměkoule. Ráda bych věděla, proč jsi jí za mými zády dal pětkrát víc, než jsme se domluvili. A neřekls mi nic o tom útulku, kterému chceš, aby věnovala svůj čas.“

„Líbilo se mi, co dělá.“

„Roarku.“ Obemkla mu dlaní hřbet ruky. Pevně. „Ten útulek jsi založil *pro mě*. Tys myslel, že když mi o tom řekneš, že mě to rozčílí nebo naštve, nebo co?“

„Plán na ten útulek jsem zrealizoval před několika měsíci. Pro tebe,“ připustil a přetočil ruku, aby se jejich prsty spojily. „Pro mě. Neměli jsme kam jít, Evo, je to tak? Ale i kdybych byl měl kam jít, nešel bych. Příliš velký drsňák, příliš plný zlosti. Dokonce i kdyby mi od poslední nakládačky ještě tekla krev z uší, stejně bych nešel. Ale jiní půjdou.“

Zvedl jejich spojené ruce a sledoval, jak do sebe zapadají. Způsob, jakým se drží. „Ale jsem si skoro jistý, že kdyby nebylo tebe, takováhle věc by mě nenapadla.“

„Ale nic jsi mi o tom neřekl.“

„Útulek ještě není úplně hotový,“ začal. „Mají otevřeno a přijali pár lidí, kterým tam říkají hosté. Ale je potřeba dořešit detaily, dokončit programy. Mělo by to být…“ Odmlčel se. „Ne, neřekl jsem ti o tom. Nevím, jestli jsem ti o tom chtěl říct nebo ne, protože jsem si nebyl jistý, jestli ti to udělá radost, nebo tě to spíš rozruší.“

„To jméno mi radost udělalo.“

„To jsem rád.“

„Ale co mě rozrušuje, i když to je velmi slabé slovo, je, žes mi neřekl o něčem, co děláš a na co jsem velmi pyšná. Mě by byl tenkrát do žádné takové instituce taky nikdo nedostal,“ pokračovala, když se na ni podíval. „Protože on mě tak vyděsil, že jsem si myslela, že jsou to velké černé díry a já se tmy bála nejmíň tak jako jeho. Takže já bych tam také bývala nešla. Ale jiní půjdou.“

Zvedl její ruku ke rtům. „Ano.“

„A teď se na něj podívejte, na dublinského syčáka. Opora společnosti, filantrop, vůdčí osobnost města na poli sociálního cítění.“

„Tak s tímhle nezačínej.“

„Tvrdý chlap s velikým a měkkým srdcem.“

„Abych tě nemusel šíleně ztrestat, Evo.“

„Slyšíš to?“ Naklonila hlavu. „To se mi třesou kolena strachy.“ Usadila se pohodlně, spokojená, že smutek, který měl ve tváři, když přišel, už zmizel. Začíná se jí dařit dělat manželku.

„No a teď, když jsem tě nechala, abys mě pomiloval a nasytil a tím uspokojil mé okamžité základní potřeby, musím se zase dát do práce.“

„Promiň, ale vzpomínám si, že mi tady někdo sliboval, že mě uloží do postele.“

„To teď musí počkat, řediteli zeměkoule. Potřebuju si spočítat pravděpodobnosti a pokusit se nějak dopátrat hlavního internetového účtu našeho chlapíka. Něco francouzského. La Belle Dame.“

„Keats.“

„Co?“

„Ne co, ale kdo, ty plebejko. Kdo. John Keats. Klasický básník, devatenácté století. Báseň *La Belle Dame Sans Merci*. Krásná dáma bez soucitu.“

„Jak to, že tohle všechno víš?“

„Neuvěřitelné, že?“ prohodil a zvedl ji na nohy. „Najdu ti tu báseň a pak se můžeme dát do práce.“

„Já nepotřebuju…“

Umlčel ji rychlým a tvrdým polibkem. „Mám nápad. Budeme předstírat, že ses hádala, že nepotřebuješ a nechceš pomoc civilisty, a já jsem ti pak oponoval a přesvědčil tě, proč je pro tebe výhodné, abych ti pomohl. Tahali jsme se o to dvacet minut, a ty jsi pak uznala, že informace umím hledat rychleji než ty a že víc hlav víc ví a tak dále a dali jsme se do práce. To nám ušetří spoustu času.“

Zasyčela. „Dobře, ale jestli tě jen koutkem oka přistihnu, ze se tváříš arogantně, tak ti nakopu.“

„Miláčku, to ani nemusíš říkat, to je přece úplně jasné.“

Kapitola pátá

Nemají jeho podobu. Kdykoli mu chtěl strach zalézt pod kůži jako štípaví mravenci, zopakoval si tento jediný, ale zásadní fakt.

Nemají jeho podobu, a tak ho nemohou najít.

Mohl chodit po ulicích, jezdit taxíkem, jíst v restauraci, jít do klubu. Nikdo se nad ním nepozastavil, neukázal na něj prstem, neběžel shánět policistu.

Zabil, ale byl v bezpečí.

Ve své nejzákladnější podobě se jeho život vlastně nezměnil. Ale stejně se bál.

Byla to samozřejmě nehoda. Nic víc než nešťastná, nesprávná kalkulace, způsobená pochopitelným přebytkem entuziasmu. Když se na to člověk podíval z nadhledu, byla to chyba té ženy přinejmenším do té míry jako jeho vlastní.

Možná víc její.

Když si to znovu zopakoval, zatímco si zlomyslně okusoval nehty, jeho společník si povzdychl.

„Kevine, jestli vážně musíš někde chodit sem a tam a opakovat to pořád dokola, běž jinam. Je to otravné."

Kevin Morano, vysoký, štíhlý dvaadvacetiletý mladík, si zprudka sedl a začal bubnovat svými dobře udržovanými prsty na umaštěné kožené opěradlo křesla. Ve tváři neměl žádné vrásky, jeho oči byly klidné, nevýrazně modré, středně hnědé vlasy střední délky.

Byl příjemného, i když obyčejného vzhledu. Nepříjemné na něm bylo jen to, že při sebemenší kritice okamžitě vrčel.

Tak tomu bylo i teď, když se díval na svého přítele, nejstaršího a nejstabilnějšího společníka. Říkal si, že alespoň od něj si zaslouží sympatie a podporu.

„Řekl bych, že mám důvod dělat si starosti." V jeho hlase byla cítit netrpělivost, s níž si vymáhal soucit. „Šlo to všechno do háje, Luciasi."

„Blbost." Zaznělo to víc jako příkaz než poznámka. Lucias Dunwood byl zvyklý Kevina komandovat. Podle něj to byl jediný způsob, jak něco udělat.

Pokračoval v práci na výpočtech a měřeních v obrovské laboratoři, kterou navrhl a vybavil tak, aby plnila jeho touhy a potřeby. Jako obvykle pracoval se sebedůvěrou.

Byl zázračné dítě, hezký chlapec s rezavými kudrnami a jiskřivýma očima a neskutečným talentem pro vědy, zejména matematiku.

Hýčkali ho, rozmazlovali, vzdělávali a chválili.

Zrůdnost v něm mazaně a trpělivě čekala na příležitost.

Stejně jako Kevin i on vyrostl v bohatství a s mnoha privilegii. Rostli téměř jako bratři. Protože byli vychováni skoro stejně a za stejným účelem, považovali se ještě za něco víc než za pouhé sourozence.

Od počátku, dokonce když byli ještě kojenci, se s jistotou poznali. Věděli, co se v těch malých hebkých tělíčkách skrývá.

Navštěvovali stejné školy. Navzájem si později konkurovali akademicky i společensky. Rozuměli si a jeden v druhém nalezli jediného člověka, který byl schopen pochopit, že pro ně běžné společenské normy neplatí.

Kevina matka porodila a hned ho předala placeným opatrovníkům, aby se mohla věnovat vlastním ambicím. Luciasova matka si ho držela blízko, protože jediným naplněním jejích ambicí se stal on.

Oba chlapce zahrnovali materiálním nadbytkem, splnili jim jakýkoli vrtoch, vedli jek tomu, aby vynikali a neočekávali od světa o nic méně než naprosto všechno.

Teď z nich byli dospělí muži, jak Lucias rád podotýkal, a mohli si dělat, co je napadlo.

Žádný z nich nepracoval, ani nemusel. Přispívat společnosti, kterou opovrhovali, jim připadalo k smíchu. Koupili si spolu dům a v něm si vytvořili vlastní svět, podle svých pravidel.

Pravidlo číslo jedna znělo: Nikdy se nenudit.

Lucias se otočil k monitoru a přehlédl různé vzorce a propočty, které na obrazovce probíhaly. *Ano*, říkal si, *skvěle*. Bylo to správně. Bylo to perfektní. Spokojeně přešel k baru, vyleštěné starožitnosti ze čtyřicátých let 20. století, a nalil si drink.

„Whisky a soda. To tě postaví na nohy."

Kevin jen mávl rukou a těžce si povzdychl.

„Nebuď otravný, Keve."

„Ó promiňte. Jsem jen trochu rozrušen, protože jsem někoho zabil."

Lucias přešel místnost se zadržovaným smíchem a párem vysokých sklenic. „To je jedno. Kdyby to nebylo jedno, dost bych se na tebe zlobil. Je pravda, že jsem ti jasně vysvětlil dávkování. Neměl jsi ty dvě věci míchat, Kevine."

„Já vím." Kevin zvedl podrážděně sklenici a zamračil se do ní. „Nechal jsem se celou tou záležitostí unést. V životě jsem neměl žádnou ženu tak dokonale ve své moci. Nevěděl jsem, že to je opravdu možné."

„O to nám přece šlo, nebo ne?" Lucias s úsměvem zvedl sklenku k přípitku a napil se. „Ženy v našem životě nebyly nikdy takové, jaké jsme potřebovali. Panebože jen se podívej na naše matky. Moje je bezpáteřní a tvoje bezkrevná."

„Tvoje má o tebe alespoň zájem."

„Ani nevíš, jaké máš štěstí." Lucias zamával sklenicí. „Ta husa by mi visela na krku jako kámen, kdybych si od ní nedal pořádný odstup. Není divu, že můj drahý papá tráví většinu času na cestách."

Lucias si natáhl nohy. „No nic, zpátky k tématu. Ženy. Ty, které o nás měly zájem, byly buď nudné intelektuálky, nebo nány, kterým šlo o peníze. Kevine, my si přece zasloužíme něco lepšího. Zasloužíme si přesně takové ženy, jaké chceme, kolik jich chceme a přesně takovým způsobem, jakým si je přejeme mít."

„Je to tak. Samozřejmě že si je zasloužíme. Ale panebože, Luciasi, když mi došlo, že je mrtvá…"

„Ano, ano." Lucias si sedl na druhé křeslo a naklonil se horlivě ke Kevinovi. „Vyprávěj mi to ještě jednou."

„Byla tak sexy. Krásná, exotická, plná sebedůvěry. Typ ženy, kterou jsem vždycky chtěl. A nemohla se udržet. Mohl jsem ji mít v taxíku, ve výtahu. Zabodoval jsem mockrát ještě dřív, než jsme se vůbec dostali k ní do bytu."

„Brzy si body sečteme," mávl Lucias spěšně rukou, „pokračuj."

„Musel jsem ji brzdit. Nechtěl jsem, aby to skončilo. Chtěl jsem si užít romantiky, za nás za oba. Pomalé svádění. A samozřejmě…" Po tváři mu přelétl první náznak pobavení. „Získat co největší počet bodů v daném časovém limitu."

„Přirozeně," souhlasil Lucias a znovu Kevinovi připil.

„Fungovalo to. Nechala mě, abych si dělal, cokoli se mi zachtělo. Líbilo se jí to.“

„Ano, jasně, a dál?“

„Řekl jsem jí, aby počkala, abych mohl naaranžovat scénu v ložnici. Přesně tak, jak jsem si to naplánoval. Bylo to skvělé. Bylo to úplně bez chyby. Osvětlení, hudba, vůně ve vzduchu.“ I „A ona se ti poddala.“

„Ano.“ Kevin si povzdychl, jak se mu celá ta scéna vracela. „Přenesl jsem ji do ložnice. Neuvěřitelně pomalu jsem ji svlékl, zatímco ona se jen třásla, jak hrozně už mě chtěla. Vzdychala po mně. Ale pak najednou úplně odpadla.“

Lucias zachrastil ledem ve sklenici. „Dal jsi jí toho moc.“

„Já vím, ale chtěl jsem prostě víc. Do háje.“ Kevinova ústa se zkřivila a v hlase zazněl hněv. „Nestačilo, aby tam jen tak ležela jako robot. Chtěl jsem ji rozpálenou, bez sebe vášní, plnou touhy. Po tom všem, co jsem udělal, jsem si to zasloužil.“

„Jistě. A tak jsi jí dal ještě *Králíka.*“

„Měl jsem ho zředit. Já vím. Ale dával jsem si pozor, dal jsem jí na jazyk jen pár kapek.“ Navlhčil si rty. „Najednou byla úplně divoká. Rozpálená, křičela. Prosila, žebrala, abych si ji už vzal. Byli jsme jako zvířata. Od romantiky ke svádění a k primitivnímu, syrovému sexu. Nikdy jsem to takhle nezažil. Když jsem se udělal, bylo to, jako kdybych se právě narodil.“

Otřásl se a znovu se napil. „Když bylo po všem, jen jsem tak ležel, zmožený, usínal jsem s jejím tělem ještě pod sebou. Líbal jsem ji, hladil, aby věděla, že mi udělala radost. Pak jsem se na ni podíval. Dívala se na mě. Zírala na mě prázdnýma očima. Nejdřív mi to nedošlo, ale pak… věděl jsem, že je *mrtvá.*“

„Ty ses narodil,“ ozval se Lucias, „a ona zemřela. Ten nehlubší možný prožitek.“ Upil a zamyslel se. „Jen si to představ, Kevine. Ona zemřela stejně, jako nás počali. Z chemicky navozeného šíleného spojení. Jeden experiment se skvělými výsledky. Pokud si to myslíme *my.*“

„A my si to myslíme,“ souhlasil Kevin se smíchem.

„To druhé byla hra. Skvěle zahraná na to, že šlo o první kolo. Teď je řada na mně.“

„O čem to mluvíš?“ Kevin vyskočil, zatímco Lucias se zvedal. „To snad nemyslíš vážně. To přece nemůžeš!“

„Ale můžu. Proč by sis měl užít jenom ty?“

„Luciasi, propánaboha…“

„Vyhodit ji z okna bylo stupidní. Kdybys ji tam jen nechal a odešel, trvalo by jim mnohem déle, než by ji našli. Strhávám ti body za špatnou strategii. Takovou chybu já neudělám.“

„Co tím chceš říct?“ Kevin ho chytil za ruku. „Co chceš dělat?“

„Keve, jedeme v tom spolu. Plánování i realizace. Když jsme s tím začali, považovali jsme to za dobrou zábavu, takovou mezihru, ve které si rozšíříme své sexuální zkušenosti. A při dolaru za bod jde o hezké soutěžení, abychom se nenudili.“

„Ale nikomu se nemělo nic stát!“

„Taky se ti nic nestalo,“ podotkl Lucias. „O koho jiného tady jde? Je to naše hra.“

„To je pravda.“ Byla to pravda, s níž se nedalo polemizovat, a to ho znovu uklidnilo. „To je fakt.“

„A teď chvíli přemýšlej.“ Lucias se od něj odvrátil a zvedl ruce. „Svým způsobem je to ta nejfantastičtější hra, jaká se dá hrát. Kruh života a smrti. Copak nevidíš tu ironii, tu dokonalou krásu? Tytéž drogy, které nám pomohly na svět, skoncovaly s životem někoho jiného.“

„Ano…“ Kevin cítil, jak je pomalu vtahován do pocitu nadšení z celé té věci. „Ano, ale…“

„Jde tu teď o mnohem víc a je to mnohem zajímavější.“ Lucias se obrátil zpátky a chlapsky potřásl Kevinovi rukou. „Kevine, jsi vrah.“

Zbledl, ale odlesk respektu v Luciasových očích ho nutil k pýše. „Byla to nehoda.“

„Jsi vrah. Jak bych mohl být míň než ty?“

„Ty myslíš…“ V břiše pocítil vzrušení. „Záměrně?“

„Podívej se na mě. Řekni mi, a víš, že ty lhát neumíš, jestli její smrt z tvé ruky nebyla vzrušující. Nebylo to náhodou na tom to *nejvíc vzrušující!*“

„Já…“ Kevin zvedl svou skleničku a zhluboka se napil. „Jo. Panebože, je to tak.“

„A ty bys mi chtěl takovou zkušenost odepřít?“ Objal Kevina paží kolem ramen a vedl ho k výtahu. „Kevine, nakonec jsou to jenom ženy.“

Jmenovala se Grace. Takové sladké staré jméno. Pracovala v městské knihovně. Roznášela disky a vzácné knihy zákazníkům, kteří se usadili v čítárnách ke svému výzkumu nebo si jen krátili čas čtením.

Milovala poezii.

Bylo jí třiadvacet, byla hezká, jemná blondýnka s plachým vystupováním a velkorysým srdcem. Už se stačila zamilovat do muže, který si říkal Dorian a v bezpečném světě internetu se jí dvořil.

Nikomu o něm neřekla. Bylo to tak romantičtější. Na své první rande si koupila nové šaty s dlouhou splývavou sukní v pastelových barvách, které jí připomínaly duhu.

Když odcházela ze svého malého bytu, aby dojela metrem do centra, připadala si velmi odvážná a dospělá. Považte, dát si drink v Starlight Lounge s mužem, o kterém je přesvědčená, že si ho vezme.

Určitě bude pohledný. Prostě musí být. Věděla, že je bohatý, výmluvný a zcestovalý, muž, který miluje literaturu a poezii stejně jako ona.

Jsou si souzeni.

Byla příliš šťastná na to, aby mohla být nervózní. Výsledkem večera si byla příliš jistá na to, aby si připustila jakoukoli pochybnost.

Před půlnocí už bude mrtvá.

Jmenovala se Grace a byla jeho první. Nejen jeho první oběť, ale i první žena, se kterou kdy doopravdy spal. Dokonce ani Kevin nevěděl, že zatím nikdy nebyl schopen sexuální akt dokončit. Až do dnešního večera.

V té úzké posteli v dojemném malém bytě byl však bohem. Bohem, který donutil ženu pod sebou křičet rozkoší, plakat a žebrat, že chce ještě víc. Blábolila o své lásce k němu, souhlasila s čímkoli, co si usmyslel po ní chtít. A její prázdné, zdrogované oči na něm obdivně visely, ať s ní nakládal jakkoli.

To, že byla panna, ho překvapilo natolik, že poprvé vystříkl příliš brzy. Ale ona mu řekla, že byl skvělý, že na něj čekala celý život. Že svoje panenství si schovávala jen pro něho.

A právě jeho znechucení ho vzrušilo.

Když vyndal z tašky poslední lahvičku, ukázal ji Grace tak, že se sklo i tekutina třpytily ve světle svíčky. Když ji vyzval, aby otevřela ústa, poslušně to udělala, jako ptáče čekající na potravu.

Cítil, jak jí prudce bije srdce, zatímco do ní vrážel. Cítil, jak její srdce puklo. A věděl, že Kevin měl pravdu. Bylo to jako zrození.

Studoval ji, použitou, její tělo vychládající na zválených prostěradlech a růžových lístcích. A věděl ještě jednu věc. Měl na to právo. Ona byla všemi dívkami, které ignorovaly jeho potřeby, nebo se otočily zády, když nebyl ničeho schopen. Byla všemi, kdo ho v životě odmítli, přehlíželi, smáli se mu.

V podstatě nebyla ničím.

Oblékl se, oprášil si rukávy saka, zapnul knoflíky. Nechal svíčky hořet a vyšel ven. Nemohl se dočkat, až dorazí domů a všechno to vypoví Kevinovi.

Eva se cítila skvěle. Sex a spánek, takové kombinaci se dalo těžko konkurovat. A když jste pak den začali plaváním a obrovským hrnkem kávy, která by vzbudila i mrtvého, tak to bylo opravdu něco.

Připadala si tak, až si říkala, že dnes by si zločinci raději měli dát volno.

„Vypadáš odpočatě, poručíku.“ Roarke se opřel o veřeje mezi jejich pracovnami.

„Jsem připravená,“ odvětila a dívala se na něj přes okraj hrnku. „Asi toho musíš spoustu dohnat.“

„Už jsem se do toho dohánění úspěšně pustil, nevzpomínáš?“

Zasmála se. „To je pravda, ale já měla na mysli práci.“

„Á, na tom jsem taky začal dělat.“ Přešel k ní a uvěznil ji mezi svým tělem a pracovním stolem. Předklonil se a pohladil kocoura, který se obtočil kolem videofonu jako kus plyše.

„Je tady těsno, chlapče, a už mi začala pracovní doba,“ broukla Eva.

„Kdepak, ještě pět minut.“

Natočila hlavu, aby se mohla podívat na hodinky. „Máš pravdu, pět minut.“ Ovinula mu ruce kolem pasu. „To bychom ještě mohli…“ Jak ale stiskla jeho spodní ret mezi zuby, uslyšela blížící se kroky, nezaměnitelný zvuk policejních bot. „Peabodyová je tu s předstihem.“

„Můžeme dělat, že jsme ji neslyšeli.“ Roarke ji jemně kousl do rtů. „Že ji nevidíme.“ Přejel jí ústa jazykem. „Že ji vůbec neznáme.“

„To je skvělý plán, jenže…“ Eva si byla jistá, že kdyby do toho polibku vložil plné úsilí, ucítila by, jak jí srdce beznadějně taje. „Dolů, chlapče,“ zamručela, právě když Peabodyová vešla do místnosti.

„Hmmm… ehm.“

Roarke se otočil a zvedl Galahada, aby ho poškrábal za ušima. „Nazdar Peabodyová.“

„Ahoj. Vítejte doma. Možná bych si mohla zajít do kuchyně pro šálek kávy nebo tak něco…“

Ale když vyrazila zpátky ke dveřím, Roarke se k ní natáhl, zvedl jí bradu a studoval její tvář. Byla bledá, oči měla bez lesku a pod nimi kruhy, „Vypadáte unaveně.“

„Asi jsem se moc nevyspala,“ utrousila Peabodyová. „Potřebuju kafe.“ A odspěchala.

„Evo.“

„Nic neříkej.“ Zvedla prst, když zaslechla Roarkův tichý tón. „Teď o tom nechci mluvit. Vlastně o tom nechci mluvit vůbec, ale teď obzvlášť ne. A kdyby mě byl někdo poslouchal, když jsem říkala, že pokud se zaplete s McNabem, tak se to všechno podělá, ani bychom teď o čem mluvit neměli, že ano?

„Oprav mě, jestli se mýlím, ale zdá se mi, že ty o tom právě teď mluvíš.“

„Jdi do háje. Jediná jasná věc tady je, že si s tím bude muset poradit a dělat svou práci. A McNab taky.“

Než si sedla za stůl, ještě do něj pro jistotu malinko zlostně kopla. „A teď už jdi.“

„Ty se o ni bojíš.“

„Do háje, to si myslíš, že nevidím, jak ji to bolí? Že je mi to snad jedno?“

„Vím, že to vidíš a že ti to vadí.“

Otevřela pusu, ale pak z chodby uslyšela další kroky. „Nechme to být.“ Zamručela. „Peabodyová.“ Pozvedla hlas. „Feeney je tady. Jedno slabé a oslazené kafe.“

„Jak jsi věděla, že jsem to já,“ dožadoval se Feeney ve dveřích.“

„Šoupáš nohama.“

„To teda ne.“

„Že prý ne… no jasně že šoupáš. Peabodyová klape a McNab poskakuje.“

„Kdybych nosil boty jako on, tak bych taky poskakoval. Hele, Roarke, nevěděl jsem, že už jste zpátky.“

„Právě jsem dorazil. Ještě pár hodin budu dělat z domova,“ oznámil Evě. „A pak budu v kanceláři v centru. Ta knížka tady ale zůstane,“ dodal. „Můžeš si ji vzít na disku, jestli chceš.“

„Jaká knížka?“ chtěl vědět Feeney.

„Poezie. Zdá se, že náš pachatel pojmenoval svou hlavní adresu po básni, kterou napsal nějaký Keats asi před dvěma sty lety.“

„Vsadím se, že se ani nerýmuje. Vem si takovýho Springsteena, McCartneyho, Lennona, ti uměli rýmovat. Klasika.“

„Nejenže se to nerýmuje, ale je to celé divné a depresivní a celkově hloupé.“

„No, nechám vás pracovat, když už máte takovou pěknou analýzu.“ Roarke vyšel směrem ke své kanceláři, kocoura v náručí. „Zdá se mi, že slyším poskakovat McNaba.“

Sice měl na sobě sladce červené boty barvy jablek, ale přesto nevypadal živěji než Peabodyová. Eva se pokoušela si jí nevšímat. Sedla si na okraj stolu a oznámila jim, co je nového.

„To vysvětluje, proč jsme neměli štěstí v internetových kavárnách,“ podotkl McNab. „Je divné, že by toho chlápka nikdo nikde neviděl.“

„Mohli bychom se kouknout na pravděpodobné změny podoby,“ promýšlel Feeney. „Nejpravděpodobnější tvar tváře, barvy, kombinace. Ale v podstatě pracujeme bez vizuální identifikace.“

„Taky jsem si nechala spočítat nějaké pravděpodobnosti. Skoro jistě hledáme svobodného muže mezi pětadvaceti a čtyřiceti lety. S vysokými příjmy, vysokoškolským vzděláním a nějakou sexuální dysfunkcí nebo perverzí. Pravděpodobně žije ve městě. Feeney, kde k těm drahým drogám přišel?“

„Dealeři, kteří prodávají *Králíka*, obhospodařují velmi malou a elitní klientelu. Je jich málo. Co já vím, v New Yorku je jen jeden, ale můžu se zeptat na protidrogovém, jestli nevědí ještě o někom jiném. Nikdo, o kom vím, neprodává *Děvku*, prostě to není finančně efektivní.“

„Ale dřív se používala v sexuální terapii a při kurzech pro koncesované společníky, ne?“

„Ano, ale cena je příliš vysoká a látka je příliš nepředvídatelná.“

„Oukej.“ Moc toho nebylo, ale aspoň pár informací, které mohly někam vést. „Prozatím nebudeme s těmi internetovými kavárnami pokračovat. McNabe, začněte pracovat na změnách podoby. Feeney, zjisti, co se dá, od protidrogového. Až vyrazím z Dicka značky makeupu, maskérského latexu a paruky, budeme mít stopu, po které se můžeme vydat. Mám cenu toho vína. Můj zdroj mi sdělil, že v téhle městské části se prodalo tři tisíce padesát lahví tohohle ročníku. Peabodyová a já se na to podíváme a zkusíme zjistit, odkud byly ty růže. Ten chlap utrácel slušné peníze – víno, kytky, líčidla, drogy – tak přece musel zanechat stopy. A my je najdeme. Peabodyová, pojďte se mnou.“

Když dosedly do auta, Eva se dlouze nadechla. „Jestli máte problémy se spaním, vemte si prášek.“

„Od vás ta rada sedí.“

„Tak to berte jako rozkaz.“

„Ano, madam.“

„Tohle mě fakt štve.“ Eva na to šlápla a auto vyburácelo příjezdovou cestou ven.

Peabodyová vystrčila bradu tak, až bylo s podivem, že jí neprorazila přední sklo. „Omlouvám se, jestli vám moje osobní problémy působí těžkosti, poručíku.“

„Jestli se nezmůžete na lepší sarkazmus, tak to raději vzdejte.“ Eva se prohnala vraty a dupla na brzdy. „Chcete si vzít volno?“

„Ne, madam.“

„Sakra, Peabodyová, neříkejte mi pořád madam tímhle tónem, nebo vám nakopu rovnou teď a tady.“

„Já nevím, co se se mnou děje.“ Její hlas prosákl slzami. „Mně se McNab ani nelíbí. Je protivný a hloupý. Je to *blb*. No a co, že jsme měli skvělý sex? A možná se i zasmáli. Nic vážnýho to nebylo. To mu nedává právo, aby mi dával ultimáta nebo měl urážlivý řeči nebo dělal přiblblý závěry.“

„Už jste se vyspala s Charlesem?“

„Co?“ Peabodyová se vskutku začervenala. „Ne.“

„Možná byste měla. Nechce se mi věřit, že vědem tuhle konverzaci, ale kdybyste si touhle cestou odbourala stres, tak by se vám to srovnalo v hlavě. Nebo tak něco.“

„My jsme… Charles a já jsme přátelé.“

„Přátelíte se s pěkně drahým erotickým profesionálem. Zdá se mi, že by mohl být ochotný vám trochu vypomoct.“

„To je ale něco jiného, než že mi půjčí dvacku do výplaty.“ Povzdychla si. „Ale mohla bych o tom uvažovat.“

„Uvažujte rychle. Uvidíme se s ním.“

Peabodyová se prudce narovnala na sedadle. „Cože? Teď?“

„Služebně,“ podotkla Eva a znovu nastartovala. „Je přece odborník na sex, ne? Podíváme se, jak je na tom coby expert přes sexuální drogy.“

Sexuální expert měl to ráno volno. Otevřel jim dveře v modrých hedvábných kalhotách od pyžama. Kdyby sexy muži byli k jídlu, byl by jasná kalorická bomba. Eva chápala, proč je tolik jeho klientek ochotno dobře zaplatit byť jenom za malé sousto.

„Strážník Delia! Je příjemné se probudit a hned mít před sebou tak atraktivní ženu!“

„Omlouvám se, že vás obtěžujeme,“ ozvala se Eva. „Máte minutku?“

„Pro vás, sladký poručíku, mám klidně celé hodiny času.“ Ustoupil, aby je pustil dál. „Co kdybychom si dali snídani? Mám v AutoChefovi palačinky.“

„Někdy jindy,“ odvětila Eva rychleji, než Peabodyová stačila přikývnout. „Jste tu sám, nebo tu vyspává nějaká klientka?“

„Úplně sám.“ Rozespalost se pomalu vytrácela. „Tohle je služební návštěva?“

„Pracujeme na případu a myslím si, že byste nám s určitými věcmi mohl pomoc.“

„Byl to někdo, koho jsem znal?“

„Bankheadová Bryna. Bydlela v centru.“

„Ta, co skočila z okna? To nebyla sebevražda?“

„Vražda,“ opravila ho Eva. „Média dostanou tuhle informaci dnes ráno.“

„Sedněte si, udělám kávu.“

„Peabodyová, mohla byste ji uvařit vy?“ Eva si vybrala sedačku v hezky zařízeném obýváku. Sex ve správném stylu dobře vydělával. „Otázky, které vám položím, a jakékoli informace o jakémkoli aspektu tohoto vyšetřování jsou důvěrné.“

„Rozumím.“ Posadil se naproti ní. „Vypadá to, že tentokrát mě nepodezříváte.“

„Považuji vás za civilního odborného poradce.“ Vytáhla diktafon. „Oficiálně.“

„Předpokládám, že sex ukázal svou děsnou stránku.“

„Konzultace s Charlesem Monroem, koncesovaným společníkem,“ namlouvala Eva do přístroje. „Vyžádána na pokyn poručíka Evy Dallasové z titulu hlavního vyšetřovatele na případu H-78926B. Dále přítomna: strážník Delia Peabodyová. Pane Monroe, jste ochoten tento případ konzultovat?“

Podařilo se mu udržet skoro vážný obličej. „Cokoli mohu udělat a pomoc vám jako znepokojený občan, udělám rád.“

„Co víte o zakázané látce známé na ulici pod jménem *Děvka?*“

Jeho výraz se okamžitě změnil. „Někdo na tu ubohou ženu použil *Děvku?*“

„Zpátky k otázce, Charlesi.“

„Ježíšikriste.“ Zvedl se a přecházel sem tam, když vešla Peabodyová s podnosem s kávou. „Díky, zlato.“ Vzal si šálek a pomalu se napil. „Ta už byla ilegální, když jsem chodil do kurzu,“ pokračoval. „Ale dost jsem o ní slyšel. Když jsem začínal, byl jsem na semináři Sexuální devianti: co dělat a co ne. Takovéhle věci – nelegální drogy jakéhokoli typu – bylo něco, do čeho je lepší se vůbec nepouštět. Můžou vám za to sebrat koncesi. To samozřejmě neznamená, že klienti nebo

koncesovaní společníci nepoužívají jisté… pomůcky. Ale tuhle tedy ne.“

„Proč?“

„Za prvé, protože se používala, aby nás učinila poddajnějšími, a tak nemá v našem byznysu vůbec dobré jméno. Hra na sexuálního otroka je sice hezká věc, ale je to jenom hra, ne realita. Jsme profesionální sexuální společníci, ne kurvy nebo loutky.“

„Nikdy jste neznal někoho, kdo by ji bral?“

„Někteří starší profíci. Občas slyšíte historku, většina z nich byla o nějakém druhu zneužívání. O experimentech. Dejte společníkovi dávku, a pak si zašukejte. Jako bychom byli pokusná morčata,“ ušklíbl se znechuceně.

„Stejně je to ale elitářská substance. Znáte nějakého… gurmána?“

„Ne, ale můžu se poptat.“

„Ale opatrně,“ varovala Eva. „A co *Divoký králík?“*

Pokrčil elegantně jedním ramenem. „Jenom amatéři a perverti používají *Králíka*. Ať už na sebe nebo na partnera. V mých kruzích je to považováno za laciné a ponižující.“

„Nebezpečné?“

„Pokud jste stupidní nebo neopatrná, pak samozřejmě. Nesmí se to míchat s alkoholem nebo jiným dalším stimulantem. A samozřejmě nesmíte předávkovat. K předávkování ale dojde jen velmi zřídka. Ta sračka je totiž dražší než tekuté zlato.“

„Znáte dealery, kteří to prodávají, nebo klienty, kteří to berou?“

Zíral do prázdna, vypadal, jako by ho to bolelo. „Panebože, Dallasová.“

„Neuvedeme vaše jméno.“

Zavrtěl hlavou, přešel k oknu a vytáhl rolety. Po pokoji se rozlilo světlo.

„Charlesi, je to opravdu důležité.“ Peabodyová k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno. „Neptaly bychom se, kdyby nebylo.“

„Já nepovolené drogy neberu, to přece víš, Delie.“

„Vím.“

„A není na mně, abych soudil ty, kteří je berou. Nejsem pro nikoho hlasatelem morálky.“

Eva se k němu naklonila a vypnula diktafon. „Mimo záznam, Charlesi. Dávám vám svoje slovo, že vaší klientce nic nehrozí.“

„Já vám její jméno neřeknu.“ Otočil se. „Nemůžu zklamat její důvěru. Ale promluvím s ní a získám jméno jejího dealera. To vám dám.“

„Oceňuju vaši pomoc.“ Evin videofon zapípal. „Vyřídím si to v kuchyni.“

„Charlesi…“ Když Eva odešla z místnosti, Peabodyová mu přejela rukou po paži. „Díky. Vím, že jsme tě dostali do nelehké pozice.“

„Nelehké pozice jsou mou specialitou,“ usmál se. „Vypadáš unaveně, Delie.“

„Jo, to už jsem dneska párkrát slyšela.“

„Co kdybych ti někdy tenhle týden udělal večeři. Klidný a příjemný večer. Podívám se do diáře.“

„To by bylo skvělé.“

Když se k ní sklonil, aby jí jemně přitiskl rty na ústa, zavřela oči a čekala na vzrušení. A chtělo se jí řvát, když se nedostavilo. Bylo to jako líbat vlastního bratra. Tedy kdyby některý z jejích bratrů byl tak neodolatelný.

„Co je ti, zlato?“

„Pár problémů,“ zamumlala. „Pár trapně hloupých problémů. Ale pracuju na tom.“

„Jestli o tom chceš mluvit, víš, že jsem ti k dispozici.“

„Jo, vím.“

Eva vyšla z kuchyně a zamířila rovnou ke dveřím. „Jdeme, Peabodyová. Sežeňte mi to jméno, Charlesi. Rychle.“

„Dallasová?“ Peabodyová vrhla na Charlese omluvný pohled a dohonila Evu. „Co se děje?“

„Máme další.“

Kapitola šestá

Nechal ji na posteli. Nohy obscénně roztažené, oči doširoka rozevřené. Na kůži se jí nalepilo pár okvětních plátků. Vosk svíček se rozlil ze svícnů a ztvrdl do studených louží po stole, skříňce, podlaze, i na levném barevném koberci.

Byl to velmi malý a prostý byt a mladá žena jménem Grace Lutzová se ho snažila zvelebit pěknými záclonami a levnými reprodukcemi obrazů v levných rámech.

Teď zaváněl smrtí, vyčpělým sexem a parfémovanými svíčkami.

Stála tu láhev vína, tentokrát cabernet. A tentokrát byla skoro prázdná. Hudba vycházela z laciného přehrávače vedle rozkládacího gauče, který sloužil jako postel.

Nebyla tam náladová telestěna ani video a jenom jediný videotelefon. Ale byla tam spousta knih, pečlivě opatrovaných a pyšně vystavených na nalakované polici podél jedné stěny. Byly tam fotografie Grace se ženou a mužem, o kterých si Eva říkala, že to jistě budou její rodiče. Byla tam vázička plná sedmikrásek, jejichž okvětní lístky pomalu opadávaly na skříňku.

Jako kuchyně sloužil vlastně jen roh místnosti s dvouplotýnkovým vařičem, malým dřezem a miniledničkou. V lednici byl karton náhražkových vajec, krabice s mlékem a sklenička jahodové marmelády.

Nebyly tam žádné láhve vína, jenom ta, která ji zabila.

Grace moc neutrácela, říkala si Eva. Ani obsah jejího šatníku tomu nenasvědčoval. Ale přestože pracovala v knihovně, utratila hodně za knihy.

A za něco, co vypadalo jako úplně nové šaty, teď lhostejně ležící na zemi.

„Tentokrát věděl, co dělá. Nic nenasvědčuje panice. Jediné, co je vidět, je rozvaha."

„Fyzicky jsou hodně odlišné," poukázala Peabodyová. „Tahle slečna je *bílej chlebíček*, menší. Krátké, upravené, ale nenalakované nehty. Není na ní nic zvláštního nebo okázalého."

„Ano, ekonomicky jsou z jiných vrstev, společensky také. Tahle spíš seděla doma." Podívala se na skvrny zaschlé krve na prostěradle a

na vnitřní straně jejích stehen. „Patolog potvrdí, že byla panna.“ Sklonila se k tělu. „Má modřiny na stehnech, bocích a prsou. S touhle byl surový. Podívejte se na záznamy bezpečnostní služby, Peabodyová, jestli máme s čím pracovat.“

„Ano madam.“

Proč ti ublížil? přemýšlela Eva, když si prohlížela tělo. *Proč jsi jí chtěl ublížit?*

Skrčená vedle mrtvé, viděla se schoulená v rohu. Zlomená, plná modřin, zakrvácená.

Protože můžu.

Zapudila tuhle představu a zvedla se. Bolest je vzrušující, může to být i způsob svádění. Ale není romantická. Přitom vytvořil romantickou scénu: růže, svíčky, víno a hudba.

Proč vypadalo tohle místo činu spíš jako parodie na romantiku než další otřelý pokus o tohle téma? Vypili dost vína, nějaké se rozlilo na stůl a na koberec. Nechali odkapávat vosk ze svíček, roztéct ho po nábytku. Rukáv jejích nových šatů byl natržený.

Tady šlo o násilí. Pod povrchem byl cítit záměr ublížit, ne jako u první vraždy. Ztrácel nad sebou kontrolu? Zjistil, že zabíjení ho vzrušuje víc než sex?

Peabodyová se vrátila zpět. „Bezpečnostní kamery jsou jen u hlavního vchodu. Mám disk ze včerejší noci. Na chodbách a ve výtazích kamery nejsou.“

„Dobrá. Pojďme si promluvit se sousedy.“

Oznámení rodině nikdy nepřestalo být jednou z nejtěžších věcí. Nikdy se nestalo rutinou. Eva stála vedle Peabodyové na náměstíčku u malého hranatého dvojdomku. Po obou stranách dveří kvetly veselé červené a bílé muškáty, okno lemovala nařasená bílá záclona.

Za zády měly čtvrt' plnou zelených stromů, malých zahrádek a úzkých upravených ulic, kde bylo ticho jako v kostele.

Eva nerozuměla předměstím s jejich bezvadným pořádkem, upravenými zahradami a bezúčelnými ploty. Také nechápala, proč tolik lidí považuje dům na předměstí za jakousi Mekku, kam se snad jednou dopachtí.

Podle jejího názoru byla rakev také místem, kam se jednou každý dopachtí.

Zazvonila a zevnitř uslyšela tři tóny zvonku. Až se dveře otevřou a ona řekne, co musí říct, nic v tomto domě už nebude jako dřív.

Otevřela jí hezká blondýna. Byla to ona, koho Eva viděla na fotografii – určitě její matka. Eva si okamžitě všimla její podoby.

„Paní Lutzová?“

„Ano.“ Ačkoli se usmála, bylo vidět, že to je pouze automatická reakce, protože oči hleděly zmateně a roztržitě. „Co pro vás můžu udělat?“

„Jsem poručík Dallasová,“ Eva ukázala svůj odznak. „Newyorská policie. Tohle je moje asistentka, strážník Peabodyová. Můžeme na chvíli dál?“

„O co jde?“ Žena zvedla ruku, aby si upravila vlasy, a první náznak nervozity se projevil roztřesenými prsty.

„Jde o vaši dceru, paní Lutzová. O Grace. Můžeme si promluvit uvnitř?“

„Grace? Nedostala se do žádných potíží, že ne?“ Její úsměv se chtěl rozšířit na celou tvář, ale místo toho se vytratil úplně. „S mojí Grace nejsou nikdy problémy.“

Musely jí to tedy říct ve dveřích, i s veselými kytkami stojícími na stráži. „Paní Lutzová, je mi to moc líto, ale Grace je mrtvá.“

Její oči byly najednou prázdné. „Není.“ Hlas se jí podrážděně zlomil. „Ovšemže to není pravda. Proč říkáte takové hrozné věci? Okamžitě odejděte. Chci, abyste okamžitě odešly!“

Eva zachytla dveře, než se jí zavřely přímo před obličejem. „Paní Lutzová, Grace byla včera v noci zavražděna. Já jsem hlavní vyšetřovatel. Nesmírně mě to mrzí. Měla byste nás pustit dovnitř.“

„Moje Grace? Moje holčička?“

Eva neřekla nic, ale vzala ženu kolem pasu. Dveře se otevřely do obýváku s buclatou modrou pohovkou a dvěma solidními židlemi. Eva ji dovedla k pohovce a sedla si vedle ní.

„Můžeme někomu zavolat, paní Lutzová? Vašemu manželovi?“

„George…. George je ve škole. Učí na střední škole. Grace…“ Rozhlédla se po pokoji nevidoucíma očima, jako by Grace měla každou chvíli vejít.

„Peabodyová, zavojte mu.“

„Musely jste se zmýlit.“ Paní Lutzová sevřela ledovými prsty Evinu ruku. „Grace pracuje v centru, v knihovně na Páté avenue. Zavolám jí, a hned se všichni budeme cítit lépe.“

„Paní Lutzová, nejde o žádný omyl.“

„Ale to *musí* být omyl! George a já jsme v neděli byli ve městě a vzali jsme ji na večeři. Byla v pořádku.“

„Já vím. Je mi to moc líto.“

„Co se mojí holčičce stalo? Nějaká bouračka?“

„Ne, nebyla to nehoda. Grace někdo zabil.“

„To není možné.“ Hlava se jí třásla, jako by ji někdo tahal na neviditelných provázcích ze strany na stranu. „To přece není možné.“

Eva ji nechala plakat. Věděla, že při prvním návalu smutku ustoupí všechno do pozadí.

„Je na cestě,“ zamumlala Peabodyová.

„To je dobře. Dojděte jí pro trochu vody nebo tak něco.“

Seděla vedle vzlykající ženy a pohledem přejížděla obývací pokoj. Byla tady spousta knih, pyšně vystavených jako trofeje na policích. Všechno mělo své místo a čišela z toho solidnost života střední společenské vrstvy. Zarámovaný hologram Grace stál na stole.

„Co se stalo mé holčičce?“

Eva poposedla a podívala se do zdrcené tváře paní Lutzové. „Včera v noci se Grace setkala s mužem, se kterým už nějakou dobu korespondovala po mailu a v diskuzních fórech. Domníváme se, že tento muž jí do pití namíchal látku, která se užívá při znásilnění.“

„Pane Bože!“ Paní Lutzová se objala pažemi a začala se kolébat. „Pane Bože!“

„Důkazy nasvědčují tomu, že s ní pak šel do jejího bytu a dal jí další dávku drog, až nakonec došlo k předávkování.“

„Grace by si nikdy žádnou drogu nevzala.“

„Jsme přesvědčeni, že si toho Grace nebyla vědoma, paní Lutzová.“

„On jí ty drogy dal, protože ji chtěl…“ Ústa se jí stáhla do úzké bílé čáry. Pak ještě jednou hlasitě vydechla. „Znásilnil ji.“

„Domníváme se, že to tak bylo. Já…“ Co má ještě říct, přemýšlela Eva. Čím jí to může trochu ulehčit? „Paní Lutzová, možná byste měla vědět, že Grace neměla vůbec strach a necítila žádnou bolest.“

„Kdo by jí chtěl ublížit? Co to je za člověka, který něco takového udělá nevinné mladé dívce?“

„To vám ještě nemohu říct. Ale slibuju vám, že ho najdu. Potřebuju, abyste mi pomohla.“

Paní Lutzová zvedla hlavu. „K čemu to bude, když ona už je mrtvá?“

„Měla nějakou známost?“

„Robbie. Robbie Dwyer. Chodili spolu na střední škole a pak prvních pár semestrů na vysoké. Je to hodný chlapec. Jeho matka a já patříme ke stejnému knižnímu klubu.“ Její hlas zakolísal. „Trochu jsme doufali, že z toho něco bude, ale bylo to víc přátelství než romantický vztah. Grace se chtěla přestěhovat do města a Robbie si tady našel práci jako učitel. Šli každý svou cestou.“

„Kdy se rozešli?“

„Jestli si myslíte, že Robbie by byl schopen tohle provést, udělat něco takového, tak se velmi mýlíte. Znám ho od dětství. Chodí teď s milou dívkou.“

„Mluvila někdy o někom, o koho měla zájem nebo kdo se zajímal o ni? Ve městě?“

„Ne. To ne. Hodně pracovala, a navíc studovala. Je celkem stydlivá. Moje Grace je plachá. Je pro ni těžké se s někým seznámit. Proto jsem ji podporovala v tom, aby se přestěhovala…“ Znovu se rozplakala. „George chtěl, aby zůstala tady a učila. Já jsem ji vytlačila z hnízda… jen jsem ji trochu postrkovala, protože jsem ji chtěla vidět létat. A teď jsem ji ztratila. Vezmete mě za ní? Až George přijde, vezmete nás k naší holčičce?“

„Ano, vezmeme vás za ní.“

Inspektor Whitney právě hovořil do videofonu, když jí pokynul, aby vstoupila dojeno kanceláře. Neukázal na židli a Eva se taky nechystala usednout. Jeho široký obličej byl zbrázděný vráskami jako mapa, svědčící o neustálém stresu a bojích. Na sobě měl oblek kávové barvy, skoro stejného odstínu jako jeho pleť. Vypadal v něm svalnatě a tvrdě. Eva si vždycky říkala, že to je kombinace, která vypadá přirozeně za kancelářským stolem jako v terénu.

V pravém rohu jeho stolu stálo kulaté akvárium plné blankytně modré vody a na jeho dně se třpytily hladké barevné kamínky. Zatímco si je se zájmem prohlížela, zablýskla se v něm živá šarlatová skvrnka.

„Moje žena," podotkl Whitney, když ukončil hovor. „Myslí si, že to rozveselí kancelář. Má mě to uklidnit. Co mám do háje s tou poděla-nou rybičkou dělat?"

„Nemám tušení, pane."

Chvíli oba studovali červenou skvrnu, která se pohybovala v kruhu podél skleněné stěny. Eva věděla, že velitelova manželka si potrpí na módu a dekorace, a tak přemýšlela, co milého by mohla podotknout.

„Je rychlá."

„Ten šílený tvor se takhle točí skoro pořád. Jsem unavený jen z toho, jak se na něj dívám."

„Při takovém tempu se pravděpodobně brzy vyčerpá a do pár týdnů uhyne."

„To zní zajímavě. Kde máte svou asistentku, poručíku?"

„Hledá informace o obou zavražděných. Nenašli jsme žádný důkaz, že by se znaly. Obě měly rády knihy, zvláště poezii. Obě navštěvovaly diskuzní fóra. Zatím jsme nezjistili, že by byly obě najednou na stejném fóru nebo se účastnily téže diskuze."

Opřel se. „Co jste zjistili?"

„Tělo Lutzové našla sousedka odnaproti, Angela Nicková, dnes ráno. Tou dobou se pravidelně scházely na kávu. Když se dnes Lutzová nedostavila a nereagovala ani na zaklepání, její sousedka o ni měla obavy, a tak si otevřela náhradním klíčem, který měla u sebe. Nicková je knihovnice v důchodu, je jí dobře přes devadesát."

A plakala, vzpomínala si unaveně Eva, tiše ronila slzy, zatímco sepisovaly její výpověď.

„Zatím to vypadá, že je to jediný obyvatel domu, který byl s Lutzovou v pravidelném styku. Zavražděnou popisují jako tichou, slušnou mladou ženu, která zřídka vybočila ze své rutiny. Šla do práce a přišla domů. Dvakrát týdně nakoupila v místním obchodě. Mimo Nickové neměla žádné blízké přátele ani milence. Dálkově studovala večerní školu knihovnictví."

„Co kamery bezpečnostní služby?"

„Jenom jedna u hlavního vchodu. Jak dokazují stopy z prvního případu, byl pachatel v přestrojení. Předpokládáme, že tomu tak bylo i tentokrát. Čekám na výsledky testů. V tomto případě bylo jeho přestrojení velmi odlišné. Krátké, rovné blond vlasy, dlouhá a úzká čelist, široké obočí, tmavohnědé oči, bledá, světlá barva kůže."

Eva zírala na rybičku. Točila se jí z ní hlava, ale nemohla se od ní odtrhnout. „Tentokrát měl také jiný přístup. Rozvážnost a zalíbení v násilí, které u první vraždy nebylo patrné. Zjišťujeme původ paruky a maskérských pomůcek z prvního případu. Hledáme všechny souvislosti s internetem a také spojitost mezi oběťmi. Vyžádala jsem si odbornou pomoc doktorky Mirové a zpřístupnila jsem jí všechny informace a výpovědi, které jsme dosud získali."

„Média zatím nevyčmuchala spojitost mezi případy, ale dlouho to udržet nepůjde."

„Myslím, že v tomhle případě by nám média mohla pomoci, pane. Pokud si ženy uvědomí potenciální nebezpečí, hladina rybníka, ve kterém náš pachatel loví, o něco klesne. Chtěla bych pustit některé informace Nadine Furstové na Kanál 75."

Whitney pevně stiskl rty. „Ujistěte mne, že máte to pouštění informací pod kontrolou, aby nám toho neuteklo moc, dokud na to nebudeme připravení."

„Ano, pane. Mám nějaké poradce ohledně nelegálních drog a požádala jsem Feeneyho, aby využil svých kontaktů na protidrogovém. Ani jedna z použitých látek není běžná. Až se mi podaří najít dodavatele, budu asi potřebovat prostor, abych se s ním mohla dohodnout."

„To vyřešíme, až ho najdete. Ale rovnou vám můžu říct, že moc prostoru mít nebudete. Drogy jsou politicky zatraceně žhavé téma. Kdybychom byli na dealera moc něžní, hned na nás skočí feministické organizace a spolky za sociální spravedlnost a morálku a budou si nás jen přehazovat, aby si na nás smlsli."

„A co když dohoda s dealerem zachrání další životy?"

„Většině těchhle lidí to bude úplně jedno. Zajímají je principy, ne jednotlivci. Sledujte všechny stopy, dělejte, co máte, a najděte vraha dřív, než budeme mít další mrtvolu. A dřív, než nás převálcuje veřejné mínění."

Evě bylo celé veřejné mínění ukradené. Vzhledem k tomu, že se to o ní obecně vědělo, nebylo divu, že se Nadine tvářila podezřívavě, když jí Eva nabídla choulostivé informace.

„Co je to za kecy, Dallasová?“

Eva si počkala, až se dostane domů, než Nadine zatelefonovala. Zdálo se jí, že takhle to bude přátelštější a méně oficiální.“

„Dělám ti laskavost.“

Nadine, už připravená na svůj pořad v televizi, zvedla své perfektně upravené obočí a pokřivila rty korálové barvy. „Ty, s tou svou neprůstřelně zavřenou pusou, mi dobrovolně a z čiré dobroty srdce dáš informace o probíhajícím vyšetřování?“

„Správně.“

„Moment.“ Nadinina tvář zmizela na deset sekund z obrazovky videofonu. „Jen jsem si to chtěla ověřit u meteorologů. Vypadá to, že ačkoli všechny ukazatele hovoří o opaku, peklo nám opravdu ještě nezamrzlo.“

„Omluv mě, zatímco se budu válet smíchy. Tak chceš ty informace, nebo ne?“

„Jo, jasně že je chci.“

„Tak jo. Zdroj blízký vyšetřování nám sdělil, že případ Bryny Bankheadové a Grace Lutzové spolu souvisejí.“

„Počkej!“ Jakmile se Nadine postavila do role reportérky, okamžitě jí ztvrdly všechny rysy. „Dosud nám ale nikdo nesdělil, jestli u Bankheadové šlo o nehodu, sebevraždu nebo vraždu.“

„Šlo o vraždu. Teď to máte potvrzené.“

„Podle mých informací byla vražda Lutzové sexuálně motivovaná.“ Nadinin hlas byl teď řízný. Formální. „Bylo tomu tak i u Bankheadové? Znaly se oběti? Máme co dělat s jedním podezřelým?“

„Nadine, nezpovídej mě. Tohle není interview. Obě oběti byly mladé svobodné ženy, které se té noci, kdy byly zavražděné, sešly s osobou, s níž si předtím dopisovaly po internetu a setkávaly na diskuzních fórech.“

„Na jakých diskuzních fórech? Kde se setkali?“

„Buď zticha, Nadine. Důkazy naznačují, že oběma obětem byly v průběhu večera podány drogy, pravděpodobně bez jejich vědomí.“

„Droga, jaká se používá při znásilnění?“

„Seš rychlá. Váš zdroj tuto domněnku ani nepotvrzuje, ani nevyvrací. Nadine, seber si tuhle laskavost a něco s ní udělej. To je prozatím všechno."

„Mohla bych odsud vypadnout tak za hodinku a půl. Můžeme se sejít kdekoliv."

„Dnes ne. Dám ti vědět kdy a kde."

„Počkej!" Kdyby to bylo možné, Nadine by za ní proskočila obrazovkou. „Řekni mi něco o tom podezřelém. Máte jeho popis? Jméno?"

„Vyšetřování sleduje veškeré stopy, blablabla…" Eva vzdor Nadininým nadávkám zavěsila.

Spokojeně přešla do kuchyně a poručila si kávu. Pak jen stála u okna a dívala se na tmavnoucí oblohu.

Byl někde venku. Někde. Domluvil si už další rande? Stává se znovu fantazií nějaké další ženy?

Budou zítra nebo pozítří nějací další přátelé, další rodina, jejichž svět bude muset Eva převrátit naruby?

Lutzovi se z toho nikdy úplně nedostanou. Budou dál žít svůj život a za nějakou dobu už na to nebudou myslet každou minutu každého dne. Znovu se budou smát, pracovat, nakupovat a dýchat. Ale tohle prázdno v nich navždy zůstane. Takové malé prázdno uprostřed jejich života.

Byla to rodina. Celek. V jejich domě jasně cítila tuhle pospolitost. V jejich pohodě, ale i v mírném nepořádku. V květinách před domem i v tom, jak lehce se poddala jejich pohovka, když si na ni člověk sedl.

A teď se z rodičů stali pozůstalí. Těm, kteří přežili, zněla navždy v hlavě ozvěna toho, co bylo.

Určitě nechají její pokoj tak, jak je, říkala si Eva, zatímco její káva chladla v AutoChefovi. Když Eva procházela Graciným pokojem a hledala cokoli, co by dokreslilo její obraz oběti, viděla ji v různých obdobích jejího života. Od dítěte k dívce a mladé ženě.

Panenky byly pečlivě vyrovnané na polici. Teď už sloužily spíš pro dekoraci než na hraní, ale zjevně je považovala za důležité. Knihy, fotografie, hologramy. Krabičky na ceněné drobnosti ve tvaru srdcí nebo květin. Na posteli ležel přehoz barvy slunečních paprsků a stěny svítily panenskou bělobou.

Eva si nedovedla představit, že by vyrůstala v téhle sladké holčičí načinčanosti. Nadýchané záclony na oknech, na stole levný minipočítač ozdobený sedmikráskami, aby se hodil ke stínítku lampičky u postele. Dívka, která v té posteli spala a u té lampičky si četla, byla šťastná, milovaná a v bezpečí.

Eva nikdy žádnou panenku neměla, ani záclony na oknech. Nebyly ani dívčí vzácnosti, které by bylo třeba uložit do krabiček tvaru srdce. Pokoje, které si z dětství pamatovala, byly přecpané krabicemi, v levných hotelech, s tenkými stěnami a často, příliš často se strašidelnými stíny v tmavých rozích.

Vzduch smrděl zatuchlinou a nebylo kde se schovat, kam utéct, když přišel domů nalitý, ale ne zase tolik, aby zapomněl, že tam je. Dívka, která spala v těchto postelích a třásla se před těmihle přízraky, byla vystrašená, zoufalá a ztracená.

Trhla sebou, když jí někdo položil ruku na rameno, a instinktivně sáhla po zbrani, jak se otáčela.

„Pomalu, poručíku.“ Roarkova ruka se jí pozvolna posunula po paži a spočinula na služební pistoli, zatímco si prohlížel její obličej. „Kdepak jsi to byla?“

„Zkoušela jsem uzavřít jednu kapitolu.“ Pomalu od něj odstoupila a otevřela AutoChefa, aby z něj vyndala svoji kávu.

„Nevěděla jsem, že jsi doma.“

„Před chvílí jsem přišel.“ Teď přesunul ruce na její ramena a masíroval ztuhlé svaly. „Vzpomínky?“

Potřásla hlavou, napila se kávy a dál zírala z okna do tmy. Ale věděla, že pokud se toho nezbaví, bude to horší. „Když jsi byl pryč,“ začala, „měla jsem sen. Hrozný sen. Nebyl mrtvý. Byl celý zalitý krví, ale nebyl mrtvý. Mluvil na mě. Říkal, že ho nikdy nezabiju, že se ho nikdy nezbavím.“

Ve skle viděla Roarkův odraz. Viděla i svůj, který s jeho obrazem splynul. „Musel mě potrestat. Vstal. Crčela z něj krev, ale vstal a přišel si pro mě.“

„Evo, je mrtvý.“ Roarke jí vzal z ruky šálek a otočil si ji tváří k sobě. „Nemůže ti ublížit. Jenom ve snech.“

„Rval, že si musím zapamatovat, co mi řekl, ale já si to nepamatuju. Nevím, co tím myslel. Ale zeptala jsem se ho, proč mi musí

ubližovat. Odpověděl, že proto, že jsem nic, že jsem nikdo. Ale ze všeho nejvíc mi prý ubližuje proto, že prostě může. Téhle moci ho neumím zbavit, ani teď ne.“

„Slábne tím, jak se postavíš za každou oběť. Možná, že čím dál se od něj dostáváš ve skutečnosti, tím je pro tebe těžší se od něj vzdálit ve snech. Nevím.“ Přejel jí rukou po vlasech. „Promluvíš si s Mirovou?“

„Nevím. Ne,“ opravila se vzápětí. „Neřekne mi nic, co bych už nevěděla.“

Jsi připravená to vědět, pomyslel si Roarke a nechal to být.

„Ale potřebuju její radu ohledně těch vražd.“

„Cože, další?“

„Ano. Musím se tomu dost věnovat.“

„Tentýž pachatel?“

Neodpověděla a odešla do své domácí kanceláře. Vlastně ani tu kávu nechtěla. Místo toho raději přecházela, nechávala to všechno plynout hlavou, zatímco mu sdělovala základní fakta o druhé vraždě.

„Pokud existuje nějaký místní dealer těch drog, nejspíš bych ho mohl najít.“

Podívala se na něj, na elegantního muže v tmavém společenském obleku. Nevyplatilo by se jí zapomenout, že pod tím luxusním oděvem se skrývá nebezpečný muž, který dříve obchodoval s jinými nebezpečnými lidmi.

Roarke Industries byla možná nejmocnější korporace na světě, ale stejně jako její majitel se narodila v tmavých a ponurých uličkách dublinských slumů.

„Nechci, abys to dělal,“ řekla mu. „Ještě ne. Kdyby Charles i Feeney zklamali, asi ti dám vědět. Ale radši bych, kdybys s touhle oblastí neměl nic společného.“

„Bylo by to úplně stejné, jako kdybys to udělala sama, jenom rychlejší.“

„Ne, to je něco jiného. Já mám odznak. Ty znáš spoustu žen.“

„Poručíku, tahle část mého života je zcela uzavřenou kapitolou.“

„Jasně. Podle mých zkušeností je většina mužů zatížená na určitý typ žen. Třeba chytré nebo povolné nebo aktivní, to je jedno.“

Přiblížil se k ní. „Na jaký typ bys řekla, že si potrpím já?“

„Ty jsi chlápek, který je jenom sbírá, jak mu houfně padají k nohám, takže jsi na směsku.“

„V žádném případě si nevzpomínám, že zrovna ty bys mi padla k nohám.“

„Toho se taky nedočkáš. Ale tebe počítat nemůžu, protože ty nikdy nebudeš muset lovit ženskou po internetu, ani na rande, ani na sex, ani na nic jiného.“

„Jak to říkáš, nezní to zrovna lichotivě.“

„Jenom chci říct, že většina lidí má určité očekávaní, jisté oblíbené typy. Žena číslo jedna: inteligentní, vtipná, kultivovaná, vzdělaná, s romantickými sklony. Skvěle se obléká, dobře vypadá. Elegantní byt, sexuálně aktivní, když to jde. Extrovertní, přátelská. Má ráda módu, poezii a hudbu. Utrácí za oblečení, restaurace, salony. Možná hledá toho pravého, možná ne, ale zrovna teď by se jí nějaký docela hodil.“

„A,“ dodal Roarke, „má ráda dobrodružství a vyzpovídá kandidáta u skleničky.“

„Přesně tak. Žena číslo dvě: solidní zázemí střední vrstvy z předměstí. Plachá, intelektuální. Všechno, co vydělá, vrazí do knih a ze zbytku zaplatí nájem v prostém a levném bytě. Málokdy chodí do společnosti a každé ráno stráví u kávy s paní, která by mohla být její babičkou. Ve městě nemá žádné důvěrnější přátele. Je hodně mladá a ještě panna. Hledá svého prince. Muže, pro něhož si hlídá svou čistotu.“

„A je natolik naivní, že si myslí, že ho našla, aniž by ho kdy osobně potkala.“

„Jedna je extrovertní, druhá introvertní. Fyzicky si nejsou vůbec podobné. V prvním případě to vypadá, že pachatel vraždu neplánoval, ale zpanikařil. Na těle nebyly žádné stopy násilí z doby před smrtí. Sexuální aktivita byla pouze vaginální.“

Eva vytáhla ze složky disk a vložila ho do počítače. „Ve druhém případě šlo asi o vraždu plánovanou. Vrah postupoval promyšleně. Na těle byly známky násilí, modřiny, drobná kousnutí. Oběť byla opakovaně a hrubě znásilněna, a to i análně. Dalo by se dedukovat, že pachateli předchozí vražda dodala odvahy, vzrušila ho, zaujala, a tak se rozhodl si takovou zkušenost zopakovat. Tentokrát záměrně a agresivněji.“

Roarke se k ní s pokývnutím hlavou přesunul. „Mohlo by to tak být.“

„Obraz na stěnu,“ přikázala Eva. „Rozdělila jsem obrazovku na dvě poloviny, a na každou dala záběry z bezpečnostních kamer u vchodu do domu oběti. Ta vpravo je od Bankheadové. Víme, že pachatel má na sobě paruku, maskérské pomůcky a make-up. V téhle podobě užívá jméno Dante. Záběr nalevo je od Lutzové. Tady si říká Dorian. To, co udělal s obličejem, je obdivuhodné. Typ těla i výška jsou téměř stejné, ale obojí se dá celkem jednoduše změnit – podpatky, vložkami do bot nebo vycpávkami ramen.“

Už si ty záběry mnohokrát prohlížela, znovu a znovu. Teď už věděla, na co se dívá.

„Všimni si, jak ji Dante drží ruku, líbá jí prsty, pouští ji do dveří. Muž, o jakém žena může snít. Dorian ji vede kolem pasu. Když přicházejí ke dveřím, hledí na něj plná obdivu, ale on se jí do očí vůbec nepodívá. Je mu úplně jedno, kdo je a jaká je. Stejně už je mrtvá.“

Vyměnila záběry. „Tady vychází Dante ven. Je na něm jasně vidět paniku, je celý zpocený. Panebože, říká si, jak se to mohlo stát? Jak se z tohohle dostanu? Tady vedle odchází pachatel od Grace. Způsob, jakým se pohybuje… skoro jako by byl na sebe pyšný… jak se ohlíží a šklebí se. Myslí si: To bylo něco! Kdy si to můžu zopakovat?“

„První hypotéza je možná,“ podotkl Roarke. „Buduje si sebedůvěru, potřebu i touhu po rozkoši. Druhá hypotéza by mohla znít, že má pro různé ženy v zásobě různé osobnosti. Ale ty máš ještě jinou teorii.“ Roarke se odvrátil od obrazu a podíval se na Evu. „Ty si myslíš, *že jsou dva.*“

„Možná je to až příliš jednoduché. Možná je to právě to, co chce, abych si myslela.“ Sedla si a znovu zírala na oba záběry. „Nemůžu se mu dostat na kobylku. Vypočítala jsem si pravděpodobnost na dva pachatele. Vyšla jen o něco málo vyšší než třiačtyřicet procent.“

„Počítače nemají instinkt.“ Roarke přešel k ní a sedl si na desku stolu. „Co vidíš ty?“

„Jiná gesta, jiný styl, jiné typy. Ale může to být jenom tím, že opravdu dobře hraje dvě různé role. Mohl by to být herec. Drinky v exkluzivním, romantickém podniku, pak návrat do bytu oběti. Neušpinil si vlastní hnízdo. Svíčky, hudba, víno, růže. Vytváří stejnou

scénu. Ještě jsem nedostala výsledky testu DNA, ale v bytě Grace Lutzové nenašli technici žádné otisky prstů mimo otisků oběti a její sousedky. Ani na láhvi, ani na skleničkách, ale ani na těle oběti. Měl na rukou ochranu. Ale proč, když ví, že máme otisky z první vraždy?“

„Pokud se jedná o dva vrahy, zjevně se velmi dobře znají. Něco jako bratři,“ podotkl Roarke, když se k němu Eva otočila. „Partneři. A tohle je pro ně hra.“

„A vedou si skóre. Každý po jedné vraždě. Teď potřebují další, aby se rozhodlo o vítězi. Nastavím si monitorování těch diskuzních fór, kde se s oběťmi seznámili, kdyby se jejich jména náhodou objevila.“

„Můžeš to udělat z mé kanceláře, moje vybavení je rychlejší a mám toho taky víc k dispozici. Plus,“ dodal rychle, protože věděl, že se snaží najít důvod k odmítnutí, „můžu ti taky hned dát údaje o prodeji vína.“

„Můžeš to srovnat s prodejem Cabernetu Castillo di Vechio ročník 49?“

„Můžu,“ souhlasil a vytáhl ji na nohy. „Pokud mi někdo bude dělat společnost a dá si se mnou sklenici vína.“

„Jednu,“ připustila a přešla s ním do jeho kanceláře. „Tohle mi asi zabere dost času.“

„Napiš adresy těch fór, které chceš monitorovat, do tohohle počítače.“

Eva obešla dlouhou černou klávesnici a chvíli postála před jedním z jeho drahých computerů. „Musím si to najít ve složce.“

„Počítači. Přístup pro Evu k jednotce šest,“ zavelel Roarke. Přehlédl lahve vína v baru za stolem. „Stačí vepsat název případu, který potřebuješ,“ sdělil, „a vyžádat si kopii.“

„Mělo by smysl ti vykládat, že ve svém vlastním počítači mám důvěrné informace, ke kterým nemáš mít přístup?“

„Nemělo. Ani v nejmenším. Co takhle něco lehkého. Jasně, tohle.“ Vyndal láhev, otočil ji a zasmál se Evinu pohoršenému výrazu. „Co kdybychom si dali něco k jídlu, než začnem.“

„Po večeři mi připomeň, abych ti vynadala.“

Otevřel láhev. „Rozkaz. Už si to píšu.“

Kapitola sedmá

Upíjela víno, vychutnávala si kaviár a snažila se nemyslet na to, jak je to absurdní. Kdyby ji viděl někdo z centrály, měla by to na talíři až do nejdelší smrti.

Roarke dělal totéž a byl připravený si to užít. „Napiš sem jména, která chceš sledovat.“

„Dante-NYC,“ řekla. „Dorian-NYC. Feeney hledá jména s koncovkou New York City, ale…“

„Jasně, můžeme rozjet další hledání. Vypadnou z toho asi miliony adres, ale možná budeme mít štěstí.“

„A co jméno účtu? Může surfovat s úplně jinými nicky nebo je prostě přestat používat, když s nimi skončí.“

„Pojď blíž.“ Přisunul si židli o pár centimetrů doleva a sedl si vedle ní. „Počítači, proveď vyhledávání veškeré aktivity na účtu s názvem La Belle Dame.“

ZAČÍNÁM VYHLEDÁVAT…

„Feeney řekl, že se musíš dostat přes bezpečnostní bloky a hesla, aby…“ Zmlkla a zvedla sklenici, když viděla, jak Roarke vraští obočí. „No nic.“

„Počítači, hlas, pokud najdeš jakoukoli aktivitu spojenou s tímto účtem, a vyhledej její zdroj.“

VYHLEDÁVÁNÍ PROBÍHÁ. HLÁŠENÍ PODÁM. PRACUJI…

„To přece nemůže být tak snadné.“

„Ne, většinou taky není.“ Sklonil se a políbil ji. „Nejsi ty šťastná žena, že mě máš? To nic, to byla jen řečnická otázka, miláčku,“ dodal chvatně a strčil jí do pusy lžičku kaviáru. „Najdu ten seznam nákupů vína.“

Udělal to ručně, několika hbitými pohyby po klávesnici. Eva sledovala, jak se seznam posunuje, a vydechla.

„Mohlo to být horší," podotkla. „Mohlo jít o levnější víno, pak bychom těch jmen měli tak stonásobek."

„Myslím, že ještě víc. Všechny můžeme rozdělit na individuální nákupy v obchodech a objednávky restaurací. A pak se kouknem, co zjistíme o tom cabernetu."

„To je taky tvoje značka?"

„Ne, konkurence. Ale mám svoje cestičky. Tohle chvilku potrvá."

Říkala si, že je poněkud trapné, aby příslušnice newyorské policie seděla a přihlížela, jak civilista překračuje zákon, a tak se zvedla a přešla k obrazovce na stěně. „Počítači, na monitoru číslo čtyři zobraz svobodné zákazníky mužského pohlaví."

Všimla si, že tímto pár jmen odpadlo. Nechtěla a ani nemohla vyloučit objednávky restaurací nebo účty manželů či partnerů, ale začala asi dvoustovkou jmen svobodných mužů.

„Počítači, na monitoru číslo pět zobraz několikanásobné nákupy zrealizované svobodnými muži. Lepší," zamumlala, jak se počet jmen snížil o dalších osmdesát šest.

„Už máš ta data?"

„Trpělivost, poručíku." Právě se na ni díval tak, že ji z toho přelila žhoucí vlna a podlomila se jí kolena.

„Co?"

„Je to zajímavý pohled, jak tam tak stojíš. Taková policajtka. Chladné oči, vážná, se zbraní u pasu. Úplně se mi sbíhají sliny." Trochu se usmál a vrátil se k práci. „Vyvádí mě to z míry. Tady máš přehled, na třetí obrazovce."

„Říkáš mi to, abys mě naštval?"

„Ne, ale je to příjemný vedlejší účinek. Když jsi naštvaná, je na tebe taky krásný pohled. Moje červené předčilo za poslední rok v téhle oblasti prodej červeného vína konkurence o pár set lahví."

„No to je překvapení," zahučela Eva kysele a otočila se, aby zopakovala svůj proces vyhledávání. „Počítači, srovnej oba výsledky a zjisti, jestli tatáž osoba v zadaném časovém období nekoupila obě značky vína. Věk do třiceti let… Jen třicet lidí? Myslela jsem, že jich bude víc."

„Věrní jedné značce."

„Začneme s tímhle. Standardní proces, pro začátek vyřaď muže přes padesátku. Náš muž, nebo muži, jsou mladší. Pak budu ale muset jet celý ten proces znovu, protože nakupovat mohl jeho otec, strýc, starší bratr nebo taky oba rodiče," dodala a podívala se na seznam společných účtů. „Ale myslím si, že tam nic nevyhrabem." Začala přecházet sem a tam. „Potřebuju psychologický profil od Mirové. Ale stejně jsem přesvědčená, že tam nic nenajdeme. Když víno koupí máma, táta nebo oba dohromady, tak to není zrovna moc romantické, moc vzrušující. Pak jsi pořád jen dítě. Ale tady jde přece o to, že jsi muž a že to můžeš dokázat."

„Můžeš si vybrat, jakou ženu chceš. Podle té básně jsou ženy nelítostné, pokud jim dáš příležitost, zničí tě. A tak jim tu příležitost nedáš. Tentokrát se hraje podle tvých pravidel."

Zírala na jména, pak trochu odstoupila a zase se přiblížila. „Ženy. Děvky. Kurvy. Bohyně. Toužíš po nich, ale chceš víc. Chceš nad nimi mít moc. Absolutní moc. A tak plánuješ, lovíš, vybíráš si. Ty ji znáš, ale ona tebe ne. Musíš ji vidět, přesvědčit se, že je dostatečně přitažlivá, že si nevymýšlí a nepřikrašluje se tak, jako jsi to udělal ty. Musí být opravdová. Musí si tě zasloužit. Na nikoho jiného bys přece nemrhal časem."

Roarke ji fascinovaně pozoroval. „A co udělá?"

„Vybere si. Všechno naaranžuje. Svede ji slovy, představami. Pak se připravuje. Víno, takové, jaké se přesně hodí k téhle příležitosti, *k jeho* náladě. Ne k náladě kohokoli jiného. Svíčky s vůní, která se líbí *jemu*. Drogy, které poskytnou kontrolu nad situací a moc *jemu*. Nemůže ho odmítnout. A ještě víc – bude po něm nesmírně toužit. Zoufale. Strašně."

„Je to o sexu?"

Zavrtěla hlavou a přitom si stále prohlížela jména. „Je to o touze. To je něco jiného. Jde o to, aby po něm toužila tak, jak on chce. To je stejně důležité jako jeho moc nad ní. Ona ho *musí* chtít. Na to, aby šlo jenom o moc a ovládání, ho to stojí příliš mnoho úsilí. Má bytostnou potřebu být předmětem její touhy, protože jde o jeho hru, jeho vítězství, jeho slávu."

„Jeho požitek," dodal Roarke.

„Ano, jeho požitek. Ale on potřebuje, aby si ona myslela, že jde i o její touhy. Stojí před zrcadlem a udělá ze sebe toho, kým chce být, ale současně i toho, o kom věří, že ho ženy chtějí. Brilantního, sexy, neodolatelně krásného a elegantního muže. Muže, který recituje poezii a vábí květinami. Muže, který ženu dokáže přesvědčit, že ona je ta jediná. Možná tomu věří i on. Nebo věřil. Alespoň u té první. Možná přesvědčil i sám sebe, že je to romantická láska. Ale pod jeho taktovkou. Je to dravec."

„Muži jsou dravci."

Ohlédla se po něm. „To je pravda. Lidé jsou dravci, ale co se sexu týče, muži jsou jednodušší. Sex většinou vidí jako funkci, kdežto pro ženu je to obecně velmi důležitá emocionální stránka. V každém případě tomu tak bylo u obětí a on si toho byl vědom. Dal si čas na to, aby je poznal, aby poznal, kde jsou jejich slabiny a o čem sní, aby obou těchto stránek mohl využít. A pak je měl pod kontrolou. Jako kdyby byly jeho androidkami. Jenomže z masa a kostí. Ony byly opravdové, a proto bylo opravdové i jeho vzrušení. Když bylo po všem, byly na vyhození. Udělal z nich děvky a ty už si ho nezaslouží-ly. Musí si zase najít novou."

„Nebyla pravda, když jsi říkala, že je pro tebe nečitelný. Zajímalo by mě, jak můžeš být taková, jaká jsi, a přitom být schopná tak jasného pohledu očima chladnokrevných násilníků a šílenců."

„Protože si nemůžu dovolit prohrát. Nemůžu prohrát, protože Oni by potom vyhráli. A jsme zpátky u mého otce."

„Já vím." Zvedl se a přešel k ní. Pevně ji objal.

HLÁŠENÍ O AKTIVITĚ NA ÚČTU LA BELLE DÁME

Eva sebou trhla a otočila se. „Uživatelské jméno a místo aktivity."

UŽIVATELSKÉ JMÉNO OBERON-NYC, MÍSTO CYBER-PERKS, ROH PÁTÉ A PADESÁTÉ OSMÉ…

Už se hnala ke dveřím, když je Roarke před ní otevřel. „Řídím já," oznámil stručně.

Ani ji nenapadlo se s ním hádat. Kterékoli z jeho aut bylo rychlejší než to její. Během sprintu dolů jenom stačila sáhnout po videofonu.

„Centrálo, tady je poručík Dallasová Eva."

Zatímco vydávala příkazy, popadla bundu a spěchala dál.

Od hlášení Roarkova počítače k obrubníku před CyberPerks to bylo přesně šest minut a dvacet osm vteřin. Změřila si to. A vyskočila z auta dřív, než zastavilo. V běhu si všimla černobílých vozů a uniformovaných policistů, které si vyžádala.

„Nikdo nesmí odejít," vyhrkla, ukázala odznak a rychle ho zasunula zpátky do kapsy.

V momentě, kdy vstoupila do podniku, ji úplně ohlušila hudba. Cyberpunk se rozléval po místnosti jako přílivová vlna, utápěl hlasy hostů a tvrdě narážel na ušní bubínky.

Byl to svět, který ještě neprozkoumala a byl nacpaný k prasknutí nesourodým davem lidí sedících u baru, u stolů, v boxech a proplétajících se na vznášecích bruslích mezi jednotlivými stolky s počítači. Ale i v tomhle ohlupujícím zmatku viděla určitý řád.

Blázni s nabarvenými vlasy a propíchnutými jazyky seděli roztroušení u barevně rozlišených stolů. Šprti s žádostivými obličeji a pomačkanými košilemi se krčili v boxech. Uhihňané puberťačky bruslily ve stádech a předstíraly, že je vůbec nezajímají puberťáci, které se urputně snažily svádět.

Byli tam studenti, z nichž většina seděla v kavárně a snažila se vyhlížet učeně a světácky. Mezi nimi posedávala i studenty velmi obdivovaná skupinka běžných rádobyrevolucionářů, komplet v elegantní černi.

Mezi tím vším byli roztroušení turisté, cestovatelé a běžní klienti, kteří takovouhle atmosféru nebo podobné zkušenosti buď záměrně vyhledávali, anebo prostě jen hledali nové místo, kam by mohli začít chodit.

Kam by se hodil její pachatel?

Sledovala celou místnost, zatímco přecházela k prosklené části, která byla označená nápisem DataCentrum. Tři lenoši v červených uniformách seděli na otáčecích židlích uprostřed jakési věže a obsluhovali řídicí panely. Vypadalo to, že při tom s klienty konverzují přes sluchátka.

Eva se k jednomu přiblížila a zaklepala na sklo. Mladík s čerstvou úrodou vřídků na bradě k ní vzhlédl. Zavrtěl hlavou, snažil se vypadat upjatě a autoritativně a ukázal na sluchátka na Evině straně skleněné přepážky.

Nasadila si je.

„Nedotýkejte se věže," přikázal hlasem, který vypadal, že každou chvíli přeskočí. „Zůstaňte za zelenou čárou. V kavárně mají volné počítače. Pokud si chcete rezervovat počítač tady…"

„Vypněte hudbu."

„Cože?" Jeho oči přelétaly ze strany na stranu jako nervózní ptáci. „Zůstaňte za zelenou čárou, nebo zavolám bezpečnostní službu."

„Vypněte tu hudbu!" zopakovala Eva a připlácla svůj odznak na sklo. „Teď hned."

„Ale… ale to není možné. Co se děje? Charlie?" Bleskově se otočil na židli – a najednou všude vypukl chaos.

Ryk davu přehlušil dokonce i agresivní randál hudby. Lidé vyskakovali ze židlí, z boxů, křičeli, řvali a nadávali. Vlna lidí vyrazila dobýt DataCentrum, jako by to byli dávní sedláci dobývající tvrz. Byli plní strachu a touhy po krvi.

Když sahala po zbrani, dostala ránu do brady a hlavou se tak hrozně praštila o skleněnou stěnu, že se jí zajiskřilo před očima.

A to ji doopravdy rozlítilo.

Nabrala kolenem do rozkroku magora se zelenými vlasy, tvrdě nakopla ječícího šprta a vypálila do stropu tři rány.

Většinu mumraje to zastavilo, ale přesto se pár těl řítilo – anebo bylo vrženo – směrem na DataCentrum.

„Newyorská policie!" zařvala a držela nad hlavou svůj odznak. „Vypněte tu podělanou muziku. Okamžitě! Všichni zpátky na svá místa, nebo budete obžalováni z výtržnosti, násilného napadení a rušení veřejného pořádku."

Ne všechno z toho, co řekla, bylo slyšet, něco zaniklo v kakofonii hlasů a nadávek. Ale ti civilizovanější nebo bázlivější už se drželi zpátky.

Jedna z dívek ležela rozpláclá Evě u nohou, brusle zamotané do sebe. Krvácela z nosu, brečela a smutně u toho poškytávala.

„Jsi v pořádku?" Eva jí co nejjemněji posunula nohou. „Sedni si."

Řev z různých koutů znovu nabýval na síle. Civilizovanost a zbabělost proti hysterii davu dlouho neobstály.

„Nic se nevyřeší, dokud tady nebude pořádek a klid."

„Tohle je zaručeně bezvirová zóna," zařval někdo. „Chci vědět, co se tady stalo. Chci vědět, kdo je za tohle zodpovědný."

Zjevně to zajímalo i spoustu dalších lidí.

Roarke si prorážel cestu davem. *Jako diamant s absolutní lehkostí řezající sklo,* pomyslela si Eva.

„Do systému se dostal virus," sdělil jí potichu. „A zničil počítače. Všechny počítače a podle všeho najednou. Máte tu pár stovek dost rozzlobených zákazníků."

„Jo, tahle část mi došla. Vypadni odsud a zavolej posily."

„Nenechám tě tady samotnou, ani se nesnaž mi to rozmlouvat. Nech mě s nimi promluvit, zatímco sem budeš přivolávat svoje lidi."

Než se s ním mohla začít hádat, už mluvil k davu. Nezvyšoval hlas. Zajímavá taktika, říkala si Eva, zatímco lovila svůj videofon. Hodně lidí přestalo hulákat, aby slyšeli, co říká.

Ona ho slyšela dobře, ale zato nerozuměla ani polovině z toho, co ze sebe sypal.

„Poručík Dallasová. Potřebuji okamžitou pomoc v kavárně Cyber-Perks na Páté."

Zatímco popisovala situaci dispečerovi, sledovala, jak se další část davu uklidnila a vklouzla zpátky na svá místa. Podle jejích propočtů jim zbývalo tak padesát těžkých případů, vedených revolucionáři, kteří blábolili o konspiraci, kybernetické válce a komunikačním teroru.

Nastal čas znovu změnit taktiku. Zaměřila se na jednoho muže. Černá košile, černé džíny, černé boty a plná hlava záměrně rozcuchaných pozlacených vlasů.

Eva k němu přistoupila tak blízko, že uslyšel její dech. „Možná jste mě neslyšel, když jsem říkala, že se máte vrátit ke svému stolu nebo počítači."

„Tohle je veřejné místo a já mám právo tady stát a mluvit."

„Já mám zase právo vám to právo odejmout, pokud jde o podněcování ke vzpouře. Nebo pokud vy či kdokoli jiný dovolávající se tohoto práva způsobí jinému zranění nebo škodu na majetku." Ukázala na dívku, která si sice sedla, ale pořád ještě brečela, když jí kamarádka

otírala krev z tváře. „Podle vás snad vypadají na teroristy? A co tady ten?“ Ukázala na kluka, se kterým předtím mluvila a jehož ustrašená bílá tvář byla přitisknutá na sklo DataCentra.

„Použijou pěšáky a pak se jich zbaví.“

„Jasně, a děti přijdou k úrazu, protože si chytráci jako vy honí na veřejnosti ego.“

„Policie je jenom špinavý nástroj v rukou pravičáckých byrokratů, využívaná jen k tomu, aby ušlapala svobodnou vůli národa.“

„No tak, držte se jednoho tématu. Tak jsou to komunikační teroristé a kybernetická válka, nebo pravičáci a byrokrati? Nemůžete obviňovat všechny najednou. Víte co, sedněte si tady a já najdu někoho, kdo by chtěl naslouchat vašim nesmírně zajímavým teoriím. Ale nejdřív se musím postarat o pár lidí, kteří potřebují ošetření. A vy mě od toho zdržujete, stejně jako od vyšetřování problému, který jsme tady dneska objevili.“

Zašklebil se na ni. To byla ovšem chyba. „Co kdybyste ještě chvíli porušovala má občanská práva, a pak mě zatkla?“

„Jak je libo.“ Už si v duchu naplánovala další krok, a tak ho měla v želízkách dřív, než ho napadlo se bránit. „Další pán na holení?“ zeptala se příjemně, zatímco dovnitř dorazily další posily. Mladík už zase ječel, když ho předávala policistovi v uniformě.

„Na špinavý nástroj v rukou pravičáků a byrokratů to nebylo špatné,“ podotkl obdivně Roarke.

„Dík. Potřebovala jsem čas, abych tady mohla udělat trochu pořádek.“ Přejela zrakem po tvářích přítomných. „Už tady není.“

„Ne,“ souhlasil Roarke. „Není tady. Myslím, že zmizel dřív, než sem dorazila policie. Asi bych si měl promluvit s analytiky a zjistit, na co přijdou, ne?“

„To bych ocenila.“

Vyslechla nejdřív zraněné a hned je propustila, pak přeskočila všechny pod dvacet a nad padesát. Potom přišli na řadu ti, co nebyli z New Yorku, a nakonec ženy. Zatímco si všechno poznamenávala, dělala si názory na lidi a sepisovala jejich jména, byla si jistá, že ptáček uletěl.

Když už jí zbyli jen zaměstnanci, usadila je v kavárně a zašla za Roarkem do privátní kabiny. Na obrazovce počítače se stejně jako na

všech ostatních monitorech chaoticky přelévaly různé barvy a symboly. Vedle stál vysoký šálek nějaké nedopité luxusní kávy.

„Tohle je zdroj toho všeho?“ zeptala se Eva.

„Ano, teď musím –“

„Nesahat!“ Chytla ho za zápěstí. „Na nic nesahej,“ zopakovala a zamávala na jednoho z policistů. „Potřebuju testovací sadu.“

„V hlídkových vozech máme jen základní vybavení.“

„To by mělo stačit. Strážníku Rinsky,“ dodala, když si přečetla jeho jmenovku, „informujte majitele tohohle podniku, že má z rozkazu newyorské policie zavřeno do té doby, než bude vyrozuměn o opaku.“

„To bude sranda,“ podotkl Rinsky a s překvapivým úsměvem odešel pro kufřík s vybavením.

„Nechtěl jsem se ničeho dotknout,“ oznámil jí Roarke, když se k němu vrátila. „Opravdu nejsem u něčeho takového poprvé, poručíku.“

„Nenech se vytočit. Tohle je moje práce, ne tvoje. Jak víš, že právě tohle je ten zdroj?“

Začal si prohlížet nehty. „Je mi líto,“ zasmál se nepřítomně. „Říkala jsi něco? Já jenom čekám, abych mohl vzít manželku domů, až tady bude hotová.“

„Propána. Dobrá, dobrá. Je mi líto, že jsem na tebe vyjela. Jsem trochu nervózní. Řekl bys mi, prosím, když jsi tak statečný a silný a chytrý, jak víš, že zrovna tohle je ten zdroj?“

„Znělo by to mnohem lépe, kdybys neměla sarkasticky ohrnutý nos, ale budiž. Vím, že tohle je zdroj, protože jsem stopoval virus skrz centrální systém a dostal jsem se až k místu jeho původu: sem. Tohle je první počítač, který byl infikován. Virus byl naprogramovaný tak, aby se sám kopíroval a vnikl přes centrální systém do všech napojených počítačů a pak aby všechno bouchlo najednou. Chytře vymyšleno.“

„Výborně.“

Strážník Rinsky se vrátil a stoupl si vedle ní. „Tady je váš kufřík, poručíku.“

„Díky.“ Vzala si testovací sadu a odklopila víko. Nejdřív si ale nastříkala na prsty ochrannou vrstvu a pak podala sprej Roarkovi. „Ještě pořád se ničeho nedotýkej.“ Vytáhla speciální baterku a tenkým modrým paprskem si posvítila na šálek na stole. „Máme tady hezky otisk palce a částečný otisk ukazováčku. Máš u sebe svůj minipočítač?“

„Vždycky.“

„Můžeš se dostat k záznamu o případu? Potřebuju tyhle otisky porovnat.“

Zatímco dělal, oč ho požádala, Eva svítila baterkou na desku stolu. Příliš mnoho otisků a většina rozmazaných.

„Poručíku?“ Roarke jí ukázal výjezd otisků prstů ze složky případu.

Eva přiložila papír k otisku na šálku. „Jo, je to ten náš chlapec. Počkej.“ Pomocí baterky šálek zvedla. Prstem druhé ruky, s nastříkanou ochrannou vrstvou, ho vybalancovala a vylila kávovou směs do sáčku na důkazní materiál. „Proč si jen lidi kazí výborné kafe všelijakou tou pěnou a příchutěmi?“ Zavřela sáček, šálek vložila do druhého sáčku a oba uzavřela. „Mám dotaz.“

„Ptej se.“

„Jak věděl, že sem jedem? Musel to vědět. Proto si tenhle virus připravil. Byli jsme tu jen pár minut po hlášení, ale on o tom věděl, spustil ten virus a vytančil odtud. Ale jak?“

„Mám svou teorii, ale rád bych si ji nejdřív trochu promyslel.“

Přesunula váhu z nohy na nohu. „Jak promyslel?“

„Musím tenhle počítač rozebrat.“

Rozhodovala se. Přísně podle předpisů by teď měla vytáhnout z postele buď Feeneyho, nebo McNaba a dovléct je sem, aby počítač prohlédli na místě činu. Anebo zavolat jiného technika.

Ale Roarke už tam byl.

Kdyby byl náš pachatel policajtem, byl by už určitě šéfem elektronického oddělení.

„Dobrá, považuj se za oficiálně najatého odborného poradce.“

„To zní hezky.“ Vytáhl z kapsy malou krabičku a zavrtěl prsty pokrytými ochrannou vrstvou. „Teď už na věci sahat můžu, že jo?“

S pomocí mikrovrtačky krabičku za pouhých pár vteřin otevřel. Pak se zamyslel, zahučel *hmmm* a začal šťourat do obsahu. „V tomhle klubu jsou tři úrovně systému,“ poznamenal lehkým konverzačním tónem. „Tohle je nejvyšší úroveň a stojí od jednoho do deseti dolarů za minutu podle toho, kolik funkcí se používá.“

Malinko ji zamrazilo. „Tenhle klub ti patří?“

„Ano.“ Pokračoval v práci. Propojil svůj kapesní počítač s computerem, na kterém pracoval, pomocí tenoučkého kabelu. „Ale to není ani

špatná, ani dobrá zpráva. Pokud ovšem pomineš to, že nebudeš muset poslouchat, jak si někdo stěžuje na to, co se tady dnes večer stalo, ani na to, že jsme zabavili tuhle hračičku jako důkaz.“ Rychle se na ni podíval a přejel pobavenýma modrýma očima po její tváři. „Míň papírování.“

„Víš přece, jací jsou ti pravičáčtí byrokrati. Samým papírováním jsou živi.“

„Na čelisti se ti začíná vybarvovat pěkná modřina.“

„Jo.“ Promnula si palcem bolavé místo. „Do háje.“

„Bolí?“

„Kousla jsem se do jazyka, to bolí víc. A ty?“

„Nic vážného. Tenhle systém je infikovaný skrz naskrz. Chytrý chlapec,“ zhodnotil to. „Chytrý hoch, opravdu chytrý. Budeš potřebovat kompletní diagnostiku, ale vypadá to, že se jedná o špičkového technika. Navíc někoho, kdo věří v heslo ‚vždy připraven‘. Naprogramovat veřejný počítač tak, aby mu dal echo, kdyby někdo monitoroval pohyb na jeho účtu, není jednoduchá záležitost. Měl přenosný skener, velmi citlivý. Pravděpodobně je propojil. To bylo od něho velmi obezřetné a velmi chytré.“

„Můžeš to nějak obejít?“

„Časem určitě. Počítače v tomhle klubu jsou dobře naprogramované na to, aby se zamkly a vypnuly v momentě, kdy dojde k detekci jakéhokoli pokusu o kontaminaci virem. Navíc mají pro jistotu vnitřní detektor a systém filtrů. Přes to všechno se mu podařilo vpašovat sem virus a zničit tenhle počítač i všechny ostatní. A povedlo se mu to jen v pár minutách po tom, co dostal hlášení.“

Zaklonila se. „Vypadá to, jako by na tebe udělal opravdový dojem.“

„To tedy jo. Tvůj pachatel je naprosto brilantní. Škoda, že je právě tak poničený a bezcenný, jako tenhle počítač.“

„No to mi opravdu drásá srdce.“ Eva vstala. Skočím za svými lidmi, řeknu jim, ať zabaví počítače a pošlou je Feeneymu na elektronické. Až to tady vyklidíme, chci se podívat na záznamy bezpečnostních kamer. Uvidíme, jak vypadal dneska.“

Podle Evy vyhlížel arogantně. Zachytila ten výraz v jeho očích, jak přehlížel přítomné – povýšeně, afektovaně, i když si na tváři udržoval příjemný, neškodný úsměv.

Procházel davem, ale udržoval si odstup. Žádný kontakt, žádné náhodné pozdravy. Kráčel přímo k boxu, kde mohl sedět zády ke zdi a měl volný výhled na celou místnost.

„Už tady někdy musel být," konstatovala Eva.

Nikdo ze zaměstnanců to ale nemohl potvrdit. Manažer byl nadobro vyvedený z míry – ani ne tak policejním zásahem, a dokonce ani tou bezmála vzpourou, ale tím, že v podniku je Roarke. Byl tak vyvedený z míry, že ze sebe málem nemohl vysoukat vlastní jméno.

Počítač i box byly zamluvené na jméno R. W. Emerson. Samozřejmě falešné jméno, jméno dalšího mrtvého básníka.

Dnes měl dlouhé, hladké, hnědé vlasy a na očích brýle s hranatými obroučkami jantarové barvy. Oblečený byl moderně a neformálně, měl úzké tmavé kalhoty, kotníčkové polobotky a dlouhou košili, v pase volnou, stejné barvy jako obroučky brýlí. Na pravém zápěstí se mu leskl zlatý náramek a v uchu měl několik malých náušnic.

Nejdřív si objednal kávu, pak někomu volal ze svého videofonu. Trochu se napil a sledoval, co se děje.

„Ujišťuje se, že je tady čistý vzduch. A loví. Sleduje ženy, přemýšlí o nich. V tomhle klubu můžeš poslat zprávu na jakýkoli jiný počítač, ne? Není to jeden z důvodů, proč lidi nezůstanou raději doma a nesurfují po internetu v klidu svého vlastního pokoje?"

„Jiný způsob společenského kontaktu," potvrdil Roarke. „Anonymní až voyeurský, vzrušující. Můžeš někomu na druhém konci místnosti poslat zprávu na jeho počítač, pozorovat, co to s ním udělá, a rozhodnout se, jestli chceš podniknout další krok a seznámit se. Počítače ale mají ochranný štít pro ty, kteří nechtějí být rušeni nebo nestojí o to, aby jim někdo dělal návrhy."

Eva sledovala, jak se její pachatel přihlásil na počítač a vybral si zadávání textových příkazů, nikoli hlasových.

„Tady." Roarke jí položil ruku na paži a přikázal počítači, aby zvětšil záběr. „To je ten skener."

Viděla něco, co vypadalo jako malé, štíhlé, stříbrné pouzdro na vizitky. Z boku té věcičky vytáhl tenký natahovací kabel a zapojil ho do počítače.

„Ten je fakt dobrý, velmi dobrý. Ještě nikdy jsem neviděl takhle kompaktní skener," hvízdl Roarke. „Je docela možné, že si ho vyrobil sám. Zajímalo by mě –"

„O potenciálu téhle věcičky pro svůj výzkum a vývoj můžeš přemýšlet později," přikázala mu netrpělivě. „A už o nás ví!"

Muž na záznamu strnul a překvapením otevřel ústa. V té chvíli moc arogantně ani povýšeně nevypadal. Vyhlížel spíš ohromeně a vyděšeně. Jeho oči byly za módními obroučkami brýlí pěkně nervózní a těkaly po celé místnosti."

Vytrhl skener ze vstupního otvoru počítače a shrbil se nad klávesnicí s opravdovým zanícením a náruživostí počítačového nadšence.

„Programuje ten virus," podotkl Roarke potichu. „Sice se potí strachy, ale přesně ví, co dělá. Nahrává virus do systému."

Třásl se. Opakovaně si přejížděl hřbetem ruky po tváři. Ale seděl na místě a upřeně sledoval monitor. Pak se náhle zvedl ze židle a vyrazil k východu tak bezohledně, že vrazil do několika stolků i do lidí.

Když byl u dveří, už skoro běžel. Eva viděla, jak se naklonil doprava, než zmizel a dveře se za ním zavřely.

„A je pryč. Trvalo mu to jak dlouho? Necelé dvě minuty. Vypálil dobrou minutu předtím, než policie zareagovala a dorazila na scénu."

„Podle hodinek mu to trvalo devadesát osm sekund," souhlasil Roarke. „Je opravdu rychlý."

„Jo, rychlý je, ale taky je načatý. Mazal do města. A mazal vystrašeně, směrem k domovu."

Kapitola osmá

Trvalo mu skoro hodinu, než se přestal třást. O hodinu a dvě whisky později dodal klidnější Lucias k druhému drinku: „To se nemělo stát. To přece není možné.“

„Kevine, seber se.“ Lucias vyndal cigaretu a přidal k ní jen trošičku *Zoneru*. Zapálil ji a překřížil si pohodlně nohy. „Přemýšlej trochu, co se vlastně stalo?“

„Přes všechny bezpečnostní pojistky se dostali k názvu našeho účtu.“

Lucias podrážděně vtáhl kouř z cigarety. „Říkal jsi, že to jim bude trvat týdny.“

„Zjevně jsem je podcenil.“ Podrážděním mu nervy jen hrály. „V žádném případě nás ani přes ten účet nemůžou vystopovat. Ale jak mě mohli vyčenichat až k té kavárně, to prostě nemám zdání. A tak rychle. Policie nemá ani dost lidí, ani vybavení, aby mohla sledovat každou internetovou kavárnu a každý počítač v New Yorku. A to ani nemluvím o bezpečnostních bariérách, o těch běžných i o těch, které jsem tam přidal já sám.“

Lucias vtáhl kouř a pak jej zase líně vypustil z úst. „Jaká je pravděpodobnost, že měli prachsprosté štěstí?“

„Žádná,“ utrousil Kevin mezi zuby. „Museli na to použít jak vynikajících expertů, tak špičkového vybavení.“ Zakroutil hlavou. „Proč by se ale propánaboha někdo tak schopný spokojil s policajtským platem? V soukromé firmě by si takový expert mohl říct o cokoli…“

„Každý je jiný. Ale musím říct, že tohle začíná být vzrušující.“

„Vzrušující? Mohli mě chytit. Zatknout. Obvinit z vraždy!“

Zoner zabral, jako ostatně vždycky. „Ale nechytli tě.“ Lucias se ve snaze Kevina uklidnit naklonil a poplácal ho po koleni. „Ať jsou sebechytřejší a nevímjak schopní, my jsme stejně lepší. Ty jsi takovouhle možnost předpokládal a připravil ses na ni. Zaviroval jsi celý klub. To se ti povedlo moc hezky. Zase o tobě budou psát v novinách.“ Povzdychl si. „Body navíc pro tebe.“

„Budou mě mít na záběrech bezpečnostních kamer.“ Kevin pomalu vdechl a stejně pomalu vydechl. V mnoha směrech byl jeho nejoblí-

benější drogou Lucias. Jeho uznání vynahradilo i to nejhorší. „Kdybych byl nešel do kavárny, která je tak blízko, pravděpodobně bych ani nepoužil převlek.“

„To je osud.“ Lucias se začal smát a vyvolal tak úsměv i na Kevinově tváři. „Je to opravdu osud, nemyslíš? Je prostě na naší straně. Kevine, je to čím dál tím lepší! Postaráš se o ten internetový účet, že? Vytvoříš nový, ne?“

„Jasně. To je hračka.“ V oblasti elektroniky nebylo nic, s čím by si nevěděl rady. „Luciasi, tímhle o nás pronikne na veřejnost spousta informací – o diskuzních fórech, o tom, jak jsme to všechno nastražili… možná bychom měli na chvíli přestat.“

„Právě když to začíná být zajímavé? To tedy ne! Čím větší risk, tím je to lepší. Teď aspoň víme, že proti nám stojí protivník, nebo protivníci, kteří jsou nás hodní. To tomu všemu dodává zajímavou příchuť.“

„Mohl bych ten účet nechat funkční,“ přemýšlel nahlas Kevin, „a poslat pár falešných zpráv.“

„Á,“ Lucias praštil do opěrky křesla. „Teď jsi opravdu ve hře. Jen se nad tím zamysli. Představ si, že máš zítra večer rande a ty a tvoje krásná slečna si můžete o těch příšerných událostech posledních pár dnů u skleničky vína hezky popovídat. Ona se jemně a elegantně zachvěje, zasažena představou hrozného osudu svých ubohých sestřiček, netušíc, že je předurčená se k nim připojit. Panebože, to je přece úžasný nápad!“

„To tedy je.“ Whisky kombinovaná s drogou příjemně putovala jeho tělem a proměnila vzduch, který vdechoval, v měkoučkou tekutinu. „Určitě to pozvedne nadšení ze hry.“

„Jedno je jisté. Tentokrát se opravdu nenudíme.“

Už zase v dobré náladě se Kevin natáhnul po jointu. „A pravděpodobně se ještě dlouho nudit nebudeme. Vím přesně, co si zítra vezmu na sebe, jak budu vypadat. Moniqua je tak sexy. Dokonce i to její jméno je sexy.“ Trochu zaváhal, protože nechtěl Luciase zklamat, ale pak přece jen připustil: „Jen nevím, jestli to celé dokážu dotáhnout do konce. Nevím, jestli budu schopný ji zabít.“

„Ale budeš. Couvnout z určité úrovně úspěchu, to se přece nedá,“ usmál se Lucias a doplnil: „Jen si to představ, Kevine. Celou tu dobu, co se budeš dotýkat jejího nahého těla, když se do ní zabořiš, budeš

vědět, že jsi poslední. Že tvoje nádobíčko v ní je to poslední, co v tomhle životě pocítí.“

Kevinovi se postavil jenom z té představy. „Vlastně by se dalo říct, že umře šťastná, ne?“

Luciasův smích se chladně odrážel od stěn.

Peabodyová se neustále pokoušela nějaké to kilo shodit, a tak cestou k Evinu domovu vystoupila z metra o stanici dřív. Byla ráda, že se zase setkají v Roarkově sídle, protože Evin AutoChef byl vždycky bezednou studnicí příjemných překvapení.

Další dobrý důvod k procházce. Něco jako pokání před spácháním hříchu. Bylo to řešení, které vyhovovalo jejímu přesvědčení vyznavače Volného věku. Samozřejmě, že u Volnověkařů žádné hřešení ani pokání neexistovalo. Vyznávali princip harmonie a disharmonie.

Ale to byla vlastně jenom hra se slovíčky.

Vyrostla ve velké, pospolu držící rodině, která kladla veliký důraz na sebevyjádření, měla hluboký respekt k planetě Zemi a k umění a věřila, že člověk je zodpovědný za to, aby byl upřímný sám k sobě.

Odmala, nebo skoro odmala, věděla, že aby byla sama sebou, musí být policistkou, která se snaží v New Yorku udržet… nu vlastně harmonii.

Teď jí ale rodina chyběla. Pocit lásky. Ale taky ta jednoduchost. Možná by si měla vzít pár dní dovolenou a sednout si do kuchyně ke své mámě, krmit se jejími koláči a jen tak mimochodem přitom celá nasáknout její lásku.

Protože nevěděla, co se to s ní proboha děje. Proč je jí tak smutno, proč je tak nervózní a nespokojená? Má to, co v životě chtěla ze všeho nejvíc. Je policistkou, a to velmi dobrou policistkou. A pracovala pro ženu, kterou absolutně uznávala a považovala za svůj největší vzor.

Za poslední rok se toho naučila opravdu hodně. Nejenom metody nebo pravidla, ale hlavně to, co odlišuje geniálního policajta od průměrného.

Věděla, čím se liší ti, kterým jde jen o co nejrychlejší uzavření případu, od těch, kteří jdou o kus hlouběji, kterým se jedná o oběti. Kteří si je pamatují.

Věděla, že se každý den zlepšuje, a byla na to pyšná. Milovala New York a to, jak je všechno úplně jiné, když člověk popojde jen o pár ulic dál.

New York je tak živý. Plný lidí, energie, aktivity. Posezení v maminčině útulné kuchyni si sice mohla skvěle užít, ale žít už by tam nemohla. K životu potřebovala New York.

Byla šťastná ve svém mrňavém bytečku, který byl jenom její. Měla tady své známé, blízké přátele i dobrou a uspokojující kariéru.

Chodila… no, *skoro* chodila s jedním z nejpohlednějších, nejcitlivějších a nejdokonalejších mužů, jakého kdy znala. Bral ji do galerií, na operu a do elegantních restaurací. Charles pro ni otevíral nejen novou stránku New Yorku, ale přímo novou stránku jejího života.

A přes to všechno ležela v noci ve své posteli, zírala na strop a přemýšlela, proč se cítí tak osaměle.

Musí se z toho dostat. V její rodině se deprese nepěstovala a ona nebude první, kdo jí podlehne.

Možná jen potřebuje nějakého koníčka. Třeba malbu na sklo nebo zahradničení v květináčích. Nebo holografické fotografování.

Do háje!

Právě při téhle myšlence se z metra vyloupl McNab a málem do ní vrazil.

„Nazdar.“ Udělal poskok vzad stejně jako ona. Nacpal si ruce do kapes.

„Ahoj.“ Přemýšlela, jestli načasování mohlo být horší. To nemohla jít rychleji? Nebo pomaleji? Nemohla odejít z domu o pět minut dřív? Nebo o dvě minuty později?

Chvíli se na sebe mračili, ale pak se museli přemístit, jinak by je smetly davy lidí, které se valily z eskalátorů na chodník.

„Tak co?“ Vyndal ruce z kapes a narovnal si na nose malé kulaté sluneční brýle s akvamarínově modrými skly. „Dallasová svolala schůzku v domácí kanceláři.“

„Slyšela jsem.“

„Zdá se, že se včera něco semlelo,“ pokračoval a snažil se udržet klidný a příjemný tón. „Škoda, že se ten hajzl neobjevil v Cyber-Perks, když jsme tam nedávno byli. Možná bychom ho dostali.“

„Těžko.“

„Trochu optimizmu neuškodí, ženská.“

„A co takhle trocha realizmu, troubo?“

„Copak, nevyspala ses v posteli toho ulízaného krasavečka dorůžova?“

Slyšela skřípění vlastních zubů. „V jeho posteli se nedá spát jinak než úžasně,“ protáhla přesladce. „Je tak velká, měkounká, a člověk si v ní krásně vyhraje.“

„Jo?!“ Polovina jeho mozkových závitů se přepálila ve zkratu při představě, jak se nahá Peabodyová povaluje v nějaké plyšově sexy posteli s někým jiným než s ním.

„No ne? Takhle rychlou a vtipnou odpověď bych od tebe nečekala. Že ty si brousíš ten svůj ostrovtip na všech těch pitomých husičkách, se kterými teď spíš?“

„Poslední husička měla doktorát z Harvardu, tělo bohyně a tvář anděla. Moc času jsme vybrušováním vtípků neztráceli.“

„Sprosťáku.“

„Náno jedna.“ Chytl ji za paži, zatímco vkročila do Roarkovy brány. „Už mám dost toho, jak na mě pokaždý, když se vidíme, vyjedeš, Peabodyová. Přitom jsi to ty, kdo se chtěl rozejít.“

„Neudělala jsem to včas.“ Snažila se mu vytrhnout, ale držel ji pevně. Vždycky podcenila sílu jeho tenkých paží. Vystrašilo ji, že ve chvíli, kdy si uvědomila, *jak* je silný, se jí najednou zatočila hlava. „A jako obvykle nemáš pravdu a chováš se hloupě. Ty jsi to skončil, protože jsi nesnesl, že by všechno nebylo po tvém.“

„Ó, rač prominout, že jsem si dovolil vznést námitku, když ses chtěla vykulit z mé postele přímo do pelechu toho koncesovaného prostituta.“

Praštila ho pěstí do prsou. „Neříkej mu tak. Nic o něm nevíš. Kdybys měl jen desetinu Charlesova šarmu, citlivosti a inteligence, povýšili by tě do třídy podhumanoidů. Ale protože to není tvůj případ, děkuju Bohu, že jsi zarazil něco, co bylo tou nejhorší, nejtrapnější a nejnechutnější chybou mého života, a sice, že jsem ti dovolila na sebe sáhnout. Takže jsem ti vděčná!“

„Nemáš za co.“

Oba prudce oddechovali, nosy na pár centimetrů od sebe. Náhle to přešlo v oboustranné vzdychání a tentokrát skončila ústa na ústech. Odtrhli se od sebe, v očích pořád spoustu divoké zlosti.

„To vůbec nic neznamenalo," dokázala ze sebe Peabodyová vypravit mezi vzdechy.

„Jasně že to nic neznamenalo. Tak si to zopakujem…"

Strhl ji k sobě a hladově zaťal zuby do jejích rtů. Zatočila se jí z toho hlava. Bylo to silné, jako výbuch bomby. Zvonilo jí v uších a byla bez dechu i bez rozumu. A jediné, co chtěla, bylo přejíždět hladově rukama po jeho dlouhém, štíhlém těle.

Spokojila se ale s jeho zadkem a zaryla mu do něj prsty tak hluboko, až to vypadalo, že mu snad vytrhne kus masa, aby si z něj aspoň kousek mohla schovat v kapse.

Otočil ji a snažil se vervat rukama pod její tuhou, nažehlenou uniformu. Věděl, že pod ní se skrývá bohatství křivek, její poddajné, měkké tělo.

Zoufale ji chtěl, a tak ji prostrčil skrze senzory brány a rychle přirazil k železným mřížím.

„Au!"

„Promiň. Panebože…" Zabořil jí ústa do krku a říkal si, že by ji nejradši vypil jako tající zmrzlinu.

„Promiňte, prosím." Hlas přišel odnikud a odevšad a překvapil je natolik, že na sebe zůstali němě zírat.

„Říkal jsi něco?" vypravila posléze ze sebe Peabodyová.

„Ne. A ty?"

„Strážníku. Detektive."

Ještě se napůl drželi v objetí a jejich oči sjely na bezpečnostní panel na kamenném sloupu. Z obrazovky na ně hleděla Summersetova právě tak kamenná tvář.

„Poručík vás očekává," oznámil chladně a zdvořile. „Jestliže trochu odstoupíte od brány, bude méně pravděpodobné, že propadnete dovnitř, až se otevře."

Peabodyová cítila, jak se jí tvář zabarvuje tmavoruda. „Do háje." Odstrčila McNaba, odstoupila od brány a chvatně zastrkávala košili do kalhot.

„To byla ale pitomost."

„Ale příjemná.“ Kolena mu z toho vzrušení změkla natolik, že první kroky bránou byly trhané, nejisté a vypadaly legračně. „O co jde, Peabodyová?“

„To, že máme tuhle… chemickou reakci… neznamená, že se podle toho musíme řídit. Jenom to všechno podělá.“

Snažil se před ní kráčet pozadu, jako by tančil. Jeho dlouhý cop se komíhal ze strany na stranu. Měl na sobě lehký kabát barvy vlčích máků sahající až ke kolenům. Přes všechna svá předsevzetí se musela usmát.

„Ty jsi tak srandovní.“

„Co kdybychom si dneska večer spolu dali pizzu a uvidíme, co se z toho vyvine?“

„Už jsme viděli, co se z toho vyvinulo,“ připomněla mu. „Teď na to nemáme čas, McNabe. Nemáme čas na to myslet.“

„Myslím na tebe pořád.“

To ji zarazilo. Nedalo se jen tak jít, když jí srdce bušilo až v botách. „Děláš si ze mě srandu?“

„Ne. Máme plán. Pizza, slyšíš, ženská? Já vím, jak miluješ pizzu.“

„Držím dietu.“

„Proč propána?“

Fakt, že jí dokázal jen tak, klidně a s upřímným podivením, položit tuhle otázku, ji přitahoval a mátl od začátku. „Protože hmotnost mé zadnice se nebezpečně blíží hmotnosti planety Pluto.“

Kroužil okolo ní, zatímco stoupali po příjezdové cestě do kopce. „Jdi ty, náhodou máš nádhernej zadeček. Vím přesně, kde je, a nemusím strávit půl dne jeho hledáním.“

Láskyplně ji do něj štípl, za což si vysloužil zamračený varovný pohled, a usmál se. Poznal, kdy se pro něj věci vyvíjejí dobře. „Jenom se prostě najíme a popovídáme si. Žádný sex.“

„Možná. Ještě si to rozmyslím.“

Vzpomněl si, co mu Roarke říkal o dvoření. Rychle se rozhlédl kolem sebe a vyrazil utrhnout větvičku kvetoucí okrasné hrušně. Doběhl Peabodyovou na schodech a prostrčil jí kvítky knoflíkovou dírkou.

„No nazdar!“ vyjekla, ale vešla do domu, aniž by se té okrasy zbavila.

Dala si dobrý pozor, aby se vyhnula pohledu do Summersetových očí. A až moc dobře si uvědomovala horkost, která jí stoupala po krku, když je posílal do Eviny pracovny.

Eva stála uprostřed pokoje, pohupovala se mírně na podpatcích a znovu sledovala záběry bezpečnostních kamer. Ten chlap je opravdu arogantní, říkala si. A taky odtažitý. Užívá si, že může sledovat ostatní v klubu s pocitem, že je lepší než oni. Vědom si svého tajemství.

Ale oblékl se tak, aby přitáhl pozornost. Obdiv a závist. Aby všem, kdo ho uvidí, bylo jasné, že je něco lepšího.

Promyslel si všechno dopředu. Byl si absolutně jistý, že se ho nic a nikdo nemůže dotknout. A když se mu to vymklo z rukou, zmocnily se ho strach a panika.

Viděla, jak mu na tváři vyskočily kapičky potu, jak zíral na monitor počítače. A dokázala si ho celkem jednoduše představit, jak vyhazuje z balkonu mrtvé tělo Bankheadové. *Zbavit se problému, říkala si, to je ale nepříjemnost, riziko. A pak útěk.*

Nedokázala ale uvěřit, že by hned následující noc udělal něco podobného s jinou ženou. S jasným záměrem a tak chladnokrevně.

Obrátila se na Peabodyovou s McNabem, kteří právě vcházeli do místnosti. „Dejte mi podobu tohohle chlapa zepředu, zezadu a z profilu," přikázala. „Zaměřte se na strukturu tváře, očí – tvar, ne barvu – a typ těla. Zapomeňte na vlasy, stejně nejspíš nebudou jeho.

„Máte na bradě modřinu, poručíku."

„Jo, a vy máte v knoflíkové dírce kytku. Takže obě vypadáme směšně. Paličák Dick dodal výsledky testů paruky a maskérských pomůcek. Mám jejich značky. Podívejte se, kde je prodávají, Peabodyová, a sežeňte mi seznamy zákazníků. Porovnejte to se seznamy těch, co koupili víno. Roarke mi dává dohromady seznam nejlepších obchodů pro muže v New Yorku."

„Roarke ho pro tebe má připravený." Ten, o kom byla řeč, vstoupil do pracovny a podával Evě disk. „Dobré ráno, třído."

„Děkuju." Podala disk Peabodyové. „Náš pachatel si potrpí na dobré značky. Boty od módních návrhářů, oblečení na míru. Co byste tomu řekli?"

„Přesně, jak pravíš,“ souhlasil Roarke. „Vypadá to, že nakupuje přímo v Londýně a Miláně. Jeho první oblek byl jednoznačně britského střihu,“ dodal. „Ten druhý je zaručeně italský. Řekl bych, že je ale i trvalým zákazníkem jednoho z nejlepších obchodů v New Yorku.“

„Dáme na slova našeho odborníka přes módní odívání,“ podotkla suše Eva, „projedeme to podle seznamu a uvidíme, jestli z toho něco vypadne. Pokud nemá vlastní skleník, musí taky někde kupovat růžové růže. Je pravděpodobné, že tak činí poblíž bydliště, a já se vsadím, že to bude někde na Upper West Side nebo Upper East Side, takže tam se podíváme ze všeho nejdřív.“

Otočila se a trochu ji překvapilo, když jí Roarke podal hrnek čerstvé horké kávy. „Za hodinu tady mám konzultaci s Mirovou,“ oznámila. „Feeney je na centrále a řídí analýzu počítačů, které jsme zabavili v CyberPerks. Chci fakta, chci stopy, a chci je dnes. Protože pachatel do toho dneska půjde znovu. Musí.“

Otočila se zády k obrazovce, na níž si vrah povýšeně prohlížel dav. „Už si našel další oběť.“

Přešla k nástěnce, kam si vyvěsila fotografie obou zavražděných a záběry pachatele před oběma vraždami i po nich.

„Bude mladá,“ pokračovala Eva. „Tak mezi dvaceti a pětadvaceti. Žije sama. Atraktivní a inteligentní, se zájmem o poezii. Romantická, ale nemá vážnější známost. Bydlí a pracuje v New Yorku. Už ji zná. Sledoval ji na ulici nebo v práci. Možná s ním už mluvila, ale nevěděla, že to je ten, kdo ji svádí. Pravděpodobně myslí na svoje dnešní rande s mužem, na kterého tak dlouho čekala. Těší se, že se s ním už za pár hodin setká. A možná, jenom možná…“

Odvrátila se od nástěnky. „Musíme ji zachránit. Nechci na tuhle nástěnku přidávat další fotku.“

„Můžu s tebou na chvíli mluvit, poručíku?“ Roarke ukázal na dveře své pracovny a než stačila odmítnout, zmizel za nimi.

„Čas letí.“

„Pak tedy nezdržujme.“ Zavřel za ní dveře. „Můžu ti sehnat ten seznam zákazníků, srovnat ho s tím prvním a mít to celé hotové za mnohem kratší dobu, než to zabere Peabodyové.“

„Ty nemáš co dělat?“

„Mám, ale stejně mi to bude trvat jenom chvilku.“ Zlehýnka jí přejel prstem po modřině a pak po dolíčku na bradě. „Vyhovovalo by mi, kdybych se do toho mohl zabrat. A…“ dodal pak, „taky bych raději, kdybys nemusela na tu nástěnku věšet další fotku. Chtěl jsem to udělat tak jak tak, ale říkal jsem si, že když se tě jakoby zeptám, nemuselo by tě to tolik naštvat.“

Zamračila se na něj a založila si paže na hrudi. „Jakoby?“

„Ano, drahá.“ Políbil ji na modřinu. „A když teď víš, co udělám, máš Peabodyovou volnou.“ Jeho domácí komunikátor zapípal.

„Ano?“

„Dr. Dimattová přišla za poručíkem Dallasovou.“

„Pošlete ji nahoru,“ nakázala Eva. „Dělej si, co chceš, ale prozatím jakoby nevím, že to děláš.“

„Jak je ctěná libost. Jenom to musím rozjet a pak bych chtěl pozdravit Louise.“

„Jak myslíš.“ Otevřela dveře a ohlédla se za ním. „Stejně si děláš, co chceš.“

„Proto jsem taky tak spokojený člověk.“

Cynicky se zasmála a odešla přivítat Dimattovou.

Vtrhla dovnitř chvatně, ale to Evu nepřekvapilo. Zřídka se pohybovala pomalu. Podívala se na hrnek kávy v Evině ruce a usmála se. „Děkuji, kávu bych si dala moc ráda.“

„Peabodyová, kávu pro doktorku Dimattovou. Ještě něco?“

Louise si mlsně prohlížela šáteček, který se McNab snažil zhltnout najednou. To je jablečný šáteček?“

S nacpanou pusou vyloudil jakýsi zvuk, který byl směsicí souhlasu, božského požitku a pocitu viny.

„Taky bych jedním nepohrdla, děkuji mnohokrát.“

Eva přejela pohledem po Lousině elegantním červeném kostýmku. „Nevypadáte, že máte dneska pacienty, paní doktorko.“

„Mám jednání o dotaci.“ Jak naklonila hlavu na stranu, v uších se jí zaleskly diamantové náušnice. „Vypadá to, že zrovna když dotaci nutně nepotřebujete, s největší pravděpodobností vám ji dají. To je logika, co? No nic… díky, Peabodyová. Můžu si sednout?“ Usedla, přehodila si nohu přes nohu a šikovně balancovala talíř se šátečkem na koleně, zatímco si dopřála první doušek kávy.

Než se napila znovu, dlouze se nadechla. „Kde tohle kupujete? To přece nemůže být legální.“

„Roarke.“

„No jasně.“ Odlomila si růžek šátečku.

„Přišla jste kromě kafe ještě kvůli něčemu jinému? Máme toho docela dost.“

„To je mi jasné.“ Louise pokývla směrem k nástěnce. „Poptala jsem se u nás v domě na Bankheadovou. Znala na svém patře všechny sousedy a ještě pár dalších lidí. Byla oblíbená. Bydlela tam tři roky. Měla několik známostí, ale nic vážného.“

„To všechno víme. Chcete vzdát kariéru v medicíně a dát se k policii?“

„Bydlela tam tři roky,“ zopakovala Louise a všechen humor se jí z hlasu vytratil. „Já tam bydlím dva roky. Spadla mi k nohám. A já jsem s ní nikdy nemluvila.“

„Na tom, co se jí stalo, váš pocit viny nic nezmění.“

„Ne.“ Dimattová si ulomila další sousto. „Ale donutilo mě to k zamyšlení. A motivovalo ke snaze získat pro vás co nejvíc informací, které by vám mohly pomoc ve vyšetřování. Na Forresterově klinice dělali zajímavý výzkum. Je to privátní, dost luxusní klinika, která se specializuje na sexuální dysfunkce, vztahy a poruchy plodnosti. Téměř před pětadvaceti lety se Forresterova klinika spojila s farmaceutickou firmou Allegany, aby spolupracovali na výzkumu a vývoji léků, které by léčily poruchy a zlepšily sexuální výkon. Zapojili se do toho ti nejschopnější farmaceuti a lidi z výzkumu a vývoje.“

„A prováděli testy s prvky, které jsou součástí drog známých jako *Děvka* a *Divoký králík.*“

„Ano, právě těch, ale i jiných, jejich kombinací. Dokonce vyvinuli lék, který se pak prodával pod jménem Matigol a pomáhal prodloužit sexuální aktivitu u mužů přes sto let. Také lék užívaný při léčbě neplodnosti, Compax, který umožňuje bezpečně počít a porodit ženám kolem padesátky, pokud si to přejí.“

Uždibovala ze šátečku. „Oba tyto léky mají vynikající výsledky, ale jsou také velmi drahé, a tudíž běžnému zákazníkovi nedostupné. Pro ty, kteří si to mohou dovolit, je to ale dar z nebes.“

„Máte jména lidí zúčastněných na výzkumu?“ „Ještě jsem neskončila.“ Lousie se otočila a věnovala vstupujícímu Roarkovi zářivý úsměv. „Dobré ráno.“

„Louise.“ Roarke k ní přistoupil a políbil jí ruku. „Vypadáte jako vždy skvěle.“

„Jistě, blablabla,“ vstoupila do výměny zdvořilostí Eva. „Co dál?“ dožadovala se. „Máte ještě něco?“

„Vaše žena je neslušná a netrpělivá.“

„Proto ji tak miluju. Mimochodem, poručíku, Charles Monroe je na cestě nahoru.“

„Oč se tu jedná, nějaký sjezd či co?“ zavrčela Eva. Zatímco mluvila, vrhla varovný pohled na McNaba. Jeho očí se upřely do jejích a dokázal její pohled vydržet skoro pět vteřin, než naštvaně sklopil zrak. „Vy mi sežeňte nějaké informace o té Forresterově klinice a společnosti Allegany.

Při pohledu na Roarka, kterému přitom zasvítil v očích zájem, zaťala zuby, až ji to zabolelo. „Zatraceně!“

„Před osmi… ne myslím před deseti měsíci jsem Allegany koupil. Jak to souvisí s případem?“

„Ještě nevím, protože tady paní doktorka je ostýchavá.“

„Nejsem ostýchavá,“ ohradila se Louise a oči se jí zamžily skoro jako při prvním doušku kávy. „No nic…“ začala zrovna, když do místnosti vstoupil Charles. „Pane jo!“

„Vy asi taky budete chtít kávu, co?“ uvítala ho Eva.

Přikývnul. „Nepohrdl bych.“

„Já pro ni dojdu.“ Rozčilená a zrudlá Peabodyová unikla do kuchyně.

„Roarku. McNabe.“ U druhého pozdravu Charlesův naučený úsměv poněkud pohasl. Hned se ale zase vyjasnil, když se otočil na Louise. „Myslím, že se ještě neznáme.“

„Louise. Louise Dimattová.“ Nabídla mu pravici.

„Neříkejte, že jste policistka.“

„Doktorka. A vy?“

Pokud slyšel odpověď, kterou místo něj zamumlal McNab, pak se rozhodl na to nereagovat. „Profesionální společník.“

„To je zajímavé.“

„Můžeme si nechat společenskou konverzaci na později? Uděláme si klidně večírek. Zvu vás všechny," utrhla se Eva. „K vám se dostaneme," oznámila Charlesovi. „Louise, dopovězte nám to."

„Kde jsem to byla? Už vím. Přes úspěch ve vývoji se tenhle společný projekt asi před dvaceti lety rozpadl. Neměli dostatek peněz, nebyl o to zase takový zájem, ale také měly ty léky některé nepříjemné vedlejší účinky. Rozhodli se tedy, že další výzkum podobných látek by byl příliš nákladný a možná i z právního hlediska riskantní, protože se obávali soudních sporů. K tomuhle rozhodnutí došli především díky silnému vlivu doktora Theodora McNamary, který celý projekt v podstatě vedl a jemuž je vynalezení Compaxu i Matigolu přisuzováno. Říkalo se, že během výzkumu docházelo k zneužívání a krádežím. Mluvilo se o pokusech v laboratoři i mimo ni. Také se povídalo, že některé žaloby podaly zaměstnankyně ústavu, kterým prý dali drogy bez jejich souhlasu a vědomí a pak je zneužili, nebo dokonce pod vlivem drog přivedli do jiného stavu. Pokud tomu tak bylo," uzavřela to Louise, „tak nikdo z nich nebude ochoten jmenovat ty, kteří se toho účastnili."

„Skvělá práce, Louise. Budu na tom pokračovat. Pokud máte schůzku…"

„Ještě mám chvíli času. Jestli vám to nevadí, tak si v klidu dopiju to kafe. Nebo si dokonce dám ještě trošku."

Odplula do kuchyně.

„Dobrá. Charlesi, teď jste na řadě vy."

Charles Evě pokynul a důvěrně se usmál na Peabodyovou, která mu přinesla kávu. „Moje klientka si myslí, že jsem ty informace chtěl pro jinou svoji klientku. Rád bych, aby to tak zůstalo."

„Své zdroje chráním, Charlesi."

„A já zase věřím na ochranu svých klientek," odpověděl Charles. „Chci vaše slovo, že pokud bude identita mé klientky v průběhu vyšetřování odhalena, nebudete ji stíhat."

„Ona mě nezajímá. A pokud je tohle opravdu její jediný přestupek, zajistím, aby se o ni nezajímalo ani protidrogové. Platí?"

„Sex není pro každého lehký, Dallasová."

„Kdyby ho lidi nepotřebovali, tak byste byl na dlažbě," neudržel se McNab.

Charles se na něj zamračil. „To je pravda. Kdyby lidi nepotřebovali krást, podvádět, mrzačit se a zabíjet, byl byste na tom stejně, detektive. Nemáme oba štěstí, že nás lidské pudy udržují v pracovním poměru?“

Eva si stoupla mezi židli, na kterou se usadil Charles, a stůl, u něhož pracoval McNab, a zakryla jim oběma výhled na toho druhého. „Dejte mi jméno toho dealera, Charlesi. Vaší klientce se nic nestane.“

„Carlo. Příjmení nepoužívají. Seznámila se s ním v diskuzním fóru o sexuálním experimentování.“

Eva se posadila na roh stolu. „Opravdu?“

„Asi před rokem. Říká, že ji změnil život.“

„Jak probíhá předávání drogy a peněz?“

„Nejdřív mu posílala objednávky e-mailem. Peníze mu převedla elektronicky a zboží si pak vyzvedla ve schránce na nádraží Grand Central.“

„Takže žádný osobní kontakt.“

„Ne. Teď si zařídila službu, které říká předplatné, a dostává pravidelnou měsíční zásilku. Platba snížená o slevu pro stálé zákazníky je z jejího účtu každý měsíc automaticky převáděná na jeho. Pět tisíc měsíčně za čtvrt unce.“

„Potřebuju s ní mluvit.“

„Dallasová…“

„Poslechněte si můj důvod: potřebuju údaje o jeho účtu a cokoli, co mi o něm může říct. Je s ním ve styku už delší dobu, a tak o něm jistě bude mít nějakou představu. A hlavně, musím ji varovat, protože by mohla být jeho další obětí.“

„To těžko.“ Charles se zvedl, když Eva vstala ze stolu. „Tohle jsou vaše oběti?“ Ukázal na nástěnku. „Kolik jim je? Dvacet, pětadvacet? Mé klientce je přes padesát. Je atraktivní, dobře se o sebe stará, ale není to žádné děvče. Ve zprávách se říkalo, že oběti byly svobodné a žily samy. Ona je vdaná. Její návštěvy u mě jsou za odměnu. Něco jako kdyby jela do lázní. Žije s manželem a synem. A jestli se jí na tohle budete vyptávat, ponížíte a znemožníte ji i celou její rodinu.“

„Mohlo by to také zničit její sexuální sebedůvěru,“ přidala se Louise. Stála na druhém konci pracovny a dopíjela druhý šálek kávy. „To, že bere tuhle drogu a využívá služeb profesionálního společníka, pou-

kazuje na určitou sexuální dysfunkci. Odhalit takovou nedostatečnost před rodinou i před úřady, které by ji mohly za prvé postihnout a za druhé se jí vysmívat, není vhodné ani z lékařského, ani z psychologického hlediska.“

„Promluvím s ní ještě jednou a seženu vám informace, které potřebujete,“ slíbil Charles. „Anebo ještě lépe. Otevřu si u něj účet na vlastní náklady. Musí si jenom běžně ověřit moji licenci. Koncesovaný společník je pro ilegální drogy tohoto typu věrohodná profese.“

„Sežeňte mi ty informace do tří,“ rozhodla Eva. „Nic jiného nedělejte. Nechci, aby měl vaše jméno.“

„O mě se bát nemusíte, sladký poručíku.“

„Jenom informace, Charlesi. A teď už jděte.“

„Já už taky musím. Dík za kávu.“ Louise odložila šálek a podívala se na Charlese. „Co kdybychom si spolu vzali taxík?“

„Výborně.“ Přejel prstem po květině, kterou měla Peabodyová v klopě uniformy. „Uvidíme se později, Delie.“

„Držte hubu, McNabe,“ varovala ho šeptem Eva. „Peabodyová, Roarke dává dohromady nějaká data. Běžte mu s tím pomoc do jeho pracovny.“ To by mělo na chvíli udržet klid na bojišti. Podívala se na hodinky a vzpomněla si: „Mám schůzku s Mirovou.“

Kapitola devátá

Usadila se v knihovně, protože tam byl klid a bylo to v opačné části domu. Většinou se snažila emocionálním vibracím vyhýbat, jak jen to

bylo možné. Tentokrát však jimi dům praskal ve švech tak, že měla chuť zalézt pod zem.

Tady bylo příjemně a klid. Eva usedla k jednomu ze stolů a zapsala si nová fakta.

„Počítači, zpracuj nová data a vypočítej, s jakou pravděpodobností je Carlo přezdívkou pachatele."

PRACUJI… PRAVDĚPODOBNOST, ŽE PACHATEL UŽÍVÁ PŘEZDÍVKU CARLO, JE DEVADESÁT ŠEST CELÝCH DVĚ DESETINY PROCENTA.

„To jsem si myslela. Druhý úkol: pravděpodobnost, že Carlo vyrábí drogy, a pak je prodává."

PRACUJI… NEDOSTATEČNÉ INFORMACE PRO VÝPOČET. DODEJTE PROSÍM DODATEČNÉ INFORMACE.

„Tady se mýlíš." Odsunula se od stolu a začala přecházet po vybledlých růžích na starožitném koberci. „Vyrábí je, balí je, prodávaje a taky je bere. Moc. Je to všechno o nadvládě a moci. Šedesát tisíc dolarů ročně od jednoho klienta za co? Za tři unce toho svinstva? Rozhlásíš to trochu po internetu, najdeš pár zazobaných zákazníků a jedeš. Ale o penězích to není."

Odešla k řadě vysokých klenutých oken, rozhrnula závěs a dlouho hleděla na obrovskou rozkvetlou zahradu. Dokonce ani pro Roarka, který byl v minulosti tak zoufale chudý, zoufale hladový, to nebylo o penězích tolik, jako o hře, při níž mohl peníze shromažďovat, *mít* je a používat na cokoli, co znamenalo možnost získat jich ještě víc.

A vládnout jimi.

Ale nebylo to o chamtivosti nebo o potřebě.

„Dvacet tisíc za unci a ty do své první oběti naleješ čtvrtinu *potom*, co už je s tebou ve svém bytě sama, bezmocná a nahá. *Potom*, co už jsi do ní nalil dvě unce *Děvky*. „Počítači, najdi běžnou překupnickou cenu nelegální drogy *Děvka*."

PRACUJI… HORMONIBITAL ŠEST, BĚŽNĚ ZNÁMÝ POD JMÉNEM DĚVKA, STOJÍ ŠEDESÁT PĚT TISÍC DOLARŮ ZA UNCI. PŘEJETE SI I SEZNAM JEJÍCH ZNÁMÝCH DERIVÁTŮ?

„Ne. Deriváty nejsou pro tohohle chlápka dost dobré. Žádné deriváty, žádné substituce, žádní chcípáčkové. Tohle rande ho stálo kolem sto padesáti tisíc. Za to by sis mohl najmout deset těch nejlepších koncesovaných společníků z celého New Yorku a užít si pekelný mejdan. Ale není to o penězích a není to ani o sexu. To vše je jen malou částí hry."

„Tak si říkám, na co si myslíš, že mě potřebuješ," ozvala se Mirová ode dveří.

Eva se k ní otočila. „Jenom přemýšlím nahlas."

„To slyším."

„Děkuju ti, žes přišla," začala Eva. „Vím, že máš hrozně práce."

„Ty taky. Sem do knihovny vždycky ráda zajdu." Mirová si prohlížela knihy, které zaplňovaly stěny dvoupatrové místnosti. „Civilizovaný luxus," okomentovala. „Ty ses tu poranila na tváři?"

„To nic není," zahučela Eva a přejela si prsty po obličeji.

Tvář doktorky Mirové byla podle Evina názoru perfektní jako vždy. Vyrovnaná a příjemná, orámovaná hřívou jemných černých vlasů. Měla na sobě jeden ze svých nevtíravých a elegantních kostýmků, který vypadal jako vyrobený z čerstvých, chladných limetek. Dlouhý zlatý řetěz, který měla kolem krku, byl silný jako Evin malíček a ozdobený jedinou krémově zbarvenou perlou.

Voněla po meruňkách a její pleť byla jemná jako u miminka. Jemně přitiskla rty na Evinu bradu.

„Síla zvyku," pokrčila rameny a její oči se na Evinu zamračenou tvář lehounce usmály. „Bolístky se pofoukají, pak se na ně dá pusinka a hned je líp. Posadíme se?"

„Ano, jasně." Nikdy si nebyla jistá, jak zareagovat na tyhle její projevy jistého druhu mateřské lásky. Matky byly pro Evu tajemstvím, skládačkou, z níž chybělo příliš mnoho kousků na to, aby byla schopná ji složit. „Dáš si čaj, že jo?"

„S radostí."

Protože znala její chutě, naprogramovala Eva AutoChefa na šálek výborného bylinného čaje, který měla Mirová nesmírně v oblibě. A protože byla ve svém vlastním domě, naprogramovala si také další šálek kávy.

„Tak jak se máš, Evo?“

„Jde to.“

„Pořád ještě nespíš moc dobře, co?“ konstatovala Mirová, když jí Eva přinesla horký čaj.

„Dá se to přežít.“

„S kofeinem a adrenalinem, že? Jak je na tom Roarke?“

„Roarke…“ Chtěla se tomu vyhnout, ale to by to nesměla být Mirová. „To, co se stalo Mickovi Connelymu, ho pořád ještě tíží. Pracuje na tom, ale zjevně ho to dost vyvedlo z míry.“

„Zármutek nás mění. Jdeme dál a děláme, co je třeba, ale na srdci zůstává jakýsi stín. To, že jsi s ním, mu pomáhá tíhu toho stínu ulehčit.“

„Snaží se zabrat do vyšetřování a já mu to tentokrát nevyčítám tolik, jako bych to dělala jindy.“

„V mnoha směrech jste opravdu dobrý tým.“ Mirová ochutnala čaj a pochvalně přikývla. „Řekla bych, že může být trochu nervózní z toho, že jsi na takovém případu hlavním vyšetřovatelem.“

„Sexuální vraždy? Už jsem na nich pracovala a budu na nich pracovat i nadále. Vím, jak na to.“

„S tím souhlasím. A podle tvých hlášení a podle toho, co jsem zaslechla, než sis všimla, že jsem tady, už jsi sestavila psychologický profil pachatele.“ Mirová vytáhla z kabelky disk. „A tady máš profil ode mě.“

Eva si pohrávala s diskem v ruce. „Je to jen jeden profil?“

Mirová se opřela a sledovala Evu, jak upíjí ze své kávy. „Dva. Jsou dva. Ale jestli opravdu dva lidé, nebo jenom dvě osobnosti, to ti zatím najisto říct nedokážu. Je pravda, že mnohočetná porucha osobnosti (MPO) je mimo beletrii poměrně vzácná, ale samozřejmě existuje.“

„Nemyslím si, že by šlo o MPO. Četla jsem si o ní včera v noci,“ vysvětlila Eva, když se na ni Mirová udiveně podívala. „Má stejnou základní metodu, v zásadě tutéž motivaci a vytváří stejnou scénu. Ale jde také o dva rozdílné typy a dvě odlišné oběti. Použil kondom nebo

antikoncepční krém. V druhém případě si na ruce nastříkal ochranný sprej, ale v prvním případě po sobě zanechal DNA a další stopy. Kdyby šlo o MPO, byly by rozdíly patrnější. Jedna osobnost loví a druhá vraždí. Nebo jedna loví i vraždí a druhá funguje normálně. Tady jde o dva muže, kteří pracují spolu a střídají se jako u pálky v baseballu."

„Souhlasila bych s tebou, ale přesto nemůžu MPO úplně vyloučit." Mirová si půvabně překřížila nohy a pohodlně se k řečem o vraždách a šílenství usadila. „První vražda vypadá náhodně nebo aspoň neplánovaně. Je možné, že vzrušení a strach u první vraždy spustilo záměrnější a násilný styl té druhé. Metafora ‚střídání se u pálky' je přesná. Vrah, nebo vrahové, hrají hru. Mají potřebu dominovat ženám, ponižovat je, ale udělat to se šarmem a stylem. Romantika a pokušení. Sexuální akt je vyloženě sobecký, ale určitě by argumentovali, že je vzájemně uspokojující, protože s drogou jsou oběti chtivější a agresivní."

„A to má pro ně velkou cenu, protože oni na oběť hledí jako na sexuálního tvora, po kterém touží. Protože je pro ně středem pozornosti."

„Přesně tak," souhlasila Mirová. „V přesném slova smyslu nejde o znásilnění – to je o násilí, síle a zastrašování. On nehledá strach, ale naprostou odevzdanost. Je chytrý a trpělivý. Tráví s nimi dost času, než je trochu pozná: jejich fantazie, touhy, slabosti. Růžové růže. Ne červené vášeň, ani bílé – nevinnost, ale růžové – romantika."

„Roli hrají i dva velmi specifické okruhy znalostí a dovedností. Počítače a chemie. Mám nějaké nové informace a nechala jsem si vypočítat pravděpodobnost. Je velmi pravděpodobné, že používá ještě třetí přezdívku, pod kterou prodává drogy. Mnoho drahých drog se sexuálními účinky. Jeden z těchhle chlápků toho o drogách ví strašně moc. Kde je sehnat, i když ještě pravděpodobněji jak je vyrobit. Možná riskuje prodej, protože se tím živí. Ale myslím si, že to je trochu jinak. Jako by ho to riziko udržovalo při životě, žije z něho."

„Souhlasím." Mirová naklonila hlavu na stranu. „Rád riskuje, ale má riziko dobře promyšlené."

„Jeho znalost počítačů je bezkonkurenční. Když se mu podařilo ohromit i Roarka, můžeš se vsadit, že je to zasloužené. Je možné, aby

člověk s MPO měl vysoce vyvinuté schopnosti ve dvou různých oblastech?“

„Znovu, není to vyloučeno.“ Mirová si všimla Eviny netrpělivosti, a tak hned pokračovala: „Jestli chceš slyšet ano, nebo ne, tak tě musím zklamat. Mohla bych ti dát hromadu případových studií, ale nebyly by o nic spolehlivější než tvůj instinkt. Předpokládejme, čistě pro tuhle diskuzi, že jde o dva pachatele. Jeden má bujnou fantazii, žije hodně ve vlastní hlavě. Jeho ideální žena je chytrá, sexy a světaznalá. Okouzlit ji je pro něj stejně důležité jako ji ovládnout a dobýt. Je to typ člověka, který se nechá unést silou okamžiku.“

„Bankheadové poslal růže do práce,“ poukázala Eva. „Grace Lutzová žádné růže nedostala.“

„Ten druhý je chladnější, vypočítavější a také více násilnický. Nesnaží se o romantickou přetvářku do takové míry jako ten první. Ví, že jde o znásilnění. A přijímá to. Chce mladou a nevinnou oběť, protože ji touží nejdřív vlastnit, a pak zcela zničit.“

„Ten druhý je v té dvojici pachatelů dominantní.“

„Jednoznačně. Ale jejich vztah je symbiotický. Potřebují se navzájem. Nejen kvůli svým rozdílným schopnostem, ale také proto, aby si navzájem posilovali svá ega. Potvrzení muže jiným mužem, stejně jako se hráči ragby poplácávají po zádech i po zadnici anebo se vždycky po brance srazí do kruhu, drží se kolem ramen a silácky hulákají.“

„Týmová práce. Já přihraju, ty vystřelíš a dáme gól.“

„Přesně. Je to pro ně vzrušující hra.“ Mirová položila šálek s čajem a nepřítomně si pohrávala s perlou na řetízku. „A potřebují konkurenci. Mají brilantní mozky, ale jsou mladí a mají ega zkažených malých kluků. Jsou to vynikající manipulátoři, ale nenaučili se to přes noc. Vyrostli v bohatství a moci, jsou zvyklí poroučet a brát si, co se jim zlíbí a jak se jim to zlíbí. Bez okolků. Oni si to přece *zaslouží.*“

„Tohle není jejich první hra,“ přidala se Eva. „Ale zatím žádná z jejich her nebyla na takovéhle úrovni. Na tuhle rovinu se dostali postupem času.“

„Je to tak. Ať už jde o jednu nebo o dvě mysli, znají se už dlouho a dlouho spolu sdílejí zkušenosti. Jejich nedospělost je zjevná, takže bych řekla, že jsou pravděpodobně zhruba stejného věku jako jejich

oběti. Něco málo přes dvacet, maximálně pětadvacet. Neumějí si hezké věci jen tak užít, oni je musejí přímo *mít.*“

„Záleží jim hodně na tom, jak vypadají v očích jiných,“ pokračovala Eva, „luxusní oblečení, vynikající značky vína, vybrané podniky, kam zvou oběti.“

„Ano. Sociální status a výjimečnost jsou velmi důležité. Ale co pokládám za důležitější, je to, na co jsou zvyklí. Aby si něco odepřeli nebo jim bylo odepřeno, to je nepřípustné. Pod pozlátkem romantiky se skrývá strach z žen a nenávist k nim. Hledáme někoho, jehož matka je buď dominantní a hrubá, anebo slabá a zneužívaná. Matka, která na ně nedbá, nebo je naopak příliš starostlivá. Muž, zvláště mladý, má názor na ženy zformovaný podle ženy, která ho vychovala.“

Eva přemýšlela o Roarkovi a o sobě. Dítě vyrůstající bez matky. „Co když ji vůbec nepoznal?“

„Takový si svůj názor vytváří jinak. Ale muž, který chce ženy zneužívat nebo jinak zraňovat, měl v životě nepochybně nějakou ženu, kterou pro něj jeho oběti určitým způsobem představují.“

„Když se mi podaří zastavit jednoho, zastavím i druhého?“

„Jestliže zastavíš jednoho, ten druhý se sám zničí. Ale je dost možné, že předtím ještě někoho zabije.“

Jakmile bylo ve hře příliš mnoho různých stop nebo příliš mnoho možných úhlů, které se prolínaly a mátly ji, dělávala Eva to, co právě teď.

Vrátila se k oběti.

Když otevírala dveře do bytu Bryny Bankheadové, policejně zapečetěné elektronickým klíčem, vymazala si záměrně z mysli všechna fakta a otevřela se vjemům a intuici. V bytě bylo dusno. Už tam nevoněly svíčky ani růže, ale ve vzduchu byl cítit prach po sbírání otisků.

Žádná hudba, žádná tlumená světla.

Nechala světla rozsvítit naplno, ujistila se, že rolety jsou stažené, a chodila po bytě, zatímco venku hlučely motory přelétajícího letadla.

Přestože byt byl vymalován poměrně výraznými barvami a obsahoval dost moderního umění, působil velice žensky. Bylo to atraktivní hnízdečko mladé svobodné ženy s vybraným vkusem, která si užívala života a své práce. Byla natolik mladá, že si nestačila vytvořit vážný

nebo trvalý sexuální vztah. Natolik si věřila, že byla ochotná experimentovat. Byla natolik dobrodružná, že si dovolila vážný zájem o muže, kterého neznala jinak než přes internet.

Žila sama, v klidu a pohodlí a k sousedům se chovala přátelsky. *Velmi eklektická hudební sbírka*, říkala si Eva, když procházela jejími disky v pečlivě uspořádané knihovně. Našla tam i Mavis: Live *and Kicking*, a přestože její úkol v bytě byl dost smutný, musela se pousmát.

Její kamarádka Mavis Freestoneová ji vždycky rozesmála.

Ale tu noc, jak si Eva vzpomínala, si pouštěli klasiku. Byla to její volba, nebo s tím přišel on? On, rozhodla. Všechny volby byly jeho.

Na láhvi vína byly jeho otisky. Přinesl ji s sebou, otevřel a nalil. Jeho otisky našli vedle jejích i na její skleničce, ale na druhé sklence jen ty jeho.

Podal jí tedy skleničku, dokonalý gentleman. Vkročila do ložnice. Technici zabalili růžové plátky do sáčku. Postel byla svlečená. Eva to všechno ignorovala, otevřela dveře na balkon a vyšla ven.

Vítr jí zvedal konečky krátkých vlasů. Začínalo pršet. Malé, jemné kapky padaly tiše k zemi.

Trochu se jí zvedl žaludek, ale přinutila se přistoupit k zábradlí a podívat se dolů. To byl *dlouhý pád*, pomyslela si, *dlouhý poslední krok.*

Jak ho napadl právě balkon? Nevypadalo to, že by předtím v tom bytě byl. V hlavě si přehrála záznam bezpečnostní kamery a sledovala, jak vrah s Brynou přicházejí z ulice ke dveřím domu. Ne, nezvedl hlavu a nepodíval se nahoru. Newyorčané to nedělají. Tihle dva byli plně zaujatí sami sebou. Proč ho napadl ten balkon?

Proč jenom v panice nevyběhl ven, tak jak to udělal v internetovém klubu? Protože dokázal přepnout na tu část mozku, která dokázala logicky myslet na přežití. Věřil, že toxikologické vyšetření drogy neprokáže? Myslel vůbec natolik dopředu?

Anebo ho jenom napadl první zoufalý krok? Žije přítomným okamžikem, řekla Mirová. A tenhle okamžik byl pro něj šokující.

Je mrtvá a já mám průšvih. Co mám dělat?

Zkusím nafingovat sebevraždu. Někam ji uklidit, zahodit. Nemuset se na ni dívat, abych na ni nemusel ani myslet. Ale proč po sobě neu-

klidil stopy a nenaaranžoval věci tak, aby to vypadalo na předávkování? Získal by tím víc času?

Aby způsobil zmatek, říkala si, stejně jako v tom klubu. Klidně by byl mohl zavirovat jen jeden počítač a naprogramovat ho tak, aby se vir šířil. O lidech, kteří do klubu chodili, věděl dost na to, aby si mohl být jistý, že to vyvolá pozdvižení.

Na chodníku se rozplácne žena, svědkové jsou šokovaní, vyděšení. Poběží buď k mrtvé, nebo od ní budou utíkat, ale ani je nenapadne hnát se do domu a hledat vraha.

Ale jak mu přišel na mysl ten balkon? Pršelo hustěji a z té výšky se jí zvedal žaludek. Prohlížela si budovu a domy v sousedství. „Ten hajzl!“ Přečetla si nápis:

KÁVA A INTERNET

Byl to jen maličký podnik. Deset stolků s levnými počítači. A u pultu dalších šest míst. Ale káva čerstvě voněla a bylo tam čisto. Obsluhoval android s nezajímavou tváří, takový technický typ. Vlasy měl střižené tak, že mu spadaly do čela jako nějaká hnědá trojúhelníková klopa. Dva stoly byly obsazené typy podobnými obsluze, až na to, že v lidské formě, a servírka byla sice mladá, avšak trochu moc energická na to, aby to nebyla také androidka.

„Dobrý den! Vítejte u nás. Chtěla byste se posadit?“

Měla nadýchané blonďaté vlasy a rty barvy žvýkačky. Její prsa vyhlížela jako dva dobře vyzrálé melouny a růžově vykukovaly z její upnuté bílé blůzy.

Eva si dokázala představit, že místní technické týpky o ní mívají každonoční zajímavé sny.

„Potřebuju vám položit pár otázek. Oběma.“

Servírka, jejíž jméno podle jmenovky znělo Bitsy, odpověděla: „Všechno, včetně dnešních specialit je na jídelním lístku, ale kdybyste potřebovala cokoli vysvětlit, já nebo Tad vám milerádi posloužíme.“

Bitsy a *Tad*, proboha, kdo jim vymyslel taková jména?

„Sedni si, Bitsy.“

„Promiňte, ale nesmíme si sedat. Můžu vám říci něco o dnešní speciální nabídce kávy?“

„Ne.“ Eva vytáhla svůj odznak. „Jsem tu kvůli policejnímu vyšetřování a musím se vás zeptat na pár věcí.“

„Jsme naprogramováni na plnou spolupráci s policií, bezpečnostní službou, požárníky, a pohotovostí.“ Tohle byl Tad, který si odhodil svou „klopu“ z čela.

„Tak to je skvělé.“ Eva pocítila za sebou pohyb a přesunula pozornost k muži s úzkými rameny, který se snažil nepozorovaně vyklouznout od svého stolku. „Nejde mi o nic jiného než o pár odpovědí na pár otázek,“ vysvětlila mu Eva. „Mohl byste se v klidu posadit? Myslím, že byste mi mohl pomoc některé moje dotazy zodpovědět.“

„Já jsem nic neudělal.“

„To ráda slyším. Tak se toho držte,“ poradila mu. Obrátila se zpátky k androidům, ale tak, aby hosté u stolků věděli, že je neztrácí ze zřetele. „Víte, co se stalo tady přes ulici? O té ženě, co přišla o život?“

„Ano, víme o tom.“ Tad se celý rozzářil, jako student, který zná odpověď na otázku svého profesora. „Někdo ji strčil z okna.“

„Správně.“ Eva vyndala fotografii Bryny Bankheadové a položila ji na pult. „Byla tady někdy?“

„Ne, madam.“

„Neříkejte mi madam.“

Android rychle zamrkal, jak se to snažil pochopit. „Hosty ženského pohlaví mám oslovovat madam.“

„Já jsem policistka, žádný host. I když…“ Zhluboka do sebe vtáhla okolní vůni. „To je pravá káva?“

„Samozřejmě…“ Androidova tvář prošla řadou různých výrazů a skončila u bezradnosti.

„Poručíku,“ nabídla ochotně Eva.

„Samozřejmě, poručíku. Prodáváme jenom pravé sójové výrobky. S přídavkem kofeinu nebo bez.“

„No nic.“ Zvedla fotografii tak, aby na ni dohlédli i zákazníci u obou stolků. „Viděl některý z vás někdy tuhle ženu?“

Ten, který se předtím snažil zmizet, nervózně poposedl na židli. „Já asi jo. Ale nic jsem neudělal.“ „To už jsem pochopila. Kdy jste ji viděl?“

„Tady v okolí. Bydlím pár minut odtud. Proto sem chodím. Je to blízko a není tu narváno a kravál, a nechodí sem moc bláznů ani slizounů.“

„Slizounů?“

„No jasně. Slizounů, co choděj po internetových kavárnách a hledaj holky. Já tady dělám seriózní práci.“

„Mluyil jste s ní někdy?“

„Ne. Ženský, jako je ona, se s chlapama, jako jsem já, nebaví. Jenom jsem ji párkrát viděl tady kolem. Byla hezká, tak jsem se koukal. Ale nic jsem neudělal.“

„Jak se jmenujete?“

„Milo. Milo Horndecker.“

Ten je *předurčený k průšvihům*, říkala si, *od narození*. „Milo, jestli mi budete pořád opakovat, že jste nic neudělal, tak si začnu myslet, že je to přesně naopak.“ Vytáhla vytištěné záběry z bezpečnostních kamer, se třemi různými podobami, které pachatel použil. „Znáte některého z těch mužů?“ Nejdřív je položila na pult před Tada a Bitsy. A obdržela simultánní zakroucení hlavou.

„Ale jsou všichni moc hezcí,“ dodala snaživě Bitsy.

Záporné odpovědi, které dostala od obou hostů, ji přinutily přehodnotit přístup k věci. „Dobrá. Co takhle někdo, kdo sem v posledních pár týdnech začal chodit pravidelněji a ode dne vraždy tu nebyl? Pravděpodobně sedával u okna. Přicházel ráno, ale ne po desáté. Anebo večer, ale ne před šestou.“

Musela si v hlavě projet Brynin pracovní rozvrh. „Jestli přišel jindy než v dobu, o které jsem mluvila, pak by to bylo v úterý. Objednával by si přepychovou kávu. Velké latté s kaštanovou příchutí.“

„Byl tady dva úterky za sebou.“ Bitsy si radostí povyskočila ve svých růžových pantoflíčcích. „Seděl u okna a dal si dvě latté, zatímco pracoval. Pak odešel.“

„U kterého stolku seděl?“

„Vždycky si vzal stolek číslo jedna.“ Naculila růžovoučké rty. „Ten má hezký výhled na ulici.“

A na dům Bryny Bankheadové, dodala pro sebe Eva.

Vytáhla videofon a zavolala Feeneymu.

„Jsem v internetové kavárně přes ulici od domu Bryny Bankheadové. Dívám se na počítač, který tady používal. Potřebuju povolení, abych ho mohla zabavit, a taky mi pošli portrétistu.“

Usazená u stolku číslo jedna, Eva popíjela pravý sójový výrobek s přídavkem kofeinu. Raději by si dala opravdovou kávu, ale co se dalo dělat.

Na to, aby viděla dvanácté patro budovy přes ulici, musela jenom trochu natočit hlavu. Byt Bryny Bankheadové. Její terasu.

„Je pečlivý,“ oznámila Feeneymu. „Je závislý na informacích a musí mít pravidelně svou dávku. V e-mailech mu Bryna prozradila, co dělá ve svých volných dnech. Psala mu, jak ráda ráno otevírá okna, aby věděla, jaký bude den.“

Miluju první nádech rána v New Yorku, napsala. Vím, co lidé říkají o newyorském vzduchu, ale je tak plný, tak vzrušující a romantický. Jsou v něm všechny barvy, všechny vůně jaké si člověk dokáže představit. A já si je o svém volném dnu beze zbytku užívám.

„Pravděpodobně se na ni díval, jak ráno vychází na terasu. Možná si dala šálek kávy a postávala u zábradlí. Měla ráda pravidelný řád. Uklidila si byt, oblékla se, asi šla na chvíli nakupovat. Nebo se sešla s kamarádkou. On ji sledoval, aby si potvrdil, že to, co mu napsala v mailech, je pravda. Potřeboval se ujistit, že žije sama, že mu to nezkazí její přítel nebo někdo takový. Ale víc mu šlo o to vidět, jak se chová, *jak vypadá*, když o něm neví. Šlo přece o to, jestli pro něj bude dost dobrá na to, aby se s ní vyspal.“

Eva se ohlédla na Feeneyho, jehož zázračné prsty už hrály na klávesnici zabaveného počítače. „On má taky rád pravidelný řád,“ řekla. „A jeho zvyky jsou stopa, kterou můžu sledovat. Můžeš ho na tomhle počítači najít?“

„Pokud ho použil, můžeme zjistit kdy a jak. Bude trvat, než přefiltruju všechna data a vyhrabu to. Ale co tam dal, to můžeme získat.“

S kývnutím se odstrčila od stolku a přešla k místu, kde pracoval portrétista s oběma androidy. Ať byli umělí obsluhující sebeprotivnější, jejich oči byly spolehlivé jako kamery.

Už viděla, jak se na obrazovce portrétistova počítače rýsuje podoba zákazníka.

Měkká tvář, nevýrazné rysy. Nad širokým čelem už mu vlasy začínaly řídnout, ale přes uši je měl dlouhé a rozcuchané. Tvář, kterou minete bez povšimnutí a v davu splyne tak, že z ní zůstane jen matná vzpomínka.

Na jeho oči to ale neplatilo. Ty byly výrazné, ostré a chladné.

Ať si udělá s tváří, co chce, Eva už věděla, že kdyby se mu podívala do očí, poznala by ho.

Na dohled od domu, kde bydlela Grace Lutzová, nebyl žádný podnik s internetem. Ani kavárna, ani menší restaurace. Jedině malý bufet s dlouhým pultem, kde Evě dnešní dávka šťastných náhod konečně došla.

Poslala pro Peabodyovou, která vstoupila dovnitř, zrovna když si kupovala čokoládu.

„To je pěkně dětinský oběd," podotkla Peabodyová, zatímco na ni závistivě koukala. „Je ta zeleninová sekaná čerstvá?"

„Co pro mě máte?"

„Velkou černou díru v místech, kde býval můj žaludek," sdělila jí hladově Peabodyová a objednala si zeleninovou sekanou s sebou. „Zkouším dietu, při které jíte ke snídani jenom vaječný bílek. A pak…"

„Peabodyová!" Eva krutě rozbalila čokoládu a pomalu a s chutí si dala první sousto. „Spletla jste si mě snad s někým, kdo se zajímá o diety?"

„To je pěkně sprostý. Máte zlou povahu, protože dodáváte svému tělu výživu plnou cukru a… to je karamel?"

„To se vsaďte." Eva si olízla prsty od čokolády a karamelu, zatímco Peabodyová zelená závistí sledovala každý její pohyb. „Ven. Potřebuju se projít."

„No dobře. Když jdeme na procházku, tak mi dejte to, co má ona," dožadovala se Peabodyová a hledala v kapse další peníze.

Na ulici si ukousla sousto zeleninové sekané, tak veliké, aby jí chvíli vydrželo, a vyrovnala krok s Evou.

„Kdybyste mohla spolknout to, čím máte nacpanou pusu, Peabodyová, ráda bych si poslechla vaše hlášení."

„Mmmm… je to docela dobrý. Myslím, že do toho dali kopr… našli jsme šestnáct možností," zadrmolila překotně. „Roarke, ale to vám asi nemusím říkat, je s počítači opravdový kouzelník. Rychlý a šikovný. A když používá klávesnici…! Všimla jste si někdy jeho rukou?" Pod Eviným upřeným tvrdým pohledem si ukousla další obří sousto. „Jo, jasně, to jste si asi všimla. No nic. Našli jsme šestnáct jmen, která připadala v úvahu, ale sundali jsme to na deset. Dva z nich se nedávno oženili. To víte, květen a červen jsou na svatby populární. Dalšího přejel před pár dny maxibus. Četla jste o tom? Ten chlap šel normálně po chodníku a kontroloval si na kapesním počítači kurzy akcií a sešel z chodníku přímo pod maxibus. Pláč, a bylo po něm."

„Peabodyová!"

„Jasně. Dostali jsme se k deseti nejpravděpodobnějším a srovnali to se seznamem obchodů s maskérskými potřebami, který dal dohromady McNab. S parukami už je to horší, protože se musí nejdřív najít výrobce, ale říká, že těch, kteří používají lidské vlasy takovéhle kvality, jsou jen dvě stovky. Pak musí zjistit značku a nakonec název produktu. Styl, který vrah použil v prvním případě, je dost populární vlasová náhražka a prodává se pod několika jmény, v různých materiálech."

Vyhodila prázdnou krabičku od sekané do pouličního recyklovače a začala rozbalovat čokoládu s takovou precizností a s takovým soustředěním, jako by svlékala milence.

„Dneska si chce dát pizzu."

„Cože? Roarke že chce pizzu?"

„Ale ne, McNab. McNab se mnou chce jít na pizzu. Říká, že si chce jenom promluvit a tak, ale dneska ráno jsme u vaší brány porušili několik morálních pravidel."

„Do háje!" Eva si přitlačila prst pod oko, kde jí prudce začal poškubávat drobný sval. „A už je to tady zase. Proč mi to vykládáte? Mám z vás tiky."

„Když si dáme pizzu, určitě skončíme u sexu. Co to znamená?"

„Tohle není jenom tik. Myslím si, že to je embolie. Taková načasovaná bomba v mozku a vy máte prst na odpalovacím tlačítku."

„Nechci do toho zase spadnout, ale připadá mi, že už v tom stejně jsem."

„Co víte o takovýchhle věcech, Peabodyová? Trvalo mi přes rok, než jsem se na Roarka vyladila. A stejně to ještě dost často zkazím. Policajti to prostě moc neumějí."

Otočila se a vrazila si ruce do kapes. Ulice byla špinavá, auta hlučná a pojízdná prodejna, okolo které prošly, páchla po přepálené rehydrované cibuli. Přes ulici viděla, jak někdo právě kšeftuje s drogami.

„Když chce člověk mít život i mimo práci, tak je to fuška. Vy dva se snažíte mít oboje najednou. Nevím… Do háje!" Její srdce možná vůči Peabodyové trochu změklo, ale oči měla pořád tvrdé a jasné. „Tohle se mi nelíbí. Zavolejte pochůzkáře, a pak mi přijďte pomoct."

Vytáhla odznak i pistoli a zrovna přebíhala ulici, když jeden z mužů zamával nožem.

Rozehnal se jím, ale ten druhý uhnul a vytáhl taky kudlu.

Kroužili kolem sebe snažíce se zasáhnout jeden druhého.

„Policie. Odhoďte zbraň!"

Nevšímali si jí a Evě bylo jasné, že jeden z nich má u sebe drogy a druhý je v rauši. To znamenalo, že jsou nebezpeční.

„Zahoďte ty nože, nebo vás sejmu oba!"

Otočili se k ní jako jeden muž. Ten, který potřeboval dávku, učinil jejím směrem výpad tak náhle, že zaslechla někoho na ulici vykřiknout strachy.

Jak na ni zaútočil nožem, srazila ho k zemi prudkým úderem do kolen.

Skácel se jí pod nohy. Eva se otočila a tvrdě mu dupla podpatkem na ruku, ve které držel nůž.

Zatímco ječel, zahlédla rychlý pohyb toho druhého. Ostří jeho nože bylo přitisknuté k hrdlu jedné z překvapených kolemjdoucích. A v očích se mu leskl *Zeus*, droga, která dělala z mužů bohy.

„Zahoď ten nůž a nech ji být."

„Jdi do prdele. A vona může jít taky. Tohle je můj revír!"

„Jestli jí něco uděláš, tak v tom svým zatraceným revíru chcípneš." První muž teď ležel na chodníku a brečel. Eva cítila pach moči, jak mu strachy povolil měchýř.

„Polož tu bouchačku, nebo tu babu podříznu od ucha k uchu."

Přiklonil se ke své rukojmí a přejel vystrašené ženě jazykem po krku: „Anapiju se její krve," dodal.

„Dobrá. Dostal jsi mě.“ Eva pomalu pokládala zbraň na zem a dívala se, jak ji jeho oči sledují. A pak taky, jak zpanikařil, když k němu zezadu přiskočila Peabodyová a přitiskla mu na krk zbraň nastavenou na omráčení. Eva po něm skočila, popadla ho za paži, ve které držel nůž, a zakroutila mu jí. Žena se svezla k zemi jako prázdný pytel.

„Dejte mu ještě ránu!“ zařvala Eva, jak jí drogami vybuzenou silou tlačil ostří k hrdlu. Pocítila bodnutí, jako by ji štípl horký kov.

Oba ucítili její krev.

Jeho tělo sebou trhlo a vzneslo se, jak ho Eva nabrala kolenem do rozkroku. Přesunula váhu, zaryla se mu podpatkem hlouběji do nártu a využila setrvačnosti, aby si ho přehodila přes rameno.

Padl jako podťatý strom, naplocho, s pořádným zaduněním lebky o chodník.

Eva sebrala nůž a prudce oddechujíc zůstala v předklonu.

„Dallasová? Jste v pořádku? Nezranil vás?“

„Jo, hajzl jeden. Chytněte tamtoho,“ ukázala na prvního muže, který pořád ještě brečel a snažil se odplazit pryč.

Sama převalila druhého muže na břicho a zaklapla mu pouta. Napadená žena stále ještě seděla na zemi a vyděšeně křičela.

Eva si otřela hřbetem ruky krev z hrdla a ohlédla se po ní. „Uklidněte ji někdo.“

Kapitola desátá

Od pravého ucha k místu těsně nad krční žílou se jí táhla dlouhá, ale naštěstí mělká rána. Kdyby byl jenom trochu víc přitlačil, tvrdil záchranář, kterého Peabodyová za Evinými zády zavolala, a zajel trochu víc do hloubky, vykrvácela by tak rychle, že už by nikdo nestačil nic udělat.

Takhle to nic vážného nebylo, přestože měla košili celou od krve. „Existujou přípravky, které to spolehlivě vyperou," ujišťovala ji Peabodyová, když jely do centra. „Moje máma na to vždycky brala sůl a studenou vodu. Taky to funguje. Docela dobře."

„Vyhodit košili do odpaďáku taky funguje." Ačkoli si dokázala docela živě představit, že Summerset by ji odtamtud vylovil, provedl s ní nějaký domácký čarodějnický rituál a pak ji zase jako novou zařadil zpátky do jejího šatníku.

„Zkuste zavolat McNamarovi. Chtěla bych za ním dnes zajít a zjistit, co si myslí o partnerství, skandálech a sexuálních drogách."

Zatímco Peabodyová telefonovala, Eva si vyposlechla vzkazy a naštvaně zamručela, když zjistila, že od Feeneyho a McNaba ještě nic nemá.

„Madam, doktor McNamara zmizel z povrchu zemského. Pár dní tu nebude. Nechala jsem mu vzkaz u sekretářky a na jeho telefonu, aby se vám ozval."

„Dobrá, zatím to odložíme. Řekněte mi, co máte na toho prvního chlápka ze seznamu, Lawrence Q. Hardleyho."

„Věk třicet dva, svobodný, běloch. Rodina vydělala při ekonomickém rozkvětu v Silicon Valley koncem dvacátého století. Nemá záznam o žádném sňatku nebo sdílení domácnosti. Žádný trestní ani vojenský záznam."

„A jeho otisky nejsou v databázi."

„Ne. Od roku čtyřicet devět trvalé bydliště New York. Pomáhá vést rodinný podnik, newyorskou pobočku, má titul viceprezidenta pro marketink. Roční příjem – plat, vklady, dividendy – přibližně pět milionů dvě stě tisíc."

Peabodyová se dívala na fotografii, která byla k záznamu přiložená. „Taky dost dobře vypadá. Možná se do mě zamiluje a bude mě přemlouvat, abych si ho vzala, a tak mi zajistí životní úroveň, které bych byla ochotná se přizpůsobit."

Jenomže to tak nedopadlo. Hardley neprojevil o Peabodyovou žádný zájem, zato se velmi zajímal o svého osobního asistenta. Všechno šlo docela dobře, ale pak se rozčílil a výslech ho otrávil, a tak odmítl pokračovat, dokud nedostane právníka.

Trvalo dvacet minut, než to zařídili, a potom dalších dvacet, než se propracovali standardními otázkami s právníkem přítomným prostřednictvím holoprojekce.

Hodina času v háji, nadávala v duchu Eva, když nastupovala znovu do auta a odškrtla si Hardleyho ze seznamu podezřelých.

„Proč nám neřekl rovnou, že je gay?" přemýšlela Peabodyová. „A že má na dobu obou vražd alibi?"

„Někteří lidé se stále ještě nedokážou vyrovnat s alternativní sexualitou, i když je jejich vlastní. Podívejme se na číslo dvě."

Dřív než pustila Peabodyovou domů, vyřadily celkem tři z deseti podezřelých. Věděla, co teď musí udělat, přestože líbit se jí to nemuselo. Zastavila Peabodyové u chodníku před domem a položila nevyhnutelnou otázku: „Tak jdete na tu pizzu, nebo ne?"

„Nevím." Peabodyová pokrčila rameny. „Asi ne. Stejně to zase bude divný a pak se to celý zamotá. On je vlastně stejně blbec." Ale vyslovila to toužebně. „Charles ho dost vyvedl z míry, co?"

Eva si poposedla a byla by raději, kdyby tu trochu sympatie k McNabovi, která se v ní najednou vynořila, raději necítila. „Nejspíš to bude pro chlapa těžké, zjistit, že se snaží konkurovat někomu, jako je Charles."

„Nikdy jsme si ale neslibovali, že si budeme věrní nebo nějakou podobnou blbost. Nemůže mi jen tak mluvit do života. Přece mi nebude vykládat, s kým se můžu stýkat a s kým ne?" Docela se hněvem rozpálila. Otočila se k Evě. „A i kdybych s Charlesem nakrásně spala, jako že jsem s ním nespala, tak by mu do toho stejně bylo houby."

Kruci, děsila se v duchu Eva, *zapomeneš na chvíli na svoji práci a koupíš to přímo do čela*. „Jasně. Jednou je to blbec, tak je to blbec. To je třeba si zapamatovat.“

„Kašlu na něj.“ Peabodyová prudce dýchala a cítila, že je v právu. „Stejně ho ani nenapadlo mi přes den zavolat a zeptat se, jestli se mi do toho vůbec chce. Tak na něj prostě kašlu.“

„Změňme téma. Zbytek lidí ze seznamu vyslechneme zítra.“

„Cože?“ Peabodyová se probrala. „Jo… jasně, madam.“

Eva se zařadila zpátky do proudu vozidel a říkala si, jak brilantně to zvládla. Při troše štěstí by mohla být za půl hodinky doma.

Zatímco se probojovávala centrem, Roarke upíjel svoje pivo a věnoval se své práci.

„Řekl bych, že pizza by mohla zabrat,“ usoudil McNab. „Má pro ni slabost. A je to takové neformální. Přátelské.“

„Koupil bych láhev červeného, ale nic přehnaně drahého.“

„To je skvělý nápad,“ rozzářil se McNab. „Ale kytky ne, ani nic podobného.“

„Ne, teď zatím ještě ne. Jestli to chcete dát zase dohromady, tak ji musíte zastihnout nepřipravenou. Nesmí vědět, co od vás čekat.“

„Jo.“ Roarke byl podle McNabova skálopevného přesvědčení jasný guru v zacházení se ženami. Kdokoli, kdo dokázal zkrotit Dallasovou, musel být v srdečních záležitostech geniální.

„Ale co s tím Charlesem…?“ začal.

„Na toho můžete klidně zapomenout.“

„Jak, zapomenout? Přece…“ překvapeně vykoktal McNab.

„Prostě na to nemyslete, Iane. Nebo aspoň ne teď. Má ho ráda. A ať je jejich vztah jakýkoli, je pro ni důležitý. Pokaždé, když se do něj navezete, odrazujete ji, sám ji od sebe vzdalujete.“

Seděli v jakémsi podkrovním prostoru, o kterém McNab dosud ani nevěděl, že se v domě nalézá, a dopřávali si pivo. Měli tam kulečník, starobylý bar, velké obrazovky na protilehlých stěnách, hluboké kožené sedačky a křesla v barvě dobrého červeného vína.

Na zbylých stěnách visely akty. Ale bylo to prvotřídní umění. Těla žen na obrazech byla dlouhá a štíhlá a vypadala velmi jemně, ale přitom jaksi cize.

Tohle je vskutku místo pro muže, pomyslel si McNab. Daleko od pracovny, daleko od všech telefonů. A ženy, které tam směly být, byly jen namalované, a tak je nemohly dovádět k šílenství. Byla tady spousta pravého dřeva a vonělo to tu kůží a tabákem.

Ale zpátky do třídy, připomněl si McNab.

Charles byl taky třída.

A pokud třída je to, co Peabodyová hledá, tak nemá nejmenší šanci.

„My jsme si to docela užívali. Nemluvím jenom o sexu. Už jsem se skoro dopracovával k tomu, co mi teď radíte. Bral jsem ji do restaurací, donesl jí kytky a podobný kravinky. Ale když se to rozpadlo… tak to bylo fakt zlý.“ Napil se piva. „Opravdu zlý. Řek jsem si, že na ni kašlu, ale dost spolu děláme, a tak se to úplně nedá. Možná bych to ale vážně měl nechat plavat, než se to zase podělá.“

„To nejde.“ Roarke vyklepl cigaretu, zapálil ji a zamyšleně vyfukoval kouř. „Podle toho, co jsem viděl, jste dobrý detektiv, Iane. A zajímavý chlap se zajímavými zájmy. A kdybyste nebyl chytrý, ani Feeney, ani Eva by s vámi nedělali. Nicméně přesto, že jste dobrý policajt a zajímavý chlapík, zapomínáte na jednu důležitou věc a taje podstatnou součástí tohoto problému.“

„Na jakou věc?“

Roarke se předklonil a jemně McNaba poplácal po zádech.

„Jste do ní zamilovaný.“

Spadla mu čelist. Jeho pivo se najednou ocitlo povážlivě blízko vylití. Roarke mu sklenici zas narovnal.

„Jsem do ní zamilovaný?“

„Obávám se, že je tomu tak.“

McNab na Roarka zíral s výrazem člověka, který se právě dověděl, že má smrtelnou chorobu. „Tak to je průser.“

O padesát minut, dvě zastávky a dlouhou jízdu metrem později zaklepal McNab na dveře Delie Peabodyové. Otevřela mu navlečená v nejstarších teplákách, které měla, v tričku newyorské policie a s pleťovou maskou z mořských řas, která pleti zaručeně dodávala jasný a mladistvý lesk, na tváři. On třímal v rukou krabici s pizzou a láhev levného chianti.

„Říkal jsem si, že možná budeš mít hlad.“

Podívala se na něj, na tu pohlednou tvář a bláznivé oblečení, a zachytila neodolatelnou vůni ostré omáčky. „Jo nejspíš jsem opravdu hladová.“

Noc vypadala jako stvořená pro milostnou schůzku. V luxusním baru Royal v Roarkově paláci, plném lahodných vůní, hrálo trio hudebníků ve večerních oblecích Bacha, zatímco Charles zvedal k přípitku třpytivou sklenici šampaňského.

„Na krásu tohoto okamžiku.“

Louise si s ním připila s příjemným cinknutím. „A toho dalšího také.“

„Doktorko Dimattová.“ Přejel jí jemně prstem po ruce. „Není to šťastná náhoda, že máme dnes večer oba volno?“

„Opravdu. A že jsme se ráno sešli u Dallasové. Říkal jste, že se s ní znáte už asi rok?“

„Ano, potkali jsme se, když vyšetřovala jeden případ.“

„Proto si asi od vás nechá líbit, že jí říkáte sladký poručíku.“

Zasmál se, navršil na pečivo kopeček kaviáru a nabídl jí. „Přiznávám, že mě hned od začátku zaujala. Přitahují mě inteligentní ženy, které vědí, co chtějí. Co přitahuje vás, Louise?“

„Muži, kteří vědí, kdo jsou, a nesnaží se nic předstírat. Vyrostla jsem uprostřed přetvářky a hry na někoho jiného. Ale utekla jsem od toho, jakmile to bylo možné. Držím se medicíny, ta je mou vášní. Ale dělám ji podle svého. A to se nelíbilo mé rodině.“

„Povězte mi víc o své klinice.“

Zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Jste příliš dobrý v tom, jak dokážete z lidí vytáhnout osobní informace, aniž byste prozradil něco o sobě. Ale řeknu vám, že jsem se stala lékařkou, protože potřebuju léčit lidi a mám k tomu talent. Proč jste se vy stal profesionálním společníkem?“

„Já potřebuju rozdávat rozkoš a mám k tomu talent. Nejenom v sexu,“ dodal. „To je často tou nejjednodušší a nejzákladnější složkou mé práce, ale v zásadě jde o to trávit s ženami čas, poznávat je a zjišťovat, co je to, co chtějí, i když ony samy to nevědí. A pak jim to dát. Pokud to děláte takhle, jsou obě strany spokojené, a to nejenom po tělesné stránce.“

„A někdy jde jenom o to pořádně si užít.“

Rozesmála ho. Uvědomil si, že se s ní směje od první chvíle, kdy se poznali. „Někdy… kdybyste byla moje klientka…“

„Ale já nejsem.“ Nebyla v tom výčitka, pomalu a velmi příjemně se na něj u toho usmála.

„*Kdybyste* jí byla, pravděpodobně bych navrhl, abychom si dali pár drinků, právě jak to teď děláme. Abychom měli čas se trochu poznat, uklidnili se a trochu si zaflirtovali.“

Číšník jim oběma dolil sklenice, ale oni si toho nevšímali. „A pak?“ zajímala se Louise.

„Pak bychom si třeba mohli zatančit, abyste si zvykla na způsob, jakým vás držím. A já, abych pochopil, jak si přejete, abych vás objímal.“

„Zatancovala bych si s vámi moc ráda.“ Postavila svou sklenku na stůl.

Zvedl se a vzal ji za ruku. Cestou na parket přešli kolem boxu, ve kterém jiný pár zanedbával své šampaňské a vášnivě se líbal.

Otočil se a vzal Louise kolem pasu. Uchopil ji se zkušeností muže, který přesně ví, jak ženské tělo sedne k mužskému. Její delikátnost ho vzrušovala. Její přímost přitahovala.

To ráno v taxíku mu dala vizitku a řekla, aby jí někdy zavolal. „Až nebudete pracovat.“

Je tak přímočará, říkal si znovu, když vdechoval vůni jejích vlasů. Tak čistá. Přitahoval ji, zajímal ji. Ale ne jako klientku.

Ona ho také přitahovala a zajímala, a tak navrhl, aby se večer sešli na drink.

„Louise?“

„Hmm?“

„Neměl jsem dnes večer volno. Zrušil jsem schůzku, abych mohl přijít.“

Zaklonila hlavu a podívala se na něho. „Já taky ne.“ Položila mu hlavu zpátky na rameno. „Líbí se mi, jak mě držíš.“

„Věděl jsem to, jakmile jsem tě dnes ráno uviděl.“

„Já vím.“ Uvolnila se a nechala hudbu a sílu okamžiku, aby ji unášely. „Nemám čas na normální vztah. Většinou to bývá tak zamotané a vyžaduje to tolik práce. Jsem sobecká, Charlesi. Moje práce je pro mě

hrozně důležitá a často, velmi často, mi vadí, když se mezi mě a mou práci něco staví.“

Lousiny prsty si pohrávaly s jeho vlasy. „Ale cítila jsem totéž. Myslím, že bych si mohla udělat čas na to, abych zjistila, co to je.“

„Ani já nemám na vztahy moc velké štěstí.

„Řekni mi,“ dotkla se lící jeho tváře tak jemně, že jí vzrušením naskočila husí kůže, „kdybych byla tvou klientkou, co bychom dělali, čistě teoreticky, potom, až si zatancujeme?“

„To by záleželo jen na tom, co bys chtěla. Možná bychom šli nahoru, do pokoje, který bych zamluvil. Svlékl bych tě.“ Přejel jí dlaní po horkých nahých zádech. „Pomalu. Řekl bych ti, jak jsi krásná, jak rád bych tě na rukou nesl do postele. Jak hedvábnou máš kůži. A až bychom se milovali, ukázal bych ti, jak strašně moc tě chci.“

„Možná příště.“ Odtáhla se od něj, ale jen maličko, aby se na něho mohla podívat. „Ale zní to téměř bez chybičky. Takže jestli bude nějaké příště, Charlesi, spolehni se, že mě poneseš do postele. A já se tam s tebou budu milovat.“

Jeho prsty ji pevně zachytily. „Tobě nevadí, co dělám?“

„Proč by mi to mělo vadit?“ Musela se vytáhnout na špičky, aby se mohla dotknout ústy jeho rtů, a pološeptem mu řekla: „Není to horší než to, co dělám já. Omluvíš mě teď na vteřinku? Potřebuju si odskočit.“

Vydala se na dámskou toaletu, a když věděla, že je z dohledu, přitiskla si ruce na nervózní žaludek. Nic takového s ní žádný muž ještě nikdy neudělal.

Zatoužit po někom, chtít ho, to se jí samozřejmě už stalo. Užívat si jeho společnost, smích, cítit vzrušení, zájem, přitažlivost, to také. Ale nikdy tohle všechno najednou, nikdy tolik toho všeho v tak krátké době.

Potřebovala minutku, aby se uklidnila.

Vstoupila do bohatě zdobené předsíně, přešla rovnou k hlubokému křeslu před velkým zrcadlem a sedla si.

Vyndala make-up, otevřela krabičku a pak jenom seděla a zírala na vlastní odraz v zrcadle. Řekla mu jenom pravdu. Nemá čas na vztah. Zvlášť ne na takový, který bude zjevně intenzivní a složitý. Chce toho tolik dokázat.

Občas se s někým nezávazně společensky sejít, to bylo něco jiného. Na party, nebo klidně i na rande. Zvlášť, když přitom mohla propagovat kliniku, nebo útulek, nebo rozšíření pojízdných zdravotnických středisek, na nichž momentálně pracovala.

Ale vztah s Charlesem by byl jenom o zábavě, o radosti ze života.

Nevěděla, nakolik je schopná si jen tak užívat.

Několikrát otevřela a zavřela pudřenku, a pak si začala pudrovat nos, zatímco sama sobě udělovala lekci o tom, jak má být dospělá a zodpovědná. Když si upravovala vlasy, vyšla z toalety vysoká, štíhlá brunetka v přiléhavých černých šatech.

Broukala si rychlou, energickou písničku, která se skvěle hodila k jejím rychlým a energickým pohybům. Sedla si do křesla a vyndala rtěnku.

„Ó," protáhla a sáhla po broušeném flakonu s voňavkou. „Pojď sem." Velkoryse se navoněla a k Louisinu pobavení si potom flakon strčila do kabelky. „To je ono."

Přičísla si hřívu dlouhých kudrnatých vlasů a vrhla na Louise oslnivý úsměv. „Poblahopřejte mi," požádala. Zvedla se a přejela si rukama přes prsa, pak po bocích. „Teď budu mít opravdové štěstí."

„Gratuluju," vyhověla jí Louise a trochu se zasmála, jak tmavovláska vyplula z místnosti.

Moniqua se nesla přímo k boxu, ve kterém stál muž, jehož znala jako Byrona, a nabízel jí rámě. „Připravená?"

Vzala ho za ruku, sklonila se k němu a otřela se provokativně o jeho tělo. „Chceš vědět, na co jsem teď připravená?"

Ačkoli šeptala, na odchodu přešli tak těsně kolem Charlese, že jeden nebývale tvůrčí nápad zaslechl. Pomalu se za nimi otočil a kvůli jakémusi neurčitému náznaku lhostejnosti u dívčina partnera ho napadlo, jestli to náhodou není taky profesionální společník.

Pak se ohlédl a uviděl Louise, jak se k němu vrací. A od té chvíle už nemohl myslet na nikoho jiného.

Moniqua Clineová pracovala jako koncipientka ve středně velké právnické firmě ve městě. Měla ambice a představy o životě, které se většinou točily okolo její profesionální kariéry. Ale mimo to měla i jiné, osobnější představy, které zahrnovaly například sny o ideálním part-

nerovi, se kterým by sdílela svoji lásku k novoklasickému umění, výletům do tropů a poezii.

Muž jejích snů byl světaznalý, měl krásně vypracované tělo a vytříbený styl.

Vypadalo to, že v Byronovi takového muže našla.

Byl tak pohledný a zajímavý. Ty dlouhé blonďaté vlasy a jeho opálená tvář! Když ho uviděla čekat v boxu, na kterém se domluvili, srdce jí poskakovalo vzrušením.

Láhev šampaňského už měl připravenou a skleničky nalité.

Když vyslovil její jméno – tak lahodným hlasem, jen s jemným náznakem britského přízvuku – mohla se z toho rozplynout.

Hned první sklenice šampaňského jí stoupla do hlavy. To horko! Jako by chtěla vyskočit z kůže. Když se posunula blíž k němu, nemohla se udržet a chtěla se ho dotýkat. Začala ho líbat, cítila se opilá a šťastná.

Teď už skončili v jejím bytě a všechno bylo měkké a jen tak plynulo kolem. Jako kdyby se dívala závojem teplé, vlnící se vody.

Hrála hudba, duhové oblouky not jí braly dech. A zase šampaňské. Tancovalo jí v hlavě a v ústech měla sladko.

Jeho ústa se hedvábně přitiskla na její. Jeho ruce byly tak zkušené a hbité, že se jí srdce hlasitě rozbušilo touhou, sotva se jí jen dotkl. Touhou, která se nedala snést. Říkal jí nádherné věci, i když jim přes hustý šál omámení, vzrušení, které v ní rozkvétalo jako plané růže, už jenom stěží rozuměla.

Pak se od ní odtáhl a nechal ji nespokojeně sténat.

„Chci se připravit.“ Vzal její ruce do svých a posázel jejich hřbety drobnými polibky. „Chci všechno perfektně naaranžovat. Miluješ romantiku, Moniquo, a já ti ji dopřeju. Počkej tu na mě.“

Točila se jí hlava, když sledovala, jak se zvedá a bere si svou tašku. Myslet už jí moc… nešlo…

„Chci…potřebuju…“ Pomalu se postavila na roztřesené nohy a ukázala směrem ke koupelně. „Přichystat se. Pro tebe.“

„Samozřejmě. Nebuď tam dlouho. Chci být s tebou, chci té vzít někam, kde jsi ještě nikdy nebyla.“

„Přijdu hned,“ slíbila. Přimkla se k němu a chtěla ho líbat. „Je to všechno jako v pohádce, Byrone.“

„Ano.“ Jemně ji vedl ke dveřím koupelny a stejně jemně naznačil, aby vstoupila dovnitř. „Je to všechno dokonalé.“

Zapálil svíčky. Stáhl z postele přehoz, prostěradlo pokryl růžovými lístky a načechral polštáře.

Vybral si dobře, usoudil, když přejel pohledem její ložnici. Líbily se mu obrazy na stěnách, barvy, přehoz na posteli byl také zajímavý. Měla dobrý vkus. Vzal do ruky knížečku veršů, kterou měla na nočním stolku. A vytříbený intelekt.

Možná by ji mohl i milovat. Kdyby existovala láska.

Na stolek připravil dvě sklenice se šampaňským. Do jedné přidal tři kapky. Tentokrát drogu naředí a prodlouží si tak svou slast. Lucias mu řekl, že s takovouhle kombinací v krvi by mohla žít tak dvě hodiny, možná o něco déle.

Za dvě hodiny se toho dá stihnout spousta.

Otočil se k ní, když vkročila do ložnice. Vztáhl k ní ruku.

„Překrásná Moniquo. Lásko moje. Pojďme objevit jeden druhého.

Tentokrát to bylo lepší. Mnohem lepší. Lucias měl pravdu. Vždycky měl pravdu. Vzrušení z toho, že tahle zkušenost bude to poslední, co zažije, že on bude to poslední, co uvidí, bylo neskutečně silné a erotické.

Vzpínala se k němu, jako by byla nevyčerpatelná. Její srdce bušilo na jeho srdci. A znovu a znovu ho chtěla.

Dala mu dvě hodiny života. Dvě neuvěřitelné hodiny.

Když cítil, že umírá, sledoval ji s jistou dávkou něhy. „Řekni mi jménem,“ zašeptal.

„Byrone…“

„Ne. Kevine. Řekni to. Kevine. Chci to slyšet. Nahlas!“

Prudce přirazil, do hloubky. A když vykřikla jeho jméno, poznal nejúplnější, nejdokonalejší uspokojení svého života.

A právě proto jí pak jemně přetáhl prostěradlo přes obličej, a než odešel z bytu, něžněji políbil na čelo.

Nemohl se dočkat, až dorazí domů a bude to vyprávět Luciasovi.

Když se pohnula, bylo o hodinu později. Prsty přejely po prostěradle a oči se za zavřenými víčky pohnuly. V hrudi necítila nic a pod ní měla hrozivou, nevýslovnou bolest. Hlava ji pálila jako samo slunce.

Z očí jí vytryskly slzy a tekly jí po tváři, když se snažila jen pohnout rukou, která ležela jako mrtvá.

Opřela se o skleněnou desku stolu, až ji shodila na zem. Roztříštila se a zvuk rozbitého skla zněl tlumeně, jako by vycházel zpod polštáře.

Konečky prstů se plazila po skle, až nahmatala videofon. Polil ji pot, jak se snažila rozhýbat prsty a přinutit zmatený mozek, aby vydal číslo. Pomalu přejížděla od tlačítka k tlačítku, až dosáhla na to nejvrchnější.

Stiskla ho a najednou byla úplně vyčerpaná.

„Stalo se vám něco, slečno Clineová?

„Pomoc…“ Zakopla o tak jednoduché slovo, jako by bylo v nějaké exotické cizí řeči. „Prosím, pomozte…“ stačila zašeptat ještě předtím, než znovu ztratila vědomí.

Eva se probudila a celý svět se s ní houpal. Otevřela unavené oči a zírala přímo na Roarka.

„Proč mě neseš?“

„Protože potřebuješ spát, poručíku. A ne jenom u stolu,“ dodal, když vstoupil do výtahu v její pracovně. „V posteli.“

„Jen jsem odpočívala a zavřela na chvilku oči.“

„Odpočívat a zavírat oči můžeš v posteli.“

Ze zásady se měla bránit a trvat na tom, aby ji postavil zpátky na zem. Ale bylo to vlastně velmi příjemné, nechat se takhle nosit, zvlášť když stačilo jen pootočit hlavu a cítila kůži na jeho krku. „Kolik je hodin?“

„Něco po jedné.“ Přenesl ji do ložnice a vyběhl s ní po schůdkách k posteli. Potom si sedl na pelest a držel její hlavu v klíně.

„Víš, na co jsem myslel?“

Přitiskla se k němu. „Dokážu si to dost dobře představit.“

Zasmál se a přejel jí rukou po vlasech. „Na to bych koneckonců pomyslet mohl. Ale ne, není to ono. Šel jsem kolem tvé pracovny a viděl tě tam spát na stole, tvář celou bledou, jak se ti to stává, když už

jsi natolik vyčerpaná, že nemůžeš udělat ani krok, a říkal jsem si, že za pár týdnů už to bude rok, co jsme spolu. A ještě pořád mě fascinuješ.“

„Vede se nám docela dobře, viď?“

„Řekl bych velmi dobře.“ Zatahal ji za řetízek, který nosila kolem krku, a vytáhl diamantový přívěšek, který jí kdysi dal a který většinou nosila právě pod košilí. „Byla jsi na mě naštvaná, když jsem ti tohle dal. Ale nosíš to častěji než cokoli jiného, co jsem ti kdy koupil. S výjimkou snubního prstenu.“

„Řekl jsi mi, že mě miluješ, když jsi mi to dával. Naštvalo mě to. Vystrašilo. Asi ho nosím proto, že už mě to neštve. Ale pořád mě to ještě někdy znervózňuje.“

Přestože jeho tvář spočívala na temeni její hlavy, zcela neomylně našel ránu od nože na jejím krku. „Láskaje strašná.“

Otočila se k němu. „Co kdybychom se navzájem chvíli strašili?“

Její rty byly tak blízko, že na svých cítil její dech, když zapípal komunikátor.

„Ale do háje. Kruci.“ Přelezla přes postel a vzala to.

Vystřelila z výtahu směrem k jednotce intenzivní péče. Rázovala hrobově tichou chodbou. Nemocnice nesnášela snad ještě víc než márnice. Praštila svým odznakem o pult recepce: „Dallasová. Potřebuju mluvit s někým, kdo to tady má na starosti. Musím vidět Moniquu Clineovou.“

„Právě je u ní doktor Michaels. Mohla byste chvíli –?“

„Tudy?“ Eva rozrazila silné skleněné dveře a prošla jimi, než se sestra zmohla na něco jiného kromě protestního vypísknutí.

Věděla, koho hledá. Od doktora ze záchranky měla dost přesný popis.

Prošla prosklenou místností a prohlédla si pacientku na posteli. Žena, která tam ležela, vypadala na sto padesát a měla k tělu připojeno tolik přístrojů, že už skoro nepřipomínala lidskou bytost.

Dejte mi pořádnou ránu přímo do srdce, pomyslela si Eva, a skončete to.

V dalším pokoji byl mnohem mladší muž v průsvitném plastikovém stanu.

Moniquu našla o jedny dveře dál. Lékař právě prohlížel výsledky na monitoru, zatímco jeho pacientka ležela na posteli bledá jako smrt.

Otočil k Evě otrávený, zamračený obličej s rozcuchanou rezavou bradkou a knírem.

„Sem nesmíte."

„Poručík Dallasová, newyorská policie." Ukázala mu odznak. „Tahle patří mně."

„Nikoli, poručíku. Mně."

„Dostane se z toho?"

„To vám ještě nemohu říci. Děláme, co je v našich silách."

„Nechtě si ty oficiální větičky pro sebe. Dvě předešlé ženy se do nemocnice nedostaly. Jely rovnou do márnice. Doktor ze záchranky mi řekl, že měla srdeční příhodu, tlak už vyšší být nemůže a všechno to ještě komplikuje předávkování. Potřebuju vědět, jestli se z toho dostane natolik, aby mi řekla, kdo jí to udělal."

„To vám nedokážu říct. Její srdce je poškozené. Zatím nejsme schopní určit, jestli byl poškozen i mozek. Její hodnoty jsou nízké. Je v komatu. Organizmus byl natolik zatížen drogami, že je téměř zázrak, že zvládla sama zavolat záchranku."

„Ale dokázala to, což znamená, že je silná a jen tak se nedá." Eva se podívala na Moniquu a snažila se ji pohledem probudit k vědomí. „Drogy jí byly podány bez jejího vědomí. Víte o tom?"

„To nikdo nepotvrdil, ale ze zpráv vím o těch dvou předešlých případech."

„Omámil ji drogami a potom znásilnil. Potřebuju někoho, kdo by ji vyšetřil gynekologicky."

„Seženu asistentku, která se o to postará."

„Potřebuju taky policistu, aby zajistil stopy, které má v těle a na těle."

„Vím, jak to chodí," zavrčel doktor Michaels netrpělivě. „Sežeňte si někoho od vás, zajistěte si své důkazy. Do toho mi nic není. Ale udržet ji naživu, to je moje práce."

„Moje práce je zase dostat toho hajzla, který může za to, že se ocitla tady. To ještě neznamená, že pro mě není důležitá. Vy jste ji vyšetřil? Osobně?"

Znovu otevřel ústa, ale to, co uviděl v Evině tváři, ho přimělo je zase sklapnout a raději jenom kývnout: „Ano, já sám.“

„Měla nějaká zranění? Modřiny, kousnutí, škrábance?“

„Ne, žádná. Ani žádné známky znásilnění nebo vynuceného sexu.“

„Análního styk?“

„Ne.“ V jakémsi ochranném gestu nechal ruku spočinout na pacientčině těle. „O co tady jde, poručíku?“

„Don Juan s problematickým chováním. Který se dozví, že nedodělal svou práci, jakmile, to pronikne do médií. Seženu někoho, aby ji hlídal. Čtyřiadvacet hodin denně a nechci žádné návštěvy. Nikdo kromě prověřených zaměstnanců nemocnice a policie se k ní nesmí přiblížit.“

„A co její rodina?“

„Ti se musejí obrátit na mě. Osobně,“ dodala. „Potřebuju, abyste mi dal okamžitě vědět, až se její stav změní. Musím tu být, jakmile se probere. A nechci slyšet žádné kecy o tom, že je příliš vyčerpaná, aby mohla odpovídat na otázky. Ten chlap chtěl, aby umřela, a ona neumřela. Dvě jiné ženy to nepřežily. Už si to užívá příliš na to, aby toho teď nechal.

„Chtěla jste vědět, jaká je pravděpodobnost, že to přežije. Řekl bych menší než padesát procent.“

„Tak na to prostě musím vsadit.“ Eva se sklonila nad postel a promluvila. Potichu, ale rozhodně. „Moniquo? Slyšíš mě? Je to na tobě. Jestli to vzdáš, tak on vyhraje. Takže to nesmíš vzdát. Nakopeme toho hajzla pěkně do koulí.“

Odstoupila a pokývla doktoru Michaelsovi. „Dejte mi vědět, až se vzbudí.“

Kapitola jedenáctá

Když Eva odešla z centrály, byly už skoro čtyři ráno a únava se jí obtáčela kolem těla jako vlhká deka, která jí zastírala smysly. Než by věřila vlastním reflexům, raději naprogramovala řízení na automat a doufala, že srandisti v údržbě si nehráli s programovacím zařízením.

Stejně byla tak vyčerpaná, že ji bylo úplně jedno, jestli skončí na druhém konci města. I tam musejí mít nějaké postele.

Náklaďáky na recyklování odpadu už pomalu projížděly ulicemi a jejich posádky se pohybovaly jako stíny, vysypávaly obsah popelnic a připravovaly město pro další dávku odpadků.

Stavební četa ve strašidelných bílých kombinézách rozebírala budovu na Desáté. Hnusnému zvuku vrtačky, podobnému té zubní, konkurovala v míře nepříjemnosti bolest hlavy, kterou ostře cítila v levém spánku.

Pár chlápků si ji skrze skla ochranných brýlí prohlédlo, když čekala na zelenou. Jeden z nich se chytil v rozkroku, šklebil se a pohyboval u toho boky, což se v jeho omezeném světě zřejmě považovalo za šarmantní.

Jeho výraz dovedl několik jeho kumpánů k hlasitému výbuchu smíchu.

Evě bylo jasné, že už dávno překročila hranici snesitelné únavy, když ji vztek nevybičoval k tomu, aby vylezla z auta, nedala jim co proto a přitom jim ještě nenapařila pokutu za sexuální obtěžování.

Místo toho si raději opřela hlavu dozadu a zavřela oči, zatímco senzor auta zaznamenal změnu semaforu a její vůz přejel křižovatku.

V duchu si znovu prošla byt Moniquy Clineové. U ní to bylo šampaňské. Eva se podívala na značku, byla to zase jedna z Roarkových, a věděla, že takovéhle bublinky mohly přijít nejmíň na tisícovku. Podle ní to byla spousta vyhozených peněz za limonádu plnou vzduchu.

Tentokrát odnesl sklenice do ložnice, ale zbytek aranžmá byl stejný jako v předešlých případech.

Mají své zvyklosti, pomyslela si trochu vzdáleně. *Střídají se.*

Sledují skóre? Většina her je přece soutěživých, ne? S Moniquou se nedostal k tomu, aby vstřelil branku. Budou se snažit hru dohrát?

Anebo budou jen tak sedět a čekat, jestli to za ně dohraje Moniqua a zemře?

Zavrtěla se na sedadle, jak hledala pohodlnější polohu.

Ráno zavolat doktoru Michaelsovi, chtěla zjistit, co se děje. Na první hlídku poslala Truehearta. Ten je naprosto spolehlivý. Projít informace o firmách Allegany a J. Forrester. Podívat se na doktora Theodora McNamaru. Uhánět Feeneyho, aby pořádně zamakal na číslech účtů, které dostala od Charlese. Pokračovat v uhánění ohledně analýzy dat z počítače zabaveného v internetovém klubu.

Zatím se nikam nedostala s růžemi. Znovu zkusit najít stopu.

Vzít si životabudič „Probuď se“ a spolknout blbej prášek proti bolesti, než se ti rozskočí hlava.

Nesnášela léky. Cítila se po nich buď zpitomělá, slabá nebo zas příliš rozjetá.

Do Moniquy teď vtékaly léky kapačkou. Klouzaly jí hladce do těla, aby posílily její srdce, vyčistily mozek a bůhvíco ještě. Když to půjde dobře, probere se. A bude si něco pamatovat.

Bude se bát, bude zmatená a dezorientovaná. Alespoň ze začátku bude mít pocit, že její mysl je oddělená od těla. V paměti bude mít hluchá místa a některé otázky, které musejí být zodpovězeny, padnou právě do nich.

Věděla, že mysl brání sama sebe jak může před hrůzami, o kterých soudí, že by je nepřežila.

Vzbudit se v nemocnici mezi všemi těmi přístroji a cizími tvářemi a se spoustou bolesti… co jiného může její mysl chtít udělat, než se schovat?

Jak se jmenuješ?

To se jí zeptali. To byla první věc, na kterou se jí zeptali. Doktoři a policajti stáli u jejího lůžka, zatímco ona na ně jen tupě zírala.

Jak se jmenuješ, holčičko?

Ta otázka ji zamrazila. Srdce se jí rozbušilo a měla chuť se stočit do klubíčka. Holčičkám se stávají hrozné věci.

Zpočátku si mysleli, že je němá, ať už z psychických nebo fyzických důvodů. Ale ona mluvit mohla, jenom neznala odpovědi.

Policista nevypadal zle. Chodil za doktory a ostatními ve vlajících bílých pláštích nebo světlezelených uniformách.

Teprve později se dověděla, že to byl policista, kdo ji našel v uličce, kam se schovala. Nepamatovala si to, museli jí to říct.

První věc, na kterou si vzpomínala, bylo prudké světlo nad hlavou, které ji pálilo do očí. A zastřená bolest a tlak, jak se jí snažili srovnat zlomenou ruku.

Byla strašně špinavá, pokrytá potem, špínou a zaschlou krví.

Ti cizí lidé na ni mluvili potichu a klidně, zatímco ji prohlíželi. Ale stejně jako ten policistův, ani jejich úsměvy jim nedosáhly až do očí. Oči měli smutné a vzdálené, plné soucitu nebo otázek.

Když ji začali prohlížet tam dole, tam, kde byla roztržená, bránila se jako zvíře. Zuby, nehty, křik poraněného zvířátka.

Tehdy se rozplakala ta sestra. Po obličeji jí stékala slza, jak ji držela, aby jí mohli dát uklidňující injekci.

Jak se jmenuješ? ptal se policista znovu, když se trochu probrala. *Kde bydlíš? Kdo ti ublížil?*

Nevěděla. Nechtěla nic vědět. Zavřela oči a snažila se znovu zmizet.

Někdy jí prášky pomohly uniknout. Ale když ji vzaly příliš hluboko, vzduch tam byl chladný, příliš chladný a špinavě rudý. Tam se bála. Té studené hloubky se bála víc než těch neznámých lidí s divnými otázkami.

Někdy, když se v ní ocitla, tam byl někdo s ní. Dech mu byl cítit po bonbonech a prsty přebíhaly po kůži, jako se po podlaze rozlezou švábi, když se rozsvítí.

Když měla na sobě tyhle prsty, ani sedativa nemohla utišit její křik.

Mysleli si, že je neslyší, že jim nerozumí, když okolo ní šeptali.

Zbitá, znásilněná. Dlouhodobé sexuální a fyzické zneužívání. Špatná výživa, dehydratace, vážné fyzické i emocionální trauma.

Měla štěstí, že vůbec přežila.

Toho grázla, co jí to udělal, by měli roztrhat na kousky.

Další oběť. Svět je plný obětí.

Nevíme, kdo to je. Říkáme jí Eva. Eva Dallasová.

Když auto zastavilo, prudce se probudila a tupě zírala na tmavou kamennou zeď domu a světla v oknech.

Třásly se jí ruce.

To je z únavy. Jenom z únavy. Pokud se ztotožňovala s Moniquou Clineovou, bylo to přirozené. Má další nástroj, který může použít při vyšetřování, říkala si, když vystupovala z auta.

Už věděla, kdo je. Stala se Evou Dallasovou. Ale dali jí víc než jen jméno, aby uspokojili svůj systém. Ta, kterou byla předtím, to, co se stalo předtím, bylo minulostí, která se nedala změnit.

Pokud v ní ta malá zraněná a vystrašená holčička ještě žila, bylo to tak v pořádku.

Přežily obě.

Vypotácela se nahoru, shodila bundu a pouzdro se zbraní. Cestou do ložnice ze sebe postupně svlékala oblečení. Upadla do postele a zahrabala se pod teplou, měkoučkou deku a snažila se utišit hlasy, které jí ještě zněly v hlavě.

Roarkova paže si ji přivinula k sobě. Trochu sebou z polospánku trhla, ale hned věděla, koho má vedle sebe.

Přitisknutá zády k němu, cítila pravidelný tep jeho srdce a příjemnou tíhu jeho ruky kolem pasu.

Slzy, které ji pálily v hrdle, ji šokovaly a odpuzovaly. Kde se schovávaly? Náhlý závan chladu ji varoval, že za ním přijdou hadi.

Otočila se k Roarkovi. „Potřebuju tě," zašeptala, jak její rty hledaly jeho ústa. „Potřebuju."

Zoufale hledala teplo, potřebovala ho, a tak ho pevně chytla za vlasy.

I v téhle tmě ho poznávala. Znala jeho chuť, vůni, znala ho na dotek. S ním a tady neexistovaly žádné otázky. Jenom odpovědi. Všechny odpovědi. Cítila, jak jeho srdce, které se dosud tak klidně opíralo o její záda, najednou zrychlilo.

Byl u ní. Tak jako nikdo jiný.

„Řekni moje jméno!"

„Eva." Jeho rty jemně pohladily modřinu na její tváři a bolest jakoby zmizela. „Moje Eva."

Je tak silná. Tak unavená. Ať už se v duchu snaží bránit jakýmkoli představám, pomůže jí. Nehledá u něj něhu, ale jakési tvrdé ujištění. Jeho ruka sjížděla dolů po jejím těle a jeho ústa a prsty jí přinesly první vlnu uvolnění.

Třásla se, ale už ne zimou. Bolest, která jí projížděla tělem, už nebyla z únavy. Vypjala se proti němu, když našel její ňadra. Kratičká jemná kousnutí, jež do ní vystřelovala záblesky rozkoše. Hbitý jazyk, který vyvolával nekonečné žhnoucí vlny.

Převalovala se po něm a náhle dýchala přerývaně, jak se zaplétali do prostěradel. Její tělo bylo vášeň sama a v rukou, které je potkávaly, bylo najednou horce kluzké.

Miloval její štíhlé, dlouhé tělo, měl na ni chuť, kterou nikdy nedokázal beze zbytku ukojit.

Její pleť, vždycky znovu překvapivě jemná, byla vlhká a horká, takže klouzala po jeho těle jako mokré hedvábí, jak se spolu smyslně vlnili. Její ústa se vrátila k jeho rtům, pálivá jako v horečce, a oba je znovu zaplavilo šílenství.

„Chci tě v sobě…“ Otočila se, plazila se, sápala se po něm. Vyhoupla se na něho. „Chci tě mít v sobě.“ A vzala si ho. Rychle, tvrdě a hluboce.

Její boky se pohybovaly rychlostí, která úplně rozmazala veškeré jeho myšlenky. Viděl proti sobě její siluetu, na pozadí tmy viděl záblesky v jejích očích a ona je oba hnala jedním směrem v horoucím šílenství.

Slastně zničený se pohupoval rozkoší. Dovolil jí, ať si bere a bere, až se jí hlava zvrátila v divokém poryvu slasti a jejím tělem projel žhavý bič orgasmu, jako když pěst proletí sklem.

Dokud se neroztříštila na milion kousků.

Potom se od ní pomalinku oddaloval a zase si přitahoval její stále se třesoucí tělo, v absolutním, dokonalém odevzdání.

Eva upadla do spánku, jako by to byla hluboká jáma, a zůstala tam, tváří dolů, celé tři hodiny.

Když se probudila, bylo jí znatelně lépe. Namlouvala si, že bolest hlavy zmizela. Každopádně byla popřená a zahrabaná tak hluboko, že to vyšlo skoro nastejno.

A když si přes den párkrát zdřímne, ujišťovala sama sebe, bude to určitě lepší, než kdyby polykala nějaké prášky.

Ještě se ani nezvedla z postele a už u ní seděl úplně oblečený Roarke. Na obrazovce měl bez zvuku puštěné zprávy o trhu akcií a na stole svůdně voněla káva.

Podával jí prášek a na stolku stála sklenice podezřele vypadající tekutiny.

„Otevři pusu," poručil.

„Ne. Ne!"

„Nerad bych ti nadělal další modřiny, ale pokud budu muset, udělám to."

Oba věděli, že užití hrubé síly by se mu líbilo. „Já nic nepotřebuju. Ty jsi hotový drogový dealer."

„Miláčku, jsi tak sladká." Jedním pohybem, natolik rychlým, že se vůbec nezmohla na obranu, j í palcem a ukazovákem sevřel ucho. Otočil zápěstím a šok z té nečekané bolesti ji přinutil otevřít ústa.

Hodil jí pilulku do krku. „Fáze číslo jedna."

Ohnala se po něm, ale protože ji přitom trochu dusil, minula. V dalším okamžiku si uvědomila, že ji táhne za vlasy, aby jí zaklonil hlavu a nalil do krku ten podivný dryák.

Sebezáchovný reflex ji přinutil dvakrát polknout předtím, než to na něj stačila vyplivnout.

„Zabiju tě!"

„Do dna!" S chladnou efektivitou ji znovu přidržel a nalil do ní zbytek posilujícího koktejlu. „Fáze číslo dvě."

„Jsi mrtvý muž, Roarku!" Přejela si rukou po rtech, na nichž ulpělo pár kapek. „Ty to ještě nevíš, ale už nedýcháš. Chodící mrtvola."

„Kdyby ses o sebe rozumně starala, nemuseli bychom tohle absolvovat."

„A až si konečně všimneš, že jsi mrtvěj a padneš k zemi…"

„Cítíš se už líp?"

„…a ležíš tam tuhej, tak překročím tvoji studenou mrtvolu, otevřu dveře do toho obchoďáku, kterému říkáš šatna, a podpálím ho."

„Opravdu, drahá? Není nutno se uchylovat k násilnostem. Ano, je ti lépe," rozhodl za ni.

„Nenávidím tě!"

„Já vím.“ Sklonil se k ní, aby ji jemně políbil. „Taky tě nenávidím. Dal bych si vejce *à la* Benedict. Co kdybys skočila pod sprchu a u snídaně mi řekla, co je nového?“

„Já s tebou nemluvím.“

Zasmál se, když od ní vstával. „To je tak typicky ženská zbraň.“ Obrátil se a začal scházet ze schodů, a vůbec ho nepřekvapilo, když mu přistála na zádech.

„Tohle se k tobě hodí víc,“ podařilo se mu se sebe vypravit, než ho přidusila předpisových chvatem paží přes hrdlo.

„Dej si bacha, komu říkáš ženská, drsňáku!“

Sklouzla z něj a vykročila směrem ke koupelně. S očima přilepenýma na jejím nedůstojně poskakujícím zadečku, musel se Roarke smát. „Nevím, jak mě to mohlo napadnout!“

Jedla jenom proto, aby se jídlo nemuselo vyhodit. A vykládala mu, co je nového, jen proto, že když mohla říkat věci nahlas, pomáhalo jí to srovnat si v hlavě fakta.

Poslouchal a hladil při tom kocoura.

„Mezi posádkou záchranky a nemocničním personálem se určitě našel někdo, kdo tím ochotně nakrmil média,“ okomentoval její vyprávění Roarke. „To by mohlo hrát v tvůj prospěch.“

„Taky si myslím. Tihle dva nejsou typy, které se jen tak vypaří. Jejich ega jsou příliš veliká na to, aby teď přestali. Mám o nich spoustu informací. Možná až příliš, a možná právě to je můj problém. Příliš mnoho informací a žádné jasné zaměření. Když máš ve vodě moc prutů, můžou se ti vlasce zamotat.“

Zvedla se, aby si připnula pás se zbraní. „Musím v tom udělat pořádek.“

„Dovol mi, abych se podíval na Allegany. Nakonec je to teď můj podnik. Lidi mi pravděpodobně řeknou víc než policii. A co mi neřeknou,“ dodal, „můžu zjistit jinými metodami. Metodami, které by možná mohly být, díky tomu, že teď tuhle firmu vlastním, dokonce legální. Víceméně.“

„Tvoje definice *víceméně* má poněkud širší záběr než moje.“ Ale ušetřilo by jí to čas a o čas se teď hrálo. „Snaž se držet co nejblíž hranice legality, prosím.“

„Čí hranice? Tvojí? Nebo mojí?“

„No tak! Mám na centrále schůzku se svým týmem. Dej mi vědět, kdybys něco zajímavého zjistil.“

„Samozřejmě.“ Zvedl kocoura a přešel k ní, aby ji políbil. „Dávej na sebe pozor, poručíku.“

„Proč?“ Vykročila ke dveřím. „Tobě se přece líbí, když to můžeš dělat za mě.“

Roarke se zahleděl na kocoura, zatímco poslouchal, jak jeho žena sestupuje po schodišti. „Máš pravdu.“

V zasedačce, kterou si na centrále zamluvila, přehrávala Eva disk záznamu bezpečnostní kamery z domu, kde bydlela Moniqua Clineová.

„Tady vidíme, že je dost podobná Bryně Bankheadové. Je podobného fyzického vzhledu, je stejně kultivovaná ve výrazu i životním stylu. Pachatel používá nového přestrojení, což mi říká, že se nerad opakuje. Je to tak pro něj zajímavější. Jde o stejný model, ale tentokrát hraje hru z jiného úhlu. Feeney?“

Převzal slovo ve stejném rytmu. „Podle analýzy jejího domácího počítače si pro korespondenci tentokrát vybral jméno Byron. Pravděpodobně podle toho chlapíka, co psal poezii, lorda Byrona. Začali si psát asi před dvěma týdny.“

„Znovu… sleduje určitá pravidla. Dává si na čas. Podle těch pravidel by si ji měl prohlédnout osobně. Najít si nějaké místo blízko jejího bydliště nebo pracoviště, aby ji mohl nenápadně sledovat. Prověříme oboje.“

Eva se podívala ke dveřím, když zaslechla, že se otvírají. Strážník Trueheart ve své neuvěřitelně nažehlené uniformě celý zrudl, když se na něho všichni podívali. „Promiňte, madam, že mám zpoždění.“

„Ne, přišel jste včas. Hlášení?“

„Madam, stav slečny Clineové se nezměnil. Nikdo nepovolaný se nepokusil k ní proniknout. Zůstal jsem u ní na pokoji celou službu.“

„Chtěl se o ní někdo informovat po telefonu?“

„Ano, madam. Několik lidí. Začali volat po šesté hodině, když o ní byla zpráva v médiích. Měli jsme pět dotazů od novinářů, kteří se ptali na její zdravotní stav.“

„Já jsem měla dvakrát tolik dotazů na svém záznamníku v kanceláři. Dejte si pohov, Truehearte. Jděte se domů vyspat. Chci vás znovu na hlídce v nemocnici v osmnáct nula nula. Domluvím to s vaším nadřízeným.“

„Ano, madam. Cením si toho, že jste si mě vyžádala.“

Když se za ním dveře zase zavřely, Eva zavrtěla hlavou: „Děkuje mi za to, že jsem mu dala tu nejnudnější práci na planetě Zemi a nejspíš i v celé sluneční soustavě. Dobrá, Roarke se snaží najít informace o firmě Allegany. Potřebuju všechny dostupné údaje o Forresterově klinice a o doktorovi Theodoru McNamarovi, který se zatím tváří, že k němu žádné moje vzkazy nedoputovaly. A podíváme se pořádně na toho dealera po internetu. Zaměříme se na suroviny – jak, odkud a od koho je nakupuje.“

„Můj zdroj z protidrogového věděl jenom o jednom možném dealerovi,“ doplnil Feeney. „Jeden místní chytrák, nějaký Gunn, který se specializoval na vyšší vrstvy zákazníků. Šlo mu to dost pěkně, dokud nezačal být trochu moc drzý a nepustil se do výroby vlastního *Králíka*, kterého prodával na večírcích.“

„Co je s ním teď?“

„Užívá si devátý rok dvacetiletého trestu.“ Feeney vyndal z nacpané kapsy sáček ořechů. „Na Rikers Islandu.“

„Tam už jsem nebyla hodně dlouho. Chybím jim?“ nadhodila, když jí zapípal videofon. „Právě jsem dala povolení ke vstupu Louise,“ oznámila, když zase strčila komunikátor do kapsy. „Jde sem. Říká, že má nějaké informace o včerejším pokusu.“

Podívala se na nástěnku, kam předtím připíchla novou fotografii. Snímek Moniquy umístila dál od fotografií mrtvých žen. A chtěla, aby to tak zůstalo.“

Když se otočila, viděla, jak mezi McNabem a Peabodyovou něco přeskočilo. Něco malinko žhavého, a tak se raději hned otočila jinam.

„Peabodyová, proč nemám kávu?“

„Nevím, madam, ale okamžitě to napravím.“

Peabodyová se rychle zvedla, a když programovala AutoChefa, dokonce si prozpěvovala. A když Evě nesla hrnek s kávou, oči jí svítily.

„Měla jste v poslední době nějakou slušnou pizzu?“ zamumlala Eva a záře v očích Peabodyové se okamžitě proměnila v živoucí obraz viny.

„Možná. Ale jenom kousek… nejvýš dva.“

Eva se k ní naklonila: „Houby. Vy jste tu zatracenou pizzu spořádala celou, že jo?“

„Byla to fakt dobrá pizza, i když mi její chuť trochu… unikla.“

„Už žádné vyzpěvování ve službě, jasné?“

Peabodyová pokrčila rameny. „Ano, madam. Veškeré vyzpěvování bude okamžitě ukončeno, madam.“

„A už žádné jiskry v očích,“ dodala Eva a otevřela dveře, aby se vydala najít Louise.

„A vy můžete mít jiskry v očích po parádně veliký pizze?“ zahučela Peabodyová, ale rozhodla se, že raději nebude příliš pokoušet osud.

„Dallasová!“ zavolala Louise. Přecházela po chodbě před Evinou kanceláří. Tentokrát na sobě neměla jeden ze svých báječných kostýmků, ale staré džíny a volnou košili, což obyčejně nosila na klinice. „Jsem tak ráda, že jste tady. Nechtěla jsem to probírat po telefonu.“

„Sedněte si.“ Protože byla Louise poněkud bledá, ačkoli se právě proběhla bludištěm policejní centrály, vzala ji Eva pod paží a dovedla ke křeslu. „Pořádně se nadechněte a řekněte mi, co se děje.“

„Včera večer. Měla jsem rande. V baru Royal.“

„To je Roarkův podnik, ne? V hotelu Palace.“

„Ano. Viděla jsem je, Dallasová. Viděla jsem je sedět v boxu poblíž našeho. Mluvila jsem s ní na toaletě.“

„Uklidněte se. Peabodyová, přineste trochu vody.“

„Nevěnovala jsem jim moc pozornosti,“ pokračovala. „Kdybych si jich byla všímala víc, viděla bych… Úplně vidím její obličej, jak seděla před zrcadlem. To nebylo jen šampaňské. Do háje! Jsem přece lékařka, měla jsem poznat, že je pod drogami. Teď je mi to jasné.“

„Při zpětném pohledu je nám spousta věcí jasných. Tady.“ Eva jí vrazila do ruky sklenici s vodou. „Napijte se a pak se vzpamatujte, Louise. Zapomeňte na pitomý pocit viny a řekněte mi všechno, co jste viděla.“

„Je mi to líto.“ Louise trochu upila. „Když jsem ji dnes viděla ve zprávách, poznala jsem ji. Došlo mi to.“ Znovu si lokla. „Cestou jsem

zavolala do nemocnice a zeptala se na její zdravotní stav. Nic se nezměnilo. Žádná změna k lepšímu. Její šance na přežití je hodinu od hodiny nižší.“

„Včerejší večer. Soustřeďte se na včerejší večer. Dáváte si drink v baru.“

„Ano.“ Nadechla se, uklidnila. „Šampaňské a kaviár. Bylo to moc hezké. Povídali jsme si. Mimo něj jsem si ničeho moc nevšímala. Ale všimla jsem si, jakoby mimochodem, dvojice v boxu blízko našeho. Taky si dávali šampaňské a kaviár. Myslím, ne, jsem si jistá, že když jsme přišli, už byli u stolu. Seděli těsně u sebe, bylo to hodně intimní. Byl to velmi atraktivní pár.“

„Co dál?“

„Tančili jsme. Zapomněla jsem na ně. Ale pak jsem šla na toaletu trochu se upravit a uklidnit. Bylo to naše první rande a bylo to dost silné. Když jsem se pudrovala, vyšla z kabinky. Úplně jako by kolem ní lítaly jiskry sexuálního napětí. Řekla mi, abych jí pogratulovala, že bude mít veliké štěstí. Pobavilo mě to a říkala jsem si, že bych taky ráda byla tak sebevědomá. Když jsem se vrátila do baru, odcházeli. Odcházeli a já jsem jim pak už nevěnovala jedinou myšlenku.“ Povzdychla si. „Byla trochu moc červená v tváři a měla skelné oči. Teď je mi to jasné.“

„Co si pamatujete o něm?“

„Elegantní, přitažlivý. Vypadali, že se k sobě hodí, a on jako by do takového prostředí dokonale zapadal, jako by do něj patřil. Škoda, že si nepamatuju víc. Možná si ještě na něco vzpomene Charles.“

Eva pocítila, jak jí břichem projel záchvěv nervozity, a viděla, jak sebou trhla její asistentka. „Charles?“

„Ano, Charles Monroe. Snažila jsem se ho dnes ráno zastihnout, ale hovor šel rovnou na záznamník.“

„Dobrá.“ *Pane jo*. „Možná s vámi ještě budu potřebovat mluvit.“

„Budu celý den na klinice.“ Louise se zvedla. „Mrzí mě, že vám nemůžu pomoct víc.“

„Pomohla jste nám dost.“

Eva řídila a mlčela. Umínila si, že o tomhle už nikdy neřekne ani slovo. Ale absolutní ticho na sedadle Peabodyové ji zlomilo.

„Jak jste na tom?“

„Právě nad tím přemýšlím. Nešlo o žádnou práci.“

„Cože?“

„Včera, když se u vás potkali… jiskřilo to mezi nimi. Bylo to rande, ne práce. Je mi to jedno,“ rozhodla potom. „Jsme jenom přátelé. Byl to jen trochu šok. To je celé.“

Když Eva zastavila u chodníku před Charlesovým domem, Peabodyová se otočila a podívala se vzhůru. Zjevně by bylo lepší, kdyby se s tím nějak vyrovnala.

Když vystupovaly z výtahu, spatřily ho, jak k nim zrovna míří. „Dallasová, právě jsem chtěl jít k vám. Já jsem totiž viděl –“

„Já vím. Pojďme raději dovnitř.“

„Víte…ale Louise… je v pořádku? Musím jí zavolat.“

Evě překvapením vyjelo obočí, když Charles, kterého normálně nic nevyvedlo z míry, byl tentokrát rozhozený natolik, že nemohl ani správně zadat kód u vlastních dveří. „Zavoláte jí později. Je v pohodě.“

„Moc mi to nemyslí,“ přiznal se a zatímco vcházeli do bytu, položil Peabodyové raku na rameno. „Strávil jsem ráno hodinu v relaxační vaně. Televizi jsem zapnul až před chvilkou. Ta zpráva mě praštila přímo do očí. Včera jsme je viděli. Toho chlapa – a tu ženu, kterou se pokusil zabít.“

„Povězte mi o tom všechno.“

Jeho výpověď byla téměř identická s Louisinou, samozřejmě až na jejich setkání na toaletě. Ale Charlesova domněnka, že pachatel by mohl být profesionální společník, Evu zaujala.

„Proč vás to napadlo?“

„Zdál se mi takový lhostejný. Jen lehce, ale přece. Těžko se to vysvětluje. Byl velmi přesvědčivý, jemný, ale pod tím bylo cítit jakousi vypočítavost. Nechal ji převzít veškerou iniciativu a nechal ji taky zaplatit účet. Já jsem byl soustředěný na něco jiného,“ přiznal, „ale všiml jsem si, jak se za ní díval, když šla na toaletu. Zase měl v očích takový vypočítavý výraz. A choval se arogantně. To byl můj první dojem. Některé zákaznice tohle u společníků chtějí.“

„A co klientky?“

„Prosím?“

„Některé klientky tak vidí společníky, ne?“

Chvíli se snažil pochopit výraz Eviny tváře, a pak přikývl: „Ano, to máte pravdu.“

Otočila se ke dveřím. „Charlesi, poptejte se prosím několika svých kolegů po zákaznicích, které mají rády klasickou hudbu, růže a světlo svíček.“ Otočila se a přes rameno dodala: „A poezii. Vy přece vedete záznamy o tom, co má která klientka v oblibě, že ano?“

„Ano, pokud si chceme udržet klientelu, musíme to tak dělat. Zeptám se. Delie, můžeme si na chvíli promluvit?“

Eva pokračovala. „Přivolám zatím výtah.“

„Vím, že jsme si na dnešek domluvili večeři…“ začal.

„To je v pořádku, mně to nevadí.“ Bylo lehké políbit ho na tvář. Tak to mezi přáteli chodí. „Mně se líbí.“

„Díky.“ Stiskl jí ruku. „Mně taky.“

Kapitola dvanáctá

Zaměstnance obyčejně znervózňovalo, když se Roarke zničehonic objevil na pracovišti. Podle jeho názoru bylo ale dobré udržovat lidi ve střehu.

Platil štědře a pracovní podmínky v jeho podnicích, továrnách, firmách a kancelářích po celém světě a blízkých planetách byly velmi dobré.

Věděl, co to znamená nemít nic a žít v omšelosti, tmě a špíně. Některé lidi, jako byl například on sám, to hnalo, aby dosáhli víc. Jaký-

mikoli prostředky. Ale většinu lidí vedly špatný plat a pracoviště plné špíny s nedýchatelným vzduchem jen k zoufalství, zlosti a vzteku. A ke krádežím.

Raději investoval víc do provozu a to mu pomáhalo udržet lidi, kteří pro něho pracovali. Měli víc pohodlí, a tudíž byli loajální a výkonnější.

Prošel hlavní budovou Allegany a v duchu si dělal poznámky o tom, co je potřeba vylepšit v bezpečnosti a vybavení. Vypadalo to, že komunikace funguje spolehlivě, protože během pár minut poté, co požádal o rozhovor s hlavním chemikem, už ho vedli do třináctého patra. Rozčilená sekretářka, která ho doprovázela, mu dvakrát nabídla kávu a než konečně dorazili do chemikovy kanceláře, celkem třikrát se mu omluvila za zpoždění a za to, že doktora Stilese ještě nesehnali.

„Je určitě velmi zaneprázdněn." Roarke si prohlédl velkou, ale ne zrovna dokonale uspořádanou kancelář, ve které byly zřejmě permanentně stažené žaluzie.

Vládlo tam příšeří jako v nějaké jeskyni.

„Ano pane. Určitě je. Mohu vám zatím přinést kávu?"

Potřetí, řekl si. „Ne, děkuji. Jestli je doktor Stiles v některé z laboratoří, možná bych mohl…"

Zarazil se, když do místnosti vešel muž ve vlajícím plášti a mračil se na něj. „Jsem uprostřed práce na důležitém projektu."

„To jsem si myslel," podotkl Roarke smířlivě. „Omlouvám se, že vás ruším."

„Co tady dělá?" dožadoval se odpovědi od vystrašené sekretářky. „Neřekl jsem vám, že nechci, aby mi do kanceláře chodili lidi očumovat?"

„Ano, ale –"

„Běžte, běžte." Vlastnoručně ji vystrčil z kanceláře a mával u toho rukama, jako by rozháněl hejno slepic. „Co chcete?" zeptal se potom Roarka a prudce přibouchl dveře.

„Také vás zase rád vidím, doktore Stilesi."

„Nemám čas na společenskou konverzaci a kancelářskou politiku. Pracujeme na regenerativním séru pro srdce."

„Jak to jde?"

„Jde to dobře, chytili jsme správný rytmus, který teď narušujete tím, že jste mě nechal vyvolat z laboratoře.“

Nepůvabně si kecl, udělaný chlap se zády hráče ragby. Jeho obličeji dominoval velký nos, který rozděloval jeho tvář tak drasticky, jako sekera zaseknutá v žule. Měl hloubavé černé oči a ústa permanentně zkřivená nelibostí. Jeho šedé, zdánlivě špinavé vlasy, které odmítal jakkoli upravovat, mu z hlavy trčely jako drátěnka.

Neuměl se chovat, byl mrzutý, neurvalý a sarkastický.

Roarkovi se moc líbil.

„Vy už jste tady dělal, když Allegany spolupracovala s J. Forrestrem, že?“

„Jo.“ Stiles si vyndal dýmku, kterou už patnáct let nenacpal tabákem, a převaloval ji v puse. „Pracoval jsem tady, když vy jste si ještě cucal palec a slintal po bradě.“

„Bohudík už jsem z obou těchto nepříjemných zvyků vyrostl. Partnerství s klinikou se týkalo specifického projektu, je to tak?“

„Sexuální dysfunkce. Kdyby se lidi tolik nezabývali postelovými blbinami, udělali by mnohem víc práce.“

„Ale jaký by to mělo význam?“ Roarke zvedl krabici plnou něčeho, co vypadalo jako minimálně desetiletá sbírka disků novin, a položil ji na zem.

„Jste teď ženáč, ne? To máte po sexu, že jo?“

Roarke si představil Evu, jak se k němu ve tmě vzpíná. „Opravdu?“

Pobavení v jeho hlase přimělo Stilese k hotovému záchvatu chrochtání smíšenému s něčím, co možná mohl být smích.

„V každém případě potřebuji informace o té spolupráci, o projektu a lidech, kteří v tom hráli nějakou roli.“

„Vypadám snad jako zatracená databanka?“

Roarke jeho otázku ignoroval. Navíc ignoroval i způsob, jakým ji Stiles podal, a to by pro mnoho lidí neudělal. „Už jsem prošel dost informací, ale osobní zkušenosti jsou vždy důležité. Theodor McNamara.“

„Kretén.“

„Protože předpokládám, že tak mile říkáte většině lidí známých i neznámých, ocenil bych, kdybyste mi o něm sdělil něco přesnějšího.“

„Zajímají ho víc prachy než výsledky. Chce slávu a širší perspektiva je mu ukradená. Klidně by vás dovedl k smrti a zpátky, jenom proto, aby si mohl užít pocitu, že on je ten, kdo tahá za šňůrky. Chtěl si udělat jméno. Byl tady tehdy boss a dal si zatraceně záležet na tom, aby to dal každému co nejčastěji znát a naštval ho. Uháněl média jako nějaká děvka."

„Řekl bych, že jste spolu asi po těžké dřině nad Petriho miskou na pivo nechodili, že je to tak?"

„Nemohl jsem toho idiota vystát. Nemůžu shazovat jeho schopnosti. Je to génius, ale stala se z něj nafoukaná primadona."

Chvíli cumlal dýmku a přemýšlel. „Osobně si vybral lidi do svých týmů. Dokonce si sem přitáhl svoji dceru, po který celkem rád šlapal jako po rohožce. Jak jen se sakra jmenovala? To je jedno. Byla chytrá, dřela jako kůň a nikdy toho moc nenapovídala."

„Mám předpokládat, že tenhle projekt byl hlavně McNamarovou záležitostí?"

„Dělal většinu rozhodnutí, plánoval postup výzkumu. Byl to sice obchodní projekt, ale ten blbec McNamara to celé vedl, dělal tomu mluvčího. Prostě byl u koryta. Jelo v tom hodně peněz. Od korporací, soukromých investorů… Sex prodává. V pár oblastech jsme měli docela úspěchy."

„Značné úspěchy, řekl bych."

„Mohli jsme chlapovi zaručit, že se mu postaví, i když mu minula stovka, a ženská že si může nechat udělat dítě, i když její už přes padesát." Stiles zavrtěl hlavou. „Peníze a média to trochu nafoukly. Ale měli jsme i jiné, ne tak senzační úspěchy, například jsme vyvinuli hormonální léčbu neplodnosti, u které jsme zabránili vzniku mnohonásobných porodů, ale to se nedálo veřejnosti tak lehce prodat. Šéfové chtěli víc a McNamara na nás tlačil, abychom víc taky dodávali. Pracovali jsme s nebezpečnými, nestabilními látkami. Přesto byly lákavé. Náklady rostly a my jsme museli provádět experimenty příliš rychle, abychom si udrželi stejný profit. Byla to špatná chemie. Mělo to vedlejší účinky a použití nebylo schválené. Lidi to užívali jako rekreační drogy. Začaly se vršit obžaloby a nakonec celý projekt zatípli."

„A co McNamara?"

„Tomu se podařilo nějak se všemu tomu smradu vyhnout.“ Stilesova ústa se zkřivila odporem. „On věděl přesně, co se tu děje. Nic mu neuniklo.“

„A co zaměstnanci? Napadá vás někdo, kdo by se výrazně zajímal o rekreační užívání drog?“

„Vypadám snad jako nějaká hnusná pavlačová bába?“

„No… Ach tak, vy jste to myslel metaforicky, ne doslova.“

„Za padesát let z vás taky nebude žádnej krasavec.“

„Další věc, na kterou se můžu k stáru těšit.“ Roarke zpomalil, přeřadil a naklonil se k Stilesovi. „Tady nejde o žádné pavlačové drby. Dvě ženy byly zavražděny a další je v komatu. Pokud existuje možnost, že ten, kdo za to může, měl kdysi něco společného s vaším projektem –“

„Jaké ženy? Jaké vraždy?“

Roarke si povzdychl. Jak mohl zapomenout, s kým to mluví? „Měl byste z té své laboratoře občas na chvíli vypadnout, Stilesi.“

„Proč? Venku jsou lidi. Nic jinýho věci neposere tak rychle jako lidi.“

„Venku je taky člověk nebo lidi, kteří možná právě teď vraždí drogami, které jste vy a vaše laboratoř vyvinuli.“

„To není moc pravděpodobný. Víte, kolik by toho potřeboval, aby dokázal přivodit smrt? Kolik by ho to stálo?“

„Ano, tyto informace už jsem si sehnal. V tomto případě se zdá, že peníze nehrají roli.“

„Stálo by to hromadu prachů, i kdyby si to nakrásně vařil sám.“

„Co by potřeboval k tomu, aby mohl vyrábět?“

Stiles se na chvíli zamyslel. „Dobrou laboratoř, diagnostické a měřicí přístroje, prvotřídního chemika. Nepropustnou schránku, do které je třeba uložit drogy ve stabilizačním procesu. Musely by to být soukromé peníze, černý trh. Pokud by na tom dělala jakákoli legální laboratoř, okamžitě bych o tom věděl.“

„Zkuste se tedy nenápadně poptat,“ požádal Roarke, Jestli se neděje něco nelegálního.“ Vtom se ozval jeho videofon. „Omluvte mě, prosím.“

Nastavil systém na soukromý hovor a zastrčil do ucha sluchátko.

„Roarke.“

Eva nesnášela, když se musela přetvařovat. A ještě víc nesnášela, když se musela přetvařovat v místech, kde ji znali víc jako Roarkovu ženu nežli policistku. Hotel Palace byl jedním z takových míst.

Nesnášela to jen o něco málo míň poté, co ji doprovodili do Roarkovy hotelové kanceláře, aby mohla vyslechnout číšníka, který obsluhoval Moniquu a jejího společníka.

Mnohem raději chodila do věznice Rikers, kde neměli skoro žádné vybavení, zaměstnanci byli protivní a vězni zlí. Přestože Gunnův výslech nakonec nevedl nikam, přece jen to bylo alespoň v přijatelnějším prostředí.

„Přivedu vám Jamala, jakmile bude k dispozici," gestikulovala na ni neskutečně slušná recepční, když se otevřely dveře výtahu. „Pokud vám já nebo kdokoli ze zaměstnanců můžeme nějak pomoci ve vyšetřování, dejte nám prosím laskavě vědět."

Zámek kanceláře vyžadoval otisk palce i kód a na to bylo potřeba získat pomoc ředitele.

Bezpečnost byla pro Roarka v jeho podnicích velmi důležitá.

„Mohu vám zatím nabídnout něco k pití?" ptala se recepční s širokým úsměvem.

„Mangový nápoj s bublinkami," skočila po nabídce Peabodyová ještě dřív, než se Eva z té přemíry zdvořilosti stačila pozvracet. Její oči narazily na Evin vztek. „Mám trochu žízeň."

„Samozřejmě." Recepční přešla k AutoChefu téměř neznatelnými krůčky a naprogramovala objednávku. „A pro vás, poručíku?"

„Jenom toho číšníka."

„Za chvíli zde bude." Nabídla Peabodyové její pití ve vysoké sklenici. „Pokud již nic dalšího nepotřebujete, nechám vás o samotě."

Odešla a diskrétně za sebou zavřela dveře.

„Tohle je fakt dobrý," prohlásila Peabodyová a vychutnávala si každý doušek. „Měla byste si dát taky."

„Nejsme tady, abychom do sebe házely fajnový pitíčka." Eva přecházela netrpělivě sem a tam. Přes všechno moderní počítačové vybavení to byl spíš luxusní byt než kancelář. „Chci mít výpověď toho číšníka ještě dřív, než půjdeme za McNamarou. Přestaňte se nalévat a zjistěte, jaký je stav Moniquy Clineové."

„Klidně můžu dělat oboje najednou."

Zatímco telefonovala do nemocnice, Eva zavolala Feeneymu. „Řekni mi něco zajímavého.“

„Bylas v poslední době ve věznici Rikers?“

„Ano. Prohodili jsme s Gunnem pár vět ze slušnosti, u kteréžto příležitosti mi navrhl, abych mu na sobě předvedla pár zajímavých sexuálních aktivit, které, ačkoli byly velmi kreativní, byly zároveň i anatomicky nemožné nebo nezákonné.“

„Starý dobrý Gunn,“ podotkl Feeney s náznakem náklonnosti v hlase.

„Jinak to nebylo k ničemu. Byl tak naštvaný, že si někdo dovolil vydělávat v jeho revíru, až jsem docela uvěřila, že o ničem neví. Takže mi koukej říct něco, co mě potěší.“

„Povídal jsem ti, že to bude trvat.“

„Čas letí. Jeden z nich může mít na dnešní večer smluvenou schůzku.“

„Dallasová, chápej, tímhle počítačem prošly miliardy bitů, vždyť je to veřejný podnik, proboha! Nemůžu do toho jen tak šáhnout kouzelnou hůlkou a vytáhnout informace jenom o chlápkovi, který tě zajímá, jako bych tahal králíka z klobouku.“

„Máš počítač Clineové. Nemůžeš je porovnat?“

„Vypadám snad, že jsem tady dneska první den? Jdi do háje! Na téhle mašině s ní nehrál. Aspoň já to nevidím. Chceš ksakru, abych ti hodinu vysvětloval, jak to dělám, anebo chceš, abych to radši udělal?“

„Udělej to.“ Chystala se zavěsit, ale pak si to rozmyslela. „Promiň,“ zahučela, a teprve potom zavěsila.

„Žádná změna,“ oznámila jí Peabodyová. „Je v kritickém stavu a v komatu.“

Dveře se otevřely a Eva si stačila pomyslet, že by ji vůbec nepřekvapilo, kdyby najednou vešel Roarke.

„Co tady děláš?“

„Jsem si celkem jistý, že tohle je moje kancelář.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Ano, jsem si naprosto jistý. Jamale, tohle je poručík Dallasová a strážník Peabodyová. Chtějí vám položit pár otázek a vyžadují vaši plnou spolupráci.“

„Ano, pane.“

„Uklidněte se, Jamale,“ řekla mu Eva. „Nemáte žádný průšvih.“

„Já vím. To je kvůli té ženě, co je v bezvědomí. Viděl jsem zprávy a rozhodoval jsem se, jestli mám jít na policii, nebo do práce.“ Podíval se na Roarka.

„Tady máme o něco hezčí prostředí,“ prohodil Roarke s lehkostí.

„To říkáš ty,“ zamumlala si pro sebe Eva.

„Sedněte si, Jamale,“ vybídl ho Roarke. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, pane. Děkuju.“

„Nevadilo by ti,“ přerušila ho Eva, „Kdybych tenhle výslech vedla já?“

„Vůbec ne,“ Roarke přešel ke svému stolu a posadil se. „Ale ne, neodcházím. Jamal má právo na přítomnost zástupce.“

„Já vám chci pomoc.“ Jamal si sedl, záda měl rovná jako pravítko a spořádaně si složil ruce do klína. „I kdybyste mi neřekli, že s váma musím spolupracovat, stejně bych vám chtěl pomoct. Je to moje povinnost.“

„Váš přístup se mi líbí, Jamale, dáme to do záznamu. Peabodyová?“

„Ano, madam, nahrávám.“

„Výslech Jamala Jabara, v souvislosti s pokusem o vraždu Moniquy Clineové. Případ H-78932C. Výslech provádí poručík Dallasová Eva. Výslechu dále přítomná strážník Peabodyová Delia a Roarke, jako zástupce pana Jamala. Jamale, vy jste zaměstnán jako číšník v baru Royal, v Roarkově hotelu Palace, je to tak?“

„Ano, pracuju tady tři roky.“

„Včera večer jste obsluhoval pár u stolu číslo pět ve své části baru.“

„Během své služby jsem u toho stolu obsluhoval čtyři různé páry.“

Eva vyndala fotografie a zvedla je tak, aby na ně dobře viděl. „Poznáváte tyto lidi?“

„Ano. Včera byli v mém oddělení, u stolu číslo pět a dali si láhev Dom Perignon ’56, kaviár z běluhy a přílohu. Pán přišel první, těsně před devátou a měl velmi přesnou představu o tom, co máme servírovat a jakým způsobem.“

„Přišel první?“

„Ano, skoro třicet minut před dámou. Ale dal mi instrukce, abych mu hned přinesl láhev šampaňského a otevřel ji. Přál si nalévat sám. Kaviár jsem měl přinést, až dorazí jeho společnice.“

„Měl s sebou velkou černou koženou brašnu s popruhem přes rameno?“

„Měl. Ale nechtěl ji odložit do šatny. Nechal si ji vedle sebe v boxu. Jednou někomu zavolal. Myslel jsem si, že volá té dámě, protože na ni dost dlouho čekal. Ale nebyl netrpělivý. Ještě jednou jsem se později šel ujistit, že nic nepotřebuje, a zeptal jsem se, jestli má jeho host zpoždění, a on odvětil, že nemá.“

„Kdy nalil šampaňské?“

„Přesně jsem si nevšiml, ale kolem půl desáté byly už sklenice plné. Ona přišla jen chvilku poté. A pak jsem si uvědomil, proč on přišel tak brzy, když ona dorazila přesně. Řekl jsem si – vlastně mi to došlo teprve včera – že byl asi trochu nervózní, protože to byla jejich první schůzka.“

„Jak víte, že to byla jejich první schůzka?“

„Nejdřív jsem hádal podle toho, že kolem bylo dost vzrušení a ze začátku se k sobě chovali trochu formálně. Ale pak jsem si byl jistý, když jsem ji uslyšel říkat, jak moc je ráda, že ho konečně poznává osobně.“

„O čem si povídali?“

Jamal se podíval po Roarkovi. „My nemáme poslouchat, co si hosté vykládají.“

„Máte uši. Slyšet neznamená poslouchat.“

„To je pravda.“ V Jamalově tváři bylo vidět, že si všiml, že Roarke ocenil, jak Eva vysvětlila ten rozdíl. „Když jsem jim servíroval kaviár, mluvili o umění a o knížkách… tak jak se lidi baví, když hledají společné téma. On byl velmi pozorný, opravdový gentleman. Aspoň ze začátku.“

„To se pak změnilo…?“

„Dalo by se říct, že se velmi rychle důvěrně sblížili. Dotýkali se jeden druhého a naprosto bez zábran, nebo aspoň dost odvážně, se líbali. Myslím, že mi rozumíte, poručíku.“

„Ano, rozumím.“

„Když jsem sklidil kaviár, ta dáma zaplatila. To mi přišlo krajně nevhodné, protože objednával on.“ Jamal teď vypadal trochu ostýchavě. „Ona mi dala velkorysé spropitné. Povídali si ještě nějakou dobu u vína. Ona byla postupem doby, alespoň podle mého názoru, čím dál

tím útočnější. V jednu chvíli…“ Poposedl na židli a znovu si založil ruce. „Viděl jsem její ruku pod stolem, no… v jeho kalhotách. A protože to je proti našim nařízením, rozmýšlel jsem se, jestli to mám ohlásit nadřízenému. Ale ona se pak zvedla a šla na toaletu a když se vrátila, oba odešli.“

„Viděl jste je někdy předtím?“

„Tu dámu si nepamatuju, ale my tady vidíme tolik lidí každý den, bar Royal je populární místo. Ale na něj si vzpomínám.“

Eva zvedla hlavu. „Ano?“

„Byl tady jednou, v mé části, u téhož stolu. Asi před týdnem, možná o něco dřív. Seděl s nějakým mužem. Nevypadal úplně stejně jako teď naposled, ale byl to určitě on. Včera měl delší a světlejší vlasy. Jeho obličej vypadal taky trochu jinak. Nevím, jak to popsat.“

„Ale poznal jste ho?“

„Poznal jsem jeho prsten. Už minule jsem ho obdivoval. Moje žena je zlatnice, a tak se v tom trochu vyznám. Všimnu si, když vidím něco zvlášť hezkého. Byl to široký prsten, proplétaly se na něm proužky žlutého a bílého zlata a byl v něm zasazený hranatý kámen, rubín, do kterého byla vyrytá dračí hlava. Velmi elegantní. Jeho společník měl taky takový, ale v jeho prstenu byl safír. Chvíli jsem si myslel, že spolu žijí a tohle jsou jejich snubní prsteny.“

„Ten muž ze včerejška měl na ruce prsten s rubínem?“

„Ano. Málem jsem se o tom zmínil, ale protože vypadal jinak, usoudil jsem, že si přeje zůstat nepoznán. Taky celkem zřetelně dával najevo, že nehodlá mluvit s obsluhou.“

Eva se zvedla a začala přecházet po místnosti. „Povězte mi o tom, jak jste ho viděl poprvé. Jeho a toho druhého muže.“

„Pamatuju si jenom, že to bylo asi před týdnem. Nevzpomínám si přesně, který den. Ale myslím, že to bylo na začátku mé služby, asi kolem sedmé. Dali si víno a předkrmy.“ Pousmál se. „A nenechali moc velké spropitné.“

„Jak platili?“

„V hotovosti.“

„O čem mluvili?“

„Moc jsem toho nezaslechl. Zdálo se mi, že se hádají, ale tak jako přátelsky, o to, kdo začne nějakou hru. Byli v dobré náladě. A pobavi-

lo mě, že když jsem bral objednávku od stolu číslo šest, ti dva u pětky si házeli mincí.“

Bryna Bankheadová, pomyslela si Eva, zemřela poté, co si o ni hodili mincí.

„Jamale, potřebovala bych, abyste teď pracoval s portrétistou.“

„Obávám se, že se mi nepodaří ho moc dobře popsat.“

„To už nechtě na nás. Jsme vám velmi vděční za vaši spolupráci. Opravdu jste nám moc pomohl. Někdo se vám ohledně toho portrétu ozve.“

„Dobrá.“ Jamal se podíval se na Roarka, obdržel od něj pochvalné pokývnutí a zvedl se. „Doufám, že to, co jsem řekl, vám pomůže, abyste mu zabránili ublížit ještě někomu dalšímu.“

„Jamale.“ Roarke taky vstal „Promluvím si s vaším nadřízeným. Zaplatí vám všechen čas, který strávíte spoluprací s policií.“

„Děkuju, pane.“

„Podíváme se na ten prsten,“ vyhrkla Eva, sotva se za Jamalem zavřely dveře. „Každé zlatnictví v New Yorku, které dělá šperky na zakázku. A hned objednejte portrétistu.“

„Dělám na tom,“ odpověděla Peabodyová.

„Poručíku?“ Roarkův hlas ji zastavil dřív, než udělala dva kroky směrem ke dveřím.

„Co?“

„Kam jdeš?“

„Na centrálu. Potřebuju si prohlédnout záznamy bezpečnostních kamer. Chci se podívat, jestli je někde vidět ten prsten.“

„To můžeš udělat tady. A na tomhle zařízení i rychleji. Počítači, přehraj disk bezpečnostní kamery z baru Royal, z šestého června, dvacet dva čtyřicet.“

PRACUJI. PUSTIT VYBRANÉ ZÁBĚRY?

„Počkej, ty máš bezpečnostní kamery i v baru?“

„Věřím na pečlivost.“

Potichu zaklela. „O tom ses mohl zmínit.“

„Je třeba to vidět. Obrazovka číslo jedna.“

Na monitoru se objevil bar v celé své parádě a barevnosti. Elegantní návštěvníci seděli u stolů anebo tančili na parketu. Mezi tím vším se neslyšně a efektivně pohyboval personál.

Scéna se posunula, když Roarke zadal na klávesnici rychlé přetáčení.

„Každou chvilku by měl vejít… á, tady je," zastavil záznam.

Eva přistoupila blíž k obrazovce a soustředila se na jeho ruce. „Z tohohle úhlu prsten nevidím. Posuň to, prosím tě." Čekala, sledovala, jak jejich muž krátce hovoří s hosteskou. Dívala se, jak ho hosteska odvádí k rezervovanému stolu a jak do záběru vstupuje Jamal, aby ho uvítal.

„No tak, no tak," pobízela ho Eva netrpělivě. „Třeba se poškrábej na nose."

Jamal se vrátil s lahví šampaňského a skleničkami a rozestavil to na stůl. Ale když chtěl sklenice naplnit, byl netrpělivě odmítnut.

„Zastavit záznam," poručila Eva, ale Roarke už to udělal.

„Zvětšit sektory dvacet až třicet o padesát procent."

Když po ní Roarke opakoval její příkaz, uvědomila si Eva, že počítač je nastaven pouze na jeho hlasové povely. Všechno podráždění, které nad tím pocítila, ale ustoupilo pocitu satisfakce, když uviděla v detailu rubínový prsten. „Chci to vytisknout."

„Kolikrát?"

„Desetkrát a ten záznam pošli do mé kanceláře a na počítač Peabodyové."

Peabodyová otevřela pusu, ale pak se moudře rozhodla nepátrat po tom, jak může civilista přenášet data do policejního systému bez použití kódů a autorizace.

„Peabodyová, zkusíme ušetřit trochu času. Zavolejte zlatníkům a zjistěte, jestli se vám podaří najít dílnu nebo člověka, který ten prsten vyrobil. Je tady někde místo, kde může tak hodinu pracovat?" zeptala se Eva Roarka.

„Samozřejmě." Zavolal asistentce: „Ariel, strážník Peabodyová potřebuje místo na práci. Přijde za vámi."

Ohlédl se na Peabodyovou. „Jděte na hlavní recepci, Ariel se o vás postará."

„Výborně.“ Peabodyová vyrazila za vidinou dalšího mangového nektaru.

„Myslím, že budeš chtít vidět zbytek toho záznamu,“ podotkl Roarke a znovu spustil projekci.

Na obrazovce srovnal vrah sklenice vedle sebe. Naplnil je obě do poloviny, a zatímco víno bublalo a šumělo, rozhlížel se kolem po místnosti. Jeho ruka se zvedla a nad jednou sklenkou ustrnula.

„Zastavit a zvětšit.“

Eva přešla k obrazovce na několik centimetrů a jasně viděla od jeho ruky stékat malý pramínek průzračné tekutiny přímo do sklenice s vínem. „Až toho hajzla dostanu, bude obžaloba u tohohle disku radostí metat kozelce. Spustit záznam ve stejném zvětšení, zpomaleně. Tady – tady! – podívej se na to. V dlani má schovanou lahvičku. A ať jsem královna ze Sáby, jestli to nemá už předem odměřené.“

„Můžu dosvědčit, že nejsi. Přesný čas záběru?“ zeptal se Roarke. „Vypadá to, že si dal pár minut rezervu. Kdyby náhodou přišla moc brzy. Naplnil obě sklenice a tu s drogou dal na druhou stranu stolu.“

„Ukaž mi znovu celý záběr. Podívej se na něj! Podívej se, jak samolibě se tváří. Ten je se sebou sakra spokojený! Malý, soukromý přípitek s blahopřáním. Teď volá komplicovi. Všechno je připravené, nemůžu se dočkat, až přijdu domů a budu ti vyprávět, jak to všechno šlo. Seženeme někoho, kdo umí odečítat ze rtů, aby se na to podíval, schválně jestli jsem se trefila.“

„Přichází ona,“ upozornil Roarke.

Moniqua vstoupila do baru. Zaváhala. Její rty se usmály. „Tady je, říká si v duchu,“ pronesla Eva potichu. „A je krásný, právě tak, jak doufala. Podívejme se, dokonalý gentleman se zvedá. Bere ji za ruku a podle pravidel romantiky ji letmo políbí.

Šampaňské? Jak milé. Cinknutí skleniček. Perfektní choreografie. Kdyby člověk nevěděl, že je to zrůda, jen těžko by si všiml toho dravčího výrazu v očích. Kdyby nevěděl, že v duchu už ji vraždí.“

„Nikdy nepochopím, jak tohle můžeš dělat. Den za dnem,“ ozval se Roarke za jejími zády. Položil jí ruce na ramena a masíroval stresem ztuhlé svaly.

„Protože já zase v duchu vím, že ho dostanu. Že *je* dostanu. Oba. Domnívají se, že na všechno pomysleli, že mají všechno pod kontro-

lou, že k nim v životě neproniknu. Vždycky ale udělají nějakou chybu. Třeba jen malou. Myslí si, že je v bezpečí, že je chytrý. Kdokoli, kdo by se na ně díval, by potvrdil, že je to ona, která ‚vede'. Ona je ta, která si k němu přisedne blíž, dotýká se ho, přiklání se k němu. Kdo by mohl sledovat takovouhle scénu a myslet na znásilnění?"

„Bolí tě to. Neříkej, že ne," řekl Roarke a jeho hlas zněl ostře. „Sice to skrýváš, ale bolí to."

„Jenom mě to nutí, abych se o to víc snažila ho dostat. Panebože, tady je Louise s Charlesem."

„To proto jsi poslala Peabodyovou pryč?"

„Nepotřebuju, aby ji to rozrušilo, a snažím se nemyslet ani na její pomatený platonický vztah s Charlesem, ani na její pomatený sexuální vztah s McNabem, protože to zase rozrušuje *mě*. Co to je? Standardní plán svedení číslo jedna? Šampaňské a kaviár?"

„Tys dala přednost kávě a kusu masa, pokud si dobře vzpomínám."

„Kdykoli mi dáš vybrat mezi hromadou rybích vajec a opravdovou krávou, vyhraje kráva… podívej, dává jí další dávku. Stejně jako předtím ji má v dlani. Ale je to jiná lahvička. Má v sobě dvě dávky ještě předtím, než se vůbec dostanou k ní. To nějak nehraje. Laboratoř našla stopy *Děvky* ve sklenici v obýváku a *Králíka* v ložnici. Ale podle toxikologického testu v sobě tolik *Děvky* neměla. To proto je ještě naživu."

„Pije, co jí nalil," poukázal Roarke.

„Jo, pod stolem mu to dělá rukou a pak to spláchne šampaňským. V jejím bytě jí dal třetí dávku. Jak je možné, že si s tím její organizmus poradil? Ne! Neporadil! Ona to vyzvracela! Je štíhlá, ale ne hubená," promýšlela to Eva. „Nevypadá jako typ, který má anorexii nebo bulimii. Možná se jí jen zvedl žaludek. Buď na toaletě v baru, nebo doma. A vyhodila dost šampaňského, kaviáru i drogy na to, aby se nepředávkovala úplně.

Vidíš? Chyba. Na to nepomyslel. Když odešel, byla ve mdlobách, a on si byl jistý, že je mrtvá. To naznačuje, že není ani doktor, ani zdravotník. To je parketa toho druhého. Tenhle je jenom počítačový maniak. Podíváme se na záznam druhé vraždy. Chci se kouknout, jestli tam náhodou taky nenajdeme detail toho prstenu."

„Kevine, začínáš být opravdu nudný.“ Ozval se mechanický zvuk otevírajících se dvířek mrazáku a do pokoje se vyvalila vlna mlhy a chladného vzduchu, jak Lucias vyndal zmrazenou látku, kterou potřeboval. „Poprvé jsi byl skoro hysterický, když ta holka umřela. A teď si zas koušeš nehty, že tahle neumřela.“

„Tu první jsem nechtěl zabít.“

„Tu druhou ano.“ Kleštěmi posadil nádobu z mrazáku na skleněný tác. „Řekl bych, že pokud se jedná o hru, jsi v minusu.“

„Ty mícháš drogy.“ V Kevinově hlase ohavně zaznělo podezření smíšené se vztekem a strachem. „Co by ti bránilo v tom, aby sis trochu nefér pohrál s drogou pro mě?“

„Samozřejmě pravidla fair play. Kdybych podváděl, neměl bych takovou radost z vítězství. Přece jsme si slíbili, že si budeme věřit, Keve.“

„S největší pravděpodobností ale stejně zemře, takže si žádné body ještě nezapisuj.“

„Tak se mi to líbí. A právě ve smyslu fair play navrhuju, abychom hospitalizaci ocenili pěti body, protože smrt máme za deset. A když ta tvoje holčička skape dřív, než se dnes večer vrátím, budeš ve vedení. Čestněji se to hrát nedá, nemyslíš? A když přežije…“ pokrčil rameny, zasunul tác do boxu a naprogramoval čas a teplotu. „Já do toho jdu. Když půjdeme oba, můžeme na hru trochu přitlačit.“

„Dvě za den?“ Hrůza i vzrušení zasáhly Kevina současně.

„Dokaž, že jsi chlap.“

„Ale nepřipravili jsme se. Podle rozvrhu bychom si měli dát tři dny přestávku. Žádná z těch, které máme rozjeté, nebude připravená až do příštího týdne.“

„Rozvrhy jsou pro amatéry a androidy.“ Lucias jim oběma připravil drink. Čistá whisky s trochou *Zoneru*. „Kevine, nahrabeme body a oba budeme mít skvělé americké výsledky předtím, než přesuneme hru do Francie.“

„Piknik v parku,“ zasnil se Kevin, „odpolední *rendezvous*. Jo, to by mělo být zábavné. A bylo by asi dobré začít měnit metody. Pro policii překvapivá přihrávka, která je zmate a zmate i jejich výpočty pravděpodobností a psychologické profily.“

„Denní hra má taky něco do sebe, nemyslíš?“

Kapitola třináctá

„Na ty prsteny jsme zatím nedostali žádné echo," oznámila Eva svému týmu.

Musela využít své hodnosti, použít lokty a dokonce uplatit sekretářku tabulkou pravé švýcarské čokolády, aby se jí podařilo zajistit zasedačku.

Roarke jí sežene jinou a asi se jenom trochu zašklebí, že ji použila na úplatek.

„Jediné, co jsme zjistili, je, že nejde o rodinné dědictví. Klenotníci, které kontaktovala Peabodyová, se shodli, že to nejsou ani starožitnosti. Pokud jsou ty kameny i jejich zasazení originální, pak odhadují hodnotu každého z nich na dvě stě padesát tisíc."

„Každý chlap, který nosí na prstě čtvrt milionu, si musí něco kompenzovat," nadhodil Feeney, „a pořádně se předvádí."

„Souhlasím. Vychází nám z toho člověk s nízkým sebevědomím, který se potřebuje ukazovat. Chci rozjet celosvětové pátrání a předávám to elektronickému," dokončila Eva a špičkou prstu si poklepala na jednu z takových věciček k předvádění od svého vlastního zdroje. Roarke možná šperky nenosí, ale určitě je expertem na jejich nakupování a ověšování Evy.

„Portrétista pracuje s číšníkem, ale trvá to dlouho. Ten číšník myslím ví o jejich prstenech víc, než o nich vědí jejich majitelé. Můžeme si prohlédnout záznamy bezpečnostních kamer z baru Royal z posledních pár týdnů, ale to taky nějakou chvíli zabere. Tohle pátrání provedu osobně, ale pokud z toho do rána něco nevyleze, požádám, aby náš svědek podstoupil hypnoterapii."

„Nemáme ale záruku, že pachatelé nebyli namaskovaní, když tady byli spolu," poznamenal McNab a vysloužil si za to jedno z nepříliš častých Eviných souhlasných pokývnutí.

„To je pravda, ale stejně se po nich podíváme. Prostě zkusíme dát dohromady cokoli, co můžeme najít, až je konečně na něčem chytíme. Něco nového ohledně zabaveného počítače z kavárny?" Podívala se na Feeneyho. „A neloudej se."

„Zvláštní, že se ptáš. Vyčistili jsme z něj většinu klábosení. To byste nevěřili, na jaké pitomosti se lidi koukají a nebo si posílají. Porno vyhrává deset ku jedné.“

„Jsem vděčná, že si potvrzuji svůj obecně cynický náhled na lidstvo.“

„Na dalším místě jsou zábavní internetové stránky a na dalším finanční. Teprve potom jsou na řadě osobní e-maily. Nejzajímavější mi přijde jméno Wordsworth. Všechny jeho zprávy jsou chráněné. Dostanu se jednou vrstvou ochrany a ten hajzl se posune někam jinam. Přehrál si svůj e-mail přes Madrid. Tak ho tam sleduju, a on už je zase na Deltě. Pak…“

„Je mi to jasné. Co jsi zjistil?“

Feeney se chvíli naštvaně odmlčel a chroupal svoje oříšky. „Vyloupnul jsem z toho zatím jednu zprávu. Vypadá to, že poslal tři nebo čtyři další. Tu, která je rozšifrovaná, poslal nějaké Stefanu Finchové. Plnou něžnůstek.“

„Pošli mi ty něžnůstky a její adresu na můj počítač. Jsi počítačový mág, Feeney.“

To ho trochu upokojilo. „Jo, to jsem nevěděl. Teď si musím vzít pár hodin volno a nechat si spravit oči. Pan mladší počítačový mág tady na vás zatím dohlédne.“

„Chytnete mě na komunikátoru, kdyby se něco dělo. Peabodyová, jdete se mnou,“ poručila Eva a vydala se směrem k eskalátoru. „Sežeňte mi nějakou tyčinku nebo tak něco a za deset minut se sejdeme v garáži. Potřebuju si zajít do kanceláře.“

„U pánských záchodů je automat.“

„Automaty mě tady úplně nenávidí. Jenom mi vždycky sežerou peníze a vychechtají se mi do obličeje.“

„Že vám zase zakázali nakupovat z automatů, protože jste do nich kopala?“

„Nekopala jsem do nich. Jenom jsem do jednoho praštila. Tak mi kruci něco sežeňte.“ Aniž by čekala na odpověď, nastoupila Eva na eskalátor a vytáhla videofon, aby zjistila, jak to vypadá s rekonstrukcí podoby pachatele.

Peabodyová si jenom povzdychla a našla nejbližší automat. Prohlížela si nabídku a rozhodovala se mezi tyčinkou a něčím jiným sladkým pro sebe, když se za ni postavil McNab.

Po včerejším setkání by od něj čekala spíš, že ji plácne nebo štípne, ale on jenom strčil ruce do dvou z dvanácti kapes svých krémových kalhot a jen tak tam stál.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

„Jo, jenom potřebujem trochu povzbuzení.“ Řekla si, že s Dallasovou budou určitě lítat po městě pěkných pár hodin, a tak si navolila tyčinku a ještě něco sladkého k tomu.

„Říkal jsem si, že budeš možná trochu vyvedená z míry tím, co se dělo. Ale nemusíš si s tím dělat hlavu. Nic převratnýho to neznamená.“

Myslela na pizzu a na následnou šílenou smršť sexu na podlaze v jejím obýváku, a pak na další, ještě důkladnější, v její posteli a měla stažený žaludek. „Jasně, kdo říká, že to něco znamená?“

„Jenom chci říct, že se nemusíš cítit trapně nebo být nervózní.“

Otočila se k němu s absolutně kamennou tváří: „Připadám ti snad nervózně nebo že je mi trapně?“

„Podívej, jestli se ti o tom nechce mluvit, tak mně to nevadí.“

Najednou se v něm zvedla vlna vzteku a vzala ho pod krkem. Charles se producíroval s tou novou madam Peabodyové téměř u nosu a ona ho stejně nedokázala vidět takového, jaký opravdu je. „Každý věděl, že to nikam nepovede. Pokud sis myslela, že jo, tak sis jen zasloužila, cos dostala.“

„Dík za přednášku. A teď…“ hledala správný a dostatečně tvrdý výraz a nakonec se spokojila s Evinou oblíbenou frází, „mi polib.“ Odstrčila ho loktem stranou a vykročila směrem k eskalátorům.

„Klidně.“ Kopl do automatu a rychle odešel, zatímco automat odříkával své automatické varování. Když se chce nechat vyvést z míry tím, že se jí její oblíbený koncesovaný společník předvádí s jinou ženskou rovnou pod nosem, tak ať si to užije.

Než Peabodyová dorazila k autu, hodila už do sebe tyčinku a načínala čokoládu. A zuřila. Eva už byla ve voze a jen natáhla ruku. Zasyčela, protože ji Peabodyová praštila tyčinkou do ruky, jako by chtěla, aby jí ta ruka upadla.

„Měla jsem mu nakopat. Vytřít s tím jeho hubeným, kostnatým zadkem podlahu.“

„Propánaboha,“ stačila Eva jen hlesnout ze svého sedadla, „nezačínejte s tím zase!“

„Nezačínám. Skončila jsem s ním. Ten kretén tam jen tak stojí a vykládá mi, že si nemám proč *připadat trapně*, že z toho nemusím být *nervózní*, protože včerejšek přece nic *neznamenal*…“

Neposlouchám, neposlouchám, neposlouchám, opakovala si Eva v duchu kolem dokola. „Finchová bydlí sama na Riverside Drive. Je zaměstnaná jako pilotka u Intercommuter Air.“

„Byl to přece on, kdo přišel ke mně, v ruce tu pitomou pizzu a na ksichtě obrovskej úsměv.“

„Je jí čtyřiadvacet,“ pokračovala zoufale Eva, „svobodná. Perfektní typ pro vraha číslo jedna.“

„A kdo je do háje u něj *každý*… *každý* to věděl…“ pokračovala nerušené s děsivým sarkazmem Peabodyová.

„Peabodyová, když s vámi budu souhlasit, že McNab je kretén a že jste ho měla nakopat, když vám dokonce slíbím, že vám s tím nakopáním při nejbližší vhodné příležitosti pomůžu, můžeme alespoň nepatrně předstírat, že věnujeme pozornost případu?“

„Ano, madam,“ zafňukala Peabodyová, „ale moc bych ocenila, kdybyste přede mnou už nikdy nevyslovila jeho jméno.“

„Dohodnuto. Jedeme k Finchové. Trochu ji oťukáme a zjistíme, jestli bychom ji mohly použít jako návnadu, anebo jestli je třeba ji vzít do ochranné vazby. Dalšího máme na seznamu doktora McNamaru. Musíme ho dnes sehnat, na Zemi nebo jinde. Pokud se McNabovi, chci říct tomu kreténovi,“ opravila se, když se po ní Peabodyová otočila tak zuřivě, že ji málem uletěla hlava, „podaří odkrýt ještě další uživatelské účty, půjdeme okamžitě po nich. Naší prioritou jsou potenciální oběti.“

„Rozumím, madam.“

„Spojte se s hlídkou v nemocnici. Je pravděpodobné, že pokud se na stavu oběti něco změní, zjistíme to spíš od hlídky než od personálu nemocnice.“

„Ano, madam. Můžu o tom kreténovi říct ještě jednu věc? Bude to naprosto poslední připomínka k tématu.“

„Doopravdy poslední? Nemůžu se dočkat.“

„Doufám, že se mu koule scvrknou jako sušený švestky a pak mu upadnou!“

„To je velmi zajímavá představa, Peabodyová, blahopřeju. Zavolejte té hlídce.“

Piloti mají obyčejně velmi slušný plat, říkala si Eva. Dům byl honosný, vypadal jako hladký stříbrný šíp. Obtáčely ho prstence pohyblivých schodišť a vchodů, protože nájemníci a jejich hosté měli do svých bytů přístup přímo zvnějšku.

Evin denní příděl pobytu ve výškách už byl vyčerpán, a tak si vybrala přístup z nitra budovy. Elektronický recepční se jí příjemným, nezúčastněným hlasem zeptal na její jméno, na to, za kým má namířeno, a na důvod návštěvy.

„Jsem tu služebně. Policie. Poručík Eva Dallasová a moje asistentka, chceme navštívit Stefanii Finchovou.“ Ukázala svůj průkaz na kameru a slyšela, jak jsou informace zpracovávány.

„Je mi líto, ale slečna Finchová zde teď není. Můžete jí zanechat vzkaz.“

„Kdy bude asi tak zpátky?“

„Lituji, poručíku, ale takovou informaci vám bohužel bez soudního povolení nemohu dát.“

„Vsadím se, že i tenhle dům patří Roarkovi,“ podotkla Peabodyová, zatímco si prohlížela stříbro-černou recepci. „Tohle je jeho styl. Vsadím se, že kdybyste řekla, že jste jeho žena…“

„Ne,“ odsekla rozhodně Eva, protože samotná ta představa se jí příčila. „Chci mluvit s nájemníky z bytu číslo 3026.“

„Sousedi, dobrý nápad.“

„Moment, poručíku Dallasová. Paní Hangroveová je doma, předám jí vaši žádost.“

„Ano, to udělejte. Jak tady můžou lidi žít takhle zavření?“ přemítala Eva nahlas. „Jako mravenci v úlu.“

„Snad jako včely v úlu, ne? Mravenci bydlí v –“

„Mlčte, Peabodyová.“

„Ano, madam.“

„Poručíku Dallasová a asistentko, paní Hangroveová vás přijme. Je to výtah číslo pět. Příjemnou návštěvu a pěkný zbytek dne.“

Ukázalo se, že Alicanne Hangroveová nejenže s návštěvou souhlasila, ale byla z ní přímo nadšená.

„Policie," stačila jenom říct Eva, když ji téměř násilím vtáhla dovnitř.

„Jak vzrušující! Nějaké vloupání?"

„Ne, madam. Chtěla bych s vámi mluvit o vaší sousedce Stefanii Finchové."

„O Stef?" Z Alicanniny hezké tváře se všechno nadšení vytratilo. „Panebože, je v pořádku? Dnes ráno odjela, má let."

„Co já vím, je v pořádku. Vy jste se slečnou Finchovou přítelkyně?"

„Ano, blízké přítelkyně. Promiňte, posaďte se." Uvedla je do přehnaně moderního obývacího pokoje s třemi želatinovými sedačkami, které Evě připadaly dost velké na to, aby byly schopné spolknout hned několik domácích zvířat. „Děkuji, ale nebude to dlouho trvat. Můžete mi říct, jestli má Stefanie nějakou známost?"

„Muži… nu samozřejmě, pořád někoho máje úplné dynamo."

„Slyšela jste o někom jménem Wordsworth?"

„Jistě, ten básník. Ano, píšou si. Myslím, že si domluvili schůzku, až se Stef vrátí. To bude pozítří. Do té doby bude v Londýně. Myslím, že říkala, že se předběžně domluvili na příští týden. Mají se sejít na pár drinků v Koruně New Yorku. Ale Stef má známostí hodně, takže se v tom moc nevyznám."

„Kdyby se vám ozvala nebo přijela o něco dřív, řekněte jí prosím, ať mi zavolá. Je to velice důležité. Peabodyová, vizitku prosím."

Peabodyová vyhrabala jednu z Eviných vizitek a předala jí.

„Mohla bych Stef vyřídit, o co se jedná?"

„Jen jí prosím řekněte, ať se mi okamžitě ozve. Děkuji vám za pomoc."

„Nedaly byste si kávu nebo…" Vyběhla za nimi do chodby s nadějí, že ji řeknou něco víc.

„Peabodyová, najděte ji." Evin videofon zapípal.

„Poručíku," Trueheartova seriózní tvář vyplnila celou maličkou obrazovku. „Něco se děje. Do jejího pokoje vtrhli tři doktoři. Včetně doktora Michaelse, který přímo běžel."

„Zůstaňte v kontaktu. Už tam jedem."

Sestra bránila vstup na jednotku intenzivní péče vlastním tělem, a tak jí Eva dala šedesát sekund na to, aby přivedla doktora Michaelse. Vyšel s vlajícím bílým pláštěm a naštvaným výrazem v tváři.

„Poručíku, tohle je nemocnice, ne policejní stanice."

„Dokud bude Moniqua Clineová vaší pacientkou můžete to tady považovat za obojí. V jakém je stavu?"

„Je při vědomí, ale velmi dezorientovaná, její vitální funkce vykazují zlepšení, ale pořád ještě není mimo nebezpečí."

„Potřebuju ji vyslechnout. V nebezpečí není jenom její život."

„Nicméně za ten její jsem zodpovědný."

Oba museli navzájem uznat tvrdohlavost toho druhého, a tak Eva přikývla. „Nemyslíte si, že by byla klidnější, kdyby věděla, že jsme dopadli člověka, který jí to udělal? Podívejte, nebude to žádný tvrdý výslech, budu na ni co nejjemnější. Vím toho o psychologii obětí dost."

„Ačkoli si vážím toho, že jste ochotná se přizpůsobit, nemohu vám výslech dovolit. Ta žena není žádný váš nástroj."

Eva se snažila zůstat klidná. „Já ji rozhodně jako nástroj neberu. Uvědomte si ale, že pro pachatele znamenala ještě méně. Byla pro něj jenom figurkou ve hře. Ani Bryna Bankheadová, ani Grace Lutzová neměly šanci někomu říct, co se jim stalo."

Ať už lékař uviděl v její tváři cokoli, nakonec před ní otevřel dveře. „Jenom vy," rozhodl. „A já budu u toho."

„To je v pořádku. Peabodyová, počkejte tady."

Sestra dohlížela na přístroje a mluvila uklidňujícím hlasem. Ačkoli jí Moniqua neodpovídala, zdálo se, že něco slyší. Její oči přejížděly po proskleném pokoji, jako by ho měřila. Sklouzly po Evě a pak se zastavily na Michaelsově obličeji.

„Jsem tak unavená," bylo to jediné, co řekla, a hlas se jí přitom chvěl jako měkké třepotání ptačích křídel.

„Potřebujete si odpočinout." Lékař přikročil k posteli a položil svou ruku na její.

Teprve díky tomuto gestu mu Eva začala opravdu důvěřovat. Moniqua pro něj nebyla jenom pacientka. Byla především člověkem.

„Tohle je poručík Dallasová. Potřebuje vám položit pár otázek."

„Já nevím…"

„Zůstanu tady s vámi.“

„Slečno Clineová,“ ozvala se Eva a zaujala místo na druhé straně postele tak, aby Moniqua byla mezi ní a lékařem, „vím, že jste rozrušená a unavená, ale cokoli mi budete schopná říct, nám pomůže ve vyšetřování.“

„Nic si nepamatuju.“

„Psala jste si s mužem, kterého jste znala pod jménem Byron.“

„Ano… potkali jsme se na fóru o poezii… devatenáctého století.“

„Včera jste se s ním setkala v baru Royal v hotelu Palace.“

Její bledé čelo se zamračilo. „Ano, v půl desáté. To bylo včera? Psali jsme si několik týdnů… a pak… pak jsem se s ním sešla. Ano, už si vzpomínám.“

„Co ještě si pamatujete?“

„Já… nejdřív jsem byla trochu nervózní. Po netu jsme si opravdu padli do noty, ale naživo to bývá jiné. Stejně to byla jenom schůzka na skleničku, a v tak hezkém prostředí. Kdyby to nevyšlo, říkala jsem si, nic se neděje. Jenže to vyšlo. Byl přesně takový, jakého jsem si ho představovala… Měla jsem nehodu? Umírám?“

„Ne, jste na tom mnohem lépe,“ ujistil ji doktor Michaels. „Jste velmi silná.“

„Dali jste si pár drinků,“ pokračovala Eva a odváděla její pozornost od lékaře. „O čem jste mluvili?“

Dívčina tvář náhle zase vypadala prázdná. „Mluvili?“

„S Byronem. Když jste se včera setkali.“

„Ach ano, o poezii… o umění. O cestování. Oba rádi cestujeme, i když on toho procestoval mnohem víc. Měli jsme šampaňské a kaviár. Nikdy předtím jsem kaviár nejedla. Asi mi neudělal dobře. Bylo mi opravdu špatně od žaludku.“

„Udělalo se vám zle, ještě když jste byli v hotelu?“

„Ne, myslím, že ne… asi jsem toho moc vypila. Normálně si dávám pozor a nevypiju víc než jednu skleničku. Vzpomínám si… ano, pamatuju si, že mi bylo tak… divně. Ne špatně, naopak. Byla jsem šťastná. On byl tak perfektní, tak krásný. Líbala jsem ho. Pořád jsem ho chtěla líbat. Chtěla jsem, abychom si vzali v hotelu pokoj. To by mě normálně nenapadlo.“ Její prsty ochable zatahaly za prostěradlo. „Asi jsem toho vážně vypila příliš.“

„To vy jste navrhla, abyste šli na pokoj?“

„Ano. On se tomu smál. Nebyl to moc příjemný smích, ale já jsem byla tak opilá, že mi to bylo jedno. Proč jsem se jenom tolik opila? Řekl, abych ho vzala k sobě domů… Vezmi mě k sobě a uděláme to, o čem píšou básníci.“

Zavřela oči. „Zní to kýčovitě. Ale v tu chvíli mi to tak nepřipadalo. Řekl mi, abych zaplatila. Neurazilo mě to, ani nepřekvapilo, přestože všechno objednával on. Šla jsem se na toaletu upravit a jediné, na co jsem myslela, bylo, že s tímhle perfektním mužem teď budu mít vášnivý sex. Nemohla jsem se dočkat. Vzali jsme si taxi. Za to jsem taky zaplatila já. A potom v autě…“

Zčervenala, i když stále ještě byla dost bledá. „Je to, jako by se mi to všechno jen zdálo. Muselo se mi to jenom zdát. Pošeptal mi do ucha, co chce, abych udělala.“ Znovu otevřela oči, které předtím zahanbeně přimhouřila. „Udělala jsem mu to, přímo v tom taxíku, a nemohla jsem se dočkat. To nebyl sen, že ne?“

„Ne, nebyl.“

„Co mi dal?“ Moniqua zašátrala po Evině ruce, její prsty se ji snažily zachytit, ale jenom sebou bezmocně škubly. „Co v tom šampaňském bylo?“

Její ruka se pořád nespokojeně pohybovala. Eva na ni položila dlaň. Obemkla ji.

„Já jsem nebyla jen opilá, že ne? Bylo to spíš, jako kdybych byla zhypnotizovaná.“

„Nebyla jste opilá a nejste odpovědná za nic, co jste udělala. Omámil vás silnými drogami. Co se dělo, když jste dorazili domů?“

„Potřebuje si odpočinout,“ prohlásil náhle Michaels, podíval se na monitory a pak zpátky na Evu. „Už mluvila dlouho, měla byste odejít.“

„Ne.“ Dívčiny prsty se v Evině dlani pohnuly. „Dal mi něco, co mě přimělo dělat všechno, co po mně chtěl, a jemu umožnilo dělat si se mnou, co se mu zlíbilo. Skoro mě zabil…“

„Moc nechybělo,“ přitakala Eva. „Jste ale mnohem silnější, než čekal. Pomozte mi ho dopadnout. Řekněte mi, co se stalo pak, ve vašem bytě.“

„Je to všechno jakoby v mlze. Motala se mi hlava a bylo mi trochu špatně. Pustil hudbu, zapálil svíčky. Ty svíčky měl u sebe v tašce. A další láhev šampaňského. Už jsem nechtěla pít, ale on mě nutil. Udělala jsem přesně, co po mně žádal. Kdykoli se mě dotkl, chtěla jsem se ho dotýkat taky. Říkal, že chce, aby to bylo dokonalé, že to půjde připravit… naaranžovat, že mám čekat. Bylo mi zle. Ale nechtěla jsem, aby to věděl, bála jsem se, že by mě opustil. Když odešel do ložnice všechno připravit, běžela jsem na záchod a zvracela jsem. Pak mi bylo o trochu líp. Šla jsem do ložnice. U postele stála láhev šampaňského, zapálil desítky svíček. Na posteli rozhodil okvětní lístky z růží. Růžové. Stejné barvy, jako měly ty růže, které mi před pár dny poslal do kanceláře. Nikdo si se mnou nikdy nedal tolik práce.“

Po tvářích jí stékaly slzy. „Bylo to tak hezké, až bolestně romantické. Zamilovala jsem se do něj ve chvíli, kdy jsem ho poprvé uviděla. Byla jsem do něj strašně zamilovaná. Svlékl mě a šeptal mi, že jsem překrásná. Zpočátku to bylo všechno tak pěkné, tak jemné, intimní. Úplná pohádka. Za chvíli mi podal sklenici vína. Řekla jsem mu, že už nechci pít, ale on se na mě jen podíval a řekl, že to musím vypít, a tak jsem to udělala. Pak už to vůbec nebylo něžné. Bylo to skoro násilné, jako kdybych začínala šílet. Jako by se ze mě stávalo zvíře. Uvnitř mě to úplně spalovalo. Nemohla jsem dýchat, nemohla jsem myslet. Srdce mi bušilo tak rychle, až jsem si myslela, že se rozskočí. Sledoval mě. Ještě teď vidím jeho oči, jak mě sledují. A pak mi řekl, abych vyslovila jeho jméno. Ale nebylo to jeho jméno.“

„Jaké jméno chtěl, abyste řekla?“

„Kevin. Řekl mi, že se jmenuje Kevin. A pak jako by se ve mně všechno roztrhalo na kousky. A všechno se zastavilo. Nemohla jsem se hýbat ani mluvit, nic jsem neslyšela. Byla jsem pohřbená zaživa.“ Rozplakala se. „On mě pohřbil zaživa.“

„Ne, nepohřbil.“ Eva se k ní přiblížila dřív, než to stačil udělat doktor Michaels. „Jste tady s námi, jste v bezpečí a jste živá.

Už se vás nikdy nedotkne. Slyšíte Moniquo, už nikdy se vás nedotkne.“

Moniqua vyčerpaně otočila hlavu na polštáři a tekly jí slzy. „Dovolila jsem mu, aby se se mnou vyspal.“

„Ne, nedovolila. On vás k tomu donutil. Znásilnil vás.“

„Ne, já jsem…“

„On vás přinutil,“ zopakovala Eva. „Podívejte se na mě. Poslouchejte. Připravil vás o možnost volby. Znásilnil vás. Jeho zbraní nebyl nůž nebo jeho pěsti, ale droga. To byla jeho zbraň. To, že vám k tomu dal růže, nic nemění na skutečnosti, že to byl násilný trestný čin. Ale vy jste ho porazila. A já ho díky vám a pro vás dostanu… Vím o někom, s kým byste si o tom všem měla promluvit, o někom, kdo vám pomůže se přes tohle všechno dostat.“

„Nikdy jsem mu neřekla, aby toho nechal. Nechtěla jsem, aby přestal.“

„Není to vaše chyba, To přece nakonec vůbec nebylo o sexu. Znásilnění většinou o sexu nebývá. Šlo o to, že vás má ve své moci. Včera jste ho zastavit nemohla, ale dnes můžete. Nedovolte mu, aby měl nad vámi moc ještě teď.“

„Znásilnil mě a pak mě chtěl nechat umřít… Chci, aby zaplatil za to, že je mi takhle hrozně.“

„To nechtě na mně.“

Když Eva odešla z pokoje, dělalo se jí špatně. Vždycky pro ni bylo strašlivě těžké vyslýchat oběti znásilnění. Dívala se na ně – a viděla sebe.

Na chvíli se zastavila, opřela se o rám dveří a zhluboka vdechla, aby se uklidnila.

„Poručíku?“

Narovnala se a otočila k doktoru Michaelsovi.

„Šlo vám to s ní velmi dobře. Čekal bych, že na ni budete víc tlačit a snažit se z ní dostat podrobnosti.“

„Příště. Musím si na to přinést svůj policejní pendrek, nevzpomínám si, kam jsem ho dala.“

Nabídl jí pomalý, mírný úsměv. „Nečekal jsem, že to přežije. Z lékařského hlediska měla naději velmi malou, pokud vůbec nějakou. Ale to je jedna z velkých odměn v mém povolání. Malé zázraky. Přesto ji ještě čeká dlouhá a tvrdá cesta, po fyzické i psychické stránce.“

„Můžete se obrátit na doktorku Charlottu Mirovou.“

To ho trochu ohromilo, sklonil hlavu lehce k rameni. „Doktorku Mirovou?“

„Pokud se nebude moci s Moniquou sejít sama, doporučí jí nejlepšího odborníka na znásilnění. Vy pracujte na tom, abyste jí vrátili její tělesné a emocionální zdraví a já se budu snažit učinit zadost spravedlnosti.“

Eva otevřela dveře, kývla na Peabodyovou, ale sama pokračovala v chůzi. Potřebovala se dostat z nemocnice asi tak, jako potřebovala dýchat.

„Madam,“ začala Peabodyová a musela běžet, aby s ní udržela krok. „Je všechno v pořádku?“

„Je naživu, může mluvit a dala nám skutečné křestní jméno toho hajzla. Kevin.“

„Skvělé, ale já jsem se ptala na vás. Vypadáte rozrušeně.“

„Ne, jsem v pořádku, jen k smrti nesnáším nemocnice,“ odsekla Eva. „Nechtě u Moniquy hlídku, ať nám podává zprávy o jejím stavu. Zapište si, že musíme zavolat Mirové, aby konzultovala její případ s doktorem Michaelsem.“

„Nevěděla jsem, že Mirová má soukromou klientelu.“

„Prostě si to zapište, Peabodyová.“ Než vyrazila ze dveří nemocnice, dýchala jenom docela mělce. „Panebože, jak to můžou lidi v těchhle špitálech přežít? Potřebuju si soukromě zavolat. Můžete mě nechat o samotě? Zavolejte veliteli, řekněte mu, co je s Moniquou nového a že mu brzy pošlu zprávu.“

„Ano, madam. Tamhle je pár laviček, nechcete si sednout?“ *Protože jste bílá jako stěna*, chtěla dodat, ale naštěstí už byla chytřejší, takže neřekla nic.

Eva přešla do malého zeleného parčíku, jakým architekti rádi říkali *mikropark*. Tři trpasličí stromy a pár kytek byly vmáčknuté mezi dvě parkoviště. Asi šlo spíš o záměr než o realitu…

Stejně si ale říkala, že by bylo hezké, kdyby tam pěstovali něco, co voní. Chtěla ze sebe dostat ten nemocniční smrad.

Nevěděla, jak nejlépe zastihnout Roarka. Nejdřív zkusila jeho soukromý telefon, ale dostala se jen na záznamník, a tak to zase položila. Potom zavolala do jeho kanceláře v centru a zastihla jeho sekretářku.

„Potřebuju ho sehnat.“ „Samozřejmě poručíku. Má holografickou konferenci, mohla byste chviličku počkat? Jak se máte?“

Jasně, zdvořilůstky a společenská konverzace, dvě věci, které tak často zanedbávala. „Dobře, a vy, Caro?“

„Skvěle. Jsem ráda, že se šéf vrátil, ačkoli máme víc práce, když je tady. Jenom mu dám vědět, že na něj čekáte.“

Eva nastavila tvář slunci. V nemocnicích je vždycky zima. Zima, která jí zalézá do morku kostí.

„Poručíku.“ Soustředila se na Roarkův hlas a jeho tvář na obrazovce. „Co se děje?“

„Nic, jenom potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

„Evo, je něco v nepořádku?“

„Nic, opravdu. Moniqua Clineová se probudila z bezvědomí. Právě jsem ji vyzpovídala. Dostane se z toho, ale je to pro ni opravdu těžké.“

„Pro tebe taky.“

„Znám myšlenky, které se jí teď honí hlavou. Vím něco o tom, o čem se jí bude v noci zdát.“ Otřásla se. „Ale proto ti nevolám a ty máš jednání.“

„To počká. To je výhoda toho, když něčemu šéfuješ. Co pro tebe mám udělat?“

„Mám pro tebe otázku. Můžeš sledovat běžný účet a e-mailovou adresu a oboje zablokovat?“

„Soukromé osoby, které se o výše uvedené pokusí porušují zákon o internetu a vystavují se finančnímu postihu nebo trestu odnětí svobody.“

„Takže můžeš.“

„A, myslel jsem, že je to jen řečnická otázka.“ Usmál se na ni. „Koho chceš, abych sledoval?“

„Stefanii Finchovou. Je potenciální obětí. Teď je někde v letadle na cestě mezi USA a Anglií. Jakmile přistane, chtěla bych jí říct, s kým si zahrává, a snad se mi podaří ji přimět, aby nám pomohla toho chlapa… nebo chlapy nalákat. Ale nevím, jak zareaguje, a než ji budu mít tady a pod kontrolou, uplyne dost času. Nemůžu riskovat, že se sebere a dá svému známému echo.“

„Ty jí chceš zablokovat veškerou elektronickou poštu a počítačové transakce?“

„Přesně tak. Nechci, aby cokoli poslala dřív, než si budu jistá, že bude spolupracovat, a budu mít od soudu povolení dát na její účet filtr. A to povolení mi nepomůže, dokud ona sama nebude v New Yorku.“

„Ty přece víš, jak nesmírně mě baví a vzrušuje, když mě žádáš, abych obešel nějaký zákon?“

„Později mi připomeň, že se mám zamyslet nad tím, proč jsem si vlastně vzala zvrhlíka.“

„S radostí.“ Usmál se, protože se jí do obličeje vracela barva.

„Za jak dlouho to můžeš zařídit?“

„Musím tady něco dokončit. A měl bych to udělat doma, kde mám neregistrovaný přístup. Takže asi za dvě hodinky. A poručíku, předpokládám správně, že tenhle kousek nebude ve zprávě vašeho civilního odborného poradce uveden?“

„Polib mi…“

„Pokud jde o tebe, kdykoli, miláčku.“

Kapitola čtrnáctá

Když Eva konečně dohnala Theodora McNamaru, uvedla ji do jeho kanceláře drobná žena vyhlížející jako ptáček a zapípala jí všechno o doktorově nabitém programu a z toho vyplývající nutnosti co nejkratší možné návštěvy.

„Pan doktor dnes opravdu nemá čas na žádné další schůzky. Jak víte, právě se vrátil z velmi důležité konzultace na planetě Taurus II.“

„Právě teď bude mít velmi důležitou konzultaci na planetě Zemi," odpověděla jí Eva. Pro své vlastní pobavení prodloužila krok, a tak musela sekretářka klusat, pokud jí chtěla cestou spojovací chodbou mezi kanceláří doktora McNamary a hlavní budovou ústavu J. Forrestera stačit. Za sklem bylo vidět helikoptéru záchranky, která přistávala na blízkém pozemku nemocnice.

Eva viděla půl tuctu zdravotníků, kteří čekali na raněného, a říkala si, že ten řev motoru pro ně musí být ohlušující. Ale uvnitř spojovací chodby bylo ticho, příjemné chladno a vonělo to tu jemně po květinách.

Vypadalo to, že doktor McNamara se umí od ostatních zařízení ústavu a jejich problémů a bolestí příjemně oddělit.

Chodba se otevírala do přísně bílé místnosti. Stěny, koberce, záclony, židle a dokonce i uniformy androidů, kteří se tu neslyšně pohybovali, byly téže barvy.

Bylo to jako procházet se uvnitř vaječné skořápky, pomyslela si Eva.

Prošly skleněnými dveřmi na fotobuňku a vykročily další chodbou. Na jejím konci byly majestátní bílé dveře. Sekretářka zaklepala s jakousi bázlivou úctou.

Dveře se otevřely, ale žena zůstala stát tam, kde byla. „Poručík Dallasová a její asistentka, pane doktore."

„Ano, samozřejmě. Zařiďte prosím, aby nás nikdo nerušil. Máme deset minut. Pojďte dál, poručíku. Můj čas je drahý."

Seděl u stolu tak masivního a bělostného, že vypadal jako ledová kra. Stůl se tyčil na podstavci o tři stupně vyšším než zbytek pracovny, takže doktor McNamara shlížel na běžné smrtelníky svrchu jako orel z hnízda.

Jeho vlasy byly bílé, upravené a krátce zastřižené. Měl dlouhou, jakoby prázdnou tvář, jíž dominovaly tmavé, netrpělivé oči, kabonící se pod bílým obočím. Jeho černý oblek působil jako šlehnutí moci, na pozadí veškeré té běloby.

„Panečku," zamumlala potichu Peabodyová, „úplný čaroděj ze země Oz."

„Proč přicházíte?" vyžadoval okamžitou odpověď. „Jsem velmi zaneprázdněn." A také se vám líbí ostatní zastrašovat, dodala v duchu

Eva. Nevyzval je, aby se posadily, ale přestože stála, musela k němu vzhlížet, což si nejspíš přál.

„Ušetřil byste nám čas, kdybyste byl odpověděl na zprávu, kterou jsem vám poslala na Taurus II."

„Mou prioritou byla odborná konzultace. Nejsem poradcem newyorské policie."

„Což z vás činí normálního civilistu a dává mi pravomoc pokračovat v tomto výslechu u nás na centrále, které taky využiju, pokud mě k tomu donutíte. Takže se tady můžeme klidně navzájem trumfovat, pokud si to přejete, anebo můžete souhlasit se spoluprací."

„Jste v mé kanceláři. Vypadá to, že s vámi spolupracuji, nebo ne?"

Eva naštvaně přešla blíž ke stupňům vedoucím k jeho stolu. Viděla, jak se mu tváří přehnala vlna chladného vzteku, když ho tak přinutila, aby se trochu zaklonil. „Peabodyová, fotografie."

Věděla, že to je malicherné, ale líbilo se jí sledovat, jak její Dallasová zamíchala rozvržením moci v místnosti. „Ano, madam." Podala jí snímky.

Eva je položila na vyblýskanou desku stolu. „Poznáváte některou z těchto žen?"

„Ne, neznám je."

„Bryna Bankheadová, Grace Lutzová, Moniqua Clineová. Nic vám to neříká?"

„Ne."

„To je zajímavé, protože zprávy jsou v posledních pár dnech jejich jmen i fotografií plné.

Ani se nehnul. „Jak víte, nebyl jsem na Zemi."

„Co já vím, tak zprávy vysíláme i na Taurusu II."

„Nemám na drby a podobné nesmysly čas. Ani na hádanky. A teď, slečno Dallasová, kdybyste mi laskavě řekla, proč jste přišly…."

„Poručíku Dallasová. Účastnil jste se výzkumného projektu, na kterém spolupracoval váš ústav s farmaceutickou firmou Allegany a který experimentoval s některými kontrolovanými substancemi, že ano?"

„Výzkum sexuálních dysfunkcí a neplodnosti. Ano. Byl to úspěšný projekt," doplnil, „který měl za výsledek výrobu dvou převratných léků."

„Projekt byl zastaven kvůli překračování rozpočtu, několika žalobám a pověstem o zneužívání léků a nevhodném chování zaměstnanců.“

„Máte špatné informace, poručíku. Nic z toho nebylo nikdy dokázáno. Projekt jednoduše došel k výsledkům, které hledal, a byl ukončen.“

„Je zřejmé, že někdo ale v experimentech pokračuje. Dvě ženy jsou mrtvé a třetí v kritickém stavu. Dostaly smrtelnou dávku látek známých pod jmény *Děvka* a *Divoký králík*. Pachatel je zkombinoval. Někdo má buď dostatečnou zásobu, anebo prostředky a suroviny, aby je vyrobil.“

„Léky, které prospívají lidstvu, vždycky jsou a budou zneužívány, dostanou-li se do špatných rukou. Já nejsem policie, abych hlídal lidstvo. To je vaše práce.“

„Komu z vašeho bývalého týmu by mohly právě tyhle ‚špatné ruce‘ patřit?“

„Všichni lékaři i personál byli důkladně prověřeni.“

„Ale stejně docházelo k užívání drog pro zábavu a k jejich zneužívání. Tohle nejsou drby ani podobné nesmysly,“ dodala dřív, než ji stačil přerušit. „Tohle je vyšetřování vraždy. Sex a moc jsou dvě věci, které člověku opravdu můžou zamotat hlavu.“

„My jsme vědci, ne nějaké zrůdy.“

„Proč jsou vaše dokumenty tajné? Proč je všechna dokumentace týkající se všech žalob podaných na účastníky projektu tajná?“

„Žádná žaloba se nedostala před soud. Nikdo nebyl odsouzen. Je tudíž v zájmu soukromí osob, kterých se to týkalo, aby se tato dokumentace plná neopodstatněných nařčení, která poškodila jména a reputaci těch, kdo na projektu pracovali, nestala přístupná veřejnosti. Jde o zachování důstojnosti.“

Eva mu přistrčila fotografie o kousek blíž. „Doktore, někdo *velice* narušil soukromí těchto žen. Z jejich důstojnosti nezbylo nic.“

„To se mnou nemá nic společného.“

„Ten projekt vydělal lidem, kteří ho vedli, a prvním investorům slušné peníze. Na to, aby si člověk hrál právě s těmito drogami, je potřeba hodně peněz. Hledám dva muže, kteří mají dostatečné prostředky na to, aby koupili nebo vyrobili značné množství těchto látek.

Muže, kteří mají odborné znalosti z chemie a elektroniky. Muže, kteří si myslí, že si s ženami mohou dělat, co se jim zamane, kteří je považují za hračky na jedno použití. Sexuální predátoři, doktore McNamaro. Kdo z lidí, kteří s vámi pracovali, by odpovídal mému popisu?“

„Nemohu vám pomoci. Váš problém nemá nic společného ani s naším projektem, ani se mnou. Vyvinuli jsme léky, které mění lidské životy. Nedovolím, abyste pošpinila mou reputaci a moji práci jenom proto, že na svou vlastní práci nestačíte.“

Postrčil fotografie zpátky k Evě. „Pravděpodobnější podle mě bude, že ty ženy užití zmíněných drog uvítaly, nebo dokonce navrhovaly. Jakákoli žena, která je ochotná setkat se s mužem, kterého zná jenom z e-mailu, se mu sexuálně přímo nabízí.“

„A nabízí se určitě už jen tím, že se narodila jako žena, že?“ Eva shrábla snímky ze stolu. „Zdá se, že k vám nakonec nějaké ty bláboly ze zpráv přece jen dolehly, nikdy jsem vám totiž neřekla, jak se ty ženy s pachateli setkaly.“

„Váš čas vypršel.“ Zmáčkl knoflík pod deskou stolu a dveře se otevřely. „Pokud se mnou ještě někdy budete chtít mluvit, nezbude vám než kontaktovat mé právníky. Jestli uslyším, že někdo jen zmínil mé jméno, tento ústav nebo náš projekt ve spojení s vaším vyšetřováním, mí právní zástupci už se vám ozvou sami.“

Eva uvažovala, jestli by ho od toho jeho obřího stolu neměla vytáhnout rovnou teď, a teprve pak se probojovat právními opletačkami. Média by měla druhé Vánoce, ale případu by to nejspíš uškodilo. „Vždycky mě znovu překvapí, jak pramalou úctu mají někteří doktoři k lidskému životu.“ Sestoupila ze stupínku a podala fotografie Peabodyové. „Ještě se uvidíme,“ prohodila přes rameno a vyšla jenom vteřinu předtím, než se jí za zády zabouchly dveře.

„To je ale nestvůra,“ vydechla Peabodyová. „Misogyn a pánbůh sám.“

„A taky něco ví. Chci, aby tohle šlo pěkně v tichosti, takže na to půjdem přesně podle předpisů. Zavolejte jeho právnímu zástupci a oficiálně zařiďte výslech na centrále. Zatlačíme na odtajnění těch spisů. Běžte na centrálu a začněte vyplňovat formuláře.“

„Bude se bránit.“

„To ano, ale prohraje. Jednou to prohraje. Budu pracovat z domova. Pošlu vám, cokoli zjistím důležitého.“

Když dorazila domů, Roarke už tam byl, ale stejně nechala dveře mezi jejich pracovnami zavřené. Sedla si ke stolu a začala psát hlášení. O politice a lidech, kteří se pokládali za nebetyčně důležité, toho věděla dost na to, aby jí bylo jasné, že kvůli McNamarovi si bude muset pořádně krýt záda. Lidé jako on nevolali jenom právníkům. Byla si jistá, že v dohledné době zazní její jméno v hovorech s jejím nadřízeným, policejním ředitelem, starostou a dokonce možná i guvernérem. Věděla, že ač je to nepříjemné, dokáže se s tím vším vyrovnat, ale nechtěla, aby to narušovalo běh vyšetřování.

Když byla spokojená se zprávami, které napsala, rozeslala je všem zúčastněným. Potom se začala zbývat žádostí o odpečetění dokumentů, týkajících se výzkumu, aby je bylo možné zařadit do vyšetřování několikanásobné vraždy. Nebylo to jednoduché, a i kdyby její žádosti nakrásně bylo vyhověno, určitě by to trvalo několik cenných dní.

Existovala ale rychlejší cesta. Ohlédla se po dveřích, které ji spojovaly s Roarkovou pracovnou. Pokud ho o to požádá, bude to rychlejší, jednodušší a téměř nevystopovatelné.

O podobné věci už ho požádala několikrát a udělala by to znovu, pokud by to bylo nutné. Ale prozatím se rozhodla pro oficiální cestu.

„Počítači. Potřebuji všechny dostupné informace o doktoru McNamarovi.“

VYHLEDÁVÁM…

Zvedla se a při pročítání údajů si masírovala ztuhlý krk a ramena. Bylo mu osmdesát šest a jednoznačně uměl využít téměř zázračné práce plastických chirurgů. Jeho vzdělání a pracovní zkušenosti byly opravdu impozantní. Byl jednou ženatý a měl jedno dítě – dceru.

Eva našpulila rty a přemýšlela.

Když uslyšela, že se za ní otevřely dveře, ani se neotočila a začala mluvit. „Tady je chlap, který nemá ženy jako biologický druh v lásce, dokonce je považuje za méněcenné. Upřímně řečeno, on považuje

všechny ostatní lidi za méněcenné, ale ženy jsou úplně na poslední příčce. Říkal mi *slečno,*“ zamumlala zhnuseně.

„A přežil to?“ Roarke si stoupl za ni a masíroval jí ramena. Hlavou jí bleskla myšlenka, že Roarke má nejspíš nějakou zázračnou schopnost, že vždycky dokáže vyhmátnout to nejbolestivější místo.

„Dala bych mu co proto, ale dědkovi je skoro devadesát. Nicméně tenhle člověk má jedno jediné dítě, a natruc je to holka. Jaké to pro něj muselo být zklamání?!“

„Ano, veliké zklamání, pokud má názory, které jsi právě popsala. Proč by to ale nezkusil znovu a nezkoušel to tak dlouho, dokud se mu nepovede mít kluka? Pokud byl problém u jeho manželky, ať už kvůli potížím s plodností nebo kvůli něčemu jinému, vždycky se to dá nějak vyřešit. Tohle se dalo řešit i před čtyřiceti nebo padesáti lety. Ale možná neměl dost vojáčků, kteří by to zařídili? To naštve. Z hlediska nás mužů… je skutečnost, že bychom nemohli zplodit potomka, opravdu zahanbující a těžko přijatelná.“ Přejel jí rty po vlasech. „Ale pokud bych to dítě opravdu chtěl mít, udělal bych všechno pro to, abych svůj problém vyřešil.“

„Testy plodnosti… to je tak osobní, může to být ponižující. Zvlášť pro muže, který má tak obrovské ego.“ Ohlédla se přes rameno.

„Ptáš se na můj názor, protože si myslíš, že moje ego je stejně veliké?“

„Tvým egem by se dala zaplnit celá Madison Square Garden. Ale je jiné než ego tohohle nafoukaného blbečka. Tohle by totiž mohlo vysvětlovat, proč odešel ze své soukromé praxe a začal se věnovat výzkumu – výzkumu sexuálních poruch a plodnosti. Podíváme se na tu jeho dcerušku. Počítači, standardní vyhledávání informací o Sarah Dunwoodové, rozené McNamarové.

VYHLEDÁVÁM…

„Abych ti dokázal, jak jsem tolerantní,“ začal Roarke, „budu tvou urážku ignorovat a řeknu ti, že jsem dokončil svůj úkol. Veškerá internetová komunikace té Finchové je blokovaná a bude se přeposílat na adresu, kterou jsem pro tebe vytvořil.“

„Neříkala jsem ti, abys její poštu někam přeposílal.“

„Dvě služby za cenu jedné.“ Otočil si ji a prudce políbil na ústa. Oběma rukama ji pevně chytl za zadeček a přitiskl si ji k sobě. „Tak. Tohle by jako honorář mělo stačit.“

„Přestaň s tou snahou zamlžit mi mozek. Jsem ve službě.“

DATA ZPŘÍSTUPNĚNA. OBRAZ, NEBO ZVUKOVÝ ZÁZNAM?

„Obraz,“ zavelela Eva současně s Roarkovým pokynem k přehrání zvukového záznamu.

PROTICHŮDNÉ PŘÍKAZY. ČEKÁM…

„Nech toho,“ zasyčela Eva, když jí Roarke začal vytahovat košili z kalhot. „Seš normální?“

„Zjevně ano.“ Ale zasmál se a dovolil jí, aby se mu vymkla. „Obraz.“

„Je jí padesát tři,“ komentovala Eva. „Doslova kráčela v tatíčkových šlépějích. Stejné školy a vzdělání, stejné atestace. A pak hupky dupky do výzkumu. Jedno manželství, jedno dítě. Jenomže je to kluk. Úplná kopie. Všimni si jeho data narození. Rok po začátku projektu. To už byla osm let vdaná. Nepřekvapilo by mě, kdyby na projektu nejenom pracovala, ale byla i součástí testované skupiny.“

Dlouze vydechla. „Co to, do háje, má společného s vraždami? Nějak to spolu souvisí. Vím, že to tak je. Její manžel byl v té skupině taky. Ale on je na našeho pachatele moc starý a jejich syn zase moc mladý. Je mu jen, kolik, jedenadvacet? Dvaadvacet? Když byl projekt v nejlepším, byl ještě mimino. Ale i tak… Počítači, najdi mi všechny dostupné informace o objektu jménem Lucias Dunwood. Výsledky na obrazovku.“

VYHLEDÁVÁM…

Zatímco počítač zpracovával informace, o pár bloků dál vešel Lucias do salonu svého domu. Jeho dědeček ho navštěvoval jen zřídka. Rozhodně nikdy nepřicházel jen tak, pro pobavení.

Pokud se *král* obtěžoval až sem, určitě k tomu měl nějaký důvod. Lucias přemýšlel, jaký důvod by to asi tak mohl být, a dlaně se mu začínaly potit. Než vstoupil do místnosti, nepřítomně si je otřel o kalhoty, přihladil si rudé vlasy a na tvář nasadil přívětivý výraz hostitele.

„Dědečku! To je překvapení! Nevěděl jsem, že už ses vrátil."

„Vrátil jsem se včera. Kde je Kevin?"

„To víš, u svých počítačů, kde jinde? Chceš něco k pití? Mám tu velmi dobrou whisky, myslím, že ti bude chutnat."

„Tohle není žádná zdvořilostní návštěva, Luciasi. Potřebuju si s tebou i s Kevinem promluvit."

„Samozřejmě." Pot, který mu dosud smáčel jen dlaně, teď začal nepříjemně stékat po zádech. Pokynul servírujícímu androidovi: „Řekni panu Moranovi, že je tu můj dědeček a přeje si s ním mluvit."

„Okamžitě," dodal McNamara.

„Samozřejmě. Jakou jsi měl cestu?" Lucias přešel ke starodávné skříňce, kde přechovával alkohol. Dědeček si možná nedá, ale on tedy pořádného panáka potřebuje

„Produktivní," odvětil teď na jeho otázku o cestě. „Slovo, se kterým ses od dokončení školy moc nespřátelil."

„Od dokončení s červeným diplomem," upřesnil Lucias a nalil si skotskou do těžké broušené sklenice. „Po letech studií si beru trochu volna. Právě jsem dělal něco v laboratoři. Mám takový malý projekt. Nakonec, ty toho o takových *malých projektech* víš dost."

McNamara se od něj odvrátil. Jeho vnuk byl pro něj velkým zklamáním. Podílel se na jeho stvoření, osobně si vybral muže, o kterém se domníval, že si jeho dceru zaslouží. Muže, jako byl on sám – inteligentního, ambiciózního, silného.

Skutečnost, že nemohli počít dítě, pro něj byla neskutečně frustrující, ale vlastně mu to pomohlo vytvořit jeho nejznámější projekt. Ten projekt odstartoval jeho velkolepou kariéru a stvořil jeho vnuka. Á také téměř všechno zničil.

Ale dostal se z toho. Jeho jméno nebylo nikdy pošpiněno. A ani nikdy nebude.

Cožpak se o toho chlapce nestaral, nedal mu vzdělání, neformoval ho, nedal mu vše, co by mu pomohlo rozvíjet nadprůměrnou inteligenci, s níž přišel na svět?

Místo toho z něj bylo rozmazlené dítě. Za to může jeho matka, pomyslel si smutně McNamara. Ženská slabost. Hýčkala ho a ochraňovala. Zkazila ho.

A teď se obával, že ho jeho vnuk dostal do velikého nebezpečí. Jeho jméno, jeho kariéru, jeho reputaci.

„Cos to udělal, Luciasi?“

Lucias do sebe hodil skotskou a nalil si další. „O tomhle experimentu se mi ještě nechce mluvit, i když se mi zdá, že jde opravdu dobře. Jak se má babička?“

„Jako vždycky.“ McNamara si vzal sklenku, kterou mu Lucias nabídl, a studoval výraz jeho tváře. „Chybíš jí. Vypadá to, žes neměl dost času se za ní podívat nebo jí zavolat, zatímco jsem byl pryč.“

„Pracoval jsem jako včelička.“ Whisky mu dost pomohla. „Určitě si na ní brzy udělám čas. A, tady je Kevin.“

Šel nalít whisky pro Kevina a další pro sebe.

„Doktor McNamara, to je překvapení.“

„Taky jsem to říkal.“ Lucias podal Kevinovi skleničku. „Takové pocty se nám nedostane každý den. To je všechno,“ sdělil androidovi a usedl do křesla. „O čem s námi chceš mluvit, dědečku?“

„Chci se podívat do tvé laboratoře,“ prohlásil McNamara.

„To nepůjde.“ Lucias usrkával whisky. „Přece víš, jak si my, bláznivý vědci, bráníme svoje tajemství. Je to tajné. Nakonec tajnostem jsem se naučil od tebe…“

„Už zase bereš drogy.“

„Ne. Poučil jsem se. Že je to tak, Kevine? Oba jsme se poučili, když jsi nás vloni pěkně potichoučku nechal zavřít na detox na Deltě,“ ujišťoval ho Lucias a skoro se smál. „Státní tajemství.“

„Lžeš!“ téměř explodoval vzteky McNamara, přiskočil k svému vnukovi a vyrazil mu těžkou sklenici z ruky. „Myslíš si, že to nepoznám? Oba dva zase berete! Ničíte si mozky i svoji budoucnost kvůli hloupému chvilkovému požitku. Taková slabost.“

„Ta sklenice byla rodinné dědictví.“ Luciasovy ruce se chtěly roztřást, ale zlost a vnitřní strach, ta nenávist do morku kostí, kterou v něm dědeček vždycky vyvolával, ho přivedly zase k sobě. „Měl bys mít víc úcty k rodinným hodnotám, dědečku.“

„Ty mě budeš poučovat o úctě? Dneska ke mně do kanceláře vtrhla policie! Vyslýchali mě. Zítra jsem předvolán na ředitelství a požádali o odpečetění dokumentů o projektu.“

„K čertu.“ Luciasovy jasně modré oči zajiskřily jako oči uličníka, kterého chytli při nějaké lumpárně. Podíval se na Kevina. „To by byl ale skandál! Co tomu říkáš, Kevine, kdyby celé to velikánské tajemství, ta hluboká vášeň, která nás oba zplodila, bylo odhaleno?“

„Řekl bych, že by to v určitých kruzích bylo pěkně ponižující.“

„No jistě. Dvojice vášnivě se pářící pod přísným dohledem vznešeného a uznávaného doktora McNamary. Žádné svíčky, žádná hudba, nic, co by ty prostocviky mohlo učinit trošku romantičtějšími. Kdepak. Nepárat se s tím. Jenom vědecky sledovaný proces vybičovaný léky na poruchu dysfunkcí, který měl jeden jediný cíl: stvořit nás.“

Znovu se zasmál a hodil do sebe whisky. „A jaký to byl úspěch!“

„Vědecký pokrok. Pokračování lidské rasy.“ McNamarův hlas se vzteky třásl. „Předpokládal jsem – teď vidím, že mylně – že jste oba dost dospělí na to, abyste chápali dosah procesu, jehož součástí jste byli.“

„Ale my jsme nebyli jeho součástí!“ odporoval mu Lucias. „My byli jenom součástí výsledku. Nevzpomínám si, že bychom bývali měli možnost volby. Dokonce si myslím, že i některým účastníkům projektu byla tahleta možnost odepřena. Nečetli jsme o tom náhodou něco v těch zprávách, Keve?“

„Ty dokumenty jsou pod zámkem,“ sykl McNamara.

„Zámky jsou k tomu, aby se daly otevírat,“ nenechal se rušit Lucias. „Stejně jako pravidla jsou od toho, aby se porušovala. Tys jich ve jménu vědy porušil hned několik. Proč bychom já a Kevin nemohli udělat totéž – ve jménu zábavy?“

„Co jste to udělali?“ dožadoval se McNamara odpovědi.

„Nic, co by se tě týkalo.“

„Týká se mě to, jestliže mě předvolávají k výslechu. A tebe by to taky mělo zajímat, protože padnou otázky ohledně mrtvých žen, od kterých vedou stopy k vám.“

„K nám?“ Kevin postavil sklenici na stůl. „To není možné… jak můžou vědět…“

„Drž hubu!“ Lucias vyskočil ze židle. „Co o nás říkali? Co jsi řekl ty jim?“

„Nechtěl jsem tomu věřit.“ McNamara se ztěžka opřel o křeslo a násilím se držel na nohou, přestože by se byl nejraději propadl. „Vy jste ty ženy zavraždili!“

„Nebuď směšný… vražda… ty ses zbláznil! Pokud máš nějaké problémy s policií –“ Luciasův projev náhle skončil, když ho McNamara prudce udeřil do tváře.

„Jsi nechutný. Všechny naděje, které jsem do tebe vkládal, moje sny… podívej se na sebe. Jsi neschopný. Ty i ten tvůj dojemný přítel. Plýtváte svým talentem na přihlouplé hry, drogy a sobeckou zábavu.“

„Tys mě stvořil.“ Horké slzy plné ponížení z té facky pálily Luciase v očích. „To *ty* jsi mě takového udělal.“

„Dal jsem ti všechno, co bylo v mých silách. Měl jsi všechno. A nikdy to nebylo dost.“

„Přikazovals mi, pořád jsi ode mě něco chtěl. Celý život jsem tě nesnášel. Teď žiju po svém a ty na tom nemůžeš nic změnit.“

„Máš pravdu. Naprostou pravdu. Nic nezměním a nic neudělám. Tentokrát si to musíš vylízat sám. Už nebudu nikomu dávat peníze, ani neobětuju sám sebe, abych tě chránil. Až tě najdou, a oni tě nakonec dopadnou, nehnu pro tebe ani prstem.“

„Nedovolíš, aby mě zavřeli. Jsem to jediné, co na světě máš.“

„Pak nám může pomoct jedině Bůh.“

Lucias změnil taktiku. Chytil McNamaru za ruku a jeho hlas zněl teď procítěně. „Dědečku, nesmíme se takhle hádat. Byl jsem přepracovaný. Kevin i já máme spousty práce.“

„Práce?“ zopakoval po něm McNamara. „Jak se z vás jenom mohly stát takové stvůry? Mohli jste mít, co jste chtěli.“

„Jsme vědci, doktore McNamaro.“ Kevin se postavil vedle Luciase. „Byla to chyba. To je celé. Jenom chyba. Nehoda.“

„Ano, nehoda.“ Lucias se snažil posadit dědečka do křesla. „A možná jsme se nechali trochu unést. Ale to se stává, když se chce člověk vymanit z průměru. Tomu přece rozumíš, ne? Jsou to jenom ženy. Pokusné objekty.“

„Nesahejte na mě. Budete za to pykat. Oba. Jestli chcete, abych vám pomohl, tak se mnou zítra půjdete na policii. Zařídím vám psychiatrické vyšetření.“

„My ale nejsme blázni! Ty bys je nechal, aby nás zavřeli? Svou vlastní rodinu?“ zaječel Lucias. Skočil po McNamarovi a jak se na něho řítil, porazil stůl. Cenná lampa, která na něm stála, se rozbila na tisíc kousků. Bez sebe vzteky odstrčil McNamara vnuka od sebe a snažil se vyškrábat na nohy.

„Celá léta jsem se snažil nevidět, co jsi zač. Chtěl jsem ve vás – v obou – vidět to, co z vás mohlo být.“ Podařilo se mu vydrápat se na kolena a opřít se rukou o křeslo.

„To, co jsme udělali, není vůbec nic jiného než to, co tys dělal o generaci před námi.“ Lucias si roztřesenou rukou otřel tvář. „Nechal jsi omámit lidi, kteří byli součástí pokusů – některé s jejich svolením, jiné bez něho – aby souložili a počali dítě. Říkáš, žes to dělal pro pokrok lidstva. Nu dobrá. My to děláme pro zábavu. A máme lepší styl.“

„Vy jste přitom ale zabíjeli!“

„No a? Pokusné morce je pokusné morce. Je to přijatelná oběť.“

Tentokrát popadla McNamaru pod krkem hrůza.

„Zničili jste se sami. Jdu na policii. Vy dva nejste nic jiného než nepodařený experiment.“

Se vzteklým řevem drapl Lucias lampu za podstavec a rozmáchl se jí jako kyjem.

„Ne. My jsme lidi. *Lidi!*“ McNamara se svezl k zemi a všude bylo najednou plno krve. Chabě se pokoušel o obranu. „Pošlou nás do vězení. Za mříže, ty starej kreténe.“ Lucias se zapotácel a řval, když na zemi ubíjel svého dědečka. „Nenechám se zavřít do klece jen proto, že ty nejsi schopný pořádné vize.“

Ztěžka dýchal. Odstoupil a upustil zkrvavenou lampu na podlahu.

„Panebože!“ Kevinův hlas byl tichý, skoro uctivý. „Je mrtvý?“

McNamarova tvář byla celá od krve, ústa měl dokořán. Lucias, stále ještě rychle dýchaje, se k němu sklonil a zkusil nahmátnout pulz. „Ne,

ještě není.“ Sedl si na paty a donutil se přemýšlet. „Ale brzy bude. Musí být. Práskl by nás policii. Klidně by nás vydal, jako bychom byli jen vzduch.“

Ačkoli se mu nedostávalo dechu, Kevin přikývl. „To nemůžeme dopustit.“

„Musíme to dotáhnout do konce.“ Lucias se opatrně zvedl. „Ale ne tady. Musíme ho někam odvézt. Mělo by to vypadat jako loupežné přepadení.“

„Ty… nikdy jsem nic takového neviděl…“

„Oběma jsem nám udělal laskavost.“ Lucias zíral na svého dědečka a poplácal Kevina po ruce. Už zase se ovládal. Uvědomil si, že je to možná poprvé v životě, kdy tím, kdo nad ním má kontrolu, je on sám. „Už nebyl k ničemu. Byl nám nebezpečný. Musíme ho z téhle hry vyšachovat.“

„Jo… to musíme. Ale nikdy jsem neviděl tolik krve.“

„Pokud budeš zvracet, tak to udělej rovnou.“

„Ne, nebudu zvracet.“ Nemohl se od té podívané odvrátit. „Tolik krve, je to… fascinující. Ty ostatní, ty holky, to bylo takové… moc jemné. Ale tohle…“ Navlhčil si rty a jeho tvář byla bledá. Podíval se na přítele. „Jak ses cítil, když jsi ho praštil? Jaké to bylo?“

Lucias se musel zastavit a zamyslet se. Jeho ruce, kluzké krví, už byly klidné. Mozek už se čistil a zaostřoval. „Silné,“ rozhodl. „Velmi silné. Jako ohromný příval energie.“

„Chci to taky zkusit.“

„Tak ho dorazíme spolu. Ale tady ne.“ Lucias se podíval na hodinky. „Musíme to udělat rychle. Dneska mám ještě rande.“

Dlouho to netrvalo.

Šlo jenom o to, zajet s dědečkovým autem do garáže. McNamara stále ještě většinou řídil sám. Byla to jeho pýcha i důkaz, že má ještě svůj život pevně ve vlastních rukou. Na své poslední cestě už ale řídit nebude, říkal si Lucias. S Kevinovou pomocí zabalil McNamarovo nahé tělo do plastové fólie a naložili ho do kufru auta.

„Možná někomu řekl, že sem jede,“ podotkl Kevin.

„To není pravděpodobné. Nechtěl, aby někdo věděl o jeho osobních záležitostech.“

„Ani tvoje babička?“

„Ta už teprve ne.“ Lucias přihodil do kufru tašku s nějakými věcmi a doklady. „Ani ho nenapadlo jí něco říkat a ji by zas v životě nenapadlo se ho vyptávat, co má v plánu.“ Zabouchl kufr a oprášil si ruce. „Přeprogramoval jsi androida?“

„Jasně. Nemá už žádný záznam o tom, že jsme měli nějakou návštěvu.“

„Skvělé. Máme adresu místa, které je podle tvé analýzy nejvhodnější na to, co potřebujeme udělat.“

„Jeď za mnou v našem autě. Doděláme to, vyhodíme ho a jeho věci… zatížil jsi to dost?“

„Samozřejmě. Potopí se to až na dno řeky.“

„Ale on ne. Perfektní. Zapálíme jeho auto a pojedeme domů. Ještě budu mít dost času se převléknout a připravit se na schůzku.“

„Jsi tak neuvěřitelně klidný, Luciasi. To jsem na tobě vždycky obdivoval.“

„Díky. Už bychom měli jet. Víš, tohle bude asi rekord. Dva perfektní zločiny za jeden večer. Ale za ten první bych stejně měl dostat hodně bodů.“

„S tím musím souhlasit.“ Kevin ho přátelsky plácl po rameni.

„Čistý jako andělíček,“ broukla Eva, když si prohlížela Luciasovy záznamy. „To znamená, že je buď android, nebo jak říká Mavis – notorický slušňákoid. Žádné problémy ve škole, žádné dopravní přestupky. Taky přesně sleduje rodinnou tradici.“

„Proto se tomu říká *rodinné* tradice,“ poukázal Roarke. „Jsem zvědavý, jaké budou ty naše. Zločin, to je bez diskuze, ale která strana mince?“

Podívala se na něho. „Má ve městě vlastní dům. Udělám si čas a půjdu si s ním popovídat. Válí se v penězích, to by sedělo. Ví hodně o chemii.“

„Atraktivní mladý muž,“ podotkl Roarke, když pokývl směrem k jeho fotografii na obrazovce. „Důraz na slovo *mladý*, musel čerstvě dodělat školu.“

„Posvítím si na něho. A zjistím, jestli to, že se podívám na vnoučka, náhodou nezpůsobí, že nám dědeček trochu změkne.“

„Naštval tě, co?“

„To si piš. A já ho taky pěkně naštvu, až dostanu povolení odpečetit ty jeho slavné dokumenty.“

„Můžu se k těm datům dostat i jinak, jestli chceš.“

„Ne, už jsem po tobě chtěla jednu nelegální věc. Pokusme se udržet naše záporné body na minimu.“

„Zablokování toho účtu může někomu zachránit život, za to by se žádné body strhávat neměly. Já ti ale můžu sehnat některé z těch utajených informací dokonale legální cestou. Stačí zavolat mému člověku v Allegany, který na projektu pracoval. Jestli si chceš zkontrolovat nějaká jména, tak ti je můžu opatřit.“

„Opravdu stačí jen zavolat?“

„Jasně.“

„Tak to udělej.“

„Dobře, ale zadarmo to nebude.“

Záblesk v jeho očích byl nesmírně výmluvný, a tak na něj v žertu vyjela: „Vypadni. Nečekej, že budu za informace platit vlastním tělem.“

„Řekni si, že to děláš pro dobro týmu,“ navrhl a skolil ji do křesla.

Než zaplatila plnou výši, zvonilo jí v uších a veškeré napětí v jejím těle se rozplynulo. Zdálo se, že se jí rozpustily i kosti, jak zjistila, když se snažila vstát z křesla.

Měla na sobě jenom vysoké boty a řetízek s diamantem, který jí kdysi daroval.

„Jsem si jistý, že kdyby ses byla nestala policistkou, mohla jsi udělat slušnou kariéru v pornofilmech. A to myslím čistě jako poklonu. Panebože, Evo, na tebe je tak úchvatný pohled.“

„Ať tě ani nenapadne myslet na další kolo. Teď sem dej rychle ta jména.“

„Obchod je obchod.“ S grácií se zvedl, na sobě neměl kromě úsměvu vůbec nic. „Co kdybys nám sem objednala něco k jídlu?“ navrhl, když vycházel z pracovny. „Mám strašný hlad.“

Dívala se za ním. A *to prosím mně říká, že je na mě úžasný pohled*. Kdyby nebyla ve službě, vysprintovala by za ním, skočila po něm a s velkou chutí zaryla zuby do toho jeho nádherného zadku.

Místo toho si dá raději hamburger z AutoChefa.

Sehnula se a posbírala si oblečení.

„Chytej!“ křikl na ni.

Narovnala se a plnýma rukama chytla ještě župan, který po ní hodil.

„Klidně si udělej pohodlí. A miláčku… dal bych si sklenici vína.“

Kapitola patnáctá

On by si tedy cheeseburger nevybral. Určitě ne ke sklenici Sauvignon Blanc ročník 55. Ale Eva si to přála.

„Proč jsi mi o tomhle chlapíkovi neřekl dřív?“

Díval se, jak Eva posypala svoje hranolky celou závějí soli, a zamračil se. „Nechala sis někdy v poslední době změřit tlak?“

„Odpověz mi na otázku.“

„Měla jsi toho hodně, a tak jsem se na to trochu podíval. Bylo pravděpodobné, že Stiles bude ochotnější mluvit se mnou než s tebou. Což se potvrzuje tím, že po relativně mírném nátlaku prohledává svoji dokumentaci a snaží se upamatovat na detaily projektu. Než spořádáš tuhle pochoutku puberťáků, dostaneme, co potřebuješ. Dáš si ještě taky cibuli?“

„Věříš mu?“

„Věřím. Jeho povoláním je být protivný, ale pod nepříjemnou slupkou se skrývá sice tvrdé, ale celkem čestné jádro. Líbil by se ti.“

Bylo zřejmé, že mu Roarke věří a ona zase věřila jeho instinktům. „Potřebuju najít personál, který se nechal experimentováním příliš unést. Lidi, kteří by si ten projekt vzali trochu moc za svůj. Jejich rodiny, přátelé nebo známí.“

„Tak jsem mu to taky vysvětlil. Uklidni se, poručíku, nebo budeš mít vředy.“ Sledoval, jak do sebe hází cibulové kroužky. „I když ty jednou dostaneš tak jak tak.“

„Ty jsi naštvaný, protože jsem si nedala skopové žebírko, že jo? Vraždy souvisejí s tím projektem. To má logiku. Teď je třeba zjistit, jak získávali drogu a jaký vlastně měli cíl. Takovéhle drogy neseženeš jen tak na ulici. Deriváty nebo rozředěnou formu možná, ale čisté drogy určitě ne.“

Zvedla sklenici a studovala bledě zlatou tekutinu. „Stejně jako tohle víno. Nepůjdeš jen tak do obyčejného obchodu a nekoupíš láhev takovéhohle vína. Tam najdeš levná vína, podřadné značky, jak ty říkáš, ale na fajnové víno potřebuješ dodavatele, který ví, co dělá, se vším, co k tomu patří.“

„Nebo svou vlastní vinici.“

„Anebo vinici,“ souhlasila. „Pokud ji máš, pak to můžeš klidně pít jako vodu. On se nespokojí s nějakými náhražkami. Zaslouží si víc, zaslouží si jen to nejlepší. Nejlepší drogy, nejlepší víno, nejlepší oblečení. A také ženy, které se mu líbí. Jsou jenom dalším zbožím.“

„Má prostředky na to, aby si dopřál, co chce – v každém ohledu. Není pravděpodobné, že by se k tomuto nejvyššímu cíli, nejvyššímu uspokojení, propracovával postupně?“

„Ano, pokud si vypočítáš pravděpodobnost a dáš na psychologický profil, ale tady jde o dva pachatele. Tady se bavíme o práci v týmu, o konkurenci a vzájemné závislosti. Ten první to podělal. Ještě se k vraždě nedopracoval, a tak zpanikařil. Ale zvýšilo to sázky. Ten druhý nemohl dopustit, aby ho kamarád předběhl. Má v sobě víc násilnictví, a navíc se nebojí si to přiznat. Líbí se mu to. Pak se vrátíme k prvnímu a ten to zase zvrže. Nechá ji naživu. Prohrává.“

„Už jsi úplně opustila teorii rozdvojené osobnosti?“

„I kdyby to tak bylo, stejně máme co dělat se dvěma. Ale já se přikláním k té nejjednodušší variantě. Dva styly, dva vrazi. Zajímalo by mě, jestli někdo z těch, kdo pracovali na projektu, měl dva syny. Možná jsou to bratři. To by dávalo smysl. Nebo jsou kamarádi z dětství.“ Zaměřila se zpátky na Roarka. „Kluci, kteří vyrostou spolu, to je důležité bratrství, ne?“

Vzpomněl si na Micka. „Je. Asi i silnější než pokrevní svazek, protože ve hře nejsou rodinné vztahy, rozpory, prostě nepřekážejí si. S Mickem a Brianem a s těmi dalšími jsme měli rodinu, kterou jsme si vytvořili, ne tu, do které jsme se narodili. To je mocné pouto."

„Dobrá. A teď mi řekni – ať to slyším z perspektivy živočišného druhu, který myslí převážně penisem…"

„To se mě dotklo. Já tedy penisem nepřemýšlím víc než pětadvacet procent svého času."

„To vykládej někomu, komus to právě neudělal v křesle."

„Můžu ti říct, že u toho jsem zrovna moc myslet nemusel. Ale vraťme se k tvé otázce."

„Chlapi jsou ochotni se vyspat s čímkoli, když k tomu dostanou příležitost, není to pravda?"

„Ano. A jsme na to pyšní."

„Neber si to osobně. Tak to prostě funguje. Ale pokud si můžou vybrat, nebo dokonce pokud si můžou splnit nějaký sen, svou fantazii, mají sklony si hledat určitý typ, ne? Ten se většinou řídí podle nějaké ženy, která pro ně má či měla veliký význam. Buď se jí potom podobá, nebo je její pravý opak."

„Protože předpokládám, že v tomhle případě vylučuješ normální jiskru mezi lidmi, emoce i vztah mezi nimi, souhlasím s tebou. Ostatně, v tomhle ohledu fungují ženy velmi podobně."

„Ano. A tak je získává. Přizpůsobuje se jejich snům, jejich fantaziím. Ale vsadím se, že ženy, které si vybírá, hledají typ, jakým on opravdu je, alespoň na povrchu. Nemusí se tedy ani moc měnit. Proč by měl? Je to přece jeho hra. Vypočítám si na to pravděpodobnosti."

Roarke zaslechl z pracovny signál oznamující příchod dat. „Stiles něco posílá. Přepošlu ti to."

„Díky." Podívala se na hodinky. „Devět patnáct," oznámila. „Je čas na rande."

Jmenovala se Melinda Kotterová a byla z Nebrasky. Opravdová dívka z farmy, která utekla z nudy polí do ruchu velkoměsta. Stejně jako tisíce jiných dívek, které přicházely do New Yorku po desítkách, snila o tom, že se stane herečkou. Samozřejmě seriózní herečkou, takovou, která bude věrná svému umění a vdechne nový život klasickým rolím,

jaké před ní ztělesnily na stejných prknech významné herecké osobnosti.

Zatímco čekala, až konečně dostane příležitost oblažit svým výkonem Broadway, pracovala jako číšnice, chodila na konkurzy a vzala jakoukoli roličku, kterou jí nabídli. Tak to podle jejího názoru velké hvězdy, začínající svou kariéru, musejí dělat.

V jedenadvaceti byla plná optimizmu a nevinnosti. A snů. Obsluhovala lidi s neutuchající dobrou náladou, a právě kombinace jejího úsměvného naladění a svěží vzhled dívenky, jež právě dorazila z farmy, jí vysloužila hezké spropitné, stejně jako její rychlá obsluha.

Byla blond, modrooká a jemná.

Její záliba ve společnosti jí získala spoustu přátel. Přátelství pro ni bylo vždycky důležité, stejně jako rozhovory a zkušenosti.

Obdivovala New York vášní nové milenky, a přestože tu byla už šest měsíců, její láska ani o trochu neochladla.

Své sousedce přes chodbu, Wandě, vyprávěla o své dnešní schůzce. Smála se, když se jí kamarádka svěřila se svými obavami. Zprávy o zavražděných ženách se jí přece netýkaly. Cožpak se o nich Sebastian sám nezmínil? Neřekl snad, že by naprosto chápal, kdyby se s ním dnes nechtěla setkat?

Jak řekla Wandě, kdyby to byl ten nebezpečný zločinec, přece by o tom sám nezačínal.

Je to skvělý muž. Inteligentní, erudovaný, vzrušující. Tak jiný než muži u nich doma. Většina z nich v životě ani neslyšela o Chaucerovi nebo Chesterfieldovi. Sebastian věděl o poezii a dramatech úplně všechno. Zcestoval celý svět a navštívil všechna nejznámější divadla.

Znovu a znovu si předčítala jeho e-maily, až byla skoro schopná recitovat je zpaměti. Člověk, který dokáže tak úžasně psát, přece nemůže být jiný než úžasný.

A setká se s ní u Jean Luka, v jednom z nejexkluzivnějších podniků ve městě.

Šaty, které si vezme na sebe, si ušila sama podle modelu, který na sobě měla vloni Helena Greyová při slavnostním přebírání Oscara. Látka barvy půlnoční modři sice nebyla hedvábná, jen syntetická, ale i tak krásně splývala. K nim si vezme perlové náušnice, které jí v listo-

padu dala její babička k narozeninám. Jak se jí leskly v uších, vypadaly skoro jako pravé perly.

Boty a kabelku koupila ve výprodeji v Macy's.

Se smíchem se zatočila. „Jak vypadám?"

„Vypadáš nádherně, ale stejně bych byla raději, kdybys nikam nešla."

„Wando, přestaň být takový strašpytel. Nic se mi nestane."

Wanda se kousla do rtu. Podívala se na Melissu a viděla nevinné hebké jehňátko, které vesele bečí, zatímco ho vedou na obětiště. „Možná zavolám do práce, řeknu jim, že jsem nemocná, a počkám tady, dokud se nevrátíš."

„Nebuď blázínek. Ty peníze přece potřebuješ. Běž, přichystej se do práce." Melissa ovinula paže okolo jejích ramen a šla s ní ke dveřím. „Jestli tě to uklidní, zavolám ti, až se vrátím."

„Slib mi to."

„Na mou čest. Myslím, že si dám martini. Vždycky jsem ho chtěla ochutnat. Co myslíš, co je vznešenější, gin nebo vodka?" Vodka, rozhodla se dřív, než jí Wanda mohla odpovědět. „Martini s vodkou, suché a s plátkem citronu."

„Zavolej mi hned, jak se vrátíš domů. A ne aby sis ho přivedla sem, ani kdyby sliboval hory doly."

„Nepřivedu, neboj." Melissa poskakovala ke schodišti. „Drž mi palce."

„Držím. Buď opatrná!"

Melissa seběhla tři patra a cítila se výtečně. Zdravila sousedy, a když na ni pan Tidings z čísla 102 obdivně hvízdl, udělala velkolepou pózu. Když doběhla na chodník, měla červené tváře.

Říkala si, že by si mohla vzít taxík, ale protože měla víc času než peněz, nakonec jela do centra podzemkou.

Přidala se k davu čekajícímu na nástupišti a s očekáváním a radostí si pozpěvovala. Vklouzla do vagónu a stála, namáčknutá z obou stran na další cestující.

Davy jí nevadily, dokonce je měla ráda. Kdyby ji tolik nezaměstnávala konverzace, kterou se Sebastianem za chvíli povedou a kterou si zatím přehrávala aspoň v hlavě, určitě by se spolucestujícími zapředla pár rozhovorů.

Jenom když byla sama s mužem, začala být najednou plachá a nemluvná. Ale byla si jistá, že se Sebastianem to bude jiné.

Jako by k sobě patřili odjakživa.

Když vlak náhle s trhnutím zastavil a světla pohasla, hodilo ji to na velikého černocha, který stál vedle ní.

„Promiňte."

„V pořádku, děvče. Není vás zase tolik, abyste mi mohla ublížit."

„To by mě zajímalo, co se děje?" Snažila se v zelenkavém světle vidět přes tlačenici kolem sebe.

„S tímhle vlakem do centra věčně něco je. Proč ten krám pořádně nespraví?" Prohlédl si ji od hlavy k patě. „Jdete na rande, co?"

„Ano. Doufám, že nebudeme mít velké zpoždění, jinak to nestihnu."

„Když chlap čeká na někoho, kdo vypadá jako vy, tak mu nějaký to zpoždění vadit nebude." Jeho přátelská tvář najednou ztvrdla a Melissa se pěkně lekla. „Pane, sundejte ruku z její kabelky, nebo vám z ní udělám fašírku."

Melissa se mu vytrhla a přitiskla si kabelku intuitivně na břicho. Ohlédla se a zahlédla malého chlapíka v černém kabátě, který se okamžitě vmísil mezi lidi.

„Děkuju vám. Někdy zapomínám, jak musí být člověk v New Yorku opatrný."

„Jo, to se stává. Dávejte si na tu kabelku řádnýho majzla."

„Budu a ještě jednou vám děkuju. Já jsem Melissa. Melissa Kotterová."

„Bruno Biggs. Ale říkají mi jenom Biggs. To jako že jsem tak velkej."

Těch deset minut, co stáli a nabírali zpoždění, si s ním povídala. Zjistila, že pracoval na stavbách, má manželku jménem Ritz a chlapce jménem B. J. (Bruno Junior). Než dorazili do stanice, kde vystupovala, řekla mu jméno restaurace, ve které pracovala, a pozvala ho, aby tam s rodinou přišli na večeři. Když lidi v návalu vystupovali, zamávala mu a nechala se nést davem.

Bruno viděl, jak pospíchá a její kabelka za ní už zase bezstarostně vlaje.

Zavrtěl hlavou a prodral se tlačenicí ven těsně předtím, než se zavřely dveře.

Melissa se oddělila od davu a vyběhla po schodech. Pokud těch posledních pár bloků nepoběží, přijde pozdě. Vyrazila přes ulici. Něco ji uhodilo do zad, až upadla. Remínek od kabelky se přetrhl. Než se skulila z chodníku, stačila jenom vykřiknout. Najednou se rozlehlo skřípění brzd, výkřiky a pak už jen vnímala nějaké jasné světlo a ochromující bolest, jak dopadla na chodník.

Uslyšela další zvláštní zvuk, jako by se něco trhalo.

„Slečno Kotterová? Melisso.“ Bruno se k ní sklonil. „Panebože, holka! Už jsem se lekl, že vás přejedou. Tohle jsem mu sebral.“ Předal jí její kabelku.

„Dobrá, jenom klid. Jste zraněná? Potřebujete doktora?“

„Nevím. Bolí mě ruka.“

Zlomila si ruku. A zachránila si život.

„Osm set šedesát osm jmen.“ Eva si třela čelo. „Proč to nemůže být jednoduché.“

„A to mezi nimi není údržba ani kancelářští zaměstnanci.“

„To nám prozatím stačí. Zaměříme se na ty, kteří dostali napomenutí za zneužívání drog, a na ty, co figurují v některé z žalob. Ale stejně se musíme podívat na všechny. Musím si je rozdělit na zdravotní personál, administrativní zaměstnance, počítačové odborníky a laboranty. Rozdělím je do věkových kategorií, pak vezmu rodiny a zjistím věk jejich dětí. Na dalším seznamu budou lidé, kteří dostali během projektu výpověď.“

Vzhlédla k němu a v jeho očích uviděla jen nepatrný náznak pobavení.

„Ty jsi mě najednou povýšila na počítačového experta?“

„Ty to přece uděláš rychleji.“

„Nepochybně, ale –“

„No jasně, nebude to zadarmo, ty prevíte!“ Zamyslela se, tvář se jí rozjasnila. „Víš co, uděláme dohodu. Ty mi pomůžeš s tímhle a já ti pomůžu s jakýmkoli obchodním jednáním si budeš přát.“

Malinko pobledl. „Miláčku, to je od tebe velkorysé, ale tolik tě obtěžovat nemůžu.“

„Zbabělce.“

„Přiznávám.“

„No tak, zkus to se mnou. Na čem teď děláš?“

„Mám rozjetých několik věcí najednou.“ Strčil si ruce do kapes a přemýšlel, na kterém z jeho projektů by si mohla hrát, aniž by hrozila příliš veliká katastrofa.

Videofon na jejím stole zapípal.

„Jak se říká – záchrana na poslední chvíli,“ podotkl Roarke.

„Ještě se k tomu vrátíme,“ varovala ho.

„Upřímně doufám, že ne.“

„Dallasová.“

„Poručík Dallasová? Tady Stefanie Finchová. Vy jste se mnou chtěla mluvit?“

„Ano, chtěla. Kde jste?“

„Právě jsem se vrátila do New Yorku. Posledních pár letů mi zrušili. Co pro vás můžu udělat?“

„Slečno Finchová, musím s vámi mluvit osobně. Mohla bych u vás být za dvacet minut.“

„Poslouchejte, právě jsem dorazila domů. Co kdybyste mi řekla, oč se jedná?“

„Dejte mi dvacet minut,“ zopakovala Eva, „a nevypínejte telefon.“

Přinutila Stefanii, aby jí to slíbila, a shrábla svoje pouzdro se zbraní. „Nevlastníš taky náhodou aerolinky Inter-Commuter Air, pro které tahle slečna dělá?“

Roarke procházel nějaká data na obrazovce a ani se k ní neotočil. „Ne, jejich vybavení je staré a nové by přišlo na sto padesát milionů. Nevydělávají už tři roky. Mají špatný zákaznický servis a je jenom otázkou času, kdy to prosákne do médií. Za rok, rok a půl bude po nich.“ Teprve teď se na ni podíval. „Pak je koupím.“

„Ty čekáš, až z nich bude bezmocná mrtvola…“ Zašklebila se. „To je dobrý plán, ale prozatím to vylučuje, že bys mohl jít se mnou a trochu mi pomoct v nátlaku na jejich zaměstnankyni. Zavolám Peabodyové. Uniforma zabere vždycky.“

„S tím souhlasím. Myslím, že tvůj župan je taky dost přesvědčivý. Jenom by sis k němu zase měla vzít ty vysoké boty.“

Zamračila se. „Do háje.“ Popadla zmíněné boty a vyrazila ke dveřím. „Uvidíme se později.“

Stefanie se nijak nesnažila předstírat, že je jí tahle návštěva milá. Otevřela dveře a okamžitě vyžadovala policejní odznak.

Eva jí ho ukázala a Stefanie si jej dlouho a podrobně prohlížela. „O vás už jsem slyšela, vy jste ta policistka, které se podařilo ulovit Roarka. Dobrá práce."

„Dík. Dám mu vědět, že to oceňujete."

Stefanie jen ukázala na Peabodyovou. „K čemu je tady tahle uniforma?"

„To je moje asistentka. Můžeme dál, nebo to chcete probírat na chodbě?"

Stefanie ustoupila a zavřela za nimi dveře. „Právě mi zrušili dva dobře placené lety. Odbory mluví o stávce, což by mě postavilo do prekérní situace. Letadlo, které pilotuju, už by dávno mělo jít do šrotu a moje intuice mi říká, že do roka budu bez práce."

„Vaše intuice nelže," zamumlala Eva.

„Navíc mě do Evropy a zpátky pronásleduje policie, a tak mám dost hnusnou náladu, poručíku. Pokud je to o mém bývalém, tak k tomu mám jen jednu připomínku. To už není můj problém."

„Nejsem tu kvůli vašemu bývalému. Po e-mailu si poslední dobou korespondujete s mužem, který si říká Wordsworth."

„Jak tovíte? E-mail je soukromá záležitost."

„Člověk, který si říká Wordsworth, je pachatelem dvou vražd a jednoho pokusu o vraždu. Chtěla byste tady mávat narušením osobní svobody?"

„Vy si ze mě děláte srandu!"

„Peabodyová, podívejte se na mě. Vypadá to, jako že si dělám srandu?"

„Ne, madam."

„Když jsme tohle vyřešily, co kdybychom si sedly?"

„Zítra odpoledne s ním mám rande," hlesla Stefanie a objala si ramena rukama, protože jí po těle přejel mráz. „Když mi zrušili ty lety, poslala jsem z klubu pilotů na Heathrow pár mailů. Navrhl, abychom se sešli na piknik v parku Greenpeace."

„V kolik?"

„V jednu."

Mění pravidla, říkala si Eva. *Sázka se znovu zvyšuje*. „Sedněte si, Stefanie."

„Jste si tímhle vším jistá?" Stefanie si sedla a zírala na Evu. „Jo, jste si jistá," odpověděla vzápětí sama sobě. „Vsadím se, že takhle se tváříte, když jste smrtelně vážná. Připadám si jako největší idiot na světě."

„Ale jste naživu," utěšila ji Eva. „A tak to taky zůstane. Popište mi toho Wordswortha."

„O tom, jak vypadá, nevím vůbec nic. Obchoduje s uměním. Mezinárodně. Má rád operu, balet, poezii. Tentokrát jsem hledala někoho, kdo je trochu třída. Můj bývalý byl ignorant. Když se něco nedělo na fotbalovém hřišti, tak o tom nechtěl slyšet. Posledního půl roku, co jsme byli spolu, jsem ho musela živit. Dvakrát jsem ho vytáhla z lapáku, kam ho zavřeli kvůli opilství a rušení veřejného pořádku. Pak…" Nechala se unést. „Evidentně s tím mám pořád ještě problém. No nic, chci tím jen říct, že jsem hledala jeho pravý opak. Chlápka, který by byl schopen něčeho víc, než jenom zachrochtat, když chce podat další pivo. Asi jsem toužila po troše romantiky."

„A on vám říkal přesně to, co jste chtěla slyšet."

„Přesně tak. Když se zdá, že je něco příliš úžasné na to, aby to mohla být pravda, pak to nejspíš bude veliká lež. Zdá se, že jsem na tohle rčení zapomněla. Na druhou stranu šlo o piknik v parku, za bílýho dne, tak by si člověk řekl, že se nemůže nic stát. Umím se o sebe postarat," dodala. „Zvednu přes padesát kilo. Mám černý pás v karate. Prostě není jednoduché mě jen tak dostat."

Eva si ji změřila pohledem a musela souhlasit. Ve většině případů se žena o sebe dokáže postarat. „Jenže on má v úmyslu omámit vás velice silnou sexuální drogou. Přivedla byste si ho domů, protože byste byla přesvědčená, že to chcete. Zapálil by svíčky, pustil hudbu, nalil vám další víno, ve kterém by byla další dávka drogy. Po posteli by rozházel růžové lístky."

„Kecy," odsekla. Ale zbledla. „To jsou kecy."

„Jak by se tohle všechno dělo, vůbec by vám to nepřipadalo jako znásilnění. Udělala byste cokoli, oč by si jenom řekl. Po další dávce byste se po něm přímo sápala. Pak by předávkování přetížilo celý váš

organizmus a vaše srdce by ten nápor nevydrželo. Ani by vám nestačilo dojít, že jste mrtvá.“

„Chcete mě vyděsit?“ Stefanie se zvedla a začala přecházet sem a tam. „Tak jo. To už se vám povedlo.“

„Máte pravdu, chci vás vyděsit. Ale to, co vám popisuju, jsou opravdu jeho plány. Právě tohle by se zítra odpoledne klidně mohlo stát. Ale nedojde k tomu, protože uděláte přesně to, co vám řeknu.“

Stefanie znovu dopadla do křesla. „Neví, kde bydlím. Řekněte mi, že opravdu neví, kde bydlím.“

„Je mi líto. Nejspíš to ví. Pravděpodobně vás už nějakou dobu sleduje. Nedostala jste náhodou v poslední době nějaké květiny?“

„Proboha, ano! Růžové růže. Ten hajzl mi včera poslal kytici růží. Do naší kanceláře v Londýně. Táhla jsem je celou cestu zpátky. Jsou v ložnici.“

„Jestli chcete, můžu vás jich zbavit, slečno Finchová,“ nabídla Peabodyová.

„Vyhoďte to do recyklovače.“ Stefanie si promnula rukama tváře. „Celá se třesu. Dokážu uřídit obrovské letadlo přes Atlantik a tady se najednou úplně rozklepu. Fakt jsem se hrozně těšila, že se zítra sejdem. Říkala jsem si, že konečně začnu opravdu hezký, smysluplný vztah. Jenže můj bývalý teď najednou vypadá čím dál líp.“

„Nikomu o tom neříkejte. Wordsworth si klidně může myslet, že se s ním zítra setkáte. Měli jste si schůzku nějak potvrdit?“

„Ne. Jenom kdybychom ji rušili. Měla jsem mu dát do poledne vědět, kdybych náhodou potřebovala něco změnit.“

„Vstaňte na okamžik.“

Když Stefanie poslechla, obešla ji Eva kolem dokola a odhadovala její postavu a výšku. „Jo, dobrá, na přestrojení si můžeme hrát oba, on i já. A až tady skončíme, můžeme si tuhle hru zahrát na dvojí způsob. Teď si můžete sbalit, co potřebujete, a my vám na dnešek zařídíme bezpečné ubytování, anebo, kdybyste chtěla zůstat, nechám vám tady pár policistů. V obou případech se vám bude lépe spát.“

„No jasně. Dneska budu spát jako neviňátko.“

Eva nebyla jediná, kdo dělal přesčas. McNab byl na své vlastní misi. Připravil se na to dvěma sklenkami domácí pálenky, které ho teď hřá-

ly v břiše. Nebyl opilý. Přestal pít, když se tomu blížil. Chtěl totiž mít jasnou hlavu, až nakope Charlese Monroea do toho jeho pohledného zadku.

Charles, netuše, že se stal terčem žárlivého a lehce připitého detektiva, právě drobounkými polibky laskal Lousiny prsty. Dávali si spolu v jeho bytě pozdní večeři.

„Jsem rád, že ti nevadilo sejít se takhle pozdě."

„Oba máme zvláštní pracovní dobu. To je skvělé víno." Upila. „A výtečné jídlo. Líbí se mi u tebe. Mnohem víc než v restauraci."

„Chtěl jsem tě pro sebe. Chtěl jsem tě pro sebe celý den."

„Už jsem ti řekla, že jsem na vztahy neměla moc štěstí, Charlesi." Louise se zvedla a přešla k oknu. „Jsem tvrdohlavá, ambiciózní a zatím jsem žádnému vztahu nevěnovala pozornost, jakou vyžadoval. A jakou by si zasloužil."

„Myslím si, že tohle se teď změní." Otočil její tvář ke své. „Můj život už se změnil, Louise." Sklonil hlavu a zlehka přejel svými rty po jejích, jednou, podruhé, jemně si je vtáhl do úst. Jako by se v tom polibku spolu dali do tance, pomalu se stával hlubším a hlubším, až se kolem Charlesova těla ovinuly Louisiny paže. Když se začala třást, přitáhl ji pevněji k sobě.

„Pojď se mnou do postele," zašeptal. „Dovol mi, abych se tě dotýkal."

Když jí ústy přejížděl po krku, zaklonila hlavu v rozkoši. „Počkej… prosím tě, počkej, Charlesi." Malinko se odtáhla. „Přemýšlela jsem o tom. Celý den a celou noc jsem o tomhle přemýšlela. Od té doby, co jsme se poprvé viděli. Částí mého problému ostatně je, že všechno příliš promýšlím."

Kousek od něho poodešla, potřebovala trochu prostoru. „Přitahuješ mě. Strašně silně. Takhle jsem se ještě… nikdy… necítila," podařilo se jí ze sebe vypravit. „Ale do postele s tebou nepůjdu. Nemůžu."

Díval se jí do očí a pomalu přikývl. „Rozumím. Je pro tebe těžké připustit, že bys se mnou měla intimní vztah."

„Těžké?" zopakovala se smíchem. „Ne, neřekla bych, že by to bylo těžké."

„Nemusíš mi to vysvětlovat. Vím, co jsem."

Zavrtěla hlavou. „A co jsi?"

„Koncesovaní společníci taky obvykle nemívají příliš štěstí na osobní vztahy. Alespoň co se opravdových vztahů týče.“

„Promiň.“ Zvedla ruku, aby ho umlčela. „Ty myslíš, že s tebou nechci spát, protože máš tohle povolání? Charlesi, to nás přece oba podceňuje a uráží!“

Přešel zpátky ke stolu a zvedl svoji sklenku. „Tak tomu tedy opravdu nerozumím.“

„Nechci se tebou zatím milovat, protože se to všechno semlelo moc rychle. Protože si myslím, že to, co k tobě cítím, je mnohem hlubší a já bych chtěla mít čas na to poznat tě lépe, než… Prostě bych jenom chtěla trochu zpomalit. Chtěla bych s tebou strávit trochu víc času. Nebyla bych tady, kdybych měla problém s tím, co děláš. A pokud si myslíš, že mám takové malicherné a úzkoprsé názory –“

„Mohl bych se do tebe zamilovat.“

To ji zastavilo uprostřed věty, sebralo jí to dech, tím, jak klidně a potichu to vyslovil. „Já vím. Panebože, já vím. Já taky. Mám z toho trochu strach.“

„To je dobře, protože já z toho mám veliký strach.“ Přešel k ní a zvedl jí ruku. „Zpomalíme.“ Vtiskl jí polibek do dlaně. Pak na zápěstí. Znovu ji k sobě přitáhl a políbil na spánek, na tvář.

Zrychlil se jí tep. „Tohle má být to zpomalení?“

„Nepůjdeme na to rychleji, než si budeš přát.“ Zvedl její tvář ke své a usmál se na ni: „Věř mi, jsem přece profesionál.“

Do jejího smíchu zazvonil zvonek.

„Dej mi deset vteřin na to, abych se té návštěvy zbavil, ať je to kdo chce. A nezapomeň, kde jsme skončili.“

Když otevřel dveře, McNab ho strčil dovnitř. „Ty hajzle. Dostaneš do držky!“

„Detektive…“

„Kdo si do prdele myslíš, že seš?“ McNab do něj znovu vrazil. „Myslíš si, že se k ní můžeš takhle chovat? Ukazovat se před ní s další sukní?“

„Detektive, nedoporučoval bych vám, abyste do mě strkal.“

„Jo? Vážně?“ *Možná ten druhý panák nebyl tak dobrý nápad, jak jsem si myslel,* napadlo jej mlhavě, ale vyzývavě zamával pěstmi. „Zkusme to tedy takhle.“

„Detektive McNabe.“ Louise mezi ně s klidem vkročila. „Jste zjevně velmi rozrušený. Možná byste si měl sednout.“

„Doktorka Dimattová.“ McNab frustrovaně svěsil pěsti. „Neviděl jsem vás.“

„Charlesi, mohl bys prosím udělat kávu? Ian… jmenujete se tak, že ano? Pojďme si sednout, Iane.“

„Sony, ale já nechci žádný podělaný kafe a nechci si sedat. Přišel jsem mu rozbít hubu.“ Prstem jí ukazoval přes rameno na Charlese. „Je mi líto, že stojíte mezi náma. Jste dobrá ženská. Ale já si to s ním musím vyřídit.“

„Předpokládám, že se tady jedná o Deliu.“

Když Charles odstoupil od Louise, McNab zase zakormidloval k němu. „No jasně že jo. Ty si myslíš, že když ji budeš tahat do podělaný Opery a fajnovejch podniků, dává ti to právo se na ni vykašlat, jakmile se naskytne zajímavější ženská?“

„Ne, to si nemyslím. Delia je pro mě velmi důležitá.“

McNab doslova viděl rudě, když se po něm rozehnal. Jeho rána zasáhla cíl a Charlesovi křuplo v hlavě. Následoval krátký úder do břicha, a teprve pak se Charles trochu vzpamatoval, aby se dokázal bránit.

Zatímco se divoce převalovali v klubku na zemi, ohánějíce se pěstmi a prolévajíce krev, Louise odešla z pokoje. Když se vrátila, ještě se zmítali na podlaze ve zpoceném objetí. Vychrstla na ně kbelík ledové vody.

„Tak to by snad mohlo stačit.“ Praštila kbelíkem o zem a založila si ruce v bok, zatímco ti dva na ni jen zírali. „Měli byste se stydět. Oba. Perou se o ženu, jako by to byl kus masa. Jestli si myslíte, že by to Peabodyová ocenila, tak se velmi mýlíte. Tak a teď koukejte vstávat.“

„Nemá právo jí ubližovat,“ začal McNab.

„Delii bych neublížil za nic na světě. A pokud jsem ji nějak ranil, udělám všechno pro to, abych to napravil.“ Charles si odhrnul vlasy z čela. Už mu to docházelo. „Propánaboha, ty blboune, řekls jí vůbec, že jsi do ní zamilovaný?“

„Kdo říká, že jsem?“ Jeho potlučená tvář zbledla. „Jenom na ni dávám pozor… Hele, drž hubu! Jestli se s tebou chce válet, i když to

děláš s jinýma, tak to je její věc. Ale ona není tvoje klientka jako…“ A ukázal na Louise.

„To máš pravdu. Není.“

„A nikdo se tak k Peabodyové nikdy nechoval.“

„Podívej, ty si očividně myslíš, že já a Delia jsme spolu…“ začal Charles, ale Louise ho rychle přerušila a umlčela varovným pohledem.

„Nějak se to prostě stalo, Iane,“ řekla. „Nikdo to takhle neplánoval. Je mi líto, jestli za to můžu já.“

„Vás já z ničeho neviním.“

„Aleje to moje vina, stejně jako jejich. Charles a já… prostě zkoušíme, jestli nám to spolu vyjde. Můžete to pochopit?“

„Takže Peabodyová je z kola venku. Jen tak?“

„Je mi to líto.“ Charles se trochu vzpamatoval a postavil se na nohy. „Doufám, že to pochopí. Doufám, že můžeme zůstat přáteli. Je to skvělé děvče. Lepší, než si zasloužím.“

„To máš tedy pravdu.“

Upocený, bolavý a s žaludkem na vodě se nakonec dokázal zvednout i McNab. „Měl bys rychle přijít na to, jak jí to vynahradíš.“

„To taky udělám. Slibuju. Přinesu ti ručník.“

„Nepotřebuju žádnej tvůj přiblblej ručník.“

„Tak si místo něj vezmi radu. Máš volnou cestu. Neztrať ji.“

„Jo, jasně.“ McNab vykročil ke dveřím, ale jeho velkolepý odchod trochu narušilo strašlivé vrzání jeho ultramoderních bot.

„No,“ povzdychl si Charles, „to tedy byla zábavná vložka.“

„Počkej,“ řekla Louise, „teče ti ze rtu krev.“

Jak mu ji osušovala kapesníkem, naklonil se Charles k ní. „Taky jsem pěkně zmáčený.“

„To tedy seš.“

„Myslím, že mi pohmoždil žebra.“

„Podívám se ti na to. Pojď sem. Svlékneme z tebe ty promočené hadry a pěkně tě ošetříme. Tentokrát jsem tady profesionálem já.“

„Strašně rád si hraju na doktora, Louise.“ Zastavil ji a přinutil, aby se na něj podívala. „Delia a já… moc pro mě znamená… ale nikdy jsme nebyli milenci.“

„To mi došlo.“ Jemně mu přejela prsty po zhmožděné tváři. „Nechce se mi věřit, žes mu to skoro prozradil.“

„Možná je to tím, že chvilinku předtím jsem měl v břiše jeho pěst,“ zašklebil se. „Jsme přátelé,“ dodal pak. „Delia je ta nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měl.“

„A právě jsi jí prokázal ohromnou laskavost. Pojď sem, pojď hezky za paní doktorkou Louise.“ Ovinula mu paži kolem pasu. „Není to hezké, jak se jí přihnal na pomoc?“

„Jo, moc hezké.“ Charles zahýbal ztuhlou sanicí a před očima se mu roztančily hvězdičky. „Myslí si, že s ní spím, a štve ho to. Pak si myslí, že jsem s ní přestal spát, a naštve ho to ještě víc, takže si sem prostě přikráčí a chce mě rozmlátit na maděru. Ano, to je velice hezké.“

„Jde jenom o úhel pohledu. A teď už se prosím svlékni. První návštěva doma je zdarma.“

Kapitola šestnáctá

Eva stála na chodníku před domem Stefanie Finchové a rovnala si myšlenky v hlavě. Přicházelo léto. Cítila to ve vzduchu. „Myslíte, že bude pršet, Peabodyová?“

Peabodyová se nadechla: „Ne, madam. Ale je velká vlhkost vzduchu. Zítra bude pěkné vedro a dusno.“

„To jo, a nejen co se počasí týče. Ale nechci, aby nám to nějaká bouřka pokazila.“

„Dallasová, jestli po něm zítra skočíme bez návnady, nemáme jistotu, že ho na něco vůbec chytnem. Leda bychom ho mohli sejmout za drogy, jestli nějaké bude mít s sebou.“

„Bude je mít, to si pište. Ale my návnadu máme.“

Peabodyová zalétla pohledem nahoru k Stefaniinu bytu. „Neřekla jste jí přece, aby na tu schůzku šla.“

„Však na ni taky nepůjde. Půjdu já.“

„Vy?“ Peabodyová si Evu prohlédla s nesouhlasným zavrtěním hlavy. „Pokud hraje podle svých pravidel, tak touhle dobou už dávno ví, jak vypadá. A vy jí tedy moc podobná nejste. Jste skoro stejně vysoká, to jo, ale máte jinou barvu vlasů, jiné rysy. A ona má… no nechtěla bych vás urazit… ale má tadyhle vpředu jaksi víc naděleno.“

„Do zítřka do jedné hodiny odpolední budu vypadat dost podobně na to, aby to prošlo. Volám Mavis.“

„Ó!“ Deliina tvář se rozsvítila. „To tedy bude jízda.“

„Vám se to řekne. Vy nebudete muset poslouchat ani její, ani Trinino kázání o tom, proč jsem si ještě nenechala vytrhat obočí, proč si nemažu zadnici nějakým krémem a další podobné pitomosti. A nejspíš ze mě taky vylomí slib, že po téhle proceduře přijdu na kompletní kosmetické vypiplání.“ Poslední větu pronesla s neskrývanou hořkostí v hlase. „Znám ty dvě jako svý boty!“

„Vy jste opravdová hrdinka, madam, obětovat sama sebe pro dobro věci.“

„Přestaňte se mi posmívat, Peabodyová.“

„Už přestávám, madam.“

„Máme…“ Eva otočila zápěstí a mrkla na hodinky, „čtrnáct hodin na to, abychom to všechno dali dohromady. Běžte se domů trochu vyspat. Chci vás vidět v mé domácí pracovně v šest nula nula. Uniformu si neberte. Zavolejte Feeneymu a McNabovi a řekněte jim, co je nového. Veliteli zatelefonuju sama rovnou domů.“ Hluboce se nadechla. „Vsadím se, že to vezme jeho žena.“

Eva nasedla do auta a nastavila autopilota na cestu domů. Motor zachrčel a zhasl.

Chvíli tam jen tak seděla a zírala na přístrojovou desku. „Tohle snad nemůže být pravda. Jsem policistka v dobrém postavení.“ Aby tomu dodala váhu, praštila do ní pěstí. „Zasloužím si auto, na které se můžu spolehnout. Počítači, proveď analýzu autopilota.“

NEAUTORIZOVANÉ POUŽITÍ TOHOTO VOZU NENÍ POVOLENO A TRESTÁ SE ODNĚTÍM SVOBODY AŽ NA PĚT LET A POKUTOU PĚTI TISÍC DOLARŮ. NEMÁTE-LI OPRÁVNĚNÍ POUŽÍVAT TOTO VOZIDLO, OKAMŽITĚ JE PROSÍM OPUSŤTE. MÁTE-LI POVOLENÍ, PŘEDLOŽTE JE. JESTLIŽE TO NEUČINÍTE, VŠECHNA DVÍŘKA SE AUTOMATICKY UZAMKNOU A BUDE KONTAKTOVÁNA NEJBLIŽŠÍ POLICEJNÍ HLÍDKA.

To už viděla rudě. „Chceš, abych se identifikovala? Tak já se ti teda identifikuju, ty pekelnej křápe. Dallasová Eva, poručík. Autorizační kód vozu nula-pět-nula-šest-jedna-Charlie. Jsem ozbrojená a nebezpečná a asi tak za pět sekund vytáhnu zbraň a rozstřílím tě na cimprcampr.“

JAKÝKOLI POKUS O VANDALSTVÍ A SVÉVOLNÉ NIČENÍ TOHOTO VOZU SE TRESTÁ…

„Drž hubu, drž už sakra hubu a koukni se na to podělaný povolení.“

PRACUJI… VAŠE IDENTIFIKACE A KÓDY JSOU SPRÁVNÉ, PORUČÍKU DALLASOVÁ.

„No to je od tebe moc hezký, tak teď konečně udělej tu diagnostiku.“

PRACUJI… AUTONAVIGACE TOHOTO VOZU VYKAZUJE CHYBU SYSTÉMU. PŘEJETE SI, ABYCH UVĚDOMIL ÚDRŽBU?

„Ne, chci celou údržbu a všechny, co tam pracujou, vyhodit do povětří! A nevykládej mi laskavě, že za to půjdu sedět nebo zaplatím pokutu, protože mi to stejně stojí za to. Zapoj manuál.“

Motor nastartoval, klimatizace zabzučela a naplnila kabinu chladným vzduchem. „Vypni klimatizaci.“

PRACUJI… KLIMATIZACE VYKAZUJE CHYBU SYSTÉMU. PŘEJETE SI, ABYCH UVĚDOMIL ÚDRŽBU?

„Jdi do prdele!“ Eva prostě otevřela všechna okna. Odrazila od chodníku a protože po tom, co právě zažila, neměla nejmenší důvod věřit palubnímu komunikátoru, vytáhla si svůj mobilní videofon.

Vzala to paní Whitney o vá a bylo slyšet, že je perfektně upravená a taky parádně naštvaná.

„Omlouvám se, že vás ruším doma, paní Whitneyová, ale potřebuju mluvit s velitelem.“

„Je už po jedenácté, poručíku, to to nemůže počkat do zítřka?“

„Ne, madam, bohužel nemůže.“

„Moment,“ odsekla a přepnula telefon na automatickou čekací nahrávku. Zatímco se Eva táhla dopravní zácpou řídíc jednou rukou, naslouchala houslím a flétnám.

„Whitney.“

„Veliteli, omlouvám se, že vám volám domů a takhle pozdě, ale došlo ke zlomu ve vyšetřování.“

„Dobrou zprávu slyším vždycky rád.“

„Právě se vracím z výslechu Stefanie Finchové. Zítra ve třináct nula nula má s podezřelým schůzku v parku Greenpeace.“

„Změnil taktiku? Tentokrát setkání ve dne?“

„K jeho psychologickému profilu to sedí. Je to riskantnější. Finchová spolupracuje. Souhlasila, že zůstane dnes v noci doma. Dva policisté s ní budou celých čtyřiadvacet hodin. Pokud nedá pachateli vědět do zítřka do dvanácti, tak na tu schůzku přijde. Právě zařizuji, abych mohla jít místo ní.“

„Vypadáte podobně?“

„Mám podobnou postavu a skoro stejnou výšku. Zařídím, aby bylo dobře postaráno i o zbytek. Potřebuju si ještě prostudovat spoustu informací, ale vím, že se za Stefanii můžu úspěšně vydávat až do té do-

by, než se mi pokusí vnutit drogu. Jakmile mi ji dá do ruky, spadne klec.“

„Co potřebujete?“

„K doplnění mého týmu potřebuju umístit šest neuniformovaných policistů na strategicky důležité body. Dnes si ještě prohlédnu plány a promyslím rozmístění. Budu mít na sobě mikrofon. Pak budu potřebovat Feeneyho a dalšího detektiva podle jeho výběru ve sledovacím voze. Také by byly dobré další posily ve vozech a helikoptéra, kdybych ho náhodou nemohla zastavit sama. Zítra ráno v osm nula nula bych ve své domácí kanceláři chtěla vybrat zbytek týmu a vysvětlit jim, o co se jedná. Chci, aby do jedenácti byli všichni na svých místech.“

„Máte mé povolení. Vyberte si svůj tým a zůstaňte v kontaktu. Co je to do háje za rachot?“

„Moje klimatizace je v hajzlu… pardon, veliteli.“

„Uvědomte údržbu.“

Uslyšela skřípění vlastních zubů. „Ano, pane.“

Když přišla domů, prošla svojí pracovnou přímo do Roarkovy.

„Nemohl bys sehnat nějaké výbušniny?“

Zvedl oči od práce a podíval se na ni. Uchopil sklenku s brandy, která mu stála u lokte. „Snad ano. Co bys potřebovala?“

„Cokoli, co by vyhodilo do vzduchu tu rachotinu před domem a roztřískalo ji to na milion kousků, aby ji už nikdo nikdy nemohl dát dohromady.“

„Ach tak,“ pomalu zatočil skleničkou a upil. „Poručíku, že vy už zase máte problémy s vozem?“

„Ty ses teď na mě ušklíbl?“ Už zase měla rudo před očima. „Jestli to byl škleb, co jsem viděla, tak si mě…“ Začala si vyhrnovat rukávy.

„Hmmm… násilí… přece víš, jak mě to vzrušuje.“

Podařilo se jí zaječet a divoce si vjela rukama do vlasů.

„Evo, miláčku, proč nechceš, aby se na to podíval můj mechanik? Anebo ještě lépe, proč si prostě nevezmeš kterékoli z aut, co nám stojí v garáži?“

„Protože to by znamenalo, že jsem to vzdala. Ti kreténi z údržby mě nedostanou.“ Zprudka oddechovala. „No nic. Přijde sem Mavis s Trinou. Leonardo možná taky. Budou tady spát.“

„Copak, to budeme mít pyžamový večírek? Budeme taky po sobě házet polštáře?“

„Ty jsi tak nesmírně vtipný! Chceš, abych ti řekla, co je nového, anebo je ti milejší zabývat se svými fantaziemi o skrovně oděných děvách, které se mlátí polštáři?“

Jeho úsměv byl rychlý a jednoznačný: „Hádej!“

Dopadla na židli a vyprávěla mu, co se ten den stalo.

Zatímco mluvila, zvedl kocoura, seděl, hladil ho a sledoval ji. Věděl, že ji nejde jen o to, aby mu vypověděla, co nového se dověděla. Promýšlela si přitom všechno znovu, zjišťovala, jestli v jejím plánu nejsou nějaké mezery, a v duchu vytvářela ještě dokonalejší. Oba ale věděli, že ať je plán sebelepší a sebedokonalejší, stačí jedna malá chyba a všechno se může zhatit.

„Někteří muži,“ ozval se, když skončila, „samozřejmě ti podřadnější… by mohli mít problém s tím, že jejich žena jde na piknik do parku s jiným mužem.“

„Přinesu ti domů zbytek bramborového salátu…“

„Tak to je jiná, to se mi líbí. Říkalas, že Feeney si k sobě do sledovacího vozu vybere dalšího člověka. Mám dojem, že by se nechal přesvědčit, aby si vybral odborného poradce, civilistu.“

Myšlenky, které jí plynuly hlavou, se najednou zastavily, a musela se vrátit o kousek zpět. „Tohle je operace newyorské policie a tvoje přítomnost není vůbec nutná. Máš dost své vlastní práce, ne?“

„Mám, ale rád sleduju, jak ty děláš tu svoji.“ Podrbal Galahada těmi svými dlouhými a šikovnými prsty za ušima, až začal krásně příst. „Proč bychom nemohli nechat rozhodnout Feeneyho?“

„Žádné podplácení.“

Obočí se mu svraštilo překvapením. „Poručíku, teď ses mě opravdu dotkla. Kdybych byl jedním z těch, kdo se lehce urážejí, za trest bych ti teď neřekl, že už jsem zanalyzoval a utřídil tvoje data.“

„Opravdu? No… není tak špatné mít tě k ruce. Tak se na to podíváme.“ Zvedla se a přešla k němu. Zmáčkl jedinou klávesu, posadil Galahada na zem a Evu na klín.

„Nic neprofesionálního!“ přikázala.

„Ani náhodou.“ A jemně ji kousl do ušního lalůčku. „Na třetí obrazovce máš všechny, kdo pracovali na projektu a mají syny, kterým by teď mělo být mezi dvaceti a pětatřiceti lety. Je jich dvacet osm. Když k tomu přidáme jejich bratry a vnuky, dá to dalších patnáct mužů.“

„To znamená kolik? Třiačtyřicet možností. To se dá zvládnout.“

„Nicméně…“ políbil ji na krk, „když z toho vyfiltrujeme ty, kteří dostali napomenutí, pokutu, byli vyhozeni anebo figurovali v některé z žalob, dostaneme se na pouhých osmnáct jmen. Myslel jsem si, že bys nejraději začala právě od nich. Obrazovka čtyři.“

„Když budeš takhle pokračovat, tak ti šéf nabídne stálé místo u policie.“

„Teď se mě snažíš vystrašit, ale jsem dost silný na to, abych se nedal.“

„Vyhoď z toho seznamu ty, kterým je přes třicet. Vsadím se, že je mladší.“

Otřel se jí mazlivě o krk a udělal, co mu řekla. „Už nám jich zbývá jenom osm.“

„To už je lepší. S tím začneme. Počítači, najdi informace o osobách v seznamu na obrazovce číslo čtyři.“

VYHLEDÁVÁM…

„Bude to chvilku trvat,“ vysvětlil Roarke a propracoval se od krku k bradě.

„Pane, nemáte povolení svést hlavního vyšetřovatele.“

„S porušováním pravidel mám rozsáhlé zkušenosti.“ Našel její ústa a ponořil se do nich.

„Panečku, vždycky vypadají tak k nakousnutí.“

Mavis Freestonová stála ve dveřích ve svých impozantních kozačkách, vysokých až k rozkroku, na deseticentimetrových jehlách a vyvedených v modři, ze které vám slzely oči. Z hlavy jako by jí prýštila fontána střapatých vlasů obarvených na stejný odstín. K tomu měla na sobě svetřík s jasně růžovými a modrými spirálami, ze kterých se vám pomalu točila hlava.

Usmívala se jako o závod a v koutcích úst se jí třpytil piercing.

Vedle ní vyprskla Trina, jejíž vlasy byly vyčesané do třiceticentimetrové hory. „Jestli tohle je součástí výhod práce u policie, tak okamžitě nastupuju.“

Eviny prsty se automaticky zaryly do Roarkovy paže. „Neodcházej,“ zašeptala. „Za žádných okolností mě tady nenechávej samotnou.“

„Buď silná. Dobrý večer, dámy.“

„Leonardo se staví později. Něco měl. Summerset nás poslal rovnou nahoru.“ Mavis vtančila do místnosti. „Schválili jsme mu nějaké jídlo. Dallasová, máme tu spoustu věciček, které na tobě musíme vyzkoušet. Tohle je tak ultra super!“

Evě se trochu zvedl žaludek. „Jupí!“

„Kde to máme rozložit?“ zeptala se Trina a už sledovala Evu takovým způsobem, že se téhle policistce od rány chtělo začít brečet.

„V mé pracovně. Tohle je odborná konzultace, *žádná* osobní péče.“

„To je fuk.“ Trina vyfoukla obrovskou fialovou bublinu a zase vtáhla žvýkačku do úst. „Ukaž mi, jak chceš vypadat, a já už to zařídím.“

Eva vyvolala na obrazovku ve své domácí kanceláři oficiální fotografii Stefanie Finchové z řidičského průkazu a podařilo se jí nezaječet, když jí Trina vzala tvář do rukou. Do rukou s bezmála třícentimetrovými nehty safírové barvy.

„Víš ty vůbec, že rtěnka není v tomhle státě zakázaná? Měla bys to někdy zkusit.“

„Mám teď nějak moc práce.“

„Ty máš vždycky moc práce. Taky nepoužíváš ten oční gel, který jsem ti dala, že ne? To si nemůžeš najít dvakrát denně minutu na to, aby sis tím namazala oči? To chceš pod nima mít váčky a vrásky? Máš toho nejlepšího chlapa na planetě Zemi a všech přilehlých satelitech a chceš, aby koukal na tvoje vrásky a kruhy pod očima? Co budeš dělat, až se na tebe vykašle kvůli ženské, která je ochotná věnovat péči o sebe trochu času?“

„Zabiju ho, co jiného.“

To Trinu rozesmálo tak, až malý safír, který měla zasazený do jednoho zubu, zajiskřil. „To je jednodušší používat ten gel. Potřebuju tvou fotku. Hoď mi ji na monitor. Na jednu půlku tvoji fotku, na dru-

hou stranu, jak chceš vypadat. Musím si vygenerovat nějaké snímky změn, než se na tebe vrhnu.“

„Jasně.“ Eva se vrhla na to, co jí nabízelo alespoň kratičký únik: na svůj počítač.

„Koktejlové masové knedlíčky. To je super!“ Mavis jich shrábla Summersetovi z tácu hned několik. „Summersete, vy jste špička.“

Majordomova tvář se proměnila. Evu vždycky překvapilo, že se dokáže usmát, a obličej se mu přitom nerozpadne na několik kusů. „Dobrou chuť. Dejte mi vědět, kdybyste ještě cokoli potřebovali. AutoChef je dokonale naplněný a k vašim službám.“

„Měl byste tady zůstat a koukat se,“ navrhla Mavis a nabodla další knedlíček. „Uděláme z Dallasové někoho úplně jiného.“

„To by bylo splnění mých modliteb,“ odvětil Summerset s kyselým úsměvem a podíval se významně na Evu. „Ale přestože mě ta představa láká, nechám vás dělat vaši práci.“

„S ním je taková sranda,“ uchechtla se Mavis, když odešel.

„To jo, já se s ním řehtám pořád. Tady máš tu fotku,“ obrátila se Eva k Trině. „Musím si ještě zkontrolovat pár věcí vedle. Dejte mi vědět, až na mě budete připravené.“

Vešla do Roarkovy pracovny a on ji tam přivítal hrnkem kávy. „Ačkoli si dovedu představit, že bys dala přednost něčemu tvrdšímu, nakonec jsem si řekl, že kafe bude přece jen lepší.“

„Díky. Má tři kufry – *tři!* – plné šílených mučících nástrojů!“ Dala si pořádný lok kávy. „Měla bych požádat o příplatek za nebezpečnou práci. Obrátila se k monitoru na stěně. „Tak co to tady máme?“

Naklonila se k Roarkovu stolu a jednu po druhé studovala fotografie a data na obrazovce.

Doktoři, právníci, studenti, inženýři… Poznamenala si jednoho, který momentálně nepracoval a měl v záznamu přestupek ohledně držení drog.

„Není to žádný robot,“ vykládala napůl pro sebe. „Není to někdo, kdo chodí denně na osmou do práce. Potřebuje čas na svého koníčka a má peníze. Buď dobře placený odborník, nebo někdo, kdo žije z investic. Počkat! Počítači, zvětšit fotografii.“

Přistoupila blíž, když obrazovku zaplnila mužská tvář. A zírala do očí Kevina Morana. „Tenhle mi sedí. Ano, ty oči znám. Kevin. Tak

tady tě máme, Kevine. Podívejme se… maminka pracovala na projektu a otec není uveden. Ona dělala v public relation. Teď vede vlastní firmu se sídlem v Londýně a s pobočkami v New Yorku, Paříži a Miláně. Jsi jediné dítě a narodil ses třináct měsíců poté, co projekt odstartoval. Zajímavé. Opravdu zajímavé, jak vysoce postavená žena podá žalobu pro sexuální obtěžování, za šest týdnů ji stáhne a souhlasí, aby se všechny zápisy o tom zapečetily. A odejde s dítětem a dost velkou hromadou peněz na to, aby si založila mezinárodní firmu.“

Otočila se zpátky na Roarka. „Žena, která vede svou vlastní PR firmu takového významu, bude určitě potřebovat hezkou image. Naleštěnou a sofistikovanou.“

„Ano, to dává smysl.“

„Má dítě a po malém skandálu na pracovišti odtamtud odejde a jinde založí mezinárodní firmu.“

„Musela z McNamary vyrazit slušné prachy.“

Eva přikývla. „Proč by si ale to dítě nechávala?“

„Třeba ho chtěla.“

„Na co? Podívej se na školy, do kterých chodil. Začal naplno už ve třech letech. Všechno privátní internátní zařízení. A můžeš se vsadit, že ty první tři roky se o něj stejně staral někdo jiný. Nezaložila tu svou firmu jednou rukou, zatímco druhou přebalovala kluka a vozila ho v kočárku.“

„Někteří rodiče to tak ale dělají,“ poznamenal Roarke.

„To tedy nevím jak. Ale jestli jí mateřství něco říkalo, těžko by ho vykopla do světa, když si ještě cucal palec.“

„Souhlasil bych s tebou, ale oba musíme uznat, že v této oblasti máme velmi omezené zkušenosti. Kdybych měl spekulovat, zajímalo by mě, jestli ty peníze od McNamary náhodou nebyly vázány na to, že si dítě nechá.“

„Vyplatit ji a koupit si dítě,“ přemítala Eva. „Z určitého hlediska to je jakýmsi pokračováním projektu. Dlouhodobé výsledky. Zítra budu mít s McNamarou úplně fascinující rozhovor. Podívej se na Moranovu odbornost. Převážně studium počítačové techniky. To by sedělo. To je náš počítačový maniak. Potřebuju jeho podobu ze záběrů bezpečnostních kamer z případu Moniquy Clineové.“

Za jejími zády už Roarke požadovanou fotografii vyvolal a promítl na druhou polovinu obrazovky.

„Nemáš tady program, kterým můžeme měnit jeho vzhled?“

„Ano, vím, o co ti jde, vydrž chvilku.“ Protože Roarke její další úmysly předvídal, sedl si a dal se do práce. Začal u vlasů, zkopíroval blonďatou hřívu pachatele přes celkem nezajímavé hnědé vlasy na civilní fotografii Kevina Morana. Změnil tvar jeho obličeje, malinko zvýraznil lícní kosti a protáhl bradu. Pak zabarvil pleť do tmavšího bronzového opálení.

„To jsou mi věci,“ poznamenala překvapeně Eva, protože fotografie na obou stranách obrazovky byly teď téměř identické. „U soudu to neprojde. Obhajoba nám takovýhle důkaz rozcupuje na kousky. I kdyby Moniqua svědčila o jeho jménu, stejně z toho můžou nějak vyklouznout. Byla hluboce pod vlivem drog a tak dále. Ale je to on! Ty oči jsou stejné. Změnil jejich barvu, ale to, co v nich je, změnit nemohl. Protože v nich není vůbec nic. Uložit upravený obraz do složky Kevin Morano, vyvolat znovu informace o tomtéž. Kdo jsi, Kevine?“

KEVIN MORANO, NAROZEN 4. DUBNA 2037. HNĚDÉ VLASY, MODRÉ OČI, VÝŠKA 183 CM, VÁHA 70 KG. TRVALÝ POBYT V NEW YORKU A LONDÝNĚ. ZAMĚSTNÁNÍ: PROGRAMÁTOR NA VOLNÉ NOZE, VZDĚLÁNÍ: EASTBRIDGE, ŠKOLA PRO OBZVLÁŠTĚ TALENTOVANÉ DĚTI, STŘEDNÍ INTERNÁTNÍ ŠKOLA MANSVILLE, VYŠŠÍ VZDĚLÁNÍ: HARVARDOVA UNIVERZITA, FAKULTA TECHNOLOGIE, PROMOVAL S ČERVENÝM DIPLOMEM V ROCE 2058. BEZ SOUROZENCŮ. STAV: SVOBODNÝ. ŽÁDNÝ ZÁZNAM V TRESTNÍM REJSTŘÍKU.

„Je mu dvaadvacet,“ prohlásila Eva. „Jenom dvaadvacet. Stejně jako McNamarovu vnukovi, který chodil do stejných škol, jenomže na Harvardu dělal medicínu. Skončil s červeným diplomem ve stejném roce. Nemá sourozence,“ dodala. „Ale vsadím se, že v srdci je Kevin jeho bratr. Dej mi jeho údaje a fotografii.“

„Dallasová?“ Mavis nakoukla do dveří. „Můžeme jít na to.“

„Vydržte.“ Eva zvedla ruku, když se na obrazovce objevily Luciasovy nacionálie. „Jsou taky skoro stejné výšky a postavy. Hoď mi tam snímek od Grace Lutzové…“

„Jsem o krok před tebou,“ sdělil jí Roarke.

„Tenhle je lepší,“ podotkla, jakmile se na obrazovce objevily obě fotografie vedle sebe. „Umí lépe kontrolovat, co je mu vidět v očích. Na tomhle to není tak lehce znát. Je chytřejší, umí se líp ovládat, víc si věří. On je z nich dvou ten dominantní. Uprav ten snímek, prosím.“

Když do dveří přišla i Trina, Mavis ji upozornila, aby zůstala zticha. „Pracuje. Je to super ji při tom sledovat.“

„Kevina můžu klidně dopadnout. Zítra ho sbalím a při výslechu mu dám koule do svěráku a jak bude zpívat. Toho druhého nám práskne.“

Přecházela sem a tam, studovala obě tváře a přemýšlela. „Možná bych mohla velitele přesvědčit, abychom u nich ještě dnes večer udělali prohlídku a dostali je oba. Měli bychom výhodu překvapení. Ale pokud nemají laboratoř přímo doma a ty drogy tam nevyrábějí, mohli by se zbavit některých důkazů dřív, než bychom je dokázali najít.“

„Máš ze dvou případů DNA,“ připomněl jí Roarke.

„Ale nemůžu je přinutit, aby mi poskytli vzorky té své, aniž bych je obvinila z trestného činu. A s tím, co mám, je zatím obžalovat nemůžu. Když to trochu zahraj u a ty vzorky z nich dostanu bez jejich souhlasu, projedu to u soudu. A já nesmím prohrát. Musíme počkat do zítřka,“ rozhodla se nakonec. „Tak je chytneme určitě.“

„Není famózní?“ obrátila se Mavis k Trině.

„Jasně. Teď by ale měla posadit ten svůj famózní zadek do našeho křesla.“

Eva se otočila a v očích, které byly až doteď jasné a chladné, se jí najednou mihl záblesk strachu. „Tohle je ale jenom na zkoušku, je to jasný? Nebude to nic, co by pak nešlo odstranit, že ne…?“

„Klid. Sundej si košili. Potřebuješ větší prsa.“

„Pane na nebesích!“

Zatímco Evě dočasně instalovaly větší ňadra, Peabodyová dojídala mísu sójové zmrzliny, kterou nějaký marketinkový chytrák nazval Ledové potěšení. Polité půllitrem čokoládové polevy bez tuku se to docela dalo jíst. Alespoň tak jí to přišlo, když vylizovala dno.

Mísu pak umyla, aby tam ráno netrčela a nepřipomínala jí, že nemá vůbec žádnou vůli. Když někdo zaklepal, zrovna se chystala vypnout televizi a jít do postele.

Jestli to je zase některý ze sousedů se stížností, že v nějakém bytě dělají příliš velký hluk, už jim vážně řekne, aby zavolali policii. Do háje, není přece ve službě a potřebuje alespoň šest hodin spánku.

Podívala se kukátkem a překvapením jí spadla čelist. Odemkla dveře, otevřela a zírala na McNaba. Měl nateklý ret a na oku se mu skvěla majestátní modřina. A byl celý mokrý.

„Co se, do háje, stalo?“

„Měl jsem nehodu,“ odpověděl dost protivně. „Chci jít dál.“

„Volala jsem ti, ale měl jsi tam jenom záznamník.“

„Byl jsem zaneprázdněný. Nebyl jsem už ve službě.“

„Dobrá, dobrá.“ Ustoupila dřív, než do ní stačil narazit. „V šest nula nula máme být u Dallasové. Dneska večer se nám to podařilo rozlousknout a zítra jdem do akce. Dallasová –“

„Teď o tom nechci nic slyšet, jasný? O té přiblblé akci mi můžeš říct až zítra, ne?“

„Jak myslíš…“ Trošku naštvaně přibouchla dveře. „Vržou ti boty.“

„Myslíš, že nemám uši, že to neslyším?“

„Co ti proboha kdo udělal, že jsi tak roztomilý?“ Nasála nosem vzduch. „Smrdíš. Cos pil?“

„Co se mi zachtělo. Dej si pohov, jo?“

„Hele, ty ses sem přihrnul, máš v hlavě, jsi úplně mokrý a smrdíš jako podlaha v putyce. Já jsem se právě chystala do postele. Potřebuju se vyspat.“

„Fajn. Tak se běž vyspat. Stejně nevím, proč jsem sem chodil.“ Vydal se ke dveřím a otevřel je. Ale pak je zase s bouchnutím zavřel. „Šel jsem k Monroeovi. Trochu jsme se spolu chytli.“

„Co tím chceš říct, že jste se, trochu jste se…“ zakoktala se. „Ty ses popral s Charlesem? Jsi normální?“

„Možná si myslíš, že mezi námi o nic nejde, ale není to pravda. Prostě to není žádná pravda. Já jsem ho sledoval, jak ti cpe do ksichtu tu blonďatou doktorku, a pěkně mě to teda nakrklo. Podle mýho názoru je to sice to nejlepší, co se ti mohlo stát, ale vůbec se mi nelíbilo, jak se na tebe vykašlal.“

„Jak se na mě vykašlal?“ zopakovala po něm trochu nejapně.

„Když se chceš s někým rozejít, tak to máš udělat na rovinu. Omluví se ti za to.“

„Omluví se mi za to?“

„Copak jsi nějaká zatracená ozvěna či co?“

Musela se na to posadit. „To Charles ti udělal tuhle modřinu a rozbil ti… ústa?“

„Párkrát se trefil.“ O ráně do žaludku, po které zvrátil tu svoji domácí pálenku jako obyčejný pouliční opilec, nebylo třeba se zmiňovat. „Ale jeho tvářinka dneska taky moc dobře nevypadá.“

„A proč jsi celý mokrý?“

„Ta protivná Dimattová byla u něho. Polila nás kýblem vody.“ Nacpal si ruce do čvachtajících kapes a s dupotem a uširvoucím vrzáním bot obešel pokoj. „Kdyby se do toho nepletla, tak jsem ho pořádně zvalchoval. Neměl se k tobě takhle chovat.“

Peabodyová otevřela pusu, aby mu vysvětlila, že se k ní nikdo špatně nezachoval, ale pak ji moudře zase sklapla. Její matka nevychovala hloupou dceru. „To je fuk.“ Sklopila oči, aby neuviděl, jak se v nich odráží potěšení z toho, že se McNab a Charles kvůli ní porvali. To se prostě nedalo vyjádřit slovy.

„Není to fuk. Jestli ti to nějak pomůže, tak si myslím, že mu to fakt bylo líto.“

„Charles je hodný kluk, McNabe. Není to člověk, který schválně ubližuje lidem.“

„To na tom nic nemění.“ Klekl si před ní. „Hele, já chci, abychom se k sobě vrátili.“

„Včera jsme se k sobě myslím vrátili až dost…“

„Nemyslím jenom v posteli. Chci, abychom to zkusili znovu a trochu jinak.“

Ostražitě se posadila. „Jak jinak?“

„Tentokrát jako vážný vztah. A jestli chceš, tak si mužem vyrazit i na všelijaký ty fajnový místa, víš co myslím? To je jedno, prostě co budeš chtít. Nechci žádnou jinou a nechci, abys ty měla jiného.“

V krku ji lechtalo, ale měla strach polknout. „To jako chceš, abychom spolu začali opravdu navážno chodit?“

Zrudl, ukázal zuby a zvedl se. „Jako bych nic neřek. Svedem to na to, že jsem opilý.“ Zase vyrazil ke dveřím a tentokrát už tam skoro došel.

„Jo.“ Vstala. Dala by přednost tomu, aby se jí netřásla kolena, ale přesto dokázala vstát.

Pomalu se otočil. „Jo, co?“

„Mohla bych to zkusit. Uvidíme, co z toho bude.“

Udělal krok zpátky. „Budem si věrní?“

„Jo.“

A ještě jednou: „Jako opravdový pár?“

„No jo.“

Když se usmála, naklonil se k ní a políbil ji. „Ale do prdele!“ Uskočil zpátky, když mu v poraněném rtu explodovala bolest. Sáhl si tam hřbetem ruky a uviděl krev. „Máš na to něco?“

„Jasně.“ Chtěla ho hladit a hýčkat jako štěně. „Dojdu pro lékárničku.“

Když se k němu vrátila nazpátek, zachytil její pohled hlášení na obrazovce.

Pracovníci z doků dnes večer objevili nahé tělo muže plovoucí v East River. Ačkoli policie ještě nezveřejnila příčinu jeho smrti, zesnulý byl identifikován jako doktor Theodore McNamara.

„Do háje!“ Peabodyová hlučně upustila lékárničku a vystartovala ke svému videofonu.

Kapitola sedmnáctá

Tělo bylo převezeno do márnice, a než Eva přijela, místo nálezu už obepínala policejní páska. Neuspořádaný pás cihlových a cementových skladišť se vinul kouskem země mezi řekou a přístupovou cestou.

Ve světle policejních reflektorů vypadalo všechno ošuntěle a nereálně.

Média se cpala kolem bariér stejně, jako se o sobotách snažily davy lidí protlačit do populárních restaurací. A stejně jako u zmíněných podniků i tady proudila živá konverzace ve formě vykřikovaných otázek a požadavků.

Policisté v uniformách hlídali jako vyhazovači. Většina z nich byla dostatečně zkušená a ignorovala jak žádosti o informace, tak nabízené úplatky. Eva ale moc dobře věděla, že dříve či později se najde alespoň jedna slabší povaha, která jim nakonec něco vyžvaní.

Vztah mezi policií a médii přijímala jako něco, s čím se nedá nic dělat. Připnula si odznak na bundu a začala se prodírat davem.

„Dallasová, haló, Dallasová!“ Nadine Furstová jí chytla za loket. „Co se to tady děje? Proč tě sem zavolali? Co máš společného s doktorem McNamarou?“

„Jsem policistka. On je mrtvý.“

„No tak, Dallasová.“ Dokonce i v tomhle ostrém světle dokázala Nadine vypadat čile a připravená k živému vysílání. „Přece tě nezenou ke každé mrtvole v New Yorku!“

Eva po ní vrhla naštvaný pohled. „Nikdo mě nikam nehoní. A teď ustup stojíš mi v cestě.“

„Dobře. Říká se, že to je loupežná vražda. Co si o tom myslíš ty?“

„Ještě o tom nic nevím. A teď, ať jsme přítelkyně nebo ne, pusť mě, nebo tě zabásnu pro maření úředního výkonu.“

Nadine se posunula. „Něco se děje,“ zašeptala do ucha kameramanovi. „Něco velkého. Dávejte pozor. Zavolám našemu člověku na patologii a uvidím, co se dá zjistit. Sledujte Dallasovou,“ dodala, „když taje tady, tak se něco dít bude.“

Eva si probojovala cestu mezi reportéry a čumily. Ucítila nakyslou vůni řeky. Technici zpracovávali scénu a v ostrém světle jim na zádech pronikavě zářila žlutá písmena označující newyorskou policii. Silná záře přenosných reflektorů zalila tmavou hladinu řeky tak, že vypadala jako z oleje.

Vražda uprostřed noci a pod širým nebem je černobílá, říkala si Eva.

„Kdo je hlavní vyšetřovatel?“ zeptala se nejbližší policistky.

„Detektiv Renfrew,“ odpověděla. „Menší postavy, tmavé vlasy, má na sobě hnědý oblek a kravatu,“ dodala s náznakem pohrdání v hlase. „Tamhle je. Stojí s rukama v bok a sleduje řeku, jako by v ní pachatel měl plavat kraula.“

Eva si prohlížela jeho záda. „Dobrá. Co se tady stalo?“

„Pár lidí z doků si všimlo těla v řece. Říkali, že byli právě u vody na přestávce zaručené odborovými předpisy. Předpokládám, že to znamená, že do ní močili. Nahlásili to ve dvacet dva třicet. Člověk, který volal se představil jako Deke Jones. Tělo v řece nebylo moc dlouho nebo se rybám nezdálo nijak zvlášť zajímavé. Má vážná poranění na hlavě a na obličeji. Nemá na sobě žádné oblečení, ani šperky, prostě nic. Identifikovali jsme ho podle otisků prstů. Asi před patnácti minutami ho odvezli.“

„Tohle je váš revír… strážníku Lewisová?“

„Ano, madam. Můj kolega a já jsme reagovali na hlášení. Byli jsme na místě do tří minut. Zaměstnanci z doků se kolem mrtvoly seběhli jako mouchy na lejno, ale nikdo se těla nedotkl. A poručíku, zmínila jsem se o tom už detektivovi, ale nevypadal, že by ho to bůhvíjak zajímalo – asi půl míle odtud je nahlášený požár auta. Poslední model luxusní limuzíny, žádní pasažéři. Podle toho, jak rychlý je tady proud, by to mohlo být místo, kde z něj vyhodili mrtvolu.“

„Dobrá. Díky. Ten Renfrew mi to asi moc neulehčí, co?“

„Těžko, madam,“ souhlasila Lewisová.

Eva neměla náladu na trpělivost, ani na diplomacii, ale přesvědčovala sama sebe, že by měla zvládnout obojí.

Renfrew se otočil, když ji uslyšel přicházet. Přejel jí pohledem po tváři a krátce mrkl na její odznak.

„Nikdo k tomuhle případu nevolal nikoho z centrály.“ Napřímil ramena jako boxer, který se připravuje na první kolo.

Byla o pár centimetrů vyšší než on a sledovala, jak se vytahuje na špičky, aby ten rozdíl srovnal.

No jasně, pomyslela si, když viděla jeho bojovný postoj, zadarmo mi to nedá. „Nedostala jsem příkaz od centrály. A nechci vám lézt do zelí, detektive. Vaše oběť souvisí s mým případem. Myslím, že bychom si mohli navzájem pomoc."

„Já vaši pomoc nepotřebuju a nechci, aby se mi v mém případu šťoural někdo z centrály."

„Dobrá, možná můžete pomoc vy mně."

„Jste na místě činu mého případu, to znamená, že tu je o jednoho policistu víc, než je třeba. Mám dost práce."

„Detektive, potřebuju vědět, co jste zatím zjistil." „Myslíte, že mi můžete dávat rozkazy, protože máte vyšší hodnost?" Vypjal se na špičky ještě víc a zašermoval jí prstem před očima. „Přihrnete se sem a myslíte si, že mi přetáhnete tuhle nanejvýš zajímavou vraždu, abyste se zase mohla předvádět v televizi? Na to zapomeňte! Já jsem tu hlavní vyšetřovatel."

Eva si živě představovala, jak ho popadne za prst, který jí cpal přímo do tváře, a vyvrátí mu ho, až v něm křupne. Ale podařilo se jí udržet vyrovnaný tón. „Renfrewe, mě nezajímá televize, nepotřebuju vám dávat rozkazy, ani vám nechci přebrat případ. Zajímá mě, proč člověk, kterého jsem na zítřek předvolala k výslechu, skončil jako mrtvola v řece. Takže vás žádám, abyste se mnou spolupracoval a projevil u toho alespoň trochu slušnosti."

„Slušnost a spolupráce. Na to vám seru. Kolik slušnosti a spolupráce jste předvedla vy, když jste se před pár měsíci navezla do případu sto dvacet šestky? Nespolupracuju s policajty, kteří kašlou na jiné policajty."

„Zdá se, že máte trochu osobní problémy, Renfrewe. Mám dojem, že tam policajt zabíjel policajty."

„To říkáte vy," zachrochtal Renfrew.

„Jo, to říkám já. A zrovna teď někdo zabíjí ženy, které si myslí, že si vyjdou na příjemnou schůzku. Tenhle váš případ je spojen s mým, takže tu můžeme stát a jeden druhého přečůrávat, anebo si můžeme pomoc a oba případy o to rychleji uzavřít."

„Tohle je místo činu mého případu.“ Už zase jí šermoval prstem před očima. „Takže já rozhoduju o tom, kdo tady může zůstat a kdo ne. A já chci, abyste odsud zmizela. Odejděte, nebo vás nechám vyvést.“

Eva si raději vrazila ruce do kapes, dokud ještě dokázala ovládnout nesmírnou touhu jednu mu vrazit. „Tak jo, nechtě mě vyvést, Renfrewe.“ Vyndala diktafon a sledovala, jak jeho tvář rudne, když si ho připínala na bundu. „Nechtě mě oficiálně a se záznamem odvést z místa činu, které je pravděpodobně spojeno s probíhajícím případem několikanásobné vraždy, jehož jsem hlavním vyšetřovatelem. Nechtě mě odvést poté, co jsem vás požádala o spolupráci a výměnu informací, které by mohly v obou zmíněných případech pomoci.“

Dívala se mu pevně do očí a počkala pět napjatých sekund.

Technici kolem nich přestali pracovat a sledovali, co se děje. „Nechtě mě odvést,“ zopakovala, „ale než to uděláte, zamyslete se nad tím, jak to bude vypadat v oficiálním hlášení a jak v médiích, která tady máte kolem dychtivě rozestavená, a jak to vysvětlíte svým nadřízeným.“

„Vypněte ten zatracený diktafon.“

„Ne, zůstane zapnutý. Když to nešlo po dobrém… poručík Eva Dallasová požaduje od detektiva Renfrewa…“ podívala se na jeho odznak, „detektiva Matthewa Renfrewa hlášení o vyšetřování ve věci úmrtí doktora Theodora McNamary vzhledem ke skutečnosti, že doktor McNamara byl potenciálním svědkem a potenciálním podezřelým v případu několikanásobné vraždy, jehož je poručík Dallasová hlavním vyšetřovatelem.“

„Můžete si moje hlášení přečíst, až ho předám. To je jediné, co jsem vám povinen postoupit, poručíku. V této chvíli nemám co dodat.“

Když odešel, Eva zuřivě zasyčela. Otočila se k jednomu z techniků. „Co jste zjistil?“

„Tady jsme nic nenašli. Tělo se zamotalo do nějakých drátů, jinak by pokračovalo dál po proudu. Renfrew je blb, měl poslat skupinu proti proudu, aby hledala, kde ho hodili do vody.“

„Čas úmrtí?“

„Sedmnáct čtyřicet.“

„Díky.“

„Pokud jde o mě, já jsem přímo ztělesněná spolupráce a slušnost.“

Eva si všimla Peabodyové a vyrazila k ní. „Pojďte se mnou.“ Poodešla od davu a protáhla se zábranami tam, kde bylo nejmíň lidí. „Podívejte se na to spálené auto, nejnovější model něčeho luxusního, asi půl míle odsud. Zjistěte, na koho je registrované.“

„Ano, madam.“

Eva vytáhla svůj videofon, ale pak si všimla McNaba. „Co se vám stalo?“

„Menší výměna názorů.“ Opatrně si prsty přejel po modřině pod okem.

„No konečně, Peabodyová, už jste mu nějakou vrazila?“

„Ne, madam.“

„Když už jste tady a žádná výměna názorů s mou asistentkou neprobíhá, koukněte se na to spálené auto vy. Peabodyová, vy se šikovně přitočte k nějakým policistům, první byla na scéně strážník Lewisová a její parťák. Zjistěte, co se dá. Hlavně se držte dál od hlavního vyšetřovatele. Jmenuje se Renfrew a je to výstavní kus pitomce.“

„Madam, už jste tomu výstavnímu pitomci nějakou vrazila?“

„Ne, ale chybělo opravdu *velmi* málo.“ Otočila se a volala na patologii.

Patolog hovor přijal, ale ještě u toho napůl spal.

„No ne, Morrisi, já jsem vás vzbudila?“

„Myslíte si, že když vy nikdy nespíte, tak nemůže spát ani nikdo jiný? Kolik je kruci hodin?“

„Právě čas na to, abyste mi udělal přátelskou laskavost.“ Když si sedl a posunul se, Eva se zoufale zašklebila. „Proboha, buď si vypněte obraz, anebo dávejte pozor na prostěradlo.“

„Ač muži rádi tvrdí opak, můžu dosvědčit, že koule mají všichni zhruba stejné.“ Přesto si prostěradlo vytáhl do pasu. „Až o mně budete později fantazírovat, jakože budete, tak ať je to pěkný. Tak, co potřebujete?“

„Přivezou vám na patologii Theodora McNamaru.“

„Doktora Theodora McNamaru?“

„Přesně toho.“

Morris hvízdnul. „Vzhledem k tomu, že spolu o tom mluvíme, předpokládám, že nezemřel přirozenou smrtí.“

„Před chvílí ho vytáhli z East River a nevypadá to, že měl jenom chuť si zaplavat.“

„Jestli mi voláte kvůli tomu, abych ho udělal přednostně, tak si mou laskavost vyplýtváte zbytečně. Je to prominentní osobnost, a tudíž se mu dostane prominentní péče.“

„O tuhle laskavost nejde. Na tomhle případu nejsem hlavní vyšetřovatel, aleje spojený s mými sexuálními vraždami. Dnes odpoledne jsem s ním mluvila a zítra měl přijít k oficiálnímu výslechu. Potřebuju, abyste mi pak sdělil výsledky pitvy. Veškeré údaje o těle a informace o komunikaci mezi přiděleným patologem a hlavním vyšetřovatelem McNamarovy vraždy.“

„Proč vám to rovnou nesdělí on?“

„Nemá mě rád. A musím říct, že jsem z toho nešťastná až k pláči.“

„Kdo to je?“

„Detektiv Matthew Renfrew.“

„Aha.“ Morris si urovnal polštáře za zády a pohodlně se opřel. „Ten hňup, co si tvrdě hlídá teritorium, nemá žádné chování a odmítá si trochu rozšířit obzory.“

„Jinými slovy parádní sráč.“

„Jinými slovy si myslím, že vstanu a půjdu se na toho nedávno zesnulého podívat. Dám vám vědět.“

„Díky, Morrisi. Máte to u mě.“

„Jo, tak se mi to líbí.“

„Morrisi? Co to máte za tetování?“

Patolog si s úsměvem ukázal na obrázek pod levou bradavkou: „Zubatá. Zaměstnavatel, který nedbá na rasu ani na původ.“

„Vám z té práce už trochu hrabe, že?“ Zavěsila. „Jo, už mu přeskakuje.“

Zatímco mluvila, byla k novinářům zády, ale nepřestávala sledovat, co se děje. Jak neměli co na práci, většina začala dělat rychlé rozhovory na dálku.

Přihnal se k ní McNab.

„Promluvme si v chůzi, chci si držet odstup od médií. Pokud jim dojde souvislost těch vražd, ztratíme výhodu, kterou teď máme.“

„Byla to McNamarova limuzína. Je na škvarek. Hasiči tvrdí, že v tom byl nějaký chemický urychlovač. RD-52. Je to typ hořlavé kyseli-

ny. Nejdřív to zablýskne, oheň se rozšíří a jak to hoří, tak to klidně prožere i kov. Fakt důsledně. Svědek viděl záblesk, šel se podívat, co se děje a byl natolik při smyslech, že si zapsal poznávací značku, než to stačilo shořet na popel. Kdyby to bývalo trvalo o pět, o deset minut déle, tak jsme neměli nic.“

„Jsou chytří, ale ne dost chytří,“ zahučela Eva. „Měli odstřelit tu značku, než to zapálili. Chybičky…“ Podívala se zpět na řeku. „No jasně, loupežné přepadení, to vykládejte svý babičce. Který zloděj by chlápka zabil, dokonce mu sebral šaty, a pak se sám připravil o luxusní bourák? Vsadíte se, že McNamara navštívil svého vraha poté, co jsem s ním dneska mluvila?“

„Vsadil bych na to celou banku, kdybych nějakou měl.“

„Kdyby nebyl Renfrew takový kterén, tak bychom to tady mohli klidně uzavřít.“ Zírala do prázdna a promýšlela různé varianty. „Dunwood neví, že Renfrew je blb. Renfrew oznámí smrt nejbližšímu pozůstalému, což je jeho manželka. To znamená, že neexistuje důvod, aby v tomhle figuroval jeho vnuk. Ale není to důvod, proč bych za ním nemohla zajít, vyjádřit mu upřímnou soustrast a vyslechnout ho. Lucias Dunwood. Sežeňte mi jeho adresu. Podíváme se na něho.“

„Jasně.“

Rozdělili se a Eva šla telefonovat. Tentokrát domů. „Ahoj,“ snaživě se pokoušela o úsměv, když to Roarke zvedl. „Asi tam pořád ještě jsou, co?“

V pozadí bylo slyšet hlasitou hudbu a přiopilý smích, a tak Roarke jenom pokrčil rameny.

„Promiň, že jsem tě v tom takhle nechala. Možná by ses mohl zamknout v některém pokoji… při tom množství nemají šanci tě najít.“

„Přemýšlím o tom. Mám tomu rozumět tak, že voláš, abys mi dala vědět, že tam ještě máš nějakou práci?“

„Zatím nevím, jak dlouho to bude trvat. Hodně se toho udalo. Pokud to tady dnes večer neskončíme, tak budu Mavis s Trinou zítra stejně potřebovat. Možná bys měl někam zavřít ty dvě,“ bleskl jí hlavou spásný nápad.

„Neboj. Myslím, že za chvíli beztoho odpadnou.“

„To je možné. Vydrž, prosím tě.“ Otočila se k McNabovi. „Co je?“

„Sehnal jsem adresu, ale je falešná.“

„Co tím chcete říci, falešná?“

„Tím chci říct, že adresa, která je u jeho jména uvedená, je nesmysl, je to adresa FunHouse na Times Square. Znám to tam, trávil jsem tam dost časuje to velký zábavní elektronický klub, žádné byty tam nejsou.“

„Hračička… dejte mi trochu času,“ poodešla tak daleko, až se ocitla z doslechu. „Poslouchej…“

„Chceš, abych ti sehnal Dunwoodovu skutečnou adresu.“

„McNamara by ji měl mít. Nemůžu se odsud dostat k jeho složce, protože vyšetřovatel si tady hraje na vůdce smečky nebo co.“

„Aha.“ Roarke se vzdálil od hudby.

„Mohla bych dostat povolení od Whitneyho, ale to by byl zmatek. Taky bych si připadala, jako práskač.“

„Hmmm.“

„Mohla bych zavolat Feeneymu, ale ten by si zas musel opatřit povolení od elektronického, a navíc já už jsem dneska jednoho člověka vzbudila.“ Ohlédla se na McNaba. „No, možná že víc než jednoho.“

„A já jsem stejně vzhůru.“

„Přesně. Technicky… no, nebudu ti vysvětlovat detaily, ale v podstatě mám přístup k jeho údajům, protože je podezřelý. Jestli tyto údaje obsahují i jeho adresuje poněkud diskutabilní, ale zítra bych k nim stejně získala oficiální přístup, takže…“

„Nač čekat, že? Chtěla bys tu adresu hned, nebo bys raději strávila ještě nějakou chvíli vršením dalších racionálních důvodů?“

Eva vydechla a uvědomila si, že zatímco tohle všechno povídala, on už došel do své pracovny. „Jo, chtěla bych tu adresu.“

A tak jí ji řekl. „A poručíku, vzhledem k tomu, že jsi jen kousek odtud, možná by ses mohla ukázat doma, dokud mě ještě zastihneš se zbytky zdravého rozumu, co říkáš?“

„Udělám, co bude v mých silách. Máš to u mě.“

„Udělám všechno pro to, abych si to u tebe taky vybral.“

Položila to a zamávala na McNaba. „Sežeňte Peabodyovou a jdeme.“

Byla už skoro u svého auta, když uviděla Nadine jak se opírá o jeho kapotu a čistí si nehty.

„Máš zadek na majetku města.“

„Proč si dávají tolik záležet na tom, aby pro veřejnou správu vymysleli tak odporně vypadající auta.“

„Nejsem si jistá, ale proberu to se svým kongresmanem, až se s ním zase sejdu.“

„Říká se, že ses pustila trochu do křížku s detektivem Renfrewem.“

„Neověřené zprávy jsou vaše parketa.“

„Taky by tě mohlo zajímat, že se dál povídá, že je to idiot a žes mu pěkně zvedla mandle.“ Nadine pohodila svými melírovanými vlasy. „Ale víc by tě mohla zajímat moje dedukce vzhledem k tomu, že dedukce jsou zase *vaší* parketou. Takže moje hypotéza zní, že doktor Theodore McNamara hraje nějakou roli v sérii sexuálních vražd, kterou vyšetřuješ, to, že skončil ve vodě, nemá nic společného s loupežným přepadením a ty máš docela přesnou představu o tom, kdo mu dnes večer tak pěkně zřídil hlavu i obličej. A pak ještě že ten, kdo to udělal, hraje v těch tvých vraždách hlavní roli.“

„To je dost zajímavá hypotéza, Nadine.“

„Potvrdíš mi ji?“

Eva se jen otočila na podpatku a odešla. Když se k ní přidala kameramanka, Eva ji zarazila pohledem tvrdým jako ocel.

„Počkej na mě,“ volala Nadine. „Dallasová, dělá přece jen svou práci.“

„Všichni jen děláme svoji práci. Vypni to nahrávání.“

„Nahrávání?“

„Nezdržuj mě, Nadine. Buď ti něco řeknu mimo záznam, nebo nedostaneš nic.“

Nadine si povzdechla, ztěžka a hlasitě, aby to nikdo nepřeslechl, a pak vypnula miniaturní diktafon, skrytý ve zlaté broži. „Mimo záznam.“

„S tímhle ven nesmíš, dokud ti neřeknu.“

„Dáš mi osobní interview?“

„Nadine, nemám čas se s tebou handrkovat. Co já vím, dneska už mohla zemřít další žena, a nikdo ji zatím nenašel. Jestli tohle pustíš ven, tak je možné, že zítra přibude ještě jedna.“

„Dobrá. Zůstane to u mě, dokud mi nedáš vědět.“

„McNamara je opravdu spojený s mým případem. Dnes odpoledne jsem s ním mluvila. Nebyl ochoten spolupracovat. Myslím, že věděl,

kdo ty vraždy spáchal, anebo o tom měl aspoň nějakou představu. Věřím, že po našem rozhovoru na tuto osobu udeřil a následkem toho skončil v řece.“

„To potvrzuje moje hypotézy.“

„Ještě jsem neskončila. Jsem přesvědčená, že prapůvod těchto vražd je u projektu, na kterém spolupracovala klinika J. Forrestera a farmaceutická společnost Allegany před pětadvaceti lety. Sex, skandály, drogy, úplatky a zamlčování. Když do toho začneš trochu rýpat, budeš mít před ostatními náskok.“

„Byl McNamara do těch vražd přímo zapletený?“

„Před lety ho stálo hodně času, peněz a úsilí zařídit, aby zapečetili dokumenty o kriminálních aktivitách, které měly být veřejně přístupné. Odmítl spolupracovat. Místo aby mi poskytl informace týkající se dvou vražd a jednoho pokusu o vraždu, rozhodl se je zamlčet. Zabil ty ženy? Ne. Je za to zodpovědný? To je etická otázka, a tudíž nikoli moje parketa.“

Když se Eva otočila, aby odešla, Nadine ji chytla za ruku. „Mám kontakt na patologii. Skoro hodinu před smrtí schytal McNamara několik ran do hlavy a do obličeje. Na pravém zápěstí měl zranění, jak se bránil. Zatímco první sada ran byla způsobena tupým předmětem asi dvacet centimetrů širokým, smrtelná rána byla vedena jinou zbraní. Byl to dlouhý, úzký předmět, páčidlo nebo klíč na kola, které jsou běžně ve výbavě auta.“ Odmlčela se: „Já věřím na spolupráci, sdílení informací a slušnost.“

„Představa, že mě tahle fráze bude příštích šest neděl provázet, kamkoli se vrtnu, se mi ani dost málo nelíbí.“ Přešla k autu. „Na zadní sedadlo, McNabe.“

„Proč nemůžu sedět vpředu? Mám vyšší hodnost než Peabodyová a taky mám delší nohy.“

„Peabodyová je moje asistentka a vy jste lepší zátěž.“ Vklouzla za volant a neřekla nic, dokud McNab nepřestal bručet a neusadil se na zadním sedadle. „Navštívíme Luciase Dunwooda.“

„Jak jste sehnala jeho adresu?“

Mrkla na McNaba ve zpětném zrcátku. „Mám své vlastní způsoby získávaní informací. Peabodyová, půjdete dovnitř se mnou. McNabe, vy zůstanete v autě.“

„Ale –“

„Půjdu dovnitř s uniformovanou policistkou, nikoli s uniformovanou policistkou a s detektivem v civilu k tomu. A už vůbec ne s detektivem, který vypadá, jako by se po nocích rval v hospodě. Vy zůstanete tady a budete mít zapnutý videofon stejně jako já. Pokud nastanou nějaké problémy, zavoláte posily a pak se rozhodnete, jestli na ně budete čekat, nebo půjdete dovnitř. Potřebuju od vás další adresu. Kevin Morano.“

Snažil se s tím vším nějak vyrovnat. Vyndal kapesní počítač a natáhl se na zadním sedadle. „A hele, tady vzadu na sedadle je přilepená nějaká tyčinka…“

Zatímco se Peabodyová otáčela, aby se na to podívala, Eva vycenila zuby: „Tomu, kdo se jí první dotkne, useknu prsty a nacpu mu je do nosu.“

Peabodyová se honem otočila zpátky. „Vy si tady sušíte tyčinku.“

„Nesuším. Je to pohotovostní dávka, kterou ten zloděj tyčinek, co opakovaně vykrádá mou kancelář, zatím ještě neobjevil. A pokud ji objeví teď, bude mi jasné proč.“

Udělala významnou pauzu. „A zaplatíte za to.“

„Stejně držím dietu.“

„Nemusíš držet žádnou dietu, má krásko. Jsi ženská akorát.“

„McNabe!“

„Ano, madam?“

„Držte hubu!“

„To je v pořádku, poručíku, jsme pár.“

„Pár čeho? Ne, nic mi neříkejte. Vůbec na mě nemluvte. Nemluvte spolu. Nechť v zemi zavládne klid a mír.“

Peabodyové se podařilo zadusit v sobě smích a pak se pokusila ručně nastavit klimatizaci.

„Je rozbitá. A ani slovo!“

Peabodyová neřekla nic a stáhla si okénko.

McNab vzadu nervózně poposedl. „Žádám o povolení mluvit o případu, madam.“

„Ano?“

„Adresa Kevina Morana je ve skutečnosti stadion Yankees. Chcete, abych zavolal Roarkovi a poprosil, aby… teda chci říct,“ opravil se,

když viděl, jak se na něj tvrdě dívá do zpětného zrcátka, „přejete si použít své vlastní způsoby získávaní informací?“

„Ne, vím, kde bydlí.“

Když zastavila před obrovským, honosným cihlovým domem, bylo po jedné hodině ráno. Celý dům byl ponořen do tmy, s výjimkou rudého proužku světla zabezpečovacího systému.

„Jste ozbrojen, McNabe?“

„Mám neslužební omračovací zbraň.“

„Nastavte ji na nízký výkon a mějte zapnutý videofon. Nechoďte do domu, pokud vám nedám signál. Jdeme, Peabodyová, pojďme toho hajzla trochu nadzvihnout.“

Přešla chodník. Když vstoupila na první schod, bezpečnostní zařízení přešlo do varovné fáze. Zazvonila. Shora se okamžitě rozsvítilo ostré světlo a bezpečnostní zařízení přešlo do první fáze poplachu.

JSTE SLEDOVÁNI KAMEROU. UVEĎTE SVÉ JMÉNO A DŮVOD SVÉ NÁVŠTĚVY. PŘI JAKÉMKOLI POKUSU O VSTUP DO PROSTORŮ DOMU ČI POŠKOZENÍ MAJETKU, BUDE OKAMŽITĚ KONTAKTOVÁNA POLICIE A HLÍDKA DOMOBRANY.

„Poručík Dallasová, Newyorská policie.“ Zvedla odznak tak, aby ho kamera zachytila. Potřebuju mluvit s Luciasem Dunwoodem v policejní záležitosti.“

POČKEJTE PROSÍM, ZATÍMCO OVĚŘUJEME VAŠI TOTOŽNOST… POČKEJTE PROSÍM, PŘEDÁVÁME VAŠI ŽÁDOST PANU DUNWOODOVI.

„Poručíku, myslíte si…“

Eva se malinko posunula a pod záběrem kamery šlápla Peabodyové na nohu. „Myslím, že budit pana Dunwooda, abych mu řekla o úmrtí jeho dědečka, není jen tak. Ale na takovéhle zprávy nebývá nikdy vhodný čas, a tak si myslím, že nemá smysl s tím čekat do rána.“

„Ano, madam.“ Peabodyová si odkašlala a nasadila úřední výraz, jak jí došlo, co jí tím Eva říká: že jsou pravděpodobně nejen sledovány, ale i odposlouchávány.

Trvalo pár minut, než se rozsvítilo světlo v prvním patře. Otevírání žádných zámků Eva neslyšela, z čehož usoudila, že dveře jsou dokonale zvukotěsné. Potom se otevřely a ona se poprvé podívala Luciasovi do očí.

Jeho rudé vlasy byly rozcuchané. Měl na sobě dlouhý bílý župan volně převázaný páskem. Dělal dojem mladého muže, kterého právě probudili ze spánku a on vůbec nechápe proč.

„Promiňte,“ zamrkal jako sova, „vy jste od policie?“

„Ano.“ Eva mu znovu ukázala odznak. „Jste Lucias Dunwood?“

„Ano. Co se děje. Něco se tady v okolí stalo?“

„Ne, to ne. Můžeme jít dál?“

„Samozřejmě. Promiňte, jsem trochu nesvůj.“ Ustoupil a uvedl je do obrovské vstupní haly s mramorovou podlahou osvícenou třípatrovým stříbrným lustrem. „Už jsem několik hodin spal. Nejsem zvyklý, aby k nám chodila policie.“

„Nezlobte se, že vás vyrušujeme tak pozdě v noci. Mám pro vás bohužel špatnou zprávu. Možná by bylo lepší, kdybychom se na to posadili.“

„Jakou zprávu? Co se stalo?“

„Pane Dunwoode, je mi líto, ale váš dědeček je mrtev.“

„Můj dědeček?“

Eva ho přes všechno musela obdivovat, když viděla, jak bledne a zvedá ke rtům lehce se třesoucí ruku. „Mrtvý? Můj dědeček je *mrtvý?* Měl nějakou nehodu?“

„Ne, bohužel byl zavražděn.“

„Zavražděn? Panebože, panebože! Potřebuju si sednout.“ Došel až ke stříbrné lavici v hale a svezl se na ni. „Tomu nevěřím. To je nějaký hloupý sen. Co se proboha stalo? Co se mu jenom stalo?“

„Vašeho dědečka našli dnes večer v řece. Jeho smrt vyšetřujeme. Přijměte prosím mou soustrast, pane Dunwoode. Chtěla bych vás poprosit o odpovědi na několik otázek. Mohlo by nám to pomoci ve vyšetřování.“

„Samozřejmě, samozřejmě, cokoli potřebujete.“

„Jste tu sám?“

„Sám?“ Vzhlédl a po tváři se mu mihl stín podezření, než zase sklonil hlavu.

„Jestli jste tu sám, možná by moje asistentka zatím mohla někomu zavolat, aby sem přišel a zůstal s vámi.“

„Ne, ne. Jsem v pořádku. Budu v pořádku.“

„Kdy jste naposledy viděl svého dědečka?“

„Byl nějakou dobu mimo planetu, na nějaké odborné konzultaci. Myslím, že to bylo na několik týdnů.“

„Když jste ho viděl, nesvěřil se vám s nějakými obavami, nebál se o sebe?“

„To ne.“ Lucias znovu vzhlédl. „Tomu nerozumím.“

„Je tady možnost, že ho zabil někdo, koho znal. Vůz, který je registrován na jeho jméno, jen několik hodin předtím, než jsme našli jeho tělo, někdo zapálil. Auto bylo zaparkované poblíž železniční trati kousek od Východní čtyřicáté první ulice. Nemáte představu, proč by do té čtvrti jel?“

„Ani nejmenší. Někdo podpálil jeho auto? To zní jako… jako nějaká pomsta. Ale víte, dědeček byl, on byl filantrop, skvělý muž, který zasvětil svůj život vědě a medicíně. To musí být nějaký strašný omyl.“

„Vy studujete medicínu?“

„Právě si dávám přestávku.“ Přitiskl si prsty na spánky a zakryl si skoro celou tvář. Čímž dal Evě možnost dopodrobna si prostudovat dračí hlavu v safírovém prstenu na jeho pravé ruce.

„Chtěl jsem mít čas na rozmyšlenou, na rozhodnutí, jestli je to opravdu medicína, co mi vyhovuje ze všeho nejvíc. Můj dědeček…“ Zlomil se mu hlas a podíval se jinam. „Víte, není jednoduché kráčet v jeho šlépějích. Byl mým mentorem, mým vzorem.“

„Jsem si jistá, že na vás byl pyšný. Byli jste si tedy blízcí?“

„Myslím, že ano. Byl to velký člověk, člověk, který se vypracoval k významnému úspěchu. Doufám, že budu hoden jeho památky. Ale aby skončil takhle… jako splašky v řece. Kristepane, takhle ho připravit o důstojnost. Jak by to býval nenáviděl! Musíte najít toho, kdo to udělal, poručíku. Musí za to platit.“

„Najdeme ho a zaplatí, co bude třeba. Je mi líto, ale musím se vás zeptat, to je standardní postup, zkrátka můžete mi říct, co jste dělal dnes večer? Mezi sedmou a půlnocí?“

„Ježíši… vůbec mě nenapadlo… já vlastně můžu být i podezřelý…. Byl jsem doma do půl deváté. Pak jsem šel do klubu. S nikým jsem nemluvil. Nic zajímavého jsem neviděl. Doufal jsem, že bych si mohl na večer najít nějakou dívku, ale nepovedlo se to. Tak jsem šel zase domů. Byl jsem tu asi v půl jedenácté. Můj bezpečnostní systém to potvrdí.“

„Takže tu žijete sám?“

„Mám tu androida,“ zvedl se, „Můžu pro něj dojít. Můžete ho vyslechnout. Potvrdí vám, kdy jsem odešel a kdy jsem se vrátil. A… mám účet za pití v baru. Předpokládám, že na něm bude datum a čas. Pomůže to nějak?“

„Samozřejmě. Potřebujeme si to jen rychle prověřit, abychom se mohli soustředit na další pátrání.“

„Cokoli pro vás můžu udělat. Dojdu pro androida. A zatímco ho budete vyslýchat, najdu ten účet. Jsem si jistý, že jsem ho strčil do kapsy u kalhot.“

„Děkuji. Než na to zapomenu, vaše adresa v městských záznamech je chybně uvedená.“

„Prosím?“

„Vaše adresa. Muselo dojít k nějakému omylu. Vaši skutečnou adresu jsem našla ve složce vašeho dědečka. Měl byste to napravit, až budete mít chvilku.“

„To je opravdu zvláštní. Samozřejmě se o to postarám. Omluvte mě na minutku.“

Vrátil se s androidem, kterého Kevin bezpochyby dokonale přeprogramoval, takže jeho výpověď přesně potvrdí všechno, co jim řekl. Ale když vešel zpátky do ložnice, měl zaťaté pěsti. Kevin se k němu rychle přitočil.

„Říkal jsi, že to auto nikdy nedokážou identifikovat,“ syčel.

„No a identifikovali ho,“ odsekl zprudka Lucias. „To je ale jedno. Všechno je v pořádku. Zdá se, že to nakonec bylo dobře, že se ta blbá kráva v tom baru neukázala, alespoň teď mám tohle.“ Vytáhl účet z

kapsy. „Mám alibi kolem dokolečka a hraju vnuka zhrouceného žalem.“

„A co já?“

„O tobě nic nevědí a není důvod, aby o tobě věděli. Co se policie týče, mezi tímhle a projektem neexistuje sebemenší spojitost. A nemůžou dokázat ani žádnou souvislost mezi mnou a dědovou vraždou. Zůstaň tady a buď zticha. Tohle řeším já.“

Spěchal znovu dolů. „Poručíku, jak jsem si myslel, měl jsem ho kapse.“ Podal Evě účet.

„Skvělé. Potřebovala bych, aby ho moje asistentka okopírovala pro naše záznamy.“

„Samozřejmě.“

Čekal, zatímco Peabodyová skenovala účet. „Mohu vám ještě s něčím pomoci? Čímkoli?“

„Ne, děkuji. Dáme vám vědět.“

„Dáte mi vědět, až najdete toho, kdo to udělal, viďte?“

„Budete první, kdo se to dozví,“ slíbila mu Eva.

Došla k autu a sedla si za volant.

„Ten chladnokrevnej zkurvysyn. On si to dočista užíval.“

„Androida mohl klidně přeprogramovat. On nebo ten druhý,“ podotkl ze zadního sedadla McNab. „Stejně jako bezpečnostní zařízení. Zkrátka ten, co má na starosti počítače, mohl klidně udělat oboje. Hračka.“

„Stejně jsme toho z něj moc nedostali,“ postěžovala si Peabodyová.

„Nedostali?“ Eva bubnovala prsty po volantu. „Ani jednou jsem nezmínila jméno jeho dědečka a on se nezeptal. Má dva. Oba bydlí v New Yorku. Nezeptal se mě, který z nich je mrtvý. Nemusel se ptát. A ten kousek o tom, jak ho někdo na konci života připravil o důstojnost. To je přesně to, co udělal. Co chtěl udělat. A trochu sám sebe přechytračil, když nám neřekl, že část večera strávil s Kevinem, nechtěl se dělit o slávu.“

„No, koukám, že jsme z něj vyrazili víc, než jsem si myslela.“

„To je pravda. Jsou to jen drobné chybičky, ale takové vždycky stačí.“

Kapitola osmnáctá

Roarke je potkal u dveří. Stačil mu jediný pohled, aby mu bylo jasné, že Eva mele z posledního. V ten moment by býval nejraději zabouchl dveře před nosem Peabodyové i McNabovi, vzal svou ženu do náruče a odnesl ji do postele.

Protože Evě bylo zas jasné, co mu táhne hlavou, chvatně je oba postrčila dovnitř. „Bylo rychlejší je vzít oba sem."

„Mužem si zavolat taxíka," nabídla Peabodyová, přestože by se musela vzdát toho potěšení povalovat se pár hodin v naprosto nejskvělejší posteli pod sluncem.

„Nebuď bláhová." Roarke přejel Evě rukou po vlasech – jen takové malé uklidňující gesto. „Místa je tu dost. Na čí pěst jste to narazil, Iane?"

„Na Monroeovu." Ušklíbl se a to znovu probudilo pulzující bolest v jeho rtech. „Tak nějak jsme na sebe narazili."

„Nic, na co by měl být pyšný." Eva shodila bundu. „Vyspěte se tady. Stejně máme v šest nula nula brífink. Najděte si každý jednu ložnici na opačné straně domu."

„Ach," bylo vše, na co se Peabodyová zmohla.

Roarke se zasmál a poplácal ji po rameni. „Ona to tak nemyslí."

„Ale myslí," odporovala Eva. „Mavis a Trina?"

„Jsou v bazénu. Společně s Leonardem, který dorazil asi před dvěma hodinami. Vytratil jsem se, když se rozhodli, že je čas na nudistickou štafetu."

„Oni jsou nahatí?" McNab najednou ožil. „Mokří a nahatí? No, nebylo by špatné kapku si zaplavat… Byl to jen takový nápad," zacouval, když viděl, jak se Peabodyová tváří.

„Čas na hraní už vypršel. Do postele," Eva ukázala nahoru po schodech. „Zítra máme důležitou akci a chci, abyste byli oba svěží. Kde budou spát ty mořské víly se svým přítelem?"

„Ale… někde už si ustelou," odpověděl s lehkostí Roarke. „Proč si nejdeš lehnout? Já to zařídím."

„Výborně. Ještě si ale musím projet pár věcí, než půjdu spát.“ Stoupala po schodech. „A nechci slyšet tichoučké kroky tlapiček kradoucích se po chodbách.“

„Je tak přísná,“ šeptla Peabodyová potichu.

„Unavená a naštvaná, to tedy je. Pojedeme výtahem,“ ukázal Roarke. „Myslím, že ubytování, které mám na mysli, se vám bude líbit. Je tam dost místa pro oba.“

Eva dorazila do své pracovny a našla si plány parku Greenpeace. Označila místo pikniku a nechala počítač vybrat nejstrategičtější místa pro její muže. Až se trochu prospí, podívá se na to znovu a uvidí, jestli bude s počítačem souhlasit.

Udělala seznam lidí, které si pro operaci vybrala, poslala jim rozkazy a kopii zaslala Whitneymu.

Sprcha, rozhodla se, když začala vidět rozmazaně. Možná že jí proud vody vypláchne trochu té mlhy z mozku a ještě se jí podaří tak hodinu pracovat.

Odpotácela se do ložnice, když jí zapípal komunikátor. „Dallasoyá.“

„Říkal jsem si, že vás ještě chytnu na mobilu,“ zažíval u toho mohutně Morris. „Náš dnešní host opustil tuto dimenzi časoprostoru v sedm čtyřicet. Předtím měl však nepříjemné setkání s tupým předmětem. Toto setkání mu přibližně během hodiny přivodilo smrt. Přesný *terminus technicus* by zněl: rozmlátili mu lebku na cimprcampr.“

„Chápu.“ Byla příliš unavená, aby ještě dokázala stát, a tak si sedla na opěradlo křesla. „Strašně nerada vám tohle říkám, Morrisi, ale tyhle informace už mám od někoho z médií. Máte tam u vás nějakého kecala.“

„Ne. To není možné. Jsem šokován a pobouřen! Zaměstnanec státní správy že by pustil informace médiím? Kam jsme to dopracovali?“

„Vy jste úplně praštěný, ale vskutku sranda typ.“

„Miluj svou práci, miluj život. Řekl bych, že ani váš kontakt možná nemusel mít *všechny* informace, já jsem totiž právě dostal výsledky toxikologie.“

Zavrtěla prudce hlavou v naději, že se jí v ní alespoň trochu vyjasní, když do místnosti vešel Roarke. „Měl v sobě drogy?“

„Mezi dobou, kdy utrpěl první zranění, a ranou z milosti dostal náš milý doktor stimulant.“

„Oni ho chtěli oživit?“ Myšlenky se jí zamotaly, ale než stačil Morris odpovědět, už v tom měla zase jasno. „Ne, to nedává smysl. Chtěli hojen o trochu déle udržet při životě.“

„Dejte holčičce plyšového medvídka! Látka, kterou použili, stimuluje funkci srdce a velmi rychle se vstřebává. Kdyby nám ho sem přivezli o dvacet třicet minut později, už bychom po ní nenašli ani stopu.“

„Chtěli ho udržet naživu, aby ho mohli dostat na místo, kde ho mínili hodit do řeky. Teprve tam ho zabili. On by byl ale stejně zemřel na následky prvotních zranění, ne?“

„Bez lékařské pomoci? Ano. A i kdyby se mu jí dostalo, šance na přežití byla minimální. I bez té poslední rány by se byl nepochybně utopil.“

„Takže oni mu tu poslední ránu chtěli zasadit. Když byl v bezvědomí, bezmocný. Zbavený důstojnosti.“

„Máte na triku pořádně nepříjemné zákazníky, Dallasová. Posílám tyhle informace našemu společnému známému, detektivu Renfrewovi. Jeho teorie loupežného přepadení je vskutku na prd.“

„Děkuju, Morrisi. Oceňuju, že jste se o to postaral osobně.“

„To patří k našemu luxusnímu balíčku služeb. A propánaboha běžte se vyspat. Mám tady na stolech zákazníky, kteří vypadají svěžejší než vy.“

„Jo, už jdu na to.“ Zavěsila a pak jen seděla a zírala na svůj videofon. Když jí Roarke začal stahovat pouzdro se zbraní, probrala se. „Tys jim dal společný pokoj, že jo?“

„To nemáš nic lepšího na práci než si všímat erotických aktivit svých podřízených?“

„Moji podřízení se zítra sotva dovlečou na brífink, protože si celou noc budou hrát s párečkem na schovávanou… Co to děláš?“

„Vyzouvám ti boty. Jdeš spát.“

Zírala shora na jeho hlavu. Kristepane, ten chlap má tak nádherné vlasy… tak černé a hedvábné, pomyslela si, když jí začala padat hlava. Jen do nich zabořit ruce. Nebo tvář a…

Probrala se. „Dám si sprchu a budu ještě hodinu pracovat.“

„Ne, to si tedy nedáš a nebudeš!“ V jeho hlase byl slyšet náznak hněvu a její boty odmrštil takovou silou, že se odvalily po podlaze. „Nebudu jenom nečinně přihlížet, jak si ničíš zdraví. Buď půjdeš do postele dobrovolně, nebo tě budu muset omráčit a dotáhnout tě tam vlastnoručně.“

Zamračila se na něj. Málokdy z něho čišel hněv, ta horká a bublající násilnost, o níž oba věděli, že se někde hluboko v něm skrývá. Když to teď viděla, bylo jí jasné, že je opravdu takový, jak to povídal Morris.

„Viděla jsem jeho tvář. Dívala jsem se mu do očí.“ Mluvila potichu. „Nemůžu spát, Roarku, bojím se, že ji zas uvidím.“ Zatlačila si prsty na víčka a zvedla se. „Dívala jsem se mu do tváře, a kdybych bývala nevěděla, co je zač, nikdy bych to v ní neviděla.“

Poodešla od něj a otevřela okno. Zhluboka dýchala. „Je mladý. Má ještě takové ty měkké, nezformované rysy. Jeho vlasy jsou rudé a kudrnaté, vypadá tak trochu jako hezká panenka. Dnes večer někoho zabil, někoho, kdo je s ním pokrevně spřízněný, s jasným záměrem, rozvahou a extrémním násilím. A pak tam seděl a mluvil se mnou. S očima plnýma slz. S lítostí. Hrál to perfektně a já bych to byla neviděla. Nevěděla bych, co se v něm skrývá.“

Nerad slyšel v jejím hlase tu strašnou únavu, ale ještě horší bylo slyšet, že ztrácí odvahu. „Proč bys to v něm měla vidět?“

„Protože jsem to v něm hledala, ale nebylo to tam.“ Otočila se. „On si to užíval. Intuitivně to vím, ale v jeho obličeji, v jeho očích jsem to neviděla. Byl… pobavený. Zvedla jsem pro něj laťku. Je to stejná hra, ale sázky jsou teď vyšší. Chtěla jsem mu ublížit,“ pokračovala. „Vlastnoručně. Chtěla jsem ho tlouct pěstí do obličeje tak dlouho, až by úplně zmizel. Až by celý zmizel z povrchu zemského.“

„Ale místo toho jsi odešla.“ Přešel k ní a bylo mu jasné, že ani neví, že má slzami zmáčené tváře. „Ty totiž zařídíš, aby zmizel. Zařídíš to tím, že ho zastavíš, že ho pošleš na zbytek života za mříže.“ Vzal její tvář do dlaní a palci jí setřel slzy. „Miláčku, jsi tak unavená, vyčerpaná do morku kostí. Když si neodpočineš, kdo pak těm ženám pomůže?“

Zvedla ruce k jeho zápěstím. „Ten sen, který se mi zdál… ve kterém nade mnou stojí můj otec a krvácí z desítek ran, co jsem mu zasadila.

Říkal, že se ho nikdy nezbavím. Měl pravdu. Jednoho chytím a hned je tu další. Čeká v záloze. Nemůžu spát, protože se mi o nich bude zdát.“

„Dneska ne.“ Přitáhl si ji k sobě. „Dnes je sem prostě nepustíme. Když nebudeš spát…“ přejel jí rty po spáncích, „tak si aspoň jdi odpočinout.“

Vzal ji do náruče a přenesl zpátky na pohovku.

„Co chceš dělat?“

„Budeme se dívat na film,“ odpověděl.

„Film. Roarku…“

„To je jedna z věcí, kterou moc často neděláme.“ Uložil ji a začal pečlivě vybírat ten správný disk. „Můžeš vypnout a trochu si odpočinout. Drama nebo komedie… radosti a lítosti cizích tě odpoutají od vlastních. Alespoň na chvilinku.“

Vrátil se, sedl si za ni a opřel si její hlavu o rameno. „O tomhle filmu jsem ti vyprávěl. Magda Laneová. Jednou mě to vytáhlo z pořádných chmur.“

Bylo tak příjemné s ním jen tak ležet a cítit jeho ruku kolem pasu. Úvodní hudba se rozlila po pokoji, barva a kostýmy se rozvířily po scéně. „Kolikrát už jsi to viděl?“

„Nejmíň desetkrát. Pssst. Buď ticho, neuslyšíš začátek.“

Dívala se, a když se jí oči samy zavřely, poslouchala. A pak už spala.

Když se probudila, bylo ticho a tma. A jeho paže pořád ještě ležela kolem jejího pasu. Únava ji chtěla zatáhnout zpět do spánku, ale vůlí ji přemohla a otočila zápěstí, aby zkontrolovala, kolik je hodin.

Už je po páté, říkala si. Spala dobré tři hodiny, to bude muset stačit. Ale když se začala hýbat, Roarkovo objetí zesílilo.

„Ještě pár minut.“

„Nemůžu. Budu potřebovat půlhodinovou sprchu, aby se mi podařilo probrat ten zatracený mozek. Zajímalo by mě, jestli bych se nemohla sprchovat vleže.“

„Tomu se potom říká koupel.“

„Ne, to není to samé.“

„Proč šeptáš?“

„Nešeptám.“ Odkašlala si. Bylo to, jako by polykala skleněné střepy. „Jenom mě trochu bolí v krku.“

„Rozsvítit světla, deset procent.“ Otočil ji v matném osvětlení na záda. „Bledá jako smrt,“ zkonstatoval a položil jí ruku na čelo. Ve tváři se mu mihlo leknutí. „Myslím, že máš horečku.“

„Kdepak.“ Jestliže on byl z pomyšlení na nemoc vylekaný, ona se ho přímo děsila. „Nejsem nemocná. Nikdy nebývám.“

„Když nespíš víc než pár hodin v týdnu a žiješ jenom o kafi, můžeš najisto počítat s tím, že onemocníš. Do háje, Evo. Dáváš svému imunitnímu systému zabrat už příliš dlouho.“

„To není pravda.“ Chtěla si sednout, ale když se jí pokoj začal točit před očima, zase si lehla. „Jenom se musím trochu sebrat.“

„Měl bych tě na příští měsíc přivázat k posteli. Ty bys potřebovala dozorce.“ Skulil se z pohovky a vydal se k videofonu.

„Nevím, proč jsi tak naštvaný.“ Její hlas se příliš podobal fňukání, což nenáviděla. „Je tu jen trochu dusno.“

„Jestli z té postele vystrčíš jenom prstíček, tak tě násilím dovleču k doktorovi.“

„To si zkus, chlapečku. Ještě se uvidí, kdo potom bude potřebovat lékařskou pomoc.“ Protože z ní ta výhrůžka vyšla jen v podobě zasípání, nevyznělo to tak působivě, jak si přála.

Roarke na ni jen zíral a pak štěkl do komunikátoru: „Summersete, Eva je nemocná. Potřebuju vás tady nahoře.“

„Cože? Co to děláš?“ Zvedla se a už byla skoro na nohou, když ji Roarke zarazil a zatlačil zpátky. „Ten na mě tedy sahat nebude. Jestli se mě jenom dotkne, tak vás oba zmlátím na jednu hromadu. Kde je moje zbraň?“

„Buď on, nebo zdravotní středisko. Vyber si.“

Rozzuřeně se nadechla. „Nebudeš mi poroučet.“

„Dokaž to. Vraž mi jednu.“

Pokusila se vstát, ale on ji strčil zpátky. Znovu se zvedla a tentokrát je jí povedlo praštit ho pěstí do břicha.“

„Je potěšující zjistit, že v sobě ještě máš kapičku síly, i když popravdě to bylo spíš holčičí šťouchnutí.“

Ta urážka ji skoro zbavila řeči. „Při první příležitosti ti na něm uvážu uzel.“

„No to si užijeme.“ Podíval se na vcházejícího Summerseta: „Má horečku.“

„Nemám. Nesahejte na mě. Nedotýkejte se –“ Nadávala a bránila se, když si na ni Roarke sedl a přidržel jí ruce.“

„Jak dětinské.“ Summerset pomlaskával, zatímco jí pokládal ruku na čelo. „Má zvýšenou teplotu.“ Jeho dlouhé prsty jí tancovaly pod bradou a kolem uší. „Vyplázněte jazyk.“

„Evo!“ Roarke pronesl jediné slovo, ale bylo přímo napuštěné varováním, protože viděl, jak pevně semkla rty. Vyplázla jazyk.

„Bolí vás něco?“

„Jo, mám nějakou osinu v zadku. Jmenuje se Summerset.“

„Vidím, že váš smysl pro humor nijak neutrpěl. Je to jenom nějaká viróza,“ sdělil Roarkovi. „Řekl bych, že to bude jen výsledek vyčerpání, stresu a dětinských stravovacích návyků. Můžeme jí dát něco na virózu a něco na teplotu. Zajdu pro léky. Bylo by nejlepší, kdyby alespoň den nebo dva zůstala v posteli.“

„Nech mě být,“ zahučela hlubokým hlasem, když Summerset odešel. „Okamžitě slez.“

„Ne.“ Paže se jí v Roarkově sevření třásly, ale nezdálo se mu, že by to bylo jen vzteky. „Do té doby, než se o tebe postaráme, tě nepustím. Je ti zima?“

„Ne.“ Byla jí strašná zima. A ten ubohý zápas, který svedla před chvílí, ji nadobro vyčerpal.

„Tak proč se celá třeseš?“ Zadusil v sobě zaklení, sáhl po dece a měl ji přes ni přehozenou dřív, než její mozek stačil přikázat tělu, aby se pohnulo.

„Do háje, Roarku, on se vrátí a bude do mě šťouchat nebo se snažit, abych pila nějaké jeho lektvary. Potřebuju jenom horkou sprchu. Nech mě vstát. Měj srdce.“

„Mám. A patří tobě.“ Sklonil se k ní. „A to je právě ten problém.“

„Je mi líp. Opravdu.“ Byla to lež. Navíc vyslovená dost nepřesvědčivě, protože se jí začínal chvět hlas. „A až tenhle případ uzavřu, vezmu si den dovolené. Budu spát dvacet hodin v kuse a cpát se zeleninou.“

Musel se usmát. „Miluju tě, Evo.“

„Tak už mi ho sem nepouštěj.“ Vyvrátila oči v sloup, když slyšela, jak se dveře výtahu otvírají. „Už jde,“ zašeptala. „Ve jménu všeho, co je ti svaté, zachraň mě!“

„Musí si sednout.“ Summerset položil svůj tác na postel. Na něm byla sklenice bělavé tekutiny, trio bílých pilulek a injekční stříkačka.

Eva zvláčněla a napolo se sesula, ale když ji Roarke pustil, vyskočila. Byla to upocená, ale velmi krátká potyčka. Aniž hnul brvou, Summerset ji překročil, zacpal jí nos, vnutil jí pilulky do úst a hned za nimi jí nalil do krku tu nevábnou tekutinu.

Usmál se na Roarka, zatímco Eva prskala jako kočka. „Pamatuju si, že jsem to párkrát musel udělat i vám.“

„Od vás jsem se to taky naučil.“

„Svlékněte jí košili. Ta vitaminová injekce takhle zabere nejrychleji.“

Aby ušetřil čas a zachránil vlastní kůži, Roarke jí jednoduše rukáv utrhl. „Tohle vyhovuje?“

„Stačí.“

Přešla od zuřivosti do pláče, což ji strašlivě ponížilo. Všechno ji bolelo – hlava, tělo, raněná hrdost. Když jí do paže zajela jehla, skoro si toho nepovšimla.

„Pssst, holčičko, tiše.“ Roarke, poněkud otřesený, jí hladil vlasy a houpal ji dopředu dozadu. „Už je to za námi. Neplač,“

„Jdi pryč,“ vzlykala, ale držela se ho ještě pevněji. „Jdi pryč.“

„Nechtě nás prosím na chvíli o samotě,“ požádal Summerset. Dotkl se Roarkovy paže a vycítil jeho bolest. „Dejte nám jen pár minut.“

„Dobrá.“ Roarke ji ještě chvíli pevně svíral v náručí. „Budu v posilovně.“

Když ji uložil, svinula se do klubíčka. Summerset usedl vedle ní a neříkal nic, dokud se neutišila.

„To, co k vám cítí, je nesmírně silné,“ ozval se potom. „Nikdy neexistoval nikdo jiný. Ženy, které přišly před vámi a zase odešly, byly jenom pro rozptýlení, dočasné zájmy. Tolik pro něho znamenáte, protože přes to všechno, co mu kdo v životě udělal, je to muž s ohromnou zásobou lásky. Nevidíte, jak se o vás bojí?“

Eva se natáhla, přejela si rukama po vlhké tváři, jako kdyby z ní mohla rozpačitost slz setřít. „Nemusí se bát.“

„Ale on se bojí a bude se bát dál. Potřebujete si odpočinout, poručíku, pár dní vypnout a nebýt ve stresu. Stejně jako to potřebuje on. A on to má opravdu zapotřebí. Jenže bez vás to neudělá.“

„Nemůžu. Teď vážně ne.“

„Nechcete.“

Zavřela oči. „Běžte do mé pracovny a podívejte se na tváře těch zavražděných, které mám připíchnuté na nástěnce. Pak mi přijďte říct, abych to nechala plavat.“

„On by to taky neudělal, že ne? Ale na to, abyste mohla udělat, co je třeba, potřebujete mít dostatek energie a duchapřítomnosti.“ Naklonil se k ní a znovu jí vtiskl do ruky sklenku s lékem: „Dopijte to.“

Zamračila se na sklenici. Zanic nechtěla přiznat, že to, co jí dal, už začíná zabírat. A tak jen zahučela: „Stejně je to nejspíš nějaký jed.“

„Jed,“ prohodil pobaveně. „Proč mě to jenom nenapadlo, no nic, možná příště.“

„Hahaha, vtipné.“ Popadla sklenici a obrátila obsah do sebe. „Musí existovat způsob, jak zařídit, aby to nechutnalo jako splašky.“

„Samozřejmě.“ Postavil sklenici zpátky na podnos a vstal. „Ale mám nárok alespoň na drobné uspokojení, nemyslíte? Řekl bych, že teď už byste se mohla trochu protáhnout.“

Neměla čas, ale nakonec odešla dolů do tělocvičny. Necvičil na přístrojích, ostatně používal je jen zřídka, ale neúnavně a splavený potem zvedal činky. Měl zapnutou obrazovku a sledoval přitom zprávy o cenách akcií.

Zjistila, že tomu, co říkají, nerozumí o nic víc než symbolům na obrazovce.

Došla k němu a klekla si u jeho hlavy. „Promiň.“

Pokračoval v posilování. „Je ti líp?“

„Jo. Roarku, je mi to fakt líto, chovala jsem se jako idiot. Nebuď na mě naštvaný. Myslím, že to bych teď neunesla.“

„Nejsem na tebe naštvaný.“ Položil činku na stojan a vyklouznul zpod ní. „Jenom mi podobné situace rvou srdce.“

„Já ale nic jiného dělat nemůžu. Nemůžu být jiná.“

Zvedl ručník a utřel si obličej. „Nechci po tobě, abys dělala něco jiného nebo byla jiná. Ale je to prostě nad moje síly nereagovat takhle, když vidím, jak se ničíš.“

„Ty mě ale většinou ze všeho vytáhneš dřív, než na mě začnou házet hlínu.“

Podíval se jí do tváře. Je pořád tak bledá, říkal si. Skoro průhledná. „Vypadá to, že tentokrát jsem si dal příliš načas.“

„Pojeďme do Mexika.“

„Cože???“

„Dům v Mexiku.“ Řekla si, že pokud ho ještě dokáže překvapit, nebude na tom tak zle. „Už jsme tam dlouho nebyli. Proč bychom si tam nezajeli, až bude tohle za námi?“

Přemítal o tom. Vzal ručník do obou rukou, přehodil jí ho za krk a přitáhl si ji k sobě. „Kdo teď koho tahá?“

„Pojďme se vytáhnout navzájem. Dej mi čas na uzavření tohohle případu a ty si dodělej, co je třeba, abychom mohli na pár dní zmizet. Budeme se válet na pláži, opijem se a budem se milovat pod širým nebem. A koukat na filmy, až nám z toho vypadnou oči z důlků.“

„Vrať se prosím k té pasáži o milování.“

Vzala jeho tvář do dlaní. „Musím se připravit na tu schůzku. Jsme domluvení, jo?“

„Ano.“ Políbil jí na čelo a ulevilo se mu, když zjistil, že už nesálá horečkou. „Domluveno.“

Zvedla se, ale ode dveří se po něm otočila. Stále ještě seděl na lavici, celý zpocený a tak svalnatý v černém tílku. Vlasy měl stažené do culíku a ještě byl bosý.

Díval se na ni těma svýma blankytně modrýma očima, do kterých by se nejraději potopila.

„Před tebou nebyl nikdo jiný,“ vypravila ze sebe. „Jenom jsem ti to chtěla říct. Když jsem dřív dělala svoji práci a otevřelo to ve mně něco hlubokého, tak jako včera v noci, nebyl nikdo, kdo by mě držel. Nechtěla jsem, aby to někdo dělal. Dokud ses neobjevil ty. Jo, přežila jsem to, bylo to v pohodě. Ale teď si říkám, že to bylo právě jenom – přežívání. Takhle už to dál nejde. Vím, že kdybych nedokázala dál dělat tuhle práci, byl by to můj konec.“

Nadechla se a uklidnila. „Takže když mě držíš, pomáháš mi znovu a znovu se zvednout. A pomáháš i těm mrtvým. Jenom jsem ti to chtěla říct.“

Pak rychle odešla a nechala ho jen zírat.

Když šest minut po šesté vešla do své do své domácí pracovny, měla unavené oči, byla bledá, ale hlavu už měla čistou. Peabodyovou s McNabem našla u vybrakovaného AutoChefa a Feeney už si také dopřával z té hojnosti, kterou rozložili na stůl.

„Co myslíte, že se to tady koná, recepce v Intercontinentalu?“

„Musíme mít pořádnou páru, ne?“ Feeney se zakousl do slaniny. „Panenko Maria, tohle je vepřové maso. Víš, jak je to dlouho, co jsem měl naposledy maso z opravdového prasete?“

Vyškubla mu špek z ruky a zhltla ho sama. „Tak si na to vem aspoň talíř. Máte povolení se cpát, zatímco vám budu vykládat, co se děje. Peabodyová, vypadá to, že nemám v ruce šálek kávy. To musí být tím, že jsem vstoupila do nějaké jiné dimenze.“

Peabodyová spolkla obrovské sousto šunky s vejci. „Možná že v téhle dimenzi jsem já poručíkem, zatímco vy jste…“ Rychle se zvedla, protože Evin pohled jí nedával příliš mnoho jiných šancí. „Letím vám pro kávu, poručíku.“

„Leťte, Peabodyová. Zbytek týmu tu bude v osm nula nula. Mám na obrazovce připravený plán oblasti, o kterou se jedná, stejně jako počítačem navržené rozmístění policistů. Podíváme se na to, popřípadě to změníme, pokud to bude třeba. Feeney, navrhuju, aby sis k sobě do sledovacího vozu vzal McNaba.“

„Já bych ale byl raději v parku a účastnil se přímé akce, madam.“

Eva sklonila hlavu, úkosem pohlédla na McNaba a shrábla kus slaniny z talíře, který si Feeney právě připravil. „Na to jste měl myslet dřív, než jste se porval a nechal si pošramotit tu svoji hezkou tvářičku. Která samozřejmě v místě, kde si hrají děti a na stromech sladce pějí ptáčkové, přitáhne nežádoucí pozornost.“

„Rozumím,“ souhlasil Feeney. „Půjdeš se mnou, McNabe.“

„Budeme tam potřebovat ještě jednoho člověka. Ty znáš svoje muže líp než já, nechám to na tobě.“

„To je dobře. Už jsem si vybral. Tadyhle toho. Roarka,“ prohlásil a ukázal prstem ke dveřím, jimiž ten, o kom byla řeč, právě vcházel.

„Dobré ráno.“ Byl zase v černém. Přestože tentokrát měl na sobě elegantní černou košili a kalhoty, vypadal stejně štíhle a nebezpečně jako předtím v tílku, ve kterém posiloval.

„Promiňte, mám zpoždění?“

„Myslíš si, kdovíjak nejsi chytrý, co?“

Sebral jí z ruky slaninu, kterou Eva právě ukradla Feeneymu. „Nikoli, poručíku, nemyslím. Já *vím*, že jsem. Což je také důvod, proč jsem pro tuto akci ideální volba.“

„Když myslíš. Je to na něm,“ ukázala na Feeneyho. „Ale nezapomeňte – je to moje akce.“

Kousl do slaniny a zbytek jí podal. „Jak bych na to jen mohl zapomenout?“

V osm třicet věděl celý tým, co bylo třeba. Eva začala rozdělovat role a pozice.

„Haló. Haló!“ detektiv Baxter před ní mával rukou jako žáček ve škole. „Jak to, že já mám být spáč na chodníku?“

„Protože se tam vyloženě hodíte. A s žebráckou licencí kolem krku budete vypadat velice sexy.“

„To by měl dělat Trueheart,“ trval na svém Baxter. „Je to nováček.“

„Mně by to nevadilo, poručíku,“ pospíšil si oslovený.

Eva se na něj podívala. „Ne, vypadáte na to moc mladý, moc… v pořádku. Baxter má přece jen trochu víc najeto. Peabodyová, vy a Roarke budete pár, který se prochází tady.“ Eva ukázala laserovým ukazovátkem na náčrt na stěně. Truehearte, vy budete údržbář a máte na starosti tenhle sektor.“

„Mám tu nejlepší roli,“ oznámila Peabodyová McNabovi.

„Nikdo se nepřiblíží k podezřelému,“ pokračovala Eva. „V tuhle dobu, na jaře, bude v parku docela slušný provoz. Lidi pořádají pikniky, kolem běhají děti. Park je otevřený pro návštěvy botanických a ornitologických klubů, školní výlety a tak dále. Místo, které si podezřelý vybral, je trochu stranou, ale i tak kolem určitě budou lidi. Pokud to není absolutně nutné, nevytahujte vůbec zbraně. Nechci, aby někdo omráčil malýho Honzíčka a sundal ho z houpačky, protože mu ujely nervy.“

Sedla si na okraj stolu. „Dívejte se také po druhém podezřelém. Nevíme, jestli ve fázi aranžování scény náhodou nepracují spolu. Pokud ho uvidíte nebo se budete domnívat, že je to on, dejte vědět Feeneymu. Nepřibližujte se k němu, to zdůrazňuji. Pokud se objeví, budeme ho dál sledovat.“

Rozhlédla se po místnosti. „Abychom ho opravdu dostali, musím počkat, až mi ten hajzl dá něco do pití a nabídne mi to. Až k tomu dojde, zatkneme ho, možná i oba dva. Potichoučku, rychle a čistě. Nějaké dotazy?“

Kapitola devatenáctá

Poslední otázka byla zodpovězena a tým se rozběhl. Rozestavování hlídek v parku začne v jedenáct nula nula.

„Celou akci nahráváme. Každý z nás bude mít na sobě mikrofon i kameru, takže budeme krytí ze všech úhlů.“ Eva přecházela po pracovně sem a tam a pátrala po případných mezerách v plánu.

„Za pár hodin ho budeš mít v hrsti,“ podotkl Roarke.

„Jo, chytnu ho.“ Zastavila se a vyhlédla z okna. Venku byl krásný den, plný květin, tepla a bílých, nadýchaných obláčků. Jaro v New Yorku. Pojďme si ven hrát…

Park bude plný lidí. To je přesně to, co chce. Má rád davy. Přidávají na vzrušení, risku, zvyšují pocit uspokojení.

Zabít lidem na očích.

„Dostanu ho. Jde o to, aby to byla rychlá a čistá akce. To, že u sebe bude mít drogy samo o sobě nepostačí. To, že je hodí do sklenky taky ne. Ale ve chvíli, kdy mi to pití podá, je vyřízený.“

Otočila se a podívala se na nástěnku. Prohlédla si tváře na fotografiích. „Poslala Finchová nějakou zprávu, o které bych měla vědět?“

„Ne, neposlala.“

„To je dobře. Říkala jsem si, že je dost chytrá na to, aby ji to vylekalo.“

A co ty ostatní oběti, přemýšlela, bály se vůbec? Nastal okamžik, v němž pochopily dost na to, aby se vyděsily, aby jim strach skočil po krku a donutil je křičet?

„Zachránilas ji, Evo. Kdyby nebylo tebe, byla by její tvář na téhle nástěnce mezi ostatními.“

„To nestačí.“ Přesně tohle, vzpomněla si Eva, řekla Peabodyová hned na začátku. „Mám pro Kevina Morana spoustu otázek.“

„Není příliš pravděpodobné, že tě jeho odpovědi uspokojí.“

„Přesto je to často to jediné uspokojení, jakého se mi dostane.“ A musí jí to stačit. „Nechci, abys měl u sebe zbraň,“ prohlásila, když se otočila k Roarkovi.

„Zbraň?“ otázal se nevinně. „Civilní poradce přece žádnou zbraň nedostává.“

„Dostává, nedostává. V tom svém muzeu nahoře máš celý arzenál. Tak ho tam taky pěkně nech.“

„Samozřejmě, dávám ti své slovo, že si ze své plně registrované a naprosto legální sbírky nevezmu vůbec nic.“

„Roarku, já tě varuju!“

„Zdá se, že přicházejí další tví konzultanti.“ Do místnosti dorazil napřed smích. „Připomeň jim, prosím tě, svoje pravidlo o zbraních.“

„Chceš, abych tě před akcí nechala prohledat?“

„Jedině pokud to provedeš osobně, miláčku.“ Jeho hlas zněl tak sladce a irsky. „Já se totiž hrozně stydím.“

Evina pádná odpověď zanikla v hlaholu, ohlašujícím příchod Mavis a její suity.

„Dallasová, přišlas o úžasný mejdan.“

„Slyšela jsem.“

„Měli jsme to vyzkoušet,“ připomněla jí Trina.

„Něco mě zdrželo,“ zahučela Eva. „Nedalo se s tím nic dělat, rozumíš?“ Musela se silou vůle přinutit, aby se nerozsypala, když Trina přistoupila až k ní a z těsné blízkosti jí zírala do obličeje.

„Vypadáš strašně.“

„No, díky za poklonu. To je přesně vzhled, který jsem měla na mysli.“

„Až bude tohle za náma, tak máš povinné plné ošetření, kompletní kúru včetně relaxační terapie.“

„My ale jedeme na pár dní pryč, jakmile to tady uzavřeme…“

„Můžeš jet, kam je ti libo, *po* terapii. Jak si mám najít nové zákaznice, když chodíš po městě a vypadáš, jako bys strávila měsíc v jeskyni. Chceš mi nadobro zničit reputaci?“

„Jo, přesně o tohle mi jde. Od té chvíle, co jsme se poznaly.“

„To je vtipný. Tak jdeme na to.“

„Nechám vás o samotě,“ vyhrkl Roarke.

„Kam jdeš?“ hrábla po něm Eva, jako se tonoucí chytá lana.

Uhnul jí. „Mám práci.“ Otočil se ke své životní lásce zády a bez jediného ohlédnutí ji opustil.

„A teď jsi celá moje,“ zajásala Trina a usmála se rty nalíčenými odstínem jarní trávy. „Svlíkat!“

„Leonardo ti dává dohromady šaty,“ oznámila po chvilce Mavis. „Povídal, že ve svém šatníku nemáš jedinou věc, která by se hodila pro tuhle příležitost.“

„Čím dál tím lepší.“ Eva si musela opakovaně připomínat, že složila slib, že bude občany ochraňovat a sloužit jim, ať to stojí, co stojí. I kdyby to znamenalo, že musí nechat šílenou ženskou, aby jí vyhlazovala nebo zabírala bůhvíco po celém obličeji a těle.

„Už se nám to rýsuje.“ Trina měla na sobě brčálově zelenou kombinézu a přes ni růžovou zástěrku. Nanášela na Evinu tvář hladkou vrstvu maskérského latexu, aby jí mohla vymodelovat novou bradu. „Jak se cítíš?“

„Ty prsa jsou divný. Hrozná tíha.“

„To je tím, že teď nějaký máš. Znám chlápka, který ti je takhle může udělat nastálo, dala bys jenom cenu za materiál.“

„Ne, díky, nechám si svoje.“

„Tvůj problém. Nehýbej se. Trvá minutu, než to zaschne.“

„Proč se to tak děsně vleče? Nechce se mi věřit, že ti dva hajzlové na to obětují celý den, než jsou připravení.“

„To asi vážně ne. Když už to máš zmáknutý, můžeš si vzhled změnit ani ne za hodinu. My ale neměníme jenom tvůj vzhled. My z tebe

děláme někoho úplně jinýho.“ Trina vyfoukla bublinu ze žvýkačky příchutě a barvy kiwi. „To je mnohem složitější.“

„Taky to ale funguje.“ Mavis, v neonově zářivém oblečku s modrými a žlutými kruhy, ze kterých by se člověku zatočila hlava, dělala Trině první asistentku. „Celý tvar tvého obličeje se musí změnit, Dallasová. Zahladily jsme ti dolíčky, změkčily ostré lícní kosti. Vypadáš jemněji. Nechceš se podívat?“

„Ne. Až to bude hotové. Jak dlouho ještě? Musím co nejdřív na místo.“

„Poslední třetina. Musím namíchat tuhle barvu a udělat povrchové úpravy.“ Trina natřela trochu líčidla Evě na ruku, stiskla rty a studovala fotografii Finchové. „Co tomu říkáš?“ obrátila se na Mavis.

„Trochu víc růžové.“

„Jo.“ Přidala něco do misky a zamíchala. „Jo, to je ono! Jsem úplnej génius. Mavis, měla bys říct Leonardovi, ať s těma šatama pohne. Potřebuju vědět, nakolik ji musím malovat tímhle.“

„Tak málo, jak jen to bude možné,“ prosila Eva.

„Uvolni obličej… tady začnu. Jo, je to pěkná tvářička, ta holka,“ pochvalovala si, když se dala do práce. „Pěkná. Ale ta tvoje je zajímavější.“

„Panečku, Trino, to je snad poklona?“

„Kdyby ses o ni jen trochu starala, tak ti bez větších operací ještě takových padesát šedesát let vydrží. Protože máš dobrý kosti.“

Na druhé straně Mavis broukala do telefonu. Evě připadalo, že Mavis nemůže s Leonardem mluvit, aniž by přitom nebroukala.

„Bílé body, červený *swish,*“ hlásila Mavis, „rukávy k loktům, kulatý výstřih do poloviny prsou. Za pět minut to bude.“

„Do háje, co je to ten zatracený *swish?*“ chtěla vědět Eva.

„Než ti dodělám rty, ani slovo,“ nakázala Trina. „To bude sexy,“ obrátila se potom k Mavis. „Tenhle odstín sedí. Můžeš udělat ruce?“

„Super! Strašně ráda si s tímhle bahnem hraju. Musím ti sundat snubní prsten, Dallasová. Dám ho Roarkovi.“

Eva instinktivně zaťala prsty, gesto, které Mavis považovala za romantické. „Neboj se.“ Poplácala Evu po ruce. „Pamatuju si, když ti ten prsten nasadil poprvé. Už je to skoro rok. Byla to ta nejkrásnější svatba na světě.“

Eva se zase uklidnila a poslouchala kamarádku jen napůl ucha.

Když uslyšela Mavisino zapředení, věděla, že Leonardo už přišel. Pak začali zase broukat a jeden druhého pusinkovat.

„Krásná práce, Trino.“ Jeho plný hlas zazněl velmi blízko Evinu uchu, což jí napovědělo, že se k ní naklonil, aby prostudoval Trininu práci do detailu. „Vůbec bych ji nepoznal. Rozhodla ses pro silitrex, anebo plastinový základ?“

„Silitrex. Líp se s ním dělá a u ní to nemusí tak dlouho vydržet.“

Když ji píchl prstem do tváře, Eva otevřela jedno oko. A uviděla Leonardův široký, zlatavý obličej přímo před očima. „Už jsem hotová?“ zeptala s nadějí.

Usmál se hřejivýma očima, zuby mu zazářily bílou a zlatou. „Skoro. Bude se vám to líbit. A co oči?“ zeptal se Triny.

„Gel. Přiblížíme se originálu. Bude mít sluneční brýle.“ Prohlížela si něco za Evinými zády. „Nádherné oblečení. Mám rtěnku, která se k té červené bude skvěle hodit. A na tváře a oči dáme takový čerstvý odstín. Můžete jí někdo udělat nehty?“

„Nepotřebuju dělat nehty.“

„Když jde ženská na pořádný rande, tak si nechá udělat nehty. Na rukou i na nohou, to je jasný,“ prohlásila Trina. „Patnáct minutek,“ slibovala.

Trvalo to skoro dvakrát tak dlouho a Eva uvažovala, že uteče. Ale byla v obležení, a tak radši zůstala sedět a skoro se rozbrečela úlevou, když jí Trina konečně nasadila paruku, kterou obarvila a načesala už předchozího večera.

Seděla, zatímco její tři lazebníci trochu odstoupili a prohlíželi si ji.

„Ráda bych podotkla jenom jedinou věc,“ ozvala se Trina. „Jsem fakt dobrá.“ Luskla prsty: „Garderobu a doplňky, prosím.“

Dvě hodiny poté, co její proměna začala, stála Eva před zrcadlem, které sem dotáhl Leonardo. Po prvním šoku se uklidnila a začala se studovat a kritizovat.

Teď už věděla, co to je *swish*. Bylo to přesně to, jak to znělo. Kus látky, něco jako šál, šustivě splývající do jakési otevřené sukně. Tahle byla vražedně rudá a sahala do půli lýtek. Podle jejího názoru ale neudělal *swish* zhola nic pro to, aby zvýšil cudnost přiléhavého body. Ale

tomu by asi nepomohlo nic. Neříkalo se jim přiléhavé pro nic za nic, a to byl přesně ten důvod, proč je Eva nikdy nenosila. Stejně dobře by mohla chodit nahá.

Tělo, ve kterém se teď procházela, bylo baculatější než to její. A přestože nebylo tak docela její, dvakrát se jí nelíbilo ho takhle provokativně vystavovat. Kdyby ukázala ještě o pár centimetrů kůže víc, musela by sama sebe zatknout pro exhibicionizmus.

Vlasy teď měla světlejší a delší. Taková jemná blondýna. Kulatá brada s měkkými a oblými tvářemi. Její ústa teď s touhle bradou a s takovými líčky nevypadala tak široká. Přesto, díky křiklavě rudé rtěnce, div nevyskočila z obličeje.

Oči byly světle hnědé s nepatrnou příměsí zeleně. Ale jejich výraz byl Evin.

„Dobrá.“ Přikývla a sledovala, jak na ni ze zrcadla kývla Stefaniina tvář. „Jsi dobrá. Ale vyzkoušejme si to.“

Přešla místnost a vstoupila k Roarkovi do pracovny.

Na uchu měl komunikátor, právě mu přicházel laserfax a nad deskou stolu se vznášel hologram plánů nějaké budovy. „Ano… schvaluji všechny změny na prvním poschodí. Dobrá. Ale ještě uvidíme –“ Ustrnul a celých pět vteřin na ni zíral. „Promiňte, Jansene, hned vám zavolám zpátky.“ Zavěsil a zmáčkl něco, co vypnulo hologram.

Vstal, přešel k ní a pak ji obešel kolem dokola. „Neuvěřitelné. Stoprocentně. Jsi tam někde?“ zamumlal a podíval se jí do očí. „Á, tady tě mám.“

„Co by mě mohlo prozradit?“

„Trina je možná kouzelnice, ale s těma policajtskýma očima nikdo nic nenadělá.“ Když se zamračila, Roarke lehkým dotekem prstů zvedl její tvář k sobě. „Je to velmi přesvědčivé,“ dodal, když zkusil palcem její kůži.

„Koukni se na ta prsa,“ vyzvala ho Trina za Evinými zády. „Jsou to ty nejnovější dočasné náhražky. Od těch, co máme nadělený od pánaboha, se vůbec nedají rozeznat. Neboj se, pořádně za ně chytni.“

„No, když mě tak přemlouváš…“ Nevšímaje si Evina zavrčení, popadl novou nadílku své ženy do rukou. „Jsou taková… zdravá.“

„Jen co ho dostanu, jde to pryč. Tak si laskavě nic nemaluj.“

„Taky chutnají jako opravdový,“ ujistila ho Trina.

Roarke zvedl obočí. „Vážně?“

„Ať tě to ani nenapadne.“ Plácla ho přes ruce. „Chci slyšet tvůj názor. Chytne se na to?“

„Na háček i na udičku, poručíku. Jen bys ještě mohla trochu přizpůsobit chůzi. Pomalejší a kratší kroky.“

„Pomalejší. Provedu.“

„A pokus se na něj nekoukat, jako bys ho už vyslýchala. Jdete spolu na piknik v parku. Zkus si vzpomenout, jaké to je.“

„Nikdy jsem v parku na žádným pikniku nebyla.“

Přejel jí prsty po tváři. „Tak to ti musíme brzy vynahradit.“

Na severní konec parku ji vzali ve sledovacím voze. Nakláněla se Feeneymu přes rameno, když všechno naposledy kontroloval.

„Baxtere, testujeme.“

První z Feeneyho obrazovek ukazovala fontánu se skákajícím delfínem. Bylo slyšet zurčení vody, útržky rozhovorů lidí na procházce a Baxterovy ufňukané prosby o almužnu. Když vůz najel do zatáčky, obraz trochu poskočil.

„Přitlačte trochu na tu žebráckou rutinu, Baxtere,“ vyžadovala Eva.

„Dobře,“ odpověděl.

„A nezapomeňte, že všechno, co z těch lidí vymámíte, jde na Greenpeace.“

Jak jí Feeney ukazoval jednoho policistu po druhém, odhadla situaci. Jak předpokládala, park byl v jasném červnovém

dni velmi frekventovaný. Sledovala trojici učitelů, jak se snaží popohánět školní skupinku napříč botanickou zahradou, jako by to bylo stádo zvlášť tvrdohlavých ovcí.

„Možná už je tady,“ ozval se z reproduktoru hlas Peabodyové. „Běloch, tmavé vlasy k ramenům, khaki kalhoty, světle modrá košile. Nese proutěný košík a černou koženou brašnu. Jde východním směrem k ohroženým druhům.“

„Vidím ho.“ Eva studovala mužův obraz. Tak tohle je ta pomalá, procházková chůze, říkala si, zatímco sledovala, jak lehce pohupuje košíkem podél těla. A na ruce měl dvoubarevný prsten s rubínem. „Zaostři mi na ten prsten,“ požádala Feeneyho.

Zvětšil obraz. Uviděli dračí hlavu vyřezanou do kamene.

„Je to on. Tohle je náš podezřelý. Baxtere, sledujte ho, jde směrem k vám.“

„Sleduju.“

„Peabodyová, vy a Roarke se držte dál. Je tu o třicet minut dřív,“ poznamenala. „Potřebuje čas na přípravu. Dejme mu ho.“

„Trueheart by ho měl vidět,“ podotkl McNab od svých obrazovek. „Podezřelý se pohybuje směrem na jih. Jde k místu, na kterém se domluvili. Řekl bych, že ho máme.“

„Nepřibližujte se k němu,“ varovala všechny Eva. „Truehearte, posuňte se trochu doleva. Skvělé. Představení začíná.“

Sešel z cestičky na travnatou plochu určenou pro pikniky. Před sebou měl dva pohodlně usazené páry a trojici žen, které si zjevně prodloužily polední přestávku. Opodál na trávě ležel muž a slunil se. Na Evin pokyn se líně překulil na bok a poskytl nový úhel pohledu na Kevina Morana.

Kevin se zastavil a obhlížel si okolí. Zavrhl sluncem zalitý trávník a vykročil směrem k největšímu stromu, který vrhal na zem příjemný stín. Postavil košík a odložil tašku.

„Ať ho zabírají všechny kamery,“ rozkázala Eva. Vzápětí zasyčela, když uviděla obraz z kamery Peabodyové. „Peabodyová, Roarke! Ne tak blízko.“

„Překrásné místo na piknik…“ Roarkův hlas byl příjemně teplý a veselý. „Počkej, rozložím tady deku, miláčku. Nerad bych, aby sis ty krásné šaty umazala od trávy.“

„Deka? To jsem neodsouhlasila,“ protestovala Eva.

„To je ale překvapení,“ Peabodyová se nejistě zasmála. „Piknik jsem tedy opravdu nečekala.“

„Co je život bez překvapení?“

Eva viděla Roarkův obličej a v něm mírný výraz pobavení, když rozprostíral svou deku.

O několik metrů dál dělal Kevin to samé.

„Tak hezké místečko,“ pokračoval Roarke, ale jak si sedal, ztišil hlas. „Tady máme krásný výhled a nikomu nezacláníme.“

„Nepřeju si jakýkoli zásah z žádné z pozic. Nikdo, zdůrazňuji, nikdo se bez mého rozkazu ani nehne.“

„Přirozeně. Nedáš si šampaňské, drahá?“

„Peabodyová, dejte si jen jediný lok a dám vás zavřít.“

Ani když mluvila, nepřestávala sledovat Kevina. Otevřel košík, vyndal tři růžové růže a položil je na deku. Zvedl skleničky a zkontroloval jejich lesk proti slunci. Otevřel láhev bílého vína. Naplnil sklenku.

„Dobrá, dobrá, tak už do ní nalij to další, ty hajzle.“

Ale on místo toho pozvedl číši v jakémsi přípitku sám sobě a napil se.

Pak se podíval na hodinky a zkontroloval čas. Vytáhl videofon a zavolal.

„Peabodyová, zesilte hlasitost,“ poručila Eva. „Třeba uslyšíme, co říká.“

Slyšela ptáky, hovory, smích, křik hrajících si dětí. Než o to stačila požádat, Feeney už záznam čistil.

Kevinův hlas byl slyšet jasně. „Nemůže to být lepší. Kolem mě je asi deset lidí, to znamená bod za akci na veřejnosti. Předpokládám, že cestou z parku budeme muset projít kolem nějaké policejní hlídky, to bude další bodík navíc.“ Zmlkl a zasmál se. Měl velmi mladý a velmi spokojený hlas. „Samozřejmě, pokud mi to udělá za bílého dne ve veřejném parku, mělo by mě to dostat do vedení. Dám ti vědět.“

Schoval telefon a pak chvíli jen zhluboka dýchal a obdivoval výhled.

„Je to jenom hra,“ zamumlala Eva. „Bude mi největším potěšením dostat tyhle dvě zrůdy za mříže.“

Kevin pokračoval v přípravách. Teď už o něco rychleji. Vyndal malou chladničku a z ní kaviár. Pak rozložil krekry a k tomu *foie gras*, studeného humra a čerstvé borůvky.

„Musím uznat, že umí připravit pěkný piknik.“

„Držte hubu, McNabe,“ zamumlala Eva.

Ochutnal borůvku, pak další. Jak uždiboval, všimla si změny v jeho očích. Tady to je. Ta chladnost, vypočítavost. Zůstalo to tam, když naléval druhou skleničku.

Sledoval pozorně okolí a otevřel černou brašnu. Sáhl do ní a pak něco vyndal. Držel to v ruce dlaní k tělu. Nenápadně přidržel ruku nad druhou sklenkou.

Na záběru Roarkovy kamery viděla Eva drobounký pramínek tekutiny.

„Bingo. Je na ni připravený. Jdu na to. Zaujměte pozice třetí fáze. Hlaste jakýkoli možný výskyt druhého podezřelého.“

Přesunula se k zadním dveřím. „Jdu do toho.“

„Chyť ho. Zlom vaz,“ řekl Feeney spíš obrazovce než Evě a nespouštěl z ní oči.

Vykročila do slunce a tepla. Když se přistihla, že kráčí moc rychle, pokusila se zpomalit, jak nejvíc jen to svedla. Když už byla skoro u parku, přihnal se k ní jeden z nadšenců, co si o polední přestávce chodili zaběhat.

„Ahoj krasavice, nechtěla by ses proběhnout?“

„Nechtěl bys nakopat do toho tvýho tlustýho zadku?“

„To je moje holka,“ šeptl jí Roarke potichu do ucha, když pokračovala v chůzi.

Všimla si Baxtera s kartáčem slepených a špinavých vlasů, v otrhaném tričku a padajících kalhotách, obojí upatlané od něčeho, co vypadalo jako kečup a vajíčka.

Většina návštěvníků parku si od něj držela úctyhodný odstup. Jak se k němu Eva blížila, ucítila závan starého potu a směsice piva a moči.

Pomyslela si, jak se Baxter pěkně vpravil do role.

Když procházela kolem, hvízdl na ni.

„Polib mi prdel!“

„O tom se mi zdává,“ zahučel bokem. „Dnem i nocí.“

Během pěti minut, než prošla parkem na místo schůzky, vyslechla celkem čtyři návrhy.

„Možná byste se mohla pokusit nahradit výraz ‚nakopu ti prdel‘ něčím malinko příjemnějším, poručíku,“ navrhl jí McNab. „Většinu chlapů by to odradilo.“

„Mně to tedy nikdy nevadilo,“ podotkl mile Roarke. „Kaviár?“ nabídl Peabodyové.

„No jo… možná že jo.“

Eva nasadila výraz, o němž doufala, že je příjemný, a říkala si, jakou hezkou konverzaci to vede se svými podřízenými, včetně civilního odborného poradce.

Pak se před ní otevřel výhled a uviděla Kevina. Všechno ostatní šlo stranou.

On už ji také spatřil. Na tváři se mu objevil pomalý, chlapecký úsměv, v koutcích trošinku stydlivý. Vstal, malinko zaváhal a pak vykročil k ní.

„Doufám, že se splní můj sen a vy jste opravdu Stefanie."

„Ano, jsem Stefanie, a vy jste…"

„Wordsworth." Vzal ji za ruku a zdvihl ji ke rtům. „Jste ještě mnohem krásnější, než jsem si představoval. Než jsem se odvážil doufat."

„A vy jste zase přesně takový, jakého jsem si vás představovala." Ruku mu zatím ponechala. Randění nebylo nikdy její silnou stránkou, ale pečlivě si naplánovala, jak se bude chovat a co řekne. „Snad jsem nepřišla pozdě?"

„Ne, naopak, já jsem přišel o něco dřív. Chtěl jsem…" ukázal na prostřený piknik, „chtěl jsem, aby všechno bylo perfektní."

„Vypadá to nádherně. Dal jste si s tím velikou práci."

„Už dlouho jsem se na naši schůzku těšil." Vedl ji k dece. Ocitla se ani ne půl metru od Roarka. „Kaviár," podotkla obdivně a usedla. „Vy vskutku víte, jak připravit piknik."

Naklonila se a otočila láhev vína, aby se mohla podívat na značku. Stejná jako u Bryny Bankheadové. „Moje oblíbené." Usmála se. „Jako byste mi četl myšlenky."

„Připadá mi to tak už od té doby, co jsme si začali psát. Poznávat vás po internetu bylo zvláštní, cítil jsem, jako bych vás už dávno znal. Jako bychom se znali odjakživa. Jako by nám bylo souzeno se setkat."

„Tenhle chlap je fakt *dobrej,*" poznamenal jí do ucha McNab.

„Měla jsem úplně stejný pocit," rozplývala se Eva, nechávaje se vést Stefaniinými slovy. „Ty dopisy, ta poezie, kterou jsme spolu sdíleli. Všechny ty fantastické historky z vašich cest…"

„Myslím, že to je… osud. ‚On to jest, kdo moje žití řídí, osud…'"

A do háje, pomyslela si Eva. Zoufale se snažila vydolovat z hlavy cokoli, co by na tohle mohla odpovědět. Otevřela naprázdno pusu a – a Roarke jí do ucha pošeptal zbytek citátu: „‚Ne já, to já jej neznal dosud'," zopakovala po něm. „Co myslíte, že má pro nás dva osud připraveno, Wordsworthe?"

„Kdo ví? Těším se, že to zjistím."

Dej mi už to pitomý víno, ty bezcennej, vraždící zmetku. Místo toho jí podal růže.

„Jsou přenádherné.“ Přinutila se přivonět.

„Tušil jsem, že růžová poupata se k vám budou hodit nejlépe. Něžná a romantická.“ Zvedl vlastní číši a pohrával si se stopkou. „Těšil jsem se, až vám je dám, až se spolu sejdeme. Připijeme si?“

„Ano.“ Stále se mu dívala do očí, zatímco ho silou vůle nutila, aby vzal to víno a nabídl jí. Pokusila se o flirt a přejela si růžemi po tváři.

A on konečně zdvihl sklenku a napřáhl ruku směrem k ní.

„Na osudové začátky.“

„Ještě lépe,“ usmála se, „na předurčené konce.“ Zvedla skleničku ke rtům a viděla, jak ji jeho hladové oči pozorně sledují. A také viděla stín podráždění, když ji zase postavila, aniž se napila.

„Ještě vteřinku.“ Rychle se zasmála, odložila sklenici vedle sebe a otevřela kabelku. „Nejdřív chci udělat ještě jednu věc.“

Jednou volnou rukou ho popadla za zápěstí, bleskem vytáhla pouta a zaklapla je. „Kevine Morano, jste zatčen.“

„Cože? Co to má znamenat?“ Když se jí snažil vytrhnout, měla to potěšení ho srazit k zemi, otočit ho a s kolenem zarytým mezi jeho lopatkami mu pouta pěkně utáhnout.

„Za vraždu Bryny Bankheadové, pokus o vraždu Moniquy Clineové a spoluvinu na vraždě Grace Lutzové.“

„O čem to proboha mluvíte? Co to děláte?“ Když se jí pokusil vytrhnout a utéct, s klidem mu dala ke spánku pistoli. „Kdo k čertu jste?“

„Jsem poručík Eva Dallasová. Zapamatujte si moje jméno. Jsem váš osud. Jmenuju se Eva Dallasová,“ zopakovala, protože se jí začínal zvedat žaludek. „A dostala jsem vás.“

No a co? šeptal jí do ucha hrozný hlas. Hlas jejího otce. *Přijde další. Vždycky se najde někdo další.*

Na chvilku, jenom na chviličku sebou její prst na spoušti škubnul. Pokušení.

Slyšela hlasy za sebou, nad sebou a kolem sebe. Vystrašené reptání civilistů, krátké příkazy jejího týmu. A cítila, že Roarke je vedle ní.

Zvedla se a Kevina vytáhla s sebou. „Zdá se, že to přece jen nakonec nebyl tak pěkný piknik. Máte právo nevypovídat…“ začala mu odříkávat jeho práva.

K vozu ho doprovodila sama. Potřebovala to udělat. Nemlčel. Místo toho blábolil něco o strašném omylu, o nespravedlnosti, o své vlivné rodině.

Zatím ještě neblábolil o svém právníkovi, ale s tím začne, to bylo Evě jasné. Když bude mít štěstí, může ho vyslýchat tak patnáct minut, než se vzpamatuje z prvního šoku a začne mu to zas myslet.

„Musím ho vzít s sebou a hned na něm začít pracovat.“

„Evo…“

Zavrtěla na Roarka hlavou. „Jsem v pořádku. Fakt. V pohodě.“ Jenže nebyla. V hlavě jí hlasitě bubnovalo. V jakési sebeobraně ze sebe strhla paruku a prohrábla si vlasy. „Musím tu maškarádu ze sebe svlíknout. Než budu zpátky v normálu, měli by ho mít oficiálně přijatého do vazby.“

„Trina na tebe čeká na centrále a pomůže ti s tím.“

„Dobrá. Uvidíme se doma.“

„Jedu s tebou.“

„To nemá cenu –“

„– o tom diskutovat,“ dokončil za ni, co rozhodně nezamýšlela pronést. A ani neměl v úmyslu jí říkat, že jí mezitím vnutí další dávku léků, které mu Summerset připravil. „Co kdybych řídil já? Budeme tam rychleji.“

Trvalo jí čtyřicet minut, než byla zase ve své kůži. Doslova. Usoudila, že Roarke musel Trině něco říct, protože za celou tu dobu si ani jedinkrát nepostěžovala, že musí celé to svoje nádherné dílo za tak kratičkou chvíli zase zničit. Dokonce se ani nepustila do přednášky o nutnosti péče o tvář a tělo.

Když si Eva rozkošnicky umývala tvář v chladné vodě, Trina rozpačitě zašoupala nohama. „Pomohla jsem udělat něco hodně důležitýho, že jo?“

S obličejem, z něhož ještě odkapávala voda, se Eva otočila: „Jo, přesně tak. Bez tebe bychom to bývali dnes nezvládli.“

„To je teda fakt vzrušující.“ Začervenala se. „Ale ty tohle zažíváš asi často. Teď mu půjdeš pěkně skřípnout koule, co?“

„Jo, přesně tohle s ním teď udělám.“

„Dej mu za mě ještě trochu nášup, jo?“ požádala Trina už na odchodu. Otevřela úžasem pusu, když Roarke jakoby nic vkráčel na dámské toalety. Poklepala na značku na dveřích. „No nevím, ale řekla bych, že ty stoprocentně nejsi ženská, poklade.“ Mrkla na něj a odešla.

„Má pravdu. Ženské se vážně moc nepodobáš. Dokonce i my policajti tady máme určitá základní pravidla slušnosti. Jedno z nich zní, že chlapi nechodí na dámský záchod.“

„Říkal jsem si, že na tohle by ti mohla být milejší trocha soukromí.“ Vyndal z tašky sáček, tablety a obávanou injekční stříkačku.

„Cože?“ Zacouvala. „Nech mě na pokoji, ty sadisto.“

„Evo, potřebuješ další dávku.“

„Nic nepotřebuju!“

„Dobře, dívej se mi do očí a řekni mi, že nemáš ani příšerné bolesti hlavy, ani tě nebolí svaly a klouby, ani nejsi úplně vyždímaná. Lhaní,“ dodal dřív, než stačila cokoli odpovědět, „mě naštve natolik, že si to užiju ještě víc, až do tebe budu tohleto všechno násilím nutit. A ty moc dobře víš, že to udělám, pokud to bude třeba.“

Odhadla vzdálenost ke dveřím. Neměla šanci. „Tu injekci ale nechci.“

„No, to je škoda, protože ji dostaneš. Nenuť mě do dalšího boxerského kola jako dnes ráno! Buď hrdinka a vyhrň si rukáv.“

„Já tě nenávidím!“

„To je mi jasné. Přidal jsem do toho koktejlu trochu malinové příchuti.“

„Panečku, už se mi sbíhají sliny!“

Kapitola dvacátá

Cestou do výslechové místnosti číslo jedna si vyhrnula i druhý rukáv. Její auto zjevně nebylo tím jediným, co stávkovalo. Klimatizace nefungovala ani tady, takže tu panovalo vedro, dusno a ve vzduchu se vznášel ohavný pach vyčichlé kávy.

Peabodyová stála přede dveřmi a mírně se v uniformě potila.

„Už brečí po právníkovi?“

„Ne, ještě ne. Zatím se stále drží historky o tom, že si ho s někým pletem.“

„Výborně. Udělá ze sebe idiota.“

„Madam, podle mého názoru je to on, kdo si myslí, že my jsme idioti.“

„Je to čím dál lepší. Pojďte. Jdeme na to.“

Eva otevřela dveře. Kevin seděl u stolku na jedné ze dvou židlí. Taky se potil, a vůbec ne mírně. Podíval se na vcházející Evu a roztřásly se mu rty.

„Díky bohu! Už jsem se bál, že jste mě tady nechali a zapomněli na mě. Došlo tady k nějakému strašnému omylu, madam. Měl jsem schůzku s ženou, se kterou jsem se seznámil na internetu. Znal jsem ji pod jménem Stefanie. Najednou jako by se zbláznila. Řekla mi, že je od policie, a pak mě přivezli sem.“

Rozhodil rukama v gestu ohromení a zmatku. „Nevím, o co se tady jedná.“

„Já vám vysvětlím, co se děje.“ Přitáhla si židli a obkročmo si na ni sedla. „Ale jestli mi budete vykládat, že jsem se zbláznila, tak nás to zrovna moc nesblíží.“

Zíral na ni. „Promiňte, ale já vás neznám.“

„Ale Kevine, to od vás není hezké mě zapřít poté, co jste mi daroval ty krásné růže a citoval mi poezii. Ach, ti muži… Peabodyová… co si s nimi počít?“

„Žít se s nimi nedá a mlátit klackem je taky nejde.“

Kevinovy oči přeskakovaly z jedné na druhou. „Vy? To jste byla vy v tom parku? To nechápu.“

„Říkala jsem vám, abyste si zapamatoval moje jméno. Zapněte nahrávání," rozkázala. „Výslech Kevina Morana ve věci vraždy prvního stupně Bryny Bankheadové, spoluviny na vraždě Grace Lutzové a pokusů o vraždu Moniquy Clineové a Stefanie Finchové. Další obvinění z napadení a znásilnění a podání drog bez vědomí obětí. Výslech pod vedením poručíka Evy Dallasové a za přítomnosti strážníka Delie Peabodyové. Pan Morano byl seznámen se svými právy. Je to tak, Kevine?"

„Já ne…"

„Byl jste seznámen se svými právy, Kevine?"

„Ano, ale…"

„Rozumíte svým právům a povinnostem tak, jak jsou uvedeny?"

„Samozřejmě, ale…"

Vydala ze sebe trochu netrpělivý zvuk a zvedla prst. „Nespěchejte tolik." Upřeně se na něj zadívala a ztichla. Když si olízl rty a otevřel pusu, znovu na něj zavrtěla prstem. A sledovala pramínek potu, který mu stékal ze spánku. „Je tu horko," poznamenala, jako by se nic nedělo. „Opravují klimatizaci. Pod tou parukou a vrstvou maskérského latexu to musí být hodně nepříjemné. Nechcete to sundat?"

„Nevím, o čem to…?"

Klidně se otočila, rychle ho chytla za vlasy a hodila paruku Peabodyové. „Vsadím se, že teď je to lepší."

„Nosit paruku snad není trestné, ne?" Projel si krátké vlasy nervóznými prsty.

„Tu noc, kdy jste zabil Brynu Bankheadovou, jste měl na sobě jinou. A když jste se pokusil zabít Moniquu Clineovou, opět jinou."

Podíval se Evě přímo do očí. „Neznám ani jednu z těch žen."

„Ne, neznal jste je. Nic pro vás neznamenaly. Byly pro vás pouhými hračkami. Bavilo vás svádět je poezií a květinami, svíčkami a vínem, Kevine? Cítil jste se sexy? Jako muž? Možná se vám vůbec nepostaví, pokud nemáte ženu zdrogovanou a bezmocnou. Možná vám prostě nestojí, pokud si nemůžete užít znásilnění."

„To je nesmysl!" Po tváři mu přelétl stín zlosti. „Vy mě urážíte!"

„To mi tedy opravdu promiňte, ale když chlap potřebuje ženu znásilnit, aby se mu postavil, tak mi z toho jaksi vyplývá, že jinak mu to nejde."

Malinko vysunul bradu. „V životě jsem nikoho neznásilnil.“

„Vsadím se, že tomu věříte. Ony to chtěly, že? Poté, co jste jim dal do vína trochu *Děvky*, o to doslova žebronily. Ale vy jste jim to namíchal jenom proto, aby se trošku uvolnily, že ano?“ Eva se zvedla a obešla stůl. „Jenom jste jim pomáhal, co? Chlap jako vy nepotřebuje nikoho znásilňovat. Jste mladý, hezký, bohatý, světaznalý. Vzdělaný.“

Předklonila se mu přes rameno, až se její ústa ocitla těsně u jeho ucha. „Aleje to přece jen trochu nuda, viďte? Chlap má přece nárok na trochu té zábavy, no ne? A ženy? Pod kůží jsou všechny stejné děvky. Stejné – jako například vaše matka.“

Odvrátil se od ní a jako by se celý schoulil. „O čem to mluvíte? Moje matka je velmi vážená a úspěšná obchodnice.“

„Kterou v laboratoři někdo zbouchnul. Zajímalo by mě, jestli vůbec věděla, s kým vás čeká. Chtěla to vědět, když už do toho jednou vlítla? Kolik to stálo, než byla ochotná stáhnout žalobu a vydržet to až do porodu? Prozradila vám to někdy?“

„Nemáte žádné právo se mnou takhle mluvit.“ Jeho hlas byl náhle plný potlačovaného pláče.

„Hledal jste v těch ženách maminku, Kevine? Chtěl jste ji šoustat? Nebo trestat? Anebo obojí?“

„To je nechutné!“

„A, tady to máme. Věděla jsem, že se mnou budete souhlasit. Nakonec se prodala, že? V podstatě nebyl mezi ní a těmi ostatními ženami žádný rozdíl. A jediné, co jste udělal vy, bylo to, že jste vynesl na světlo jejich pravou povahu. Hledaly to na webu. Dostaly, co chtěly. A ještě něco navrch. Tak jste to s Luciasem mysleli, nemám pravdu?“

Trhl sebou a na chvíli se mu zastavil dech. „Vůbec netuším, o čem mluvíte. Už to nebudu poslouchat. Chci mluvit s vaším nadřízeným.“

„Čí to byl nápad je zabíjet? Jeho, že je to tak? Vy přece nejste násilník, Kevine. Fakt, že s Brynou to byla nehoda, by vám snad mohl trochu pomoct. Smůla. Malinko polehčující okolnost, Kevine. Ale budete na tom se mnou muset spolupracovat.“

„Už jsem vám řekl, že žádnou Brynu neznám.“

Otočila se a stoupla si tak, až se její obličej ocitl těsně u jeho tváře. „Hoří vám za zadkem, Kevine. Podívejte se na mě. Prostě jsme vás dostali. Všechny vaše hračičky jsou v tašce, droga, kterou jste nalil do

šampaňského. Sledovali jsme vás a máme vás na videozáznamu od chvíle, kdy jste vstoupil do parku. Slyšeli jsme, jak se domlouváte se svým kumpánem o bodech, které za tohle dostanete. A jste opravdu fotogenický, Kevine. Řekla bych, že porota si to bude myslet taky, až uvidí, jak oběti naléváte drogu do vína. Vsadím se, že vámi budou tak unesení, že vám nadělí… řekněme… doživotí hned trojnásobně. Bez možnosti propuštění za dobré chování a pokud možno někde mimo planetu. Nějakou pěknou betonovou celu, která bude nadosmrti jen vaše."

Hustila to do něho, zatímco on na ni jen zíral a strach se mu vkrádal do tváře. „Jednou denně tři kolečka kolem dvora… i když zdaleka ne tak pěkného dvora, na jaký jste zvyklý," dodala a dvěma prsty ozkoušela příjemný materiál jeho košile. „Ale udrží vás tam naživu. Dlouho. Hodně dlouho. A víte, co se ve vězení stává násilníkům? Zvlášť těm hezkým? Nejdřív se na vás všichni vystřídají, pak se o vás začnou rvát a potom to s vámi budou zkoušet znovu. Ušukají vás skoro k smrti. A čím víc je budete prosit, aby toho nechali, čím víc budete žebrat, tím víc to do vás budou prát."

Narovnala se a hleděla přímo do zrcadla, do děsivého snu, který jí stále ještě žil v očích. Který měla stále ještě zažraný hluboko ve vnitřnostech.

„Když budete mít štěstí," pokračovala, „někdo, kdo se jmenuje třeba Velkej Willy, si z vás udělá osobní děvku a ty ostatní od vás bude držet dál. Myslíte, že budete mít štěstí, Kevine?"

„Tohle jsou sexuální výhrůžky. To je zastrašování!"

„Ne, to je realita," odsekla mu. „To je osud. Tohle je ten váš podělaný osud, hošánku. Lovil jste je na diskuzních fórech, v klubech poezie. Tak jste našel Brynu Bankheadovou. Navázal jste s ní vztah pod jménem Dante. A společně s tím svým odporným přítelem, Luciasem Dunwoodem, jste si s ní naplánoval schůzku."

Odmlčela se, nechala to všechno doznít. „Poslal jste jí do práce květiny. Růžové růže. Když měla den volna, sledoval jste ji. Byl jste na počítači v internetové kavárně naproti přes ulici. Tam jsme vás zachytili. Víte, my máme na výplatní listině celou armádu počítačových maniaků, Kevine, to je naše malé tajemství."

Znovu trochu zvolnila tempo a snížila hlas do spikleneckého šepotu. „Nebyl jste tak dobrý, jak jste si myslel. Ani tam, ani v klubu na Páté. Nechal jste stopy.“

Sledovala, jak se mu třesou rty, jako dítěti, které se každou chvilku rozbrečí. „No nic,“ pokračovala, „zpátky k Bryně Bankheadové. Setkali jste se v Rainbow Room. Už se začínáte rozpomínat? Byla to hezká žena. Dali jste si pár drinků. Lépe řečeno, vy jste si dal pár drinků, ona měla ve své skleničce vína namíchanou *Děvku*. Když byla načatá, šli jste k ní domů. Dal jste jí další dávku, kdyby náhodou…“

Praštila pěstí do stolu a naklonila se k němu. „Pustil jste hudbu, zapálil svíčky, rozházel po posteli ty zatracené růžové plátky. A pak jste ji znásilnil. Abyste to ještě trochu opepřil, přidal jste jí trochu *Divokého králíka*. Tohle už ale její tělo nemohlo unést a ona zemřela. Zemřela přímo tam, mezi těmi okvětními plátky růží. Vystrašilo vás to, že? Naštvalo. Co si to sakra dovoluje, takhle vám umřít a udělat vám takovou čáru přes rozpočet?! A tak jste ji shodil z balkonu, vyhodil jste ji na ulici, jako by byla nějaké smetí.“

„Ne!“

„Díval jste se, když padala, Kevine? Ne, myslím, že ne. Už jste s ní byl hotov. Potřeboval jste si krýt záda, že? A mazat pěkně domů a zeptat se Luciase, co s tím.“

Narovnala se, otočila a došla pro trochu vody. „On vám poroučí, že je to tak? Vy na tohle nemáte.“

„Ne, nikdo mi neporoučí. Ani Lucias, ani vy. Nikdo. Jsem svým pánem.“

„Takže to byl váš nápad.“

„Ne, byl to… nemám vám co říct. Chci svého právníka.“

„Dobře.“ Sedla si z boku na stůl. „Doufala jsem, že to řeknete. Protože jakmile do toho zatáhnete právníky, nemusím se už snažit s vámi dohodnout. A musím vám říct, Kevine, že z představy, že se spolu nějak dohodneme, se mi dělá špatně od žaludku. A já mám poměrně silný žaludek, že, Peabodyová?“

„Jako z titanu, madam,“

„Přesně tak.“ Eva se názorně poplácala po břiše. „Ale vám se podařilo způsobit, že je mi opravdu na zvracení. Teď už se mi ale dělá líp, když si představuju, jak strávíte zbytek svého ubohého života v kleci,

bez nóbl šatů, přitulený k nějakému Velkému Willymu.“ Sklouzla ze stolu. „Až na tom místě, kde teď sedíte, bude místo vás sedět Lucias, asi se mi zase udělá špatně… protože on na tu dohodu přistoupí a klidně to všechno hodí na vás. Jaké jsou současné sázky na výsledek těch výslechů, Peabodyová?“

„Tři ku pěti pro Dunwooda, madam.“

„Raději bych si měla jít vsadit. Pojďme vám najít toho právníka, Kevine. Přestávka ve výslechu z důvodu žádosti podezřelého o právního zástupce.“ Otočila se ke dveřím.

„Počkejte.“

Eviny oči, chladné jako led, se setkaly s očima Peabodyové. „Něco vás ještě napadlo, Kevine?“

„Jenom jsem přemýšlel, jen tak, ze zvědavosti, co jste měla na mysli, když jste se zmínila o dohodě?“

„Promiňte, ale teď se o tom nemůžeme bavit, protože jste si přál právníka.“

„Právník může počkat.“

A mám tě, řekla si Eva a otočila se. „Zapnout nahrávání. Pokračování výslechu, stejní zúčastnění. Prosím opakujte to do záznamu, Kevine. Musíte mi říct, jak se to všechno sběhlo. Potřebuju znát celou historii. A musíte předvést, že máte dobrou vůli a že je vám to *upřímně* líto. Když se vám to podaří, jsem ochotná s vámi hrát. Doporučím, aby vás dali do lepšího zařízení a oddělili vás od obecné populace těch, co šukají zezadu.“

„Tomu nerozumím, co je to za dohodu? To jako myslíte, že půjdu do vězení?“

„Ach, Kevine, Kevine,“ povzdechla si. „Já si to nemyslím, já to *vím*. Co s vámi ale bude, až se tam ocitnete, to už je zcela na vás.“

„Chci imunitu.“

„A já chci zpívat na Broadwayi. Ale bohužel, ani jeden z nás nemá šanci tyhle krásné sny uskutečnit. Máme vaši DNA, vy idiote. K té výjimečné příležitosti jste si jaksi nepořídil malý gumový obleček. Máme DNA, máme otisky. A pamatujete si na ten drobný vzorek, který vám vzali, když vás tady brali do vazby? Oba víme, že se bude shodovat s tím, co jsme našli u Bryny Bankheadové a Moniquy Clineové. A až se to prokáže, až budu mít v ruce písemné potvrzení, je po

zábavě. Utratím vás jako psa a žádný právník v téhle širošíré zemi vám nepomůže.“

„Musíte mi něco nabídnout. Dohodneme se, najdeme nějakou cestu ven. Mám peníze a –“

Ruka jí vylítla a drapla ho za košili. „To má být úplatek, Kevine? Mám vám ještě přičíst pokus o podplacení policejního důstojníka?“

„Ne, ne… já… já jenom potřebuju pomoc.“ Snažil se uklidnit. Působit rozumně a ochotně. „Já nemůžu jít do vězení. Já tam nepatřím. Byla to jenom hra. Soutěž. Byl to všechno Luciasův nápad. Byla to nehoda.“

„Hra, soutěž, cizí nápad, nehoda.“ Zavrtěla hlavou. „To si jako mám vybrat správnou odpověď?“

„Jenom jsme se nudili. To je všechno. Nudili jsme se a potřebovali něco dělat. Jenom jsme se bavili, jako bychom znovu přehrávali ten zatracený experiment jeho přiblblého dědečka. A pak se to všechno pokazilo. Byla to nešťastná náhoda. Neměla umřít.“

„Kdo neměl umřít, Kevine?“

„Ta první. Bryna. Nezabil jsem ji. Prostě se to tak nějak stalo.“

Eva se malinko zaklonila. „Řekněte mi, jak se to stalo, Kevine. Povězte mi, jak se to *tak nějak* stalo.“

Po hodině odešla Eva z výslechu. „Mizerný hemoroid v řiti lidského pokolení.“

„Ano, madam, je to strašné. Ale dostala jste ho hezky,“ dodala Peabodyová. „Celá četa právníků by do tohohle doznání nedokázala udělat ani dírku. Má to spočítané.“

„Toho druhého mizeru ale tak rychle nezlomíme. Upozorněte tým, Peabodyová. Stejní lidé, kteří byli v parku. Jdu sehnat zatykač na Dunwooda. Všichni si zasloužíte zúčastnit druhého dějství.“

„Je to pravda, Dallasová?“

„A co?

„No, je pravda, že byste chtěla zpívat na Broadwayi?“

„To snad chce každý, ne?“ Vytáhla videofon, aby si zavolala o zatykač. Zapípal jí v ruce. „Dallasová.“

„Moje kancelář,“ rozkázal stručně Whitney. „Teď hned.“

„Ano, pane.“ Čte jí snad myšlenky? „Peabodyová, svolejte tým. Za hodinu chci vyrazit za Dunwoodem.“

Přemýšlela o výslechu a těšila se, jak elegantně dostane ještě Dunwooda. Vešla do Whitneovy kanceláře. Byla připravená podat mu hlášení ústně. Všechny její plány se ale změnily v okamžiku, když v kanceláři uviděla Renfrewa ve společnosti dalšího muže.

Whitney s kamennou tváří zůstal za stolem. „Kapitán Hayes. Věřím, že s detektivem Renfrewem jste se už setkala.“

„Ano, pane.“

„Detektiv Renfrew přišel se svým kapitánem, protože se rozhoduje, jestli má podat formální stížnost ohledně vašeho chování při vyšetřování smrti Theodora McNamary, na němž je hlavním vyšetřovatelem. Pozval jsem vás sem, protože doufám, že můžeme celou věc prodiskutovat a stížnosti se tak vyhnout.“

V hlavě jí tupě zahučelo a ve vnitřnostech jí šlehl plamen. „Ať si tu stížnost podá.“

„Poručíku, ani já, ani naše oddělení se nechceme topit ve zmatcích, které by taková stížnost způsobila, pokud je možné tomu zabránit.“

„Je mi jedno, co chcete vy a celé oddělení.“ Evin tón byl kousavý a vyvolal ve Whitneyových očích záblesk zlosti. „Podejte si stížnost, Renfrewe. Jen ji podejte a já vás dorazím.“

„Říkal jsem vám, jaká je.“ Renfrew vycenil zuby. „Nemá úctu k našemu povolání a už vůbec žádnou úctu ke spolupracovníkům. Přijde si klidně na místo činu mého případu a ohání se hodností, předvádí se a podkopává moji autoritu. Vyslýchala lidi z mého týmu poté, co jsem ji požádal, aby odešla, než naruší místo činu. Pak si jde za mými zády za patologem a požaduje informace o mrtvole, která jí nepatří –“

Whitney zvedl ruku, aby zarazil Renfrewovu tirádu. „Vaše stanovisko, poručíku?“

„Vy po mně chcete stanovisko? Tak já vám ho sdělím.“ Nažhavená doběla vytáhla z kapsy disk a praštila jím o desku stolu. „Tady je moje stanovisko. Do záznamu prosím: Vy idiote!“ To řekla Renfrewovi. „Říkala jsem si, že to nechám být. Ale byla to chyba. Nikdo by neměl nechat policisty, jako jste vy, jen tak běžet. Vy si myslíte, že vás váš odznak nějak chrání či co? Že se jím můžete ohánět jako sekerou? Je

to vaše povinnost, vaše zodpovědnost, ne nějaký polštářek pod zadek nebo zbraň.“

Hayes se pohnul, aby něco řekl, ale Whitney ho umlčel zvednutím prstu.

„Vy mi tady nekažte o mých povinnostech,“ Renfrew si zapřel dlaně o stehna a naklonil se dopředu. „Každý ví, že chcete ostatní policajty vyhmátnout, Dallasová. Děláte pro interní vyšetřování, mohla byste donašečům dělat modelku na plakáty.“

„Nemusím se vám zodpovídat z toho, co jsem udělala na sto dvacet šestce. Zdá se, že zapomínáte, že v tom případu umírali policajti. Chcete jejich jména, protože já je mám v hlavě. Já jsem nad nimi stála, Renfrewe, ne vy. Když se vám to nelíbí, neměl jste to tahat do mého oddělení, do jiného vyšetřování. Pokud mě chcete dostat, tak to nemusíte dělat nad mrtvolami lidí, které jsme přísahali bránit a ochraňovat. Žádala jsem vás, abyste mi vyšel vstříc, abyste se se mnou podělil o informace, které jsou klíčové pro oba případy – můj i váš. Abychom oba mohli odvést práci, kterou máme dělat.“

„Moje loupežná vražda s vašimi sexuálními vraždami nijak nesouvisí. A na mém místě činu nemáte bez povolení co pohledávat. Nemáte právo tam cokoli nahrávat. Všechno, co na těch nahrávkách je, jsou lži.“

„Vy pompézní, narcistický, ignorantský debile! Váš případ není žádné loupežné přepadení. Polovinu vašeho týmu zabijáků už mám ve vazbě. Mám na záznamu jeho plné doznání viny, včetně přiznání účasti na vraždě Theodora McNamary!“

Renfrew vyskočil ze židle. „Vy za mými zády vyslýcháte moje podezřelé?“

„Vyslýchám *svého* podezřelého, kterého jsem vzala do vazby a vyslechla v souvislosti s *mým* případem, který, jak jsem vám, vy kreténe, už několikrát řekla, souvisí s vaším. Kdybyste nebyl tak zaneprázdněný hledáním nejjednoduššího řešení a tak zatraceně neochotný ke spolupráci, mohl jste být součástí operace, během níž jsme ho dostali. Zmizte mi z očí a radši to udělejte rychle, nebo vám seberu ten váš odznak, na který nemáte žádné právo, a nacpu vám ho do chřtánu.“

„To by stačilo, poručíku.“

„Ne, to by nestačilo.“ Otočila se na Whitneyho. „Tohle nestačí. Právě jsem musela poslouchat vyprávění dvaadvacetiletého smrkáče o tom, jak se spolu se svým zparchantělým kamarádem nudili, a tak si vymysleli hru. Bod za dolar, zatracený dolar za bod pro toho, kdo sbalí co nejvíc ženských, co nejvynalézavějším způsobem. Podstrčili jim drogy, znásilnili je a zavraždili. To všechno pro uspokojení ze hry, jen proto, aby dokázali, kdo je nejlepší samec. A když si McNamara uvědomil, čím se jeho vnuk se svým kumpánem baví, a šel si s nimi promluvit, roztřískali mu lebku na kaši, na medikamentech ho udrželi při životě, vysvlékli ho, znovu ho zmlátili a hodili ho do řeky, kde měl tu smůlu, že připadl takovéhle potupě policejního sboru. Tři lidé jsou mrtví, další je v nemocnici a bojuje o život. A může jich být víc jenom proto, že jeden policajt se rozhodne, že se mu ten druhý moc nelíbí. Takže to nestačí. Nikdy to nebude stačit.“

„Jestli si myslíte, že na mě můžete hodit své chyby –“ začal Renfrew.

„Dost, detektive.“ Hayes se pomalu zvedl.

„Kapitáne…“

„Řekl jsem dost. Žádnou stížnost podávat nebudeme. Pokud si ji ale přeje podat poručík Dallasová…?“

„Ne, nepřeju.“

Hayes naklonil hlavu. „Pak jste lepší člověk než já. Rád bych požádal o kopii toho disku, inspektore.“

„Máte ho mít.“

„Podle obsahu disku zvážím, jaké další kroky je nutno podniknout. A jestli ještě jednou otevřete hubu, Renfrewe, tak tu stížnost podám já sám. Odejděte. To je rozkaz.“

Urážka ho ťala tak hluboko, že se vzteky úplně třásl. „Ano, pane, ale protestuji.“

„Beru na vědomí.“ Hayes počkal, až se za ním zavřou dveře. „Inspektore Whitney, promiňte, že jsem vás obtěžoval, a stejně tak prosím omluvte nevhodné chování mého podřízeného.“

„Váš podřízený potřebuje disciplínu, kapitáne.“

„Ne, ten potřebuje pěkně nakopat prdel. A můžu vás ujistit, že k tomu dojde, inspektore. Vám se také omlouvám, poručíku.“

„To není třeba.“

„To je první věc, kterou jste řekla od chvíle, co jste sem vešla, se kterou nemohu souhlasit. Renfrew je problémový typ, *prozatím* je to můj problémový typ. Moje oddělení je čisté a beru na sebe odpovědnost za jakékoli nečistoty, které se tam postupem času dostaly. Buďte si jistí, že tam udělám znovu pořádek. Děkuji vám za váš čas, inspektore."

Vykročil ke dveřím, ale ještě se zastavil a otočil se: „Poručíku, seržant Clooney a já jsme spolu začínali. Když vyšly najevo události z loňského května, byl jsem ho navštívit. Řekl mi, že jste policistka s čistým štítem, a byl vděčný za to, že jste to byla vy, kdo ho vzal do vazby. Nevím, jestli to má pro vás nějaký význam, ale pro něj to bylo důležité."

Znovu pokynul hlavou, vyšel ze dveří a potichu je za sebou zavřel.

Když osaměli, Whitney se zvedl a přešel k AutoChefu. „Kávu, poručíku?"

„Ne, pane, děkuji."

„Sedněte si, Dallasová."

„Inspektore, omlouvám se za nerespektování rozkazu a neposlušnost. Moje chování bylo –"

„Působivé," přerušil ji Whitney. „Nezkazte to tím, že mi budete připomínat, kdo je v téhle místnosti nadřízený."

Zamračila se a hledala, co by řekla. „Nemám žádnou omluvu."

„Žádnou jsem nechtěl slyšet." Přinesl si kávu ke stolu. „Kdybych nějakou vyžadoval, tak bych mohl začít tím, že se vás zeptám, jak dlouho jste dnes spala."

„Já ne –"

„Odpovězte na otázku."

„Pár hodin."

„A noc předtím?"

„Já… nepamatuju si."

„Řekl jsem vám, abyste si sedla," připomněl jí. „Mám vám to dát rozkazem?"

Posadila se.

„Ještě nikdy jsem vás neviděl, jak si podáváte policistu… ale slyšel jsem o tom," dodal. „Teď můžu s jistotou říci, že vaše reputace je za-

sloužená. Na případu s Clooneym jste udělala, co bylo třeba. To ale neznamená, že se vyhnete kritice.“

„Rozumím, pane.“

Studoval její tvář, a protože viděl známky únavy, lítosti i hněvu a věděl, že jí docházejí síly. „Odznak nedělá člověka, Evo, je to naopak.“

Zamrkala, vyvedená z míry tím, že použil její křestní jméno. „Ano, pane, já vím.“

„Jste na výši, profesionálně i osobně. Takový typ zájmu vyvolává v určitých lidech závist a zášť. Detektiv Renfrew je toho ukázkovým příkladem.“

„Osobně mě Renfrew vůbec nezajímá, inspektore.“

„To rád slyším. Máte doznání Kevina Morana.“

„Ano, pane.“ Začala se zvedat, aby mu podala hlášení, ale Whitney ji gestem vybídl, aby zůstala sedět.

„Teď nepotřebuju oficiální hlášení. Z vašeho monologu jsem si celkem udělal představu. Už byl vydán zatykač na Luciase Dunwooda?“

„Požádala jsem o něj. Měl by na mě čekat v kanceláři.“

„Tak si ho běžte chytit, Dallasová.“ Whitney upil kávy, zatímco Eva se zvedala. „Dejte mi vědět, až s ním skončíte. Budeme muset uspořádat tiskovou konferenci, po níž máte rozkaz jít domů a s použitím jakýchkoli prostředků zajistit, že budete spát alespoň osm hodin.“

Když odešla, Whitney zvedl disk a otáčel jím v ruce. Odráželo se od něj světlo.

Policistka s čistým štítem, říkal si. To sedí. Chvíli sledoval hru světla a zavolal policejního ředitele Tibblea, aby jej informoval o vývoji situace.

Byla by ráda prostě vyrazila dveře hnědého cihlového domu a vtrhla dovnitř s celou armádou plně vyzbrojených policistů. Okolnosti případu a vážnost obvinění jí dávaly právo to udělat.

Rozvířilo by to vodu. Byla by to jasná zpráva.

A bylo by to čistě pro její uspokojení.

Eva u téhle představy chvilku prodlela, pak ji nechala vyšumět a přistoupila ke dveřím jenom s Peabodyovou.

„Jsou všechny pozice připravené?“

„Ano,“ slyšela Feeneyho ve sluchátku. „Když se vám pokusí utéct, sebereme ho my.“

„Rozumím.“ Podívala se na Peabodyovou. „Přes nás se nedostane.“

„Živý určitě ne.“

Eva zazvonila a jak se pohupovala na chodidlech zepředu dozadu, odpočítávala vteřiny. Napočítala do deseti, když dveře otevřel domácí android.

„Pamatuješ si na mě?“ Usmála se na něho. „Potřebuju mluvit s panem Dunwoodem.“

„Ano, poručíku. Pojďte prosím dál. Řeknu panu Dunwoodovi, že jste tady. Můžu vám zatím něco nabídnout?“

„Ne, děkuji.“

„Posaďte se prosím.“

Odešel ve své naškrobené černobílé uniformě.

„Kdyby tak Roarke chtěl vyhodit Summerseta a pořídit robota, mohl by se ke mně takhle přezdvořile chovat každý den.“

„To jo,“ zakřenila se Peabodyová, „pěkně byste to nenáviděla.“

„Kdo to tvrdí?“

„Já, jelikož vás docela dobře znám.“

„Myslím, že sama sebe znám přece jen o něco lépe,“ odporovala Eva. „Proč jste… nezapomeňte, o čem jsme mluvily,“ šeptla rychle, když viděla, že do salonu vchází Lucias. „Pane Dunwoode.“

„Poručíku.“ Byl také oblečen do černého. Použil trochu make-upu, aby své tváři dodal bledý odstín truchlícího. Na jeho matku to ráno zafungovalo skvěle a nepochyboval, že na policii to zabere taky. „Máte už nějaké zprávy o mém dědečkovi? Strávil jsem celé dopoledne s matkou…“

Odmlčel se a ujel pohledem, jako by se potřeboval dát trochu dohromady. „Oba bychom ocenili jakékoli zprávy. Cokoli, co by nám pomohlo vyrovnat se s tou obrovskou ztrátou.“

„Myslím, že s tímhle vám mohu pomoci. Už máme někoho ve vazbě.“

Podíval se na ni, ve tváři se mu na okamžik mihlo překvapení, ale rychle ho zase skryl. „Nemohu ani vyjádřit, jak moc to pro nás znamená. Přivést viníka před spravedlnost tak rychle…“

„Taky se mi hned lépe dýchá.“ Užívám si to, říkala si Eva. Po tom všem si to užívám. Proč taky ne? „Zjistili jsme, že se jednalo o dva pachatele. Jednoho už máme ve vazbě, druhého zatkneme co nevidět.“

„Dva? Dva proti bezmocnému starému muži.“ Přidal do hlasu trochu hněvu. „Chci, aby trpěli, aby za to pořádně zaplatili.“

„Tak to se pozoruhodně shodujeme. Takže začneme. Luciasi Dunwoode, jste zatčen.“

Když udělal chvatný krok zpět, vytáhla rychle zbraň. „Prosím,“ vyzvala ho. „Běžte. Neměla jsem šanci použít tohle na vašeho kumpána Kevina, ale pěkně mě svrběla ruka.“

„Ty blbá krávo!“

„Dobrá, přeslechnu, že mi říkáte krávo, protože o co jde? Já sedět nepůjdu. A blbý je jen ten, kdo dělá blbosti. Ruce vzhůru a za hlavu. Rychle!“

Zvedl ruce, Eva ho otočila ke zdi a přinutila k pohybu.

Možná že mu to opravdu dovolila, ale nehodlala kvůli tomu ležet za bezesných nocí v posteli a donekonečna o tom přemítat. Když do ní strčil, odletěla dozadu a dala mu tak prostor, aby se po ní ohnal. Vyhnula se jeho ráně a napálila mu jich pár do břicha.

„Kladení odporu při zatýkání,“ podotkla suše, když před ní padl na kolena a zvracel. „Další položka do vašeho rejstříku.“ Donutila ho, aby si lehl na zem a přišlápla mu krk botou. „Napadení policisty nepřidám, protože jste se netrefil. Dejte tomu kašparovi pouta, Peabodyova, já mu odříkám všechna obvinění a seznámím ho s jeho právy.“

Ještě ani neskončila a už volal po svém právníkovi.

Kapitola dvacátá první

Když došla ke dveřím svého domu, obloha byla ještě modrá. Byla to taková hluboká, snová, večerní modř. Poprvé za celou řadu dní měla hlavu natolik čistou, že slyšela zpěv ptáků a cítila příjemnou vůni květin.

Říkala si, že si jenom sedne na schody a bude si všechny ty drobné radosti, které svět nabízí, chvíli užívat. Vypnout, zastavit se a vzpomenout si, že existuje víc než smrt, víc než krev a ti, kteří ji prolili se sobectvím rozmazlených děcek. To bylo to, co odlišovalo život od smrti.

Místo toho nakonec utrhla výhonek fialové květiny, která přetékala ven z květináče, a vešla dovnitř. Existovalo něco, co chtěla ještě víc než čerstvý vzduch.

Summerset se podíval na květ v její ruce a zamračil se na ni: „Poručíku, rostliny v květináčích jsou pečlivě naaranžované a není třeba je stříhat.“

„Já jsem je taky nestříhala. Utrhla jsem si ji. Je doma?“

„Je ve své pracovně. Jestliže si přejete takovouto kytici, můžete si ji objednat z květinářství.“

„Blablabla,“ odvětila Eva a vydala se nahoru po schodišti.

Summerset spokojeně pokýval. Zdálo se, že léky zabraly a už byla zase v normálu.

Roarke stál u okna a mluvil do sluchátka. Bylo to něco ohledně nějakého prototypu nového komunikačního a informačního systému, ale používal příliš mnoho počítačového slangu na to, aby mu dokázala rozumět. A tak vypnula slova a poslouchala jenom tón jeho hlasu.

Jeho irský přízvuk ji čas od času zvláštně rozechvěl a vyvolal představy válečníků a voňavých ohňů. A nejspíš i poezie. Možná že ženy to v sobě mají zakódované tak, aby reagovaly na určité podněty.

Možná že ji on i tohle všechno za nějakých deset dvacet let zevšední.

Zapadající slunce zalilo okno a zaplavilo ho třpytivým světlem. Svázal si vlasy dozadu, což jí napovědělo, že asi dělal něco, co vyžadovalo, aby měl volné ruce a nic ho nerozptylovalo.

Světlo mu kolem hlavy narýsovalo svatozář, kterou si, jak oba věděli, nezasloužil, ale přesto mu neskutečně slušela.

Měl zapnutou obrazovku, odkud zaznívalo tlumené zpravodajství. Videofon na jeho stole zapípal, ale on ho ignoroval.

Pokoj byl nabitý aurou peněz a moci. To byl Roarke. Vzedmula se v ní vlna tak animální, základní potřeby, jako je potřeba dýchat.

Otočil se k ní.

S pohledem upřeným do jeho očí přešla k němu, chytla ho za košili a umlčela polibkem.

Ze sluchátek mu do ucha stále něco sděloval čísi hlas, ale proti dunění jeho žhoucí krve zněl náhle velmi slabě. Popadl ji v bocích a dvě horká těla se přitiskla k sobě.

„Později," zamumlal do sluchátka, strhl si ho z hlavy a hodil na stůl. „Vítej doma, poručíku, a gratuluju." Zvedl ruku, aby jí přejel po vlasech. „Díval jsem se na tvou tiskovku v televizi."

„Takže víš, že případ je uzavřený." Podala mu květ, který předtím utrhla. „Díky za pomoc."

„Není zač." Přivoněl ke květině. „Můžu pro tebe ještě něco udělat?"

„No, když už se ptáš…" Stáhla mu gumičku z vlasů. „Vlastně bych pro tebe ještě jeden úkol měla."

„Opravdu? Mám teď trochu nabitý program, ale na druhou stranu bych rád dostál svým občanským povinnostem." Zastrčil jí květinu za ucho. „O jaký úkol se jedná? Prosil bych podrobné informace."

„Tak ty si přeješ podrobné informace?"

„Ano, přeji. Velmi… velmi podrobné."

Se smíchem se vyšvihla výš, aby ho mohla obemknout nohama v pase. „Tak předně chci, aby ses svlékl."

„Aha, to bude tajný úkol." Přidržel si ji za boky a vyrazil směrem k výtahu. „Je to nebezpečné?"

„Smrtelně nebezpečné. Ani jeden z nás to nemusí přežít."

Ve výtahu ji přitiskl zády ke stěně. Cítil její sílu… a jak se mu poddává. „Velká ložnice," zadal pokyn a hned nato jí zpustošil ústa. „Nebezpečím přímo žiju. Pověz mi o tom něco víc."

„Zahrnuje to spoustu fyzického vypětí. Dokonalé načasování…" Dech se jí zastavil, když jí zuby přejížděl po krku. „Rytmus a koordinace musí být perfektní."

„Pracuju na tom," podařilo se mu vypravit ze sebe ještě dřív, než ji vynesl z výtahu do ložnice.

Kocour, natažený na posteli jako tlustá, huňatá podložka, vyskočil s uraženým zasyčením, když oba dopadli na matraci vedle něho. Roarke se po něm natáhl a trochu ho popostrčil, až ho donutil seskočit z postele.

„Pro civilisty tady teď není místo."

Eva se zasmála a pevně ho objala rukama. „Chci tě nahého…" Zlíbala mu tvář. „Svlíkni se. Chci se do tebe zakousnout."

Strhávali ze sebe šaty a převalovali se po posteli. Její košile se zamotala do popruhu na zbraň a přinutila ji k zaklení, jak se snažila vyprostit z obojího. Jejich rty se znovu setkaly. Sílené páření rtů, zubů a jazyků jí rozproudilo horkou krev po celém těle a najednou se divoce vzpínala pod ním.

Škubla mu za košili a strhla mu ji z ramen, aby mohla do těch vypracovaných svalů zatnout prsty a ozkoušet sílu proti síle.

On ale její ruce zachytil a vyzdvihl jí je nad hlavu. Těma svýma bezednýma modrýma očima se na ni díval tak upřeně, až se začala chvět.

„Miluju tě, má lásko. Moje Evo." Sehnul se k ní a lehounce ji políbil tak, že se všechny její svaly proměnily v měkounké máslo.

Jeho ústa opustila její, aby mohla přejet po bradě a dolů po hrdle. On jistě ví… Ví, že dnes potřebuje víc než jen explozi a žár. Že potřebuje sladké a prosté milování.

Uvolnila se a přijala ho.

Cítil, jak se mu otevírá, jak se odevzdává. Neexistovalo pro něj mocnější pokušení, než když se dokázala odevzdat jemu – a sama sobě. Když dokázala přijmout něhu, kterou v sobě skrýval, byl schopen jí v nitru nalézt bezedné zásoby.

Jeho rty jemně klouzaly po její kůži a opájely se tou příchutí. Ruce s lehkostí hrály po celém těle a vychutnávaly jeho tvary. Pod jeho hledajícím jazykem jí prudce bušilo srdce. Když se líně přitiskl k jejím ňadrům, přitáhla si ho, aby ho mohla držet v náručí.

Voněla po sprše na centrále, tím jednoduchým a praktickým mýdlem, které tam měli. To ho nutilo, aby ji hýčkal, aby zahladil stopy tvrdosti, na kterou byla tak zvyklá. A tak jeho rty působily na její tělo jako balzám, který vzývá teplo dřív, než se změní v žár.

Nechala se unášet na vlnách vzrušení, občas vklouzla do oparu rozkoše tak jemné, že se kolem ní vznášela jako lehká mlha. Její prsty se prohánělyjeho vlasy a chvějivá mlha se měnila v mocný říční proud a prudká řeka v tichý, bezedný oceán slasti. S povzdechem se do něj ponořila.

Slyšela, jak něco šeptá, klouzaje dolů po jejím těle. Galsky, tak jako vždycky, když byl nanejvýš vzrušený. Znělo to jako hudba, exotická a romantická zároveň.

„Co to znamená?“ ptala se ospalým hlasem.

„Mé srdce. Jsi moje srdce…“

Líbal ji po celém těle, fascinován jeho elegantní délkou. V tom štíhlém těle bylo tolik síly a odvahy. V jejím srdci, říkal si, jak jeho dlaně laskaly její ňadra. V jejích útrobách. Přitiskl jí rty na břicho.

Svaly se jí zachvěly a uslyšel první nepravidelné zalapání po dechu.

Ale stejně si dal načas. Příšerně a mučivě dlouho načas, až do té doby, dokud se první nepravidelný dech nezměnil ve sténání, dokud se to nepoddajné, silné tělo celé nerozechvělo.

Když ji zachvátil orgasmus, cítil, jak se jí vlna uvolnění rozlévá po celém těle a vstupuje také do něho.

Moře, ve kterém se nechala unášet, se najednou rozbouřilo. Slast byla tím, co chtěla, a rozkoš se změnila v niternou bolest, která v ní hlodala jako hlad. Vzepjala se k jeho hledajícím ústům a vykřikla, když její tělo znovu vybuchlo blažeností.

Zoufale se teď propracovával po jejím těle vzhůru a cestou zakládal malé požáry vášně. Bezmála z toho zešílel – a ona s ním.

„Pojď nahoru… Nahoru.“ Dýchal zrychleně a jeho prsty do ní lehce vklouzly, do té horké jeskyňky rozkoše. „Chci se na tebe dívat. Znovu.

„Panebože!“ Její oči se rozšířily a hned poté je oslepila další exploze slasti.

Jak se ještě celá třásla, když se přehoupla přes nejvyšší bod orgasmu, zavřel jí ústa svými a nechal jejich jazyky tančit, dokud se jim dech nezklidnil. A ztěžkl. Pomalinku do ní vklouzl.

Její oči se rozjasnily, vypadaly teď hlubší a upíraly se do jeho. Láska se v nich třpytila jako stříbrný samet nad rudým oblakem vášně.

Zvedla ruku k jeho tváři, teď se pohybovali spolu. Zvedání a klesání milenců v odvěkém milostném tanci. Sladké a prosté.

Když teď dosáhla vrcholu vášně, bylo to jako božský dotek. Sklonil hlavu a políbil slzu, která se jí zaleskla na tváři.

„Moje srdce," vydechl znovu, zabořil jí tvář do vlasů a vyhoupl se do svých vlastních výšin.

Ležela schoulená k němu. Světlo se pomalu vytrácelo. Konec dlouhého dne. „Roarku."

„Hm? Měla by ses trochu vyspat."

„Neumím najít správná slova tak jako ty. Nikdy, když na tom opravdu záleží, je nemůžu najít."

„Ale já vím, která to jsou." Pohrával si s konečky jejích vlasů. „Vypni na chvíli mozek, miláčku, odpočiň si."

Zavrtěla hlavou a zvedla se, aby na něj viděla. Jak může být tak dokonalý, a přitom jí patřit?

„Řekni to, co jsi říkal předtím. Ta irská slova. Chci ti je zopakovat."

Usmál se a vzal ji za ruku. „To nikdy nedokážeš vyslovit."

„Ale dokážu."

Pořád se usmíval, když je pomalinku vyslovil a čekal, jak se jí to povede. Ale Eviny oči zůstaly vážné, když si položila jeho dlaň na srdce, svou ruku na jeho a zopakovala ta slova.

Viděla, jak mu tvář zaplavilo dojetí. Jeho srdce hlasitě bušilo. „Ty mi otevíráš duši, Evo."

Posadil se a opřel si čelo o její. „Zaplať Bůh, že tě mám," zašeptal tichým hlasem. „Jsem za tebe tak vděčný."

Odmítla usnout, a tak ji alespoň umluvil, aby si spolu dali jídlo v posteli. Seděla se zkříženýma nohama na prostěradlech a házela do sebe špagety s masovými knedlíčky.

Kombinace sexu, jídla a horké sprchy udělala svoje.

„Morano se u výslechu položil," začala.

„Já bych spíš řekl, žes ho položila ty, ne?" opravil ji Roarke. „Sledoval jsem tě." A viděl jsem, jak se na sebe díváš do zrcadla. *Do sebe*. „Neměl šanci poznat, jak to pro tebe bylo těžké."

„Nebylo to tak těžké, protože jsem věděla, že ho zlomím. Nevěděla jsem, žes tam byl.“

„Byl jsem přece v operačním týmu, ne…?“ prohodil. Natočil si na vidličku trochu jejích špaget. „Líbí se mi sledovat tě při práci.“

„Byla to pro nejenom hra, soutěž… a ty ženy byly jejich hrací figurky. Potřebovala jsem jenom zatlačit Morana do kouta a hra byla u konce. Tvrdí, že to byla Dunwoodova vina, kdežto on se jen snažil držet krok. Bankheadová byla nešťastná náhoda, Clineová nakonec nezemřela a McNamara, tam prý vlastně šlo o něco jako sebeobranu. Dívala jsem se na něj a neviděla žádnou kalkulaci, nic kdovíjak zlého. Je jenom naprosto prázdný. Slabý a prázdný. Jak to říct – já vím, že to zní divně či nadneseně – ale je v něm absence zla.“

„Ne, to zní dost přesně. Dunwood je ale jiný případ, že?“

„To si piš.“ Zvedla svou sklenici, upila a pak se naklonila, aby ochutnala trochu Roarkových linguini s ústřicovou omáčkou. „Mám to lepší,“ zkonstatovala spokojeně a chtěla pokračovat: „Po mém rozhovoru s Renfrewem u Whitneyho –“

„Po jakémže rozhovoru?“

„Aha, zapomněla jsem, že jsem ti to ještě neřekla.“

A tak mu to mezi sousty špaget a bylinkového chleba, který jí nabídl, vyprávěla. „Nechce se mi věřit, že jsem Whitneymu vážně málem řekla, aby držel hubu. Měl mi za to jednu vrazit.“

„Je to chytrý chlap a dobrý policajt. Naproti tomu Renfrew je typ policajta, jaký mi dokázal ulehčit život. Můj politováníhodný a dávno minulý život,“ dodal střízlivě, když viděl, jak se na něj zamračila. „Víc ambiciózní než chytrý, úzkoprsý a nesoustředěný. Líný.“

Nabral si na vidličku další hromadu jejích špaget. Mluvila pravdu. Měla to lepší. „A jako takový,“ pokračoval, „zosobňuje můj předchozí názor na policisty. Názor, který jsem měl do té doby, než jsem se s jednou členkou policejního sboru seznámil intimněji.“

„Typy jako on mě fakt rozčilujou. Ale jeho kapitán, ten je… solidní. On už se o to postará. No nic.“ Dlouze vydechla. Byla nacpaná, ale nechtěla ještě přestat. „Vzala jsem svůj tým, už bez civilního poradce, do Dunwoodova domu, abych ho zatkla. Hned začal ječet po právnících a neřekl ani popel. Není hloupý ani slaboch. Jeho problém spočí-

vá ve víře, že hlupáci nebo slaboši jsou všichni ostatní. A to mu nakonec zlomí vaz.“

„Ne, ty jsi ta, která mu ho zláme.“

Jeho absolutní důvěra ji hřála stejně jako vyznání lásky. „Ty si na mě prostě potrpíš, co?“

„Jednoznačně. Co takhle kdybys mi nechala ten poslední knedlíček?“

Posunula svůj talíř k němu. „Dunwood si zjednal tři právníky ještě předtím, než jsme ho oficiálně vzali do vazby. Tvrdí, že neví nic o ničem. Jenom si prý všiml, že jeho kamarád a partner Kevin se chová trochu divně, chodí domů v neobvyklou dobu a hodně zvláštně se obléká, když jde ven.“

„Přátelství je dobrá věc.“

„To bych řekla. Na něj žádnou DNA nemáme a on je si toho dobře vědom. Hraje nevinnou oběť, rozhořčeného občana a nechá za sebe mluvit právníky. Ani nemrkl, když jsme nadnesli jeho domácí laboratoř a vzorky odtamtud, které testujeme. Ani s ním nehnulo, když jsem mu řekla, že jsme v jeho šatně našli paruku a oblek, který je na záznamu kamery v případu Grace Lutzové. Že v jeho koupelně jsme objevili maskérský tmel, jehož stopy jsme našli na těle a prostěradlech. Říká, že to všechno používal Kevin a že to na něj musel nastražit. Totéž ohledně účtu na jméno Carlo,“ dodala. „Ten obchod s drogami. Nic o tom neví. Musel to být Kevin.“

„Co teď budeš dělat?“

„Feeney páchá ta svá elektronická kouzla se všemi videofony a počítači, které jsme v jejich domě zabavili. Něco už vyšťourá. Dunwood měl mít schůzku tu noc, kdy zabili jeho dědečka, a já se domnívám, že dotyčná se neukázala. Najdeme ji, ověříme korespondenci a schůzku naplánovanou na ten večer do klubu, kde seděl sám a dal si drink, a přidáme tak k případu další vrstvu. Vzorky z laboratoře budou obsahovat *Děvku* a *Králíka*. Jeho právníci se můžou vymlouvat, že experimentování s drogami není nelegální, a my pak budeme muset dokázat, že šlo i o užívání a prodej. To zase dodává další dimenzi. Budeme hledat tak dlouho, až ho – jakožto Carla – budeme schopni dát do souvislosti s distribucí drog. Máme Moranovo detailní přiznání. Určitě

máme dost na obžalobu. Až se to všechno v příštích pár dnech sečte, tak ho dostaneme.“

Spíš z potřeby trochu se hnout než z touhy po perfektně uklizené ložnici odnesla z postele špinavé talíře. „Pošlu Mirovou, aby se na něj podívala,“ dodala, „ale myslím, že i ona bude mít problém se s ním kamkoli dostat. Nakonec dáme dohromady všechny důkazy – fyzické, nepřímé, soudní – psychologický profil a prohlášení, a převážeme to pro právníky mašlí. Trestu neuteče.“

„A co ty, ty bys utéct mohla? Utečeš?“

„Kdyby ses mě zeptal před čtyřiadvaceti hodinami, odpověděla bych, že ne. Pokud bych nechtěla lhát.“ Otočila se, aby mu viděla do tváře. „Ano. Jakmile dám dohromady obžalobu, budu mít šanci si ho ještě párkrát podat u výslechu. Předám to žalobci. A vezmu si volno, Roarku. Přijdou další, a pokud si neodpočinu, nemůžu nikomu dalšímu čelit.“

„Potřebuju s tebou strávit nějaký čas sám, Evo. Pryč od toho všeho. Žádné přízraky, žádné povinnosti, žádné problémy.“

„Hurá do Mexika.“

„Alespoň pro začátek. Chci dva týdny.“

Otevřela ústa a na jazyku už měla alespoň tucet dobrých důvodů k tomu, proč by na tak dlouho neměla odjíždět. Ale jak se na něj dívala, našla jeden důvod, ten jediný, který byl opravdu důležitý, důvod, proč by naopak *měla*. „Kdy chceš jet?“

„Jak nejdřív to půjde. Rozvrh už jsem si uspořádal.“

„Dej mi pár dní, ať můžu všechno dodělat. Teď mám ale rozkaz nadřízeného, který musím dodržet. Mám užít jakoukoli metodu nutnou k tomu, abych se mohla alespoň osm hodin vyspat.“

„Už sis tu metodu vybrala, miláčku?“

„Ano. Tahle zafunguje stoprocentně.“ Skočila po něm.

Už z něho stáhla župan a laskala ho oběma rukama, když zapípal videofon.

„Co do háje chce?“ rozčilovala se Eva, když mrkla na displej. „Copak neví, že máme plné ruce práce?“

„Nezapomeň, kde jsme přestali.“ Roarke vypnul obraz a zvedl to. „Summersete, jestli nehoří nebo nejsme napadeni nepřítelem, nechci od nikoho nic slyšet až do rána.“

„Nerad vás ruším, ale je zde poručíkův nadřízený. Mám mu sdělit, že návštěvy nepřijímá?“

„Ne, zatraceně!“ Už se zvedala. „Budu tam za minutku.“

„Ať inspektor Whitney počká v saloně,“ vzdychl Roarke. „Za chvíli se k němu připojíme.“

„To není dobré. To nemůže být dobré.“ Eva prudce otevřela zásuvku a popadla první věc, která jí padla pod ruku. „Whitney se nestavuje jen tak na pivo a pár slov po práci. Do háje!“

Spodním prádlem se nezdržovala, natáhla si jen staré džíny a vybledlé tričko s utrženými rukávy a nápisem newyorská policie. Když si nazouvala boty, pořád ještě nadávala.

Ve stejném čase se Roarkovi podařilo najít a obléct černé kalhoty a uhlově černé tričko. Zatímco ona popadala dech, on se obul.

„Víš, že kdybychom neměli tak děsný fofr, udělalo by se mi z toho špatně.“

„Z čehopak?“

„Jak se za pár minut dokážeš ohodit, jako bys právě odešel z módní přehlídky,“ postěžovala si a vyřítila se z ložnice.

V salónu, uprostřed naleštěného dřeva a vyblýskaného skla, studovali Whitney a Galahad opatrně a s oboustranným respektem jeden druhého. Když Eva vešla, host si viditelně oddechl.

„Poručíku, Roarku… Nerad vás ruším.“

„To nevadí,“ vyhrkla Eva rychle. „Něco se děje?“

„Chtěl jsem vám to říct osobně, abyste se to nemusela dozvědět z druhé ruky. Právník Luciase Dunwooda požádal o okamžité stanovení kauce.“

Výsledek si Eva přečetla v jeho tváři. „Pustili ho,“ hlesla stručně. „Který soudce je schopný propustit na kauci člověka podezřelého z mnohonásobné vraždy prvního stupně?“

„Soudce, který je rodinným přítelem Dunwoodových i McNamarových a který se právě z tohoto důvodu měl případu vzdát. Argumentovali tím, že neexistují žádné fyzické důkazy.“

„Za pár hodin už existovat budou,“ odsekla Eva.

„Dále tvrdili,“ pokračoval Whitney, „že nejdůležitější důkazy v obžalobě vycházejí z doznání Kevina Morana. Ze Dunwood nemá na kontě žádné přestupky, je členem nesmírně vážené rodiny, a navíc je

to muž, kterému teprve včera v noci oznámili, že jeho dědeček zemřel tragickou smrtí.“

„Byla to vražda,“ utrhla se Eva, „kterou spáchal on sám!“

„Jeho matka byla u soudu a osobně požádala o propuštění svého syna na kauci, aby jí mohl pomoci s pohřbem jejího otce. Kauce byla stanovena na pět milionů, zaplacena a Dunwood propuštěn do péče své matky.“

„Přemýšlej.“ Roarke položil Evě ruku na rameno ještě dřív, než mohla cokoli říci. „Uteče?“

Stáhla se do sebe a přinutila se prohlédnout rudým mračnem svého vzteku. „Ne. Pořád ještě je to soutěž. Jenom se teď hraje jiná hra. A on chce vyhrát. A je příšerně naštvaný, protože jsem mu vyměnila šachovnici, takže je pravděpodobné, že spáchá nějakou nerozvážnost. Zuří a je rozmazlený. Musíme přitlačit na analýzu vzorků z jeho laboratoře. Potřebujeme mu dokázat aspoň tu výrobu drog.“

„To už jsem udělal,“ vložil se do hovoru Whitney. „Cestou k vám jsem mluvil s Koko-, tedy chci říct s Berenským,“ opravil se rychle. „Zjistil, že drogy nalezené v tělech obětí jsou identické se vzorky z Dunwoodovy laboratoře. Za použití tohoto důkazu a námitky ohledně vztahu mezi soudcem a rodinou Dunwoodových požádala obžaloba o revokaci propuštění na kauci.“

„Podaří se to?“

„Do hodiny bychom to měli vědět. S politováním musím také odvolat svůj rozkaz, který jsem vám dal – abyste se pořádně vyspala, poručíku. Váš pracovní den bohužel ještě není u konce. A můj také ne,“ vzdychl. „Pojedu zpátky na centrálu a budu tam.

S trochou štěstí Dunwooda ještě dnes večer sebereme. Tentokrát půjdu s vámi.“

„Se mnou? Ale…“ Včas se zarazila a spolkla slova, která měla na jazyku. „Ano, pane.“

„Mám za sebou práci v ulicích, poručíku. Můžu vás ujistit, že ačkoli dnes dělám úřednič inu, nebyl bych jen páté kolo u vozu.“

„Ne, pane. Nechtěla jsem vás urazit. S vaším souhlasem, pane, dám vědět Feeneymu a řeknu mu, aby vyzvedl McNaba a dělali na zařízeních, která jsme zabavili jako důkazy.“

„Ten případ zůstává samozřejmě váš. Najděte mezery a ucpěte je. Dám vám vědět, jakmile se od obžaloby něco dozvím.“

„Veliteli,“ Roarke ponechal ruku na Evině rameni. Cítil, jak pod jeho dlaní přímo vibruje touhou okamžitě se vrhnout do práce. Nestát. Jednat. „Večeřel jste?“

„Ještě ne. Dám si něco u sebe v kanceláři.“

Roarke jí musel rameno stisknout dvakrát, než to Evě došlo. „Nedal byste si něco s námi, inspektore? Ušetříte tak trochu času.“

„Nechci vás obtěžovat.“

„O obtěžování nemůže být řeči,“ ujistil ho Roarke. „Budu vám dělat společnost, zatímco Eva bude volat.“ Ukázal na dveře do jídelny. „Doufám, že vaše rodina se má dobře…“

Eva se zhluboka nadechla a sledovala, jak odcházejí. Nebyla si jistá, co je podivnější. Jestli to, že její velitel večeří u své podřízené, nebo to, že se chystá povečeřet s mužem, který strávil většinu života úspěšným porušováním všemožných zákonů.

„Je to celé na hlavu postavené,“ sdělila Galahadovi. Společenskou konverzaci nechala s důvěrou na Roarkovi a zamířila do své pracovny.

Kapitola dvacátá druhá

Protože plně chápala jeho pocity – a jeho způsob vyjadřování, který, když byl naštvaný, byl ještě mnohem vynalézavější než ten její – nechala Eva raději Feeneyho vyvztekat.

Ani se nezmínila o tom, že její hovor vzal v pyžamu s červenými srdíčky a že v pozadí zpíval nějaký hluboký hlas o tom, jak se chce sladce milovat se svojí láskou.

Zřejmě nebyla jediná, kdo měl tuhle noc v plánu svést svoji polovičku.

„Dostaneme ho," řekla, když už Feeney pomalu doprskával. „Objednám sledování jeho domu i domujeho matky. Nemyslím si, že by zdrhnul, ale nechci to riskovat. Najdi něco pořádného v těch elektronických hračičkách, Feeney. Vyhrab něco, co můžeme přidat na hromadu, kterou už proti němu máme."

„Toho soudce by měli svlíknout a tahat ho po ulicích s velikou cedulí PŘIBLBLEJ IDIOT uvázanou na pinďouru."

„Ačkoli to je velmi příjemná a hlavně povznášející představa, spokojím se s tím, když rychle změní to rozhodnutí o propuštění na kauci. Dej vědět McNabovi."

„Ten si to nejspíš rozdává s Peabodyovou," vyštěkl Feeney. „Když už se tady bavíme o králících…"

Eva si pomyslela, že fakt, že se ani při tak skvělé nahrávce na smeč dokázala nezmínit o jeho srdíčkovaném pyžamu, musí být známkou jejího nadlidského sebeovládání a vynikajícího charakteru. „Pokud tomu tak vskutku je, já o tom nechci nic vědět. Ale můžeš při té příležitosti říct Peabodyové, aby byla v pohotovosti. Pokud cokoli najdeš, dej jí vědět a ona vyrazí po stopě."

„Ty nechceš, aby šla s tebou, až ho budete zatýkat?"

„Ne, půjde se mnou někdo jiný. Whitney."

„Jack?" Feeneyho povislý obličej se okamžitě rozzářil jako tvář malého kluka. „Nekecej?"

„Nekecám. Co s ním budu proboha dělat, Feeney? Co když vlítneme do nějakýho maléru, to mu jako mám dávat rozkazy?"

„Seš hlavní vyšetřovatel."

„No jo, to jo." Podrbala se na nose. „Uvidím, jak to půjde. Něco mi na něj sakra vyhrabte. Jo, a Feeney, opravdu se mi líbí tvoje pyžamo."

Položila to. Možná že nakonec tak vynikající charakter nemá.

Zavolala na centrálu a vyžádala si sledování obou domů.

Co tomu prokurátorovi probůh tak dlouho trvá? Asi by měla jít dolů. A hrát si na hostitelku. Už v tom byla o něco lepší než před rokem.

Ne že by byla opravdu dobrá, ale aspoň trochu se zlepšila. Jenže tuhle roli většinou hrála, když šlo o akce jako třeba obchodní večírky, kde bylo tolik lidí, že nikomu nemusela věnovat moc velkou pozornost.

Neformální konverzace byly Roarkovou předností, ne její. Byla tu za slabocha a oddalovala nevyhnutelné tím, že si ještě došla do ložnice pro zbraň.

V okamžiku, kdy si ji připnula, se jí zdálo, že má všechno mnohem víc pod kontrolou.

Lucias se cítil stejně – měl věci pod kontrolou. Ten vztek i ty urážky byly jako černé, horké, bublající bahno pod povrchem z ledu. A přestože to bahno sem tam propálilo do ledu díru, nedovolil mu, aby jej ovládalo.

Věděl, že jeho matka bude fňukat a prosit a dokonce brečet. Byla tak snadno předvídatelná. Podle něho byly takové všechny ženy. Od přírody slabé a submisivní. Potřebovaly, aby jim někdo ukázal směr, potřebovaly tvrdou ruku. Jeho dědeček i otec vždycky vedli jeho matku tvrdou rukou.

A on jednoduše pokračoval v tradici rodu McNamarových a Dunwoodových.

U Dunwoodů řídili všechno muži. U Dunwoodů muži vyhrávali.

U Dunwoodů muži vyžadovali respekt, poslušnost a neotřesitelnou věrnost. Neexistovalo, aby s nimi někdo zacházel jako s běžnými kriminálníky, strkal do nich, zavíral je do vězení, vyslýchal je.

A nikdy, nikdy je nikdo nesměl zradit.

Samozřejmě že ho pustí. Nikdy nepochyboval, že ho nakonec osvobodí. Nikdy nepůjde do vězení, nikdy nedovolí, aby ho zavřeli do klece jako zvíře.

Dostane se z toho. Nějak se z toho nakonec dostane a bude vítěz.

Ale ani tento fakt nevyvážil nesmírnou potupu z toho, že ho odvlekli za mříže a odvedli do místnosti pro výslechy zločinců. Odepřeli mu, nač měl podle svého názoru právo.

S Evou Dallasovou si to ještě rozdá. Pod tím vším je to nakonec jenom ženská. Bůh ví, že ženské nemají nikdy zastávat místa, na kterých mají nějakou moc. To byla jedna z mála věcí, na kterých se on a jeho nikým neoplakávaný prarodič shodli.

Dá si s ní načas, opatrně všechno naplánuje. Vybere si přesně to pravé místo a čas. A až na ni bude připravený, zaplatí mu za to, že si dovolila se ho dotknout, že zkazila jeho hru. Že mu způsobila veřejné ponížení.

Někde na tichém místě připraví předehru. Ale ano, zcela jednoznačně si s poručíkem Dallasovou užije pěkně zajímavou schůzku. Tentokrát to ale bude ona, kdo skončí s pouty na rukou. A až bude po krk nacpaná Děvkou a bude ho na kolenou prosit o tu jedinou věc, kterou ženy ve skutečnosti chtějí, naschvál ji neošuká.

Ublíží jí, ó ano, s radostí jí bude působit bolest – nádhernou bolest – ale to, oč bude skučet jako zběsilá, to nádherné, konečné uvolnění, to jí odepře.

Umře šílená touhou, jenom další hárající čubka.

Ta představa mu přivodila erekci, a taková věc jenom dokazuje, že je pořádný chlap.

Ale Dallasová a její trest teď musí počkat. Věděl, že existuje přirozený řád věcí.

První na řadě je Kevin.

Celoživotní přátelství ho před trestem za zradu neochrání. Kevin za ni musí zaplatit a právě to Luciase nakonec očistí a zprostí obvinění.

Pečlivě se na tenhle úkol upravil. Jeho vlasy byly zářivě měděné, přičísnuté těsně k hlavě. Pleť měl mléčně bílou. Jmenoval se Terrence Blackburn, což mu dosvědčí jeho doklady. Podle zápisu byl Kevinův obhájce.

Pravda, mělo to pár drobných chybiček. Lucias přiznával, že tenhle převlek má pár nedostatků, ale nutnost rychlého jednání převažovala nad potřebou dokonale vypilovat každý detail.

V každém případě lidé většinou vidí to, co chtějí vidět. Vypadal dostatečně jako pan Blackburn a tak se také všem představí.

Měl na sobě elegantní, konzervativní oblek úspěšného právníka. V ruce třímal drahou koženou aktovku a tvářil se střízlivě a rezervovaně.

Bezpečnostní kontrolou na policejní centrále prošel bez problémů. Když se dožadoval návštěvy svého klienta, hlídkující policista vypadal spíš, že ho to irituje, než že o by něj jevil nějaký zájem.

Klidně se podrobil osobní prohlídce a znovu poslal aktovku přes rentgen. A když ho uvedli do místnosti pro návštěvy, sedl si, složil ruce v klíně a čekal na svého klienta.

Když viděl, jak přivádějí Kevina, oblečeného v příliš velké neonově oranžové kombinéze, příjemně ho zamrazilo v zádech. Tvář jeho přítele se proti těm příšerným vězeňským hadrům zdála šedá a unavená. Když zahlédl Luciase, objevila se v ní ale jiskra naděje.

„Pane Blackburne, nečekal jsem, že přijdete ještě dnes večer. Říkal jste, že zařídíte, aby mě zítra vzali na testy, aby potvrdili mou emocionální a psychickou závislost. Napadlo vás něco jiného, něco lepšího?“

„Musíme si o tom trochu promluvit.“ Když si Kevin sedl, Lucias nepřítomným gestem odeslal stráž a otevřel aktovku. Dveře se zavřely s uspokojujícím zacvaknutím. „Jak je vám?“

„Strašně.“ Kevin si propletl si prsty a zase je rozpojil. „Jsem v cele sám, poručík Dallasová dodržela slovo. Ale je tam tma a… a smrdí to tam. A nemám žádné soukromí, vůbec žádné. Já si opravdu myslím, že do věznice nemohu jít, pane Blackburne. To prostě není možné. Musíme nějak zařídit, aby výsledky testů mluvily v můj prospěch. Mohl bych třeba být v nějakém soukromém zařízení nebo v domácím vězení. Ale do nápravného zařízení ne, to opravdu nemůžu.“

„Budeme prostě muset najít nějaký způsob, jak se tomu vyhnout.“

„Opravdu?“ Kevin se k němu s ulehčením přiklonil blíž. „Ale předtím jste říkal… no to je jedno. Děkuju vám. Děkuju. Hned je mi lépe, když vím, že to nějak zařídíte.“

„Budu potřebovat víc peněz. Bude nutno trochu umést cestičku.“

„Cokoli. Cokoli budete potřebovat. Tady já zůstat nemůžu. Nevím, jak to tady vydržím jedinou noc.“

„Musíte se uklidnit. Počkejte, přinesu vám sklenici vody.“ Vstal a přešel do rohu k chladicí nádržce s vodou. Jak plnil pohárek, přidal do něj obsah malé lahvičky schované na řetízku pod košilí.

„Vaše doznání,“ pokračoval pak, když mu podával kelímek, „jednoznačně udává, že se všechno stalo vinou Luciase Dunwooda. Že to byla jeho hra. Hra, ve které vítězil.“

„Je mi z toho hrozně, ale co jiného jsem měl dělat? To, co by se mi jinak stalo… to, co říkala poručík Dallasová… ne, to bych nepřežil…“

Napil se vody. „Není to moje chyba. Každému musí být jasné, že to není moje chyba. Kdyby mě byl Lucias nepostrkoval a nenáváděl, nikdy bych se tak daleko nedostal.“

„On je chytřejší než vy, silnější.“

„Ne, ne, to není. On je jenom… Lucias. Je soutěživý. Tvořivý. Nedalo se nic dělat, když jsem si měl vybrat jestli on, nebo já. No nic…“ Kevin se dokázal slabounce usmát. „V tuhle chvíli jsem asi vyhrál.“

„Myslíte? To se ale strašně mýlíte.“

„Nevím, o čem to…“ Zrak se mu zamlžil a na okrajích zorného pole bylo jen šedo. „Není mi moc dobře.“

„Nejdřív ztratíš vědomí,“ pronesl Lucias měkce. „Jenom tak sklouzneš pod hladinu. Než se jim podaří dovézt tě na marodku, budeš mrtvý. Měl jsi být loajální, Keve.“

„Luciasi?!“ V děsu a panice se chtěl zvednout, ale podlomila se mu kolena. „Pomoc! Pomozte mi někdo!“

„Už je příliš pozdě.“ Lucias se zvedl, smekl si z krku řetízek a pověsil ho na krk Kevinovi. Pěkně ho zasunul pod jeho oranžovou kombinézu.“

„To přece nemůžeš myslet vážně!“ Kevin slabě chytil Luciase za ruku. „Luciasi, ty mě přece nemůžeš zabít!“

„Už jsem tě zabil, Kevine. Ale kvůli starým dobrým časům to je bezbolestné. Nejdřív si budou myslet, že je to sebevražda. Chvíli jim bude trvat, než jim dojde, že tvůj návštěvník nebyl skutečný Blackburn. Ale protože já jsem teď doma s matkou, logicky jsem to být nemohl. Jedna věc tě na tom ale může těšit,“ dodal, když se Kevin zhroutil k zemi. „Nepůjdeš do vězení.“

Natáhl se přes něho, zavřel aktovku a oprášil si sako. „Hraje u konce,“ zamumlal. „Vyhrál jsem.“ Zmáčkl bezpečnostní tlačítko pod stolem, sklonil se ke Kevinovi a začal ho poplácávat po tvářích.

„Najednou se zhroutil,“ oznámil strážnému, „říkal, že si nedokáže představit, že bude muset jít do vězení a pak zkolaboval. Potřebuje doktora.“

A zatímco jeho přítele transportoval i na pohotovost, Lucias Dunwood rychle odešel z policejního ředitelství.

Whitney s Roarkem si dávali po večeři kávu a doutník, když se k nim Eva připojila. Dokonce slyšela, že se Whitney směje – a nebylo to

jenom to hluboké, krátké uchechtnutí, které od něj čas od času slýchala – ale hlasitý, jasný smích, který ji zarazil.

Ještě pořád se usmíval, když se jí podařilo odlepit nohy od země a udělat další krok směrem do jídelny.

„Nechápu jak můžete vy dva být v tak dobré kondici, když máte na vybranou z takových pochoutek."

Na Roarkově tváří se objevil pobavený úsměv, když zvedal šálek k ústům. „My totiž… hodně cvičíme. Že, miláčku?"

„Ano, cvičení je klíčem k dobrému zdraví. Jsem ráda, že vám u nás chutnalo, pane. Feeney hledá důkazy v elektronických zařízeních a já jsem zařídila, aby byl dům Dunwooda i jeho matky sledován. Peabodyová je v pohotovosti a bude zpracovávat data, která budeme získávat. Zavolala jsem technikům a ti mi řekli, že na koberci a na podlaze našli stopy krve, která odpovídá krevní skupině dr. McNamary. Nula minus. Zatlačila jsem na technika ve službě v laboratoři a řekla mu, ať okamžitě provede kompletní test DNA. Podle předběžných výsledků by to měla být McNamarova krev. Do rána to budeme mít potvrzené."

Whitney do sebe vtáhl kouř z doutníku – jeden z požitků, které mu manželka zakazovala. „Dallasová, dáte vy si někdy vůbec pohov?" Když se na něj tázavě podívala, zakroutil hlavou. „Sedněte si. Dejte si kávu. Všechno, co je třeba, aby se dělo, už se děje. Do té doby, než se přihlásí prokurátor, nemůžeme dělat nic jiného."

„Nebude se s vámi hádat, když jí to dáte rozkazem," navrhl Roarke.

„To se mi moc nechce. Ve vašem vlastním domě. Prosím…" Whitney ukázal na židli. „Roarke mi říkal, že vyrazíte na pár týdnů do Mexika. Požádala jste už o dovolenou?"

„Ne, ještě ne, pane." Trochu nejistě si sedla. „Postarám se o to hned ráno."

„Považujte to za vyřízené. Jste výjimečná policistka, poručíku. Výjimeční policisté obvykle nevydrží tak dlouho jako průměrní. Dobré manželství pomáhá. Toho jsem sám důkazem. A děti taky pomáhají," dodal a srdečně se zasmál, když v její tváři spatřil zděšení. „Vše v pravý čas. Přátelství. Rodina. Jinými slovy prostě život. Život mimo zaměstnání. Jinak zapomenete, proč tu práci vlastně děláte, proč je vlastně důležité, že kdykoli se vám podaří uzavřít případ, znamená to o jednoho méně."

„Ano, pane.“

Sarah Dunwoodová bydlela v dvoupatrovém bytě v tichém domě pár set metrů od svého syna. Bezpečnostní služba otravovala s obligátním *dnes večer již nepřijímá*, takže se Eva musela prokázat odznakem, soudním příkazem a výhrůžkami.

„Obdivuhodné,“ okomentoval její výkon Whitney. „Je opravdu technicky proveditelné vyrvat androidovi základní desku a nacpat mu ji do zadnice?“

„Ještě nikdy jsem tak daleko zajít nemusela, pane. Pohrůžky obyčejně stačí. Dunwood se bude pravděpodobně bránit,“ pokračovala. „Nebude se chtít nechat takhle ponížit a pudově zaútočí dřív, než zase nabude sebevlády.“ Zaváhala. „Inspektore, chtěla bych svého poradce ozbrojit. Kvůli jeho osobní bezpečnosti.“

„To je jen na vás, poručíku.“

Eva přikývla, sehnula se a odepnula si od kotníku zbraň. „Je nastavená jen na mírné omráčení a tak by to taky mělo zůstat. Neměl bys na ni vůbec sahat nebo ji použít, pokud se neocitneš v nebezpečí. Je to jasné?“

„Zcela jasné, poručíku.“ Roarke zastrčil zbraň do kapsy, zatímco stoupali do patra k Dunwoodovým.

„Čekejte na můj rozkaz,“ pokračovala Eva. „Všechno to proběhne rychle. Půjdeme dovnitř, najdeme ho a zatkneme. Chci, abyste odtamtud odklidili všechny civilisty.“

Zazvonila a jakmile se dveře otevřely, vrazila dovnitř. „Policie. Propuštění Luciase Dunwooda je zrušeno. Musí se okamžitě vzdát policii.“

„Sem nemůžete. Paní Sarah, paní Sarah!“

Roarke odstrčil ječící služebnou Evě z cesty. „Měla byste si sednout, aby se vám nic nestalo.“

Eva prohlédla všechny vchody i východy a vešla do obývacího pokoje. Prsty jí vylítly ke spoušti a zase se vrátily, když viděla, že ze schodů schází žena.

„Co se děje? Co se stalo? Kdo jste?“

Byla to malá, štíhlá dáma se spoustou rudých vlasů, momentálně dost rozcuchaných, a docela hezkou tváří, kterou hyzdila modřina pod levým okem, po celé čelisti.

„Paní Dunwoodová?“

„Ano, jsem paní Dunwoodová. Vy jste od policie. Vy jste ta žena, která zatkla mého syna.“

„Jsem poručík Dallasová, newyorská policie.“ Ukázala jí odznak, ale její oči sledovaly každý pohyb a uši měla nastražené. „Propuštění Luciase Dunwooda na kauci bylo zrušeno. Jsem zde, abych ho vzala zpět do vazby.“

„To nemůžete. Já jsem řádně zaplatila. Soudce –“

„Paní Dunwoodová, mám u sebe zrušení rozhodnutí o kauci a povolení k prohlídce. Je váš syn nahoře?“

„Není tady. Nemůžete ho chytit.“

„To, co máte na obličeji, vám udělal on?“

V hlase jí zazněl strach. „Upadla jsem. Proč ho nenecháte na pokoji?“ Začala plakat. „Je to ještě chlapec.“

„Ten chlapec zabil vašeho otce.“

„To není pravda, to nemůže být pravda.“ Přikryla si rukama tvář a hlasitě se rozvzlykala.

„Inspektore?“

„Běžte. Paní Dunwoodová, sedněte si, prosím.“

Eva nechala svého velitele, aby se vypořádal s hysterií, položila ruku na zbraň a začala prohledávat byt. Nejdřív šla nahoru – věřila, že pokud by Lucias zaútočil v přízemí, poradili by si s ním. Prošla všechny pokoje. Když dorazila k zamčeným dveřím, vytáhla svůj univerzální klíč a otevřela.

Hned uviděla, že je to jeho pokoj. Pokoj rozmazlovaného hocha, plný drahých hračiček. Obrazovka přes celou stěnu – video, audio, hry. Počítače zabíraly na stole ve tvaru písmene L většinu plochy. Police byly plné disků, knih a různých drobností.

Vedle byla plně vybavená minilaboratoř.

V obou místnostech byly zatažené závěsy a dveře do chodby uzamčené. Říkala si, že to je takový malý uzavřený svět plný tajemství.

Nejdřív prohledala skříně a našla další paruky uložené do průhledných krabic, vedle pravděpodobně jeho záložní zásobu oblečení. V koupelně našla stopy líčidel a maskérského latexu. Ne, není tady, říkala si. A nevyšel odsud sám od sebe.

Zasunula zbraň zpátky do pouzdra a vrátila se k počítačům. Počítači, otevři poslední používanou složku, obraz nebo data.

PŘÍSTUP BEZ HESLA NENÍ POVOLEN

„To se ještě uvidí.“ Vyběhla ven ke schodišti: „Roarku, potřebuju tě na minutku tady.“

Prošla pokojem zpět do laboratoře a nastříkala si na ruce ochranný sprej.

„Služebná tvrdí, že paní Dunwoodová a Lucias se pěkně pohádali,“ sdělil jí Roarke, když vešel. „Přesněji řečeno, o všechno řvaní se postaral on. Slyšela prý, jak jeho matka pláče, pak rány a potom běžela do kuchyně. Slyšela, jak práskl dveřmi, a našla paní Dunwoodovou na zemi. Zjevně to nebylo poprvé, co v rozhovoru s ní použil pěstí. Stejně jako jeho otec a dědeček před ním. Otec je pracovně v Seattlu. Moc času tady netráví.“

„Velká šťastná rodina. Chci všechno, co se tady dá zjistit. Nejdřív to poslední, na čem dělal. Je to chráněno heslem. Jestli budeš muset na něco sahat, použij tohle.“

Hodila mu lahvičku ochranného spreje. „Hned jsem zpátky.“

Nechala ho o samotě a sešla dolů. „Tady nikde není,“ oznámila Whitneymu. „Paní Dunwoodová, kam šel Lucias?“

„Na procházku. Jenom se šel projít. Je toho na něj moc.“

To bych řekla, pomyslela si Eva a sklonila se k ní. „Paní Dunwoodová, tímhle mu nijak nepomáháte. Nepomáháte ani sobě. Čím déle ho budeme hledat, tím tvrdší následky to pro něj bude mít. Povězte mi, kde je.“

„Nevím. Byl rozrušený a vzteklý.“

„Jak byl oblečený, když odcházel?“

„Nevím, co tím myslíte.“

„Ale víte. Zase se převlékl. A vy jste pochopila, když jste ho uviděla převlečeného, náhle jste věděla, že to všechno, z čeho ho obviňujeme, opravdu udělal.“

„Ne. Já tomu nevěřím.“

Eva se otočila a její komunikátor zapípal. Odešla z doslechu.

„Kevin Morano je mrtvý,“ pronesla potom docela prostě a sledovala šok a zděšení ve tváři paní Dunwoodové.

„Kevin? Ne. To ne!“

„Byl otráven. Měl dnes večer návštěvu. Vy víte, jak ten návštěvník vypadal, že, paní Dunwoodová? Váš syn šel navštívit svého přítele a zavraždil ho. A potom odešel.“

„Jak se do háje dostal přes bezpečnostní prohlídku?“ dožadoval se vysvětlení Whitney.

„Protože vypadal takhle.“ Roarke se vrátil a držel v ruce fotografii. „Tohle je to poslední, na čem pracoval.“

„Blackburn,“ pokývala Eva, aniž se na fotografii podívala. „Podle záznamu je to Moranův obhájce. Proto ho pustili jen s minimální prohlídkou. Je to známý obhájce.“

„A ještě něco.“ Roarke ukázal další dokument. „Pravidla hry.“

SVÉST A DOBIT, četla Eva, *soutěž romantických a sexuálních dobrodružství mezi Luciasem Dunwoodem a Kevinem Moranem.*

Rychle prolétla zbytek.

Všechno to tam bylo. Pečlivě uspořádáno a detailně popsáno. Pravidla, bodovací systém a následná výplata výher.

Žaludek se jí sevřel a udělalo se jí špatně, když se otáčela. „Podívejte se na tohle,“ přikázala Sarah Dunwoodové. „Přečtěte si to. Tohle udělal. Takovýhle opravdu je.“ A strčila papír přímo před oči paní Dunwoodové.

„To mi nechcete nechat vůbec nic?“ Po tvářích jí kanuly slzy a zírala spíš na Evu než na papír, který držela v ruce. „Nosila jsem ho ve vlastním těle. Po měsících a měsících testů a léků, naděje a smutku, jsem ho nakonec v sobě stvořila. Copak mi nemůžete nechat vůbec nic?“

„Já nejsem ta, kdo vám všechno bere, paní Dunwoodová, o to se postaral úplně sám.“ Otočila se a poslala dva policisty nahoru do Luciasových pokojů.

„Potřebuje se někde zbavit toho převleku,“ řekla, když odcházeli z bytu. „Vrátí se sem, ale nemá tady všechny své věci. Bude chtít svoje hračičky. A šaty.“

Snažila se odhadnout, co udělá. „Nejdřív se musí zbavit převleku. Ví, že po něm půjdeme kvůli Moranově smrti. Nemůže si dovolit ne-

chat někde stopy. Ale myslí si, že jsme pomalí a hloupí. Je o tolik chytřejší. Bude spěchat, ale ne příliš. Půjde k sobě domů, sundá si masku a paruku. Uklidí. Chvíli si bude užívat úspěchu, něco si sbalí, zničí všechno, o čem si bude myslet, že by ho to mohlo ohrozit.“

„Pošlete k němu pár lidí,“ připomněl jí Whitney. „Ti ho dostanou.“

„Možná ano. A možná ne. Bude je čekat. Můžete řídit, inspektore?“ zeptala se, když vyšli na ulici. „Potřebuju, aby mi civilní poradce mezitím popsal scénu.“

Jel rychle a bez sirény. Když Eva požádala Roarka, aby na svém kapesním počítači našel plány Luciasova bytu, Whitney malinko pozvedl obočí, ale neřekl nic.

„Máš na tom holografii?“

„Samozřejmě. Holografický displej.“ Obraz se promítl Evě do klína.

Studovala ho, plánovala. „Sledovací tým umístíme dozadu, leden muž vevnitř, druhý venku. Další muži vstoupí tady a tady. My půjdeme zepředu. Roarku, ty se dáš doleva a nahoru po schodech. Velitel doprava a prohledá hlavní poschodí. Já půjdu po schodech dolů. Má kompletní bezpečnostní systém. Video audio, takže pokud bude dávat pozor, jakože si pozor dává, bude vědět, že jsme tam. Kryjte si navzájem záda, protože je to v jádru pěkný zbabělec.“

Uložila si hologram do paměti a zavolala posily.

Když dorazili k sledovacímu vozu, vyskočila a dožadovala se zprávy. Vysvětlila jim situaci a rychle rozdala pokyny.

„Páska není porušená,“ komentoval situaci Whitney, když došli ke vchodu.

„Hlavním vchodem by nešel. Jsou tu tři postranní vchody a v přízemí dvanáct oken.“ Odběhla k nejvzdálenějšímu rohu budovy. „Jsou tu střepy. Je tam.“

Eva i Whitney vytáhli univerzální klíče. „Promiňte, pane.“

„Ne, zapomněl jsem se. Jděte.“ Místo klíče si vzal do ruky zbraň.

Odkódovala zámek. „Na tři.“

„Obvykle chce být dole,“ sdělil Roarke Whitneymu a na Evino odpočítání vrazil do dveří společně s ní – nahoře.

Vystřelili kupředu jako šípy. Eva nahlas odříkala povinné varování a hnala se po schodech dolů, zády ke zdi.

Na spodním konci schodiště na ní čekal android.

„Jsem naprogramovaný odrazit nebo zpomalit útok,“ začal a vykročil proti ní.

„Do háje,“ zabručela a rozstřílela ho na kusy.

Zatímco se hroutil k zemi a sršely z něho chomáče jisker, odkopla ho stranou.

„Rozsvítit!“ přikázala, ale ani se neobtěžovala nadávat, když na její příkaz nic nezareagovalo. Pohybovala se ve tmě a kdykoli narazila na dveře, opisovala oblouk namířenou zbraní.

Bleskově se otočila s prstem připraveným na spoušti, protože za sebou slyšela tiché kroky. „Zatraceně, Roarku!“

„V prvním patře máš dva muže. Posíla je na cestě. Když tady budeme oba, půjde to rychleji. A tady dole,“ dodal a přiblížil se k ní, aby jí mohl krýt záda, „je taky on.“

Totéž jí říkal její instinkt. Proto sem také zamířila osobně.

„Laboratoř bude tady vzadu,“ prohodila potichu, ačkoli už si všimla bezpečnostních kamer ukrytých v rozích u stropu. „Je v pasti, ale je na nás připravený.“

Dveře byly zamčené.

„Odemknu ty dveře,“ zašeptala Roarkovi do ucha. „Čeká, že je vyrazíme a vtrhneme dovnitř. Na to je připravený. Nechoď tam, dokud ti nedám signál.“

Odemkla, kopla do dveří a odskočila od nich. To jí zachránilo život. Něco ve tmě vybuchlo, přímo u jejích nohou. Viděla kouř, slyšela syčení a musela rychle uskočit, dřív než kyselina rozlitá po podlaze stihla začít rozežírat kůži jejích bot.

Zevnitř vyletěl záblesk. Ucítila pronikavou, šokující bolest v levém rameni. „Do prdele!“

„Trefil tě!“ Roarke přeběhl přes otevřené dveře a zakryl její tělo svým vlastním, aby ji chránil před několika dalšími výstřely, které probleskly tmou.

„Jenom mě to škráblo.“ Paže však byla od ramene až po konečky prstů ochromená. „Vyndej mi z kapsy videofon. Necítím levou ruku.“

Poslechl. „Nejnižší poschodí, východní strana,“ hlásil pak do něho. „Dunwood je ozbrojený. Dallasová je zraněná.“

„Není to vážné,“ štěkla podrážděně. „Nejsem zneškodněná. Opakuji, nejsem zneškodněná. Řídicí panel bezpečnostního zařízení je tady.“

Pokývla hlavou. „Obejdi ty pitomé hlasové pokyny a rozsviť tady. Dunwoode!“ zařvala, pohybujíc se přískoky ke dveřím s levou rukou nehybně visící podél těla a pravou třímající pistoli. „Je po všem. Dům je obklíčený. Odhoďte zbraň a vyjděte ven s rukama nad hlavou.“

„Není po všem, dokud *já* neřeknu, že je konec. A já jsem ještě neskončil!“ Znovu vystřelil. „To si snad myslíte, že nechám vyhrát *ženskou?*“

Světla se rozsvítila a Eva uviděla černou díru vyžranou jen pár centimetrů u nohou.

„Svést a dobít. Dostali jsme se do vaší hry, Luciasi. To od vás nebylo moc chytré to všechno pro nás tak hezky a přehledně sepsat. Víme, že jste zabil Kevina. To byl skvělý tah, ale o právu toho nevíte tolik jako o chemii. Jeho doznání je platné. A vy jste byl natolik hloupý, že jste nechal stopy líčidel a latexu ve své koupelně. Dost rychle ztrácíte body.“

V místnosti se roztříštilo nějaké sklo a jeho hlas byl plný vzteku, když vybuchl. „To je moje hra. Moje pravidla, ty děvko!“

Zvedla ruku se zbraní a dala znamení mužům, které slyšela dupat po schodech dolů.

„Nová hra, nová pravidla a vy mě nikdy nedostanete, Luciasi. Jsem lepší než vy. Zahoďte zbraň a pojďte ven, nebo budu muset použít násilí.“

„Nevyhraješ!“ Teď už brečel, malý, vzteklý kluk. „Nikdo mě neporazí. Jsem neporazitelný. Jsem Dunwood.“

„Kryj mě.“ Nadechla se, sklonila a kotoulem vpadla do místnosti. Rychle se kryla a nad hlavou se jí rozléhaly rány z omračovací pistole, které pálila od pasu.

„To není moc chytré, Luciasi.“ Opřela se zády o širokou skříň. „Ne, opravdu to není chytré. Pořád se nemůžete trefit. Střílíte naslepo. To jste koupil na ulici? Řekli vám, že je plná? Tak to vám lhali. Vsadím se, že když se podíváte, kolik už jste vystřílel, zjistíte, že už vám nezbývá ani polovina. Já mám ještě plnou. A já se trefím. A vyhraju. A mojí odměnou bude to, že vás nechám zavřít do konce života do klece. Porazí vás *ženská*, Luciasi!“

Natočila se, dala Roarkovi signál, aby ji kryl zprava. Při výstřelu vyskočila. Zaklela a vypálila omračovací dávku. Ale už bylo pozdě.

Lahvička, kterou držel v ruce, mu vypadla, když se skácel k zemi.

„Záchranku!“ křičela a přeskakovala rozbité sklo. Odkopla jeho zbraň a sklonila se k němu. „Co jste to vzal?“

„To, co jsem dal Kevinovi.“ Chladně se zasmál. „Dvojitou dávku, aby to bylo rychlejší. Žádná ženská mě neporazí. Skončil jsem hru podle svého, takže jsem vyhrál. Vždycky vyhrávám. A ty jsi prohrála, ty děvko.“

Dívala se, jak umírá, ale necítila vůbec nic. „Ne… vyhráli jsme oba.“

Epilog

Stála venku, vdechovala čerstvý noční vzduch a držela si levou paži, která teď už jen brněla.

Sarah Dunwoodová pohřbí svého otce i svého syna. Dcera a matka, oběť lásky a věrnosti.

„Poručíku, potřebujete ošetřit?“

Ohlédla se na Whitneyho. „Ne, pane.“ Zahýbala prsty. „Už to přichází k sobě.“

„Zahrála jste to s ním, jak nejlépe to šlo.“ Oba sledovali černý plastový pytel, ve kterém vynášeli z domu Luciaase Dunwooda – dvaadvacetiletého génia, milovaného syna a obávaného násilníka. „Nedalo se odhadnout, jestli spáchá sebevraždu nebo se vzdá.“

Ona to ale věděla, říkala si. Někde hluboko v nitru věděla naprosto přesně, co udělá. A dokázala to, dovedla ho k tomu chladnou kalkulací.

Odnesli jejího otce z toho studeného, přísterného pokoje taky v takovém černém pytli?

Pak zavřela oči, protože byla policistka… a její odznak jí byl… vším. „Věděla jsem, že riskuju, veliteli. Když jsem ho měla u zdi, provokovala jsem ho při plném vědomí, že existuje určitá možnost, že si raději vezme život, než by se vzdal. Mohla jsem dát rozkaz, aby mí muži vzali laboratoř útokem. Možná by teď byl na cestě do vazby místo do márnice.“

„Byl ozbrojený, nebezpečný a vystřelil po vás ze zbraně, kterou koupil na černém trhu a kterou měl nastavenou na zabití. Mohlo dojít k dalším zraněním, nebo dokonce ztrátám na životech, místo aby se vaši muži vrátili ke svým rodinám. Udělala jste to nejlepší, co se dalo," zopakoval. „Sepište hlášení a pak se běžte konečně vyspat."

„Ano, pane. Děkuji vám."

Protahovala si rameno, které pomalu přicházelo k sobě, a přešla ulici k místu, kde na ni čekal Roarke.

„Jak je na tom tvoje ruka?"

„Jako by v ní píchalo šest milionů žhavých jehel." Znovu pohnula prsty. „Myslím, že za pár hodin bude v pořádku. Asi za tak dlouho, než napíšu hlášení."

Protože ji znal a věděl, co ji tíží, prohlásil: „Svět je bez něho mnohem lepší."

„Možná, ale to rozhodnutí nebylo na mně."

„Taky jsi ho neudělala. Rozhodl se sám. Stačilo, aby se vzdal. Byla bys ho vzala do vazby, předala spravedlnosti a byla spokojená."

„To je pravda." A protože to pravda skutečně byla, uklidnila se. „Jeho matce posílám policejního terapeuta. Tohle nemusí slyšet ode mě. Bude lepší, když jí to řekne někdo, kdo ví, jaká slova zvolit."

„Později, až se trochu uklidní, bychom jí mohli poslat psychologa, aby si s ní promluvil." Vzal její zdravou ruku do své. „Pojď odtud, Evo."

Přikývla. „Pojeďme už dnes," navrhla, když zamířili k autu.

„Cože?"

„Pojeďme do Mexika. Jakmile to tady uzavřu, můžeme si vybrat jedno z těch tvých fajnových vznášedel a vypadnout odsud."

Než před ní otevřel dveře, políbil jí konečky prstů.

„Okamžitě to zařídím."